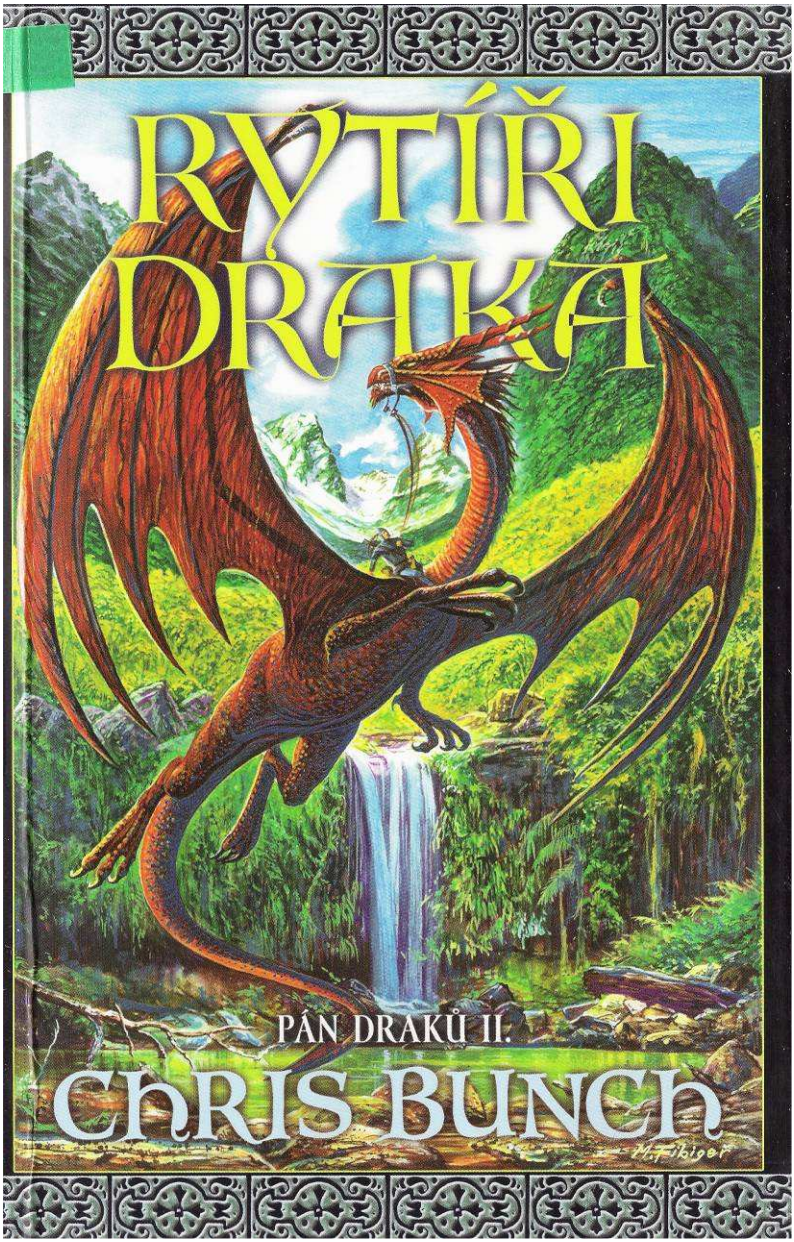

RYTÍŘI DRAKA
PÁN DRAKŮ II.
CHRIS BUNCH

RYTÍŘI DRAKA

Pán Draků II

Chris Bunch

Hal Kailas ušel dlouhou cestu. Ještě jako dítě utekl z domova. toulal se po světě, pak se přidal ke skupince provozující projížďky na dracích a na začátku války ho naverbovali do armády. Jeho zkušenost s draky ho přivedla ke speciální jednotce - stal se z něj drakoletec. Zanedlouho se stal velitelem a vysloužil si i významný titul: pán draků.
dlouhá válka mezi Deraine a Sagene a jejich nepřítelem Roche stále pokračuje. Boje jsou čím dál krutější, nejde už ani tolik o vítězství, jako o přežití. Tisíce vojáků padly v boji, trpí i nevinní civilisté...
Hal Kailas se snaží vymyslet takovou zbraň, která by s Konečnou platností vedla ke konci války. Zatím se však dostane do nepřátelského zajetí a mnozí už jej považují za mrtvého. Jak si poradí Deraine bez svého hrdiny?
A co jeho láska, lady Khiri?

Nebyl si jistý, co ho vzbudilo, ale něco mu říkalo, ať leží bez pohnutí.
Otevřel oči a zjistil, že je nejméně poledne.
Vyčkával.
Potom uslyšel šepot a plácnutí říčního bahna.
Přicházelo to zprava.
Opřel se o levou nohu a pravou rukou zašmátral po rybářském noži.
Nad okrajem lodi se objevily černé vlasy a potom Hal uviděl i oči.
Nic víc se už neobjevilo, protože Hal vyskočil a s nožem v ruce se vrhl vpřed.
Chytil toho muže těsně pod bradou a vrazil mu čepel do krku téměř po rukojeť.
Muž vydal klokotavý zvuk a upadl.

1

Hudba postupně sílila a pak náhle ztichla; velkou síní se hlasitě neslo štěbetání mnoha hlasů, které okamžitě utichlo také.

Ozvaly se trubky a herold mocným hlasem ohlásil:

„Pán draků lord Hal Kailas z Kalabasu, Člen královského dvora, obránce trůnu, hrdina Deraine, doprovázený Lady Khiri Carstaresovou."

Znovu zazněly trubky a Hal se Khiri uklonil, vzal ji za ruku a pustil se dolů po dlouhém schodišti, které vedlo na taneční parket.

„Ty barbare," zasyčela Khiri.

„Král mě platí právě za to, abych byl barbarem," souhlasil Hal laskavě.

„Mohl jsi aspoň počkat, až bude po plese," zašeptala. „Nebo... nebo mě svést už dřív, a dát mi čas, abych se upravila."

Hal se na ni žádostivě zadíval.

„Nedokázal jsem zkrotit svou touhu."

„Jestli se král zeptá, proč mám rozcuchané vlasy - a ... a oblečení jsem na sebe jen tak naházela - co se stane, když mu řeknu pravdu?"

„že jsi nadržený ďáblík, který ani chvilku nevydrží na mě nesáhnout?" zeptal se Hal. „Asi se usměje pod vousy, které nemá."

„Ty jeden!"

„Miluji tě," řekl Hal.

„Já tebe taky," řekla Khiri. „Erotomane. Alespoň jsme tě vykoupali dostkrát na to, abys už tolik nesmrděl jako drak."

Byli v půlce schodiště a Hal přelétl pohledem celý ten šperky ověšený dav. Většina mužů měla slavnostní uniformy pokryté stuhami a medailemi a ženy, s výjimkou několika málo důstojnic, byly oblečené ve velkolepých róbách.

Kailas byl vysoký šest stop, měl hnědé vlasy a zelené oči. Když se usmíval, dala se jeho tvář považovat za přitažlivou. Ale v těchto dobách se usmíval zřídkakdy. Válkou mu ztvrdly rysy. Obličej měl chladný a ostražitý, protože už tolikrát viděl smrt a mnohokrát i sám zabíjel.

Hal měl na sobě vysoké černé boty až ke stehnům, těsné krátké bílé kalhoty a rudou košili, jež téměř nebyla pro samá vyznamenání vidět a zdobily ji zlaté epolety a na ramenou střapce, které odpovídaly jeho hodnosti. U opasku měl připevněnou dýku a bylo zřejmé, že ji už mnohokrát použil. Navzdory předpisům byl prostovlasý.

Halu Kailasovi bylo teprve čtyřiadvacet.

Khiri Carstaresové bylo devatenáct, byla stejné vysoká jako Hal, měla tmavé vlasy a modrofialové oči. Na sobě měla elegantní dámské šaty, méně rozevláté, než bylo zvykem. Byly zelené s nenápadným bílým lemováním a končily deset centimetrů nad zemí. Rukavice jí sahaly až po lokty a na nohou měla bílé pantoflíčky. Z krku jí splýval diamantový náhrdelník, který ladil s náramky na zápěstí a na kotníku.

Za nimi znovu zavřeštěly trubky a herold ohlásil:

„Lord Cantabri z Černého ostrova," ...a hromada vyznamenání... „doprovázený svou manželkou, lady Cantabriovou."

Hal se podíval přes rameno a uviděl po schodech scházet vysokého válečníka s tvrdýma žlutýma očima tygra na lovu a se zjizvenou tváří. Měl slavnostní uniformu. Jeho žena byla malá, jen o několik let mladší než Cantabri, a oblékla si jednoduché, ale drahé šaty.

Hal sešel až dolů na parket; od bitvy u Aude kvůli zranění na noze stále kulhal. Pozdržel Khiri, dokud se k nim Cantabri nepřidal.

„Vypadáte úžasně, lorde Babe," řekl Hal, který si pořád nemohl zvyknout, aby toho muže oslovoval křestním jménem.

„Možná," vyštěkl Cantabri. „Ale co tady vůbec děláme? Tančíme na králův povel, zatímco bychom měli být za mořem a zabíjet Rocheské."

„Babe!" řekla jeho žena ostře. „Chovej se slušně."

Hal se téměř rozesmál.

„Ale ano," řekl, „je to přesně tak, jak říkáte, tančíme na králův povel."

Přišel nějaký baron a Kailas s Khiri se ztratili, protože herold ohlašoval další členy smetánky.

„Myslí on vůbec někdy na něco jiného než na vraždění?" podivila se Khiri.

Hal předstíral, že přemýšlí.

„No, vlastně ano. Jednou jsem zažil, když měl světlou chvilku. Přemítal o mrzačení nepřátel."

Naplnil dva poháry punčem a jeden podal Khiri.

Ale Cantabriho námitka byla správná.

Aude padlo po krutém obléhání téměř před dvěma měsíci. Rocheské síly se pak z trosek města jen stáhly a zaujaly bojové pozice pouhých deset mil od bojiště.

Hal věděl, proč Deraine nepokračovalo v útoku - obléhání bylo velice nákladné a první linie byla úplně zničena.

Nahnali tam posily, mizerně vycvičené vojáky, a s nimi přivezli zásoby včetně nových draků pro dračí eskadry.

Ale derainská armáda pořád stála na místě.

Pak přišlo překvapení - víc než třicet nejvýše postavených důstojníků dostalo rozkaz přenechat velení svým zástupcům a odcestoval, jak nejrychleji mohli, do derainského hlavního města Rozenu, „aby se zúčastnili královské zábavy".

Tak musel odcestovat i Cantabri. „Cože? Máme si jet pro další medaile a nechat proklaté Rocheské, aby zatím znovu postavili armádu? To je čiré bláznovství!"

Hal souhlasil.

Ale král Asir měl takové způsoby, a tak jej důstojníci spolu s hrstkou mužů, kteří se vyznamenali během obléhání, uposlechli.

Kupodivu byli někteří z těch vybraných mužů ze Sagene, které nebylo ze spojenectví s Deraine vždycky právě nadšené. Přítomní Sagenští měli písemný souhlas Rady baronů své země.

Ty všechny hýčkali na cestě na sever přes Sagene do svobodného města Paesta, pres Chicorský průplav a dál proti proudu řeky do Rozenu.

Ke svému velikému překvapení dostali příkaz ubytovat se v královském hradu, což byla ohromná pocto, a čekat tam na další rozkazy.

Zatím to pro ně znamenalo jen to, že jim poručili přijít na tento ples.

Hal si s trpkou ironií vzpomněl na své vlastní panství, které mu král přidělil někde na severu, vedle držav sira Boba. Údajně to bylo několik tisíc akrů včetně pastvin, ostrovů, půltuctů vesnic a práva k

rybolovu a taky panské sídlo tady v Rozenu. Nic z toho ještě neviděl - to kvůli té mizerné válce. Zatím mu jenom oznámili, že mu ukládají peníze vybrané za pronájem a další zisky na účet v obchodní bance doporučené sirem Babem.

Jednou, ještě než ho zabíjí, se snad na své pozemky podívá.

Ale tohle byly úvahy na někdy jindy. Teď byli on i Khiri, kterou válka připravila o rodiče a která vlastnila pozemky mnohem větší než ty Halový, oba tady, v královském paláci.

Všichni dostali peníze na nové uniformy a těm dámám, které si to nemohly dovolit, byly zajištěny krásné šaty. K hradu cupitali ze všech stran krejčíci, kteří měli rozkaz dokončit každou objednávku do dvou dní.

Hal, který by byl raději zpátky u své letky a trénoval nové letce a draky, se naučil držet občas jazyk za zuby, odložil tedy svou netrpělivost a trávil čas spánkem nebo tancem v blízkosti Khiri.

Hudba teď právě začala znovu hrát, a tak vzal Hal Khiri za ruku a vedl ji na parket.

Zastavil ho však sir Thom Lowess, vypravěč, který si vzal už před nějakým časem do hlavy, že k jeho povinnostem patří dělat Halovi dobré jméno.

Sir Thom také Hala a Khiri seznámil. Byli mu za to velice vděční.

Nadšeně je vítal a mluvil o tom, jak je rád, že Hal přežil celou bitvu a „zajistil si ještě větší slávu".

Kailas se cítil trapně. Khiri se pokusila změnit téma hovoru a zmínila se, že snad budou mít příležitost s Lowessem povečeřet v jeho přeplněném sídle.

„Vy byste mohla," řekl Lowess a potlačoval smích. „Vy byste opravdu mohla, lady Khiri."

„A co je špatného na mně?" zeptal se Hal.

„Nic. Vůbec nic," řekl Lowess a znovu se snažil zadržet smích. „Ale ostatní si určitě všimli, že ten punč je pozoruhodně slabý, takže ani ti nejhorkokrevnější jedinci se nemohou vymlouvat, že nejsou dnes večer tak úplně ve formě. A teď už musím jít."

A odběhl pryč.

„Ten člověk se dokonale hodí na své řemeslo," řekla Khiri. „Nedokázal by udržet tajemství, ani kdybys mu vyhrožoval ... čímkoli, čím se dá vyhrožovat takovému vypravěči."

„To je pravda," souhlasil Hal.

Oba dva si najednou něčeho všimli - správci královských stájí v livreji procházeli davem lidí a sem tam se u někoho zastavili. Hal viděl, jak zůstali stál u Cantabriho, u lorda Egibiho, velitele První armády, u lorda Desmocerase, sagenského velitele Druhé armády, i u dalších vojáků s vysokými hodnostmi.

Jeden ze správců královských stájí se zastavil u Liminga, krále-va nejnadanějšího kouzelníka, jehož doprovázel pružný mladý muž - Hal i Khiri se shodli, že se dal popsat jedině slovem „krásný".

Bylo jasně, že půjde o něco víc než jen o společenské setkání na plese.

Hal přemýšlel, jak dlouho bude trvat, než mu někdo řekne, o co tu jde.

Docela ho překvapilo, když jeden ze správců královských stájí zamířil přímo k němu, uklonil se a oznámil: „Jeho Výsost král vás zve na audienci ve svých komnatách za zelenými dveřmi."

Nečekal na odpověď a odešel.

„Zajímavé," řekl Hal.

„A ten tam je můj tanec ... i milenec," zašeptala Khiri.

2

Byla to ohromná místnost, velkolepý sál s pohodlnými židlemi uspořádanými do velkého půlkruhu. Vedle každé židle stál stůl. Hal si všiml, že na stolech jsou jen džbány s vychlazenou vodou, nic silnějšího.

Bylo jasné, že král nikoho nepozval na oslavu.

V místnosti byli shromážděni ti nejdrsnější bojovníci a nejlepší velitelé derainských jižních vojsk.

Něco se chystalo.

Hal zachytil pohled kouzelníka Liminga a zvedl obočí. Kouzelník ale jen zavrtěl hlavou, čímž mu dal najevo, že ani on nemá nejmenší tušení, co se děje.

Do místnosti vstoupil malý korpulentní správce královských stájí, kterého si Hal pamatoval ze slavnostního obřadu, kdy byl povýšen do šlechtického stavu.

„Poklekněte, Jeho Veličenstvo přichází," přikázal.

Všichni ho poslechli, až na Sagenské, kteří alespoň poklekli na jedno koleno, když král Asir vešel, což na Hala udělalo dobrý dojem. Vypadalo to, že by odvěké nepřátelství mezi Sagene a Deraine mohlo vyprchat.

Asir byl malý, podsaditý a nosil jednoduchý oděv. Hal si pomyslel, že jeho oči vypadají ještě unavenější, než když ho viděl naposledy.

Válka se vlekla už strašně dlouho a ničila každého.

„Posaďte se," řekl Asir. „Děkuji, že jste přišli." Za ním vešel do místnosti sir Thom Lowess a teď čekal u dveří.

„To, co vám řeknu, se bezpochyby nebude některým z vás líbit. Jiné," řekl a zcela adresně se podíval na Hala a sira Baba, „to ale potěší.

Toto pozvání bylo doručeno vám všem jako součást rozsáhlého plánu na oklamání nepřítele.

Vím, že někteří z vás velice hlasitě vyjadřovali svou nespokojenost s tím, že jsem nenařídil, aby naše vojska udeřila, když jsme měli převahu u Aude." Znovu pohlédl na Cantabriho a nepatrně se usmál.

„To nebyla náhoda. Za prvé bylo nutné dát znovu dohromady derainské a sagenské jednotky na bitevním poli a nechat naše vojáky trochu vydechnout. A za druhé nějakou dobu trvala jednání velvyslanců se sagenskými barony, než jsme došli k absolutní shodě ohledně dalšího postupu.

Nyní jsou ale naše armády opět silné a naši vojáci odpočatí.

Je konec léta a povídá se, že už je moc pozdě na zahájení nového tažení a že se stáhneme na zimu do kasáren a zabezpečíme zásobovací trasu od oceánu dolů po řece Comtal do Aude.

Lopaty, plachtovinu na stany a další věci jsme už nechali s pořádným humbukem poslat do Aude.

Kvůli této naplánované nečinnosti jsem se rozhodl, že pro své vítězné vojáky uspořádám velkolepou slavnost, kde se budou předávat vyznamenání.

A vyznamenání se opravdu rozdávat budou, ale všechno, co jsem zatím řekl, je jen hromada blbostí."

Místností zašuměl šepot, ozval se i smích a překvapené hlasy. Byli lam i lidé, kteří nebyli na královo hrubší vyjadřování zvyklí.

„Mým záměrem ve skutečnosti je zaútočit na rocheské pozice za Aude, udeřit na ně ve velkém půlkruhu a pečlivě si hlídat křídla. Mám v úmyslu prorazit jejich linie, potom se obrátit doleva a doprava, uvolnit těžkou jízdu a přinutit je ke kapitulaci.

Když se nám podaří udělat v jejich liniích takovou díru, budeme mít volnou cestu k rocheskému hlavnímu městu Carcaoru a to bude znamenat konec války."

Králův plán vyvolal vzrušený šepot.

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo," ozval se jeden generál. „Tleskám vaší odvaze. Co má ale tento útok společného s tím, že jsme dnes tady místo u našich jednotek?

Přál jste si se s námi osobně setkat, abyste se ubezpečil, že rozumíme vašim příkazům?"

„To jistě ne," odpověděl Asir. „Ti, co měli problémy chápat mé příkazy, už v tomto stadiu války buďto slouží někde v zadních formacích ... nebo jsou mrtví.

Vy jste hlavní částí mého plánu na oklamání nepřítele.

Nikdo z vás, kteří jste nyní v této místnosti, nebude pohodlně odpočívat v mém paláci, ačkoli se o tom nikdo za zdmi našeho hradu nedozví.

Oslavy a hostina budou pokračovat a muži, kteří zůstali za těmito dveřmi, i vaše dámy budou mými hosty až do chvíle, kdy začne bitva.

Tady sir Thom je, pro ty z vás, kteří nemáte to štěstí počítat se mezi jeho přátele, zřejmě nejlepší a nejdůvěryhodnější z vypravěčů obou našich království.

Obávám se, že jeho důvěryhodnost bude tím, co od něho žádám, možná trochu otřesena."

Lowess se usmál a evidentně mu to nedělalo starosti.

„Bude uveřejňovat jako vždycky příběhy o mužích a ženách, s nimiž dělá rozhovory, zejména o našich neohrožených hrdinech, z nichž někteří odpočívají, avšak většina hovoří o svých plánech zpustošit rocheskou armádu, až přijde jaro.

Všechna vaše jména - nebo alespoň tolik, kolik sir Thom zvládne - budou vlastně zneužita.

Mezitím vy všichni odjedete zítra před svítáním zpátky k sagenským a derainským vojskům. Protože mají být bouřky, které přivolá Limingo a jeho kouzelníci, budete cestovat v krytých vozech, jako byste byli jen další konvoj vojáků, kteří mají vystřídat své kolegy, i když s trochu větším doprovodem.

Moji správci stájí se už vydali k vašim jednotkám a dovezli jim písemné rozkazy, které mají vojáci po přečtení vrátit jejich doručitelům. Tak se dozvědí, co mám v plánu.

Chci, aby útok začal nejpozději do dvou dnů poté, co se vrátíte do Aude."

Generál hvízdl.

Král přikývl. „Není to moc času, A zaútočíme bez varování, bez jakýchkoli průzkumných akcí.

To je ta nejriskantnější část plánu - Rocheští by si mohli připravit neočekávanou defenzívu, ačkoli s vámi podle mého rozkazu pojede na jih Limingo a malá bojová jednotka. Budou mít za úkol pomocí kouzel prohledat rocheské linie."

„Ale nebude nápadné, že tu nejsme?" zeptal se jeden starší generál trochu naříkavě.

„Ne," odpověděl král. „Budou tu vojáci oblečení ve vašich uniformách, kteří budou doprovázet vaše ženy ... či přítelkyně, to bude z dálky vidět."

Ten postarší muž vypadal stále ještě znepokojeně.

„Ještě dodám," pokračoval král, „že všichni vojáci byli očarováni tak, aby nemohlo dojít k žádným ... problémům."

Bylo evidentní, že ten postarší muž měl, nebo si myslel, že má, nějakou ne úplně nejvěrnější ženu, protože si viditelně oddychl. A znovu se ozval smích od těch, kteří věděli, o co mu šlo.

„Jistěže," řekl král, „to svým manželkám můžete říci, jelikož potřebujeme, aby s námi spolupracovaly, avšak musíte je zapřísahat, aby zachovaly absolutní diskrétnost, protože na tom, zda se podaří tento plán udržet v tajnosti, závisí miliony životů a možná i osud celého království."

„Dodal bych," vložil se do toho sir Thom, „že nebude žádná - nebo téměř žádná - příležitost, aby se roznesly nějaké řeči. Král mi oficiálně řekl, že cílem tohoto setkání je, aby si jeho generálové dokonale odpočinuli, a proto je nikdo nemá obtěžovat žádnými záležitostmi z okolního světa."

„To se lehko řekne, sire Thome," namítl jeden z lordů. „Ale to neznáte mou ženu, která zabije každého, kdo by se pokusil zabránit jí v nakupování, když jsme se konečně dostali do hlavního města."

„Některé z našich nejexkluzivnějších obchodů budou dodávat své zboží přímo do hradu," řekl sir Thom. „Pochybuji, že by se někdo zlobil, že prodavači možná nebudou tak zběhlí ve svém řemesle, jak by měli, protože to ve skutečnosti budou převlečení členové královského dvora. Budou totiž všechno prodávat s velkou slevou."

„A navíc," řekl král, „to celé potrvá jen pět nebo šest dní, dokud se nevrátíte do Aude a nezačne bitva.

Nebudu vás už dále zdržovat a bránit vám v tanci. Bavte se, jak nejlépe dovedete, ale prosím nemluvte o tom s nikým, dokud se nevrátíte z plesu.

Po cestě potom budete mít dost času na prostudování plánů, které pro vás byly připraveny.

A ještě jedna maličkost. Vím, že to nijak nezmírní hněv vašich dam, ale po bitvě dostanete všichni dlouhou dovolenou. To je všechno."

Král vstal a vojáci poklekli nebo se uklonili.

„Lorde Cantabri, lorde Kailasi, mohli byste tu ještě na chvíli zůstat?"

Král počkal, až ostatní odejdou.

„Rozkazy pro vás jsou trochu jiné.

Lorde Cantabri, vy zůstanete v pohotovosti v hlavním stanu. Velení vaší jednotky už bylo prozatím předáno vašemu podřízenému.

Vaším úkolem během bitvy bude pečlivé hlídat jakékoli zaváhání, přestoupení rozkazů nebo vzpoury proti velení ve všech jednotkách, včetně těch sagenských.

Dostanete ode mne i od Rady baronů písemné pověření, abyste převzal jakoukoli jednotku, v níž by k něčemu takovému došlo, ať už derainskou či sagenskou, a abyste zbavil hodnosti jakéhokoli důstojníka, bude-li k tomu důvod.

Už mám opravdu dost toho, aby naše plány ničilo nějaké váhání či bojácnost."

Asir nečekal na žádnou odpověď a obrátil se k Halovi.

„Vaše rozkazy jsou poněkud jednodušší. Vím, že vaše letka byla v bitvě vážně poškozena, a noví letci, které jsem vám poslal, ještě nejsou ani zdaleka schopní vrhnout se do boje.

Chci, abyste převzal velení nad dalšími třemi letkami - které to budou, najdete v rozkazu ode mne - a abyste ze vzduchu zajistil bezpečnost naší armády na celé frontě. Nechci, aby nějací Rocheští špehové odhalili naše plány na ofenzívu.

Jestli se ukážou, zaměřte se především na jejich nové formace černých draků pod Yasinovým velením. Musíme si udržet nadvládu nad vzdušným prostorem.

Až bude útok zahájen, vrátíte se ke svým běžným povinnostem a budete provádět průzkum pro naše útočné jednotky. Až dostanete nové posily, budete navíc sloužit jako obrana menších letek.

Vím, že vaše formace nebude k tomuto účelu plně vycvičená, ale pevně věřím, že své úkoly splníte.

Slíbil jsem vám velkou eskadru draků, ale prostě se mi nepodařilo je sehnat.

Až bitva skončí, budou tyto čtyři letky základem nové eskadry. To je zatím to nejlepší, co mohu udělat."

Král se trpce usmál.

„Doufám, že válka nebude po tomto vítězství trvat už tak dlouho, abyste musel nově vzniklé eskadře velet.

Máte nějaké otázky?"

Cantabri i Hal zavrtěli hlavou.

Dám vám ještě jeden rozkaz, ten ale nebude písemný. Ani jeden z vás ode mne nemá povolení nechat se zabít. Budu vás oba ještě potřebovat. To je vše."

„Přísaháš," řekla Khiri rozzuřeně, „že jsi o téhle králově hře nic nevěděl?"

„Přísahám."

„Přísaháš, že neuděláš žádnou hloupost, že se nenecháš zabít?"

„Přísahám. Král osobně mi to zakázal."

„Přísaháš, že se se mnou budeš až do rána milovat tolikrát, abych si myslela, že jsi vůbec neodjel, dokud se nevrátíš zpátky?"

„Hm ... přísahám."

„Tak pojď sem. A ještě něco. Měl bys přemýšlet, až budeš pryč a zase celý načichneš těmi draky, co báječného pro mě uděláš, až se vrátíš."

„Co by to mělo být?" zeptal se Hal.

„Jen přemýšlej."

3

Hal slyšel nedočkavé dračí troubení, ještě než byla jeho základna na dohled. Jeho kůň se postavil na zadní a on ho musel uklidňovat.

„Jestli se bojíš draků," řekl mu, „měl by ses to raději odnaučit... jinak z tebe udělají salám."

Asi dvacet stop nad hlavou jim přeletěl drak, ovládaný jedním letcem. Drak byl zelený a na břiše měl rudé pruhy. Byl to samec.

Zvíře bylo už dospělé, téměř padesát stop dlouhé. Dvacet stop celé délky tvořil smrtící ocas. Kdyby zvíře stálo na zemi, bylo by asi dvanáct stop vysoké. A kdyby roztáhlo křídla, měřilo by do šířky skoro sto stop.

Ačkoli byli draci tak ohromní a měli tak velké rozpětí křídel, mohli létat hlavně díky tomu, že měli lehké kosti. Neochočení draci si libovali stejně tak v plachtění jako v klasickém létání pomocí křídel.

Tato teplokrevná zvířata měla dokonale obrněná těla, jen na břiše byla trochu zranitelnější.

Hned po člověku to byli nejnebezpečnější tvorové. Disponovali skvělou smrtonosnou „výzbrojí": na hlavě měli rohy, v tlamě hrůzu nahánějící tesáky a po obou stranách hadího krku jim rostly ostré hroty.

Jejich nejstrašlivější zbraní byl ale ocas, jejž draci používali jako cep, kyj nebo provaz, kterým nepřítele uškrtili.

Od krku se potom zdvihal krunýř a za ním byla malá ploška, kde mohli sedět letci. „Ochočení" draci měli v krunýři vyvrtané díry (tento zásah pro ně byl zcela bezbolestný), jimiž byly provlečené postroje.

Na všech čtyřech nohou měli draci po třech drápech. Drápy byly zakončené i přední části kožnatých křídel.

Nikdo si nebyl úplně jistý, jak moc inteligentní draci jsou. Nikdo vlastně neměl ani nejmenší tušení, jak by se dala inteligence u draků změřit. Všichni se shodli na lom, že jsou chytřejší než psi nebo lidoopi, ale byli tak bystří jako děti? Někteří říkali, že ano, jiní zase tvrdili, že se jen rychle učí.

Hal si myslel, že draci jsou velmi chytrá stvoření, ale nesnažil se je přirovnávat k lidem.

Potajmu se ale domníval, že kdyby to udělal, nemuselo by to pro lidi být právě lichotivé.

Když zvíře přeletělo kolem něho, cítil Hal jeho pižmový pach a trochu se pousmál, protože si vzpomněl, jak mu Khiri říkala, že bude zase páchnout po dracích. I když jindy zase prohlašovala, že se jí ten mírný zápach líbí, a to ho trochu vzrušovalo.

Tyhle myšlenky ale odsunul stranou, když odbočil z „hlavní cesty", což byla ve skutečnosti jen rozježděná stezka podél řeky Comtal, a vydal se nahoru po srázu k přistávací ploše.

Několik mil na východ na druhé straně řeky leželo napůl zničené město Audea za ním byla přední linie, odsud neviditelná.

Hal nepoznal letce, který seděl na drakovi, a tak usoudil, že to musí být někdo z těch tří nových letek, které mu přidělili.

Věděl, že to možná bude problém. Nebude mít čas, aby tři nové letky ohodnotil, natož aby jim dal jasně najevo, kdo tu velí, než začne bitva, která jim snad pomůže vyhrát válku.

To ho přivedlo na podivnou myšlenku - co asi tak bude dělat, až válka skončí?

Byla tu ovsem i jistá pravděpodobnost, že zemře, než bude po všem. Pamatoval si na slova své první opravdové lásky, Saslic. Ta říkala, že „pro drakoletce žádné po válce nebude". Zemřela při té nepodařené invazi na Kalabasu a odnesla si s sebou kus Halový duše.

Hal podobné myšlenky raději rychle zkrotil. V nejbližší budoucnosti bude mít starosti se spoustou jiných věcí.

Například bude muset něco podniknout s tím hrozným chaosem, který uviděl, když vyjel na kopec a podíval se dolů na svou jednotku.

Vlastně to nebylo tak hrozné, když uvážíme, že lidé začali ovládat umění létání na dracích teprve za jeho života, a nápad, že se draci dají použít i na něco jiného než na předvádění vzdušné akrobacie, vznikl teprve během prvního roku války, tedy před necelými šesti lety.

Jeho plán počítal s danou plochou nejen jako s místem k přistávání, ale také jako s úkrytem pro dračí letce a jejich draky.

V plné síle bylo v letce patnáct draků a jejich jezdci plus osmdesát mužů a žen, jejichž jediným úkolem bylo starat se o draky tak, aby byli zdraví a mohli létat. Byli tam vozkové obrovských vozů tažených voly, kteří draky přemisťovali z místa na místo, když se na nich právě nelétalo, kuchaři, písaři, kováři, vojenští sluhové, veterináři a také jeden doktor, kterého tam poslali jen velmi neochotně a který měl pečovat o evidentně druhořadé lidi.

Hal byl velice pyšný na to, že tohle místo objevil. Bylo hustě zalesněné, a tudíž ideální jako skrýš pro ohromné dračí stáje. Nechal posekat houštiny a menší stromy, aby jimi zakryli další budovy na základně, a cesty vedly takovými místy, že se po nich mohli lidé pohybovat nepozorovaně.

Věděl, co se stalo, když podobné místo před časem objevili Rocheští drakoletci, a chystal za ten krvavý útok odplatu.

Teď ale do tohoto prostoru vtěsnali celé čtyři letky. Vykáceli stromy, postavili stany a přes železné konstrukce natáhli plachty, aby pod nimi mohli přebývat draci.

Muži i ženy pobíhali sem a tam a soustředěně plnili své úkoly, které na ně velitelé křičeli, a draci troubili, někteří rozzlobeně, jiní radostí, protože je právě krmili. Další zase byli úplně zmatení, jelikož je vytrhli z jejich domácího prostředí a poslali na tuto novou základnu.

Cestu zatarasila hlídka. Hal se identifikoval a hlídka rychle zasalutovala a přivítala ho.

Velmi dobře, pomyslel si Hal. Vypadá to, že to tu má někdo na povel.

Bylo to tak.

Mynta Gartová vyšla z přístřešku pro draky. Byla to statná žena, bývalá námořnice. Sloužila jako pobočnice u Jedenácté letky a byla to zkušená válečná letkyně. Jedním z Halových nepřekročitelných pravidel, jež se chystal uplatňovat u nové jednotky, bylo, aby tam nebyli žádní přebyteční lidé. Všichni do jednoho, bez ohledu na konkrétní úkol, se měli snažit, aby draci a jejich letci byli připraveni k boji, a po návratu na základnu jim poskytnout veškerý servis.

„Vítejte zpátky, pane."

„Jsem rád, že jsem zase tady," řekl Hal po pravdě.

Mynta Gartová se pousmála.

„Myslím, že jsme všichni odsouzení k záhubě, protože kromě téhle zatracené války nemáme žádný domov."

„To je," řekl Hal, když si vzpomněl na své pozemky a vesnice, „bohužel pravda."

„Řekli nám, že se vracíte zpátky," pokračovala Mynta. „Nebo to spíš řekli jen mně."

„A dostala jsi ještě nějaké další informace?"

„Ano, pane."

„Promluvíme si o tom."

„Ano, pane."

Hal ji následoval. Nezamířili ale do otrhaného stanu, v němž bydlel, než odjel do Deraine, ale do velkého jehlanovitého stanu s dvojitými plachtami a dřevěnou podlážkou.

Hal sesedl z koně a přehodil si jezdecké brašny přes rameno. Mynta Gartová zavolala podkoního, který odvedl zvíře pryč.

„To je skoro jako palác," řekl.

„Ten, kdo velí čtyřem letkám, si už zaslouží trochu pohodlí," odpověděla na to Gartová. „Všimněte si, že police a židle jsou vyrobené z bedýnek."

„Jak jsou na tom ostatní letci?"

„Předpokládala jsem, že se na to zeptáte," řekla Gartová. „Stejně nóbl jako vy."

Oba se zatím vyhýbali tomu, co jim leželo nejvíc v hlavě - nadcházející ofenzívě. Hal Myntu vyzval, aby se posadila.

„Jak dobře jsme připraveni?"

Gartová chvíli přemýšlela.

„Celkem vzato jsme v plné síle, mužstvo i draci.

Jedenáctá letka je na tom docela dobře. Zařídila jsem, aby přijelo co nejvíc čerstvých sil a aby s novými draky pracovali zkušení letci. Všichni letci i draci už za sebou mají lety přes frontu a snad se i naučí najít jiného draka ve vzduchu a katapultovat se na zem.

Výcvik jsem dala na starosti siru Lorenovi."

„Dobře," řekl Hal. „On ví, jak na ty, co toho moc neumějí. A když už o takových lidech - a o starém mužstvu - mluvím, víme něco o Farrenovi? Jak se léčí?"

„Nevím, jak se léčí, ale je tady," řekla Gartová. „A jako obvykle dělá problémy."

Sir Loren Damian, Mynta Gartová a Farren Mariah se začali učit létat společně s Halem a ještě dvěma dalšími, kteří už byli mrtví. Farren Mariah přistál na střeše v Aude s Halem a zachránil mu život. Pak ale utrpěl zranění a spadl na zem.

Hal neměl ani ponětí, co se stalo s dalšími devatenácti absolventy leteckého výcviku, a obával se nejhoršího.

„Když s tím budete souhlasit," pokračovala Mynta, „nechám nováčky létat po dvojicích, každého s jedním zkušeným letcem, až začne ofenzíva."

„Dobře," souhlasil Hal, „Alespoň pokud půjde o běžný průzkum. Neposílej žádného z nováčků do nejistých situací. A vydám příkaz, aby se kdokoli z nich ihned vrátil do tábora, kdyby se setkal s černými draky. Když už o tom mluvím, jak je to s nimi?"

„Jednoho nebo dva jsme zahlédli," řekla Gartová. „Byli docela daleko na jejich straně fronty a chovali se zatraceně plaše. Za jedním jsem se vydala se třemi našimi draky v záloze a ten mizera si to zamířil k zemi a pak domů. Tak jsem se vrátila."

„Dobře," řekl Hal. „Možná jsem Yasina trošku znervóznil, když jsem ho v Aude postřelil.

A co moje nové letky?"

Gartová mu řekla, že je všechno zřejmě tak dobré, jak jen se dá očekával.

„Ale nemůžu vám to říct s určitostí, pane," pokračovala. „Některé věci se mi na nich líbí a jiné zase ne, u všech tří letek."

„Popis mi to podrobně," požádal ji Hal, ale pak si to rozmyslel. „Ne, uvidím sám. Nejdřív draci, pak se seznámím se všemi čtyřmi letkami a dnes večer poznám letce v klubu - doufám, že pořád ještě stojí a že jsi ho nezakázala."

„Zakázat? Ha," zasmála se Gartová. „Farren se rozhodl, že on je novým důstojníkem, který má na starosti pití, takže myslím, že je ta bouda naprosto mimo mé - a asi i vaše - pole působnosti."

„To je celý Farren," řekl Hal. „Dej mi chvíli, abych si vybalil, a pak si půjdeme prohlédnout dračí stáje."

„O zavazadla se nestarejte. Pověřila jsem jednoho ze sluhů, aby se o vás staral."

„Ale -"

„Žádné ale," řekla Gartová rozhodně. „Máte na starosti přes tři stovky žen a mužů. Není třeba, abyste si sám látal ponožky."

Hal se nedomníval, že by to bylo příliš demokratické, ale pro tuto chvíli se jí podvolil.

„Vrátím se za pár minut," řekla Gartová a odešla ze stanu.

Hal vstal, protáhl se a vyhlédl ven. Bylo tam rušno. Vrátil se do stanu a snažil se přijít na to, co bude dělat s tím sluhou. Doufal, že Mynta nepředpokládala, že s ním bude bydlet ve stanu.

„Klepy, klep," ozval se nějaký hlas.

Hal se ani nemusel otočit, aby poznal, kdo to je.

„Pojď dál, Farrene."

„Ehm," řekl malý, šlachovitý chlapík, když vešel. „Když jsi teď velitel celé eskadry, musím ti podlézat a padnout před tebou na kolena?"

„Nebudu čekat se zatajeným dechem, až to uděláš."

„To je moudrý, šéfe. Vážně moudrý," řekl Mariah. Rozhlédl se kolem a prohlížel si police. „Už jsi zpátky celou hodinu a nikde ani jedna lahvinka. Ten zatracenej král tě snad úplně polepšil."

„O tom pochybuju," řekl Hal. „Co tvoje zranění?"

„Pořád to ještě bolí a otravuje mě to."

„Proč jsi nezůstal v nemocnici nebo neodjel na dovolenou?"

„Napadlo mě to," odpověděl Mariah. „No ale byly tam dámy, co měly za to, že by oblíbenýho synka paní Mariahový vyléčila svatba. Dokonce dvě takový tam byly."

„A tak jsi utekl?"

„Jo, zpátky do bezpečí na frontu. Nevadí mi, když bude někdo trochu smutnit, až umřu, ale nemám v úmyslu, aby po mně zbyly vdovy a sirotkové. Na to nejsem dělanej."

I když ho Hal nevyzval, přitáhl si židli a obkročmo se na ni posadil.

„Takže se zase hrneme do války, co?"

Hal se snažil skrýt svou reakci, což se mu zjevně nepodařilo. Farren se zasmál.

„Proč si to sakra myslíš?" pokusil se Kailas poněkud chabě vyhnout odpovědi.

„No, když máš bejt pryč a nějakej ten pátek se nechat vykrmovat od Jeho královského urozenstva, a pak sotva odjedeš, začnou všichni ti kurýři pádit po silnicích a Gartová pobíhá sem a tam a dohlíží, aby byly všechny bodáky naostřený a drápy naleštěný ... co si má ubohej chlapec pomyslet?

Ale jelikož je to tu jen ohromná hromada blbců, neříkal jsem nic, protože se mi zdálo, že nikdo není hoden, abych na něho plýtval svým kouzelnickým nadáním."

Mariah opravdu jisté nadání měl. Tvrdil, že jeho dědeček býval ve městě Rozenu známým čarodějem. A Farrenova kouzla opravdu sem tam fungovala - nejpůsobivější podívaná to byla tehdy, když se mu podařilo převrhnout celý vůz výkalů na důstojníka, kterého drakoletci ve výcviku nejvíce nenáviděli.

„A ty se ani nehneš, abys zapátral v kapsách a koupil mi jako blahopřání něco dobrýho k pití,"

„Nepřivezl jsem si s sebou žádný alkohol."

„Takže se určitě chystá nějaká bitva ... nemluvě o tom, že jsi trochu mimo."

„Možná." Hal na Mariaha klidně pohlédl. „Takže jak to s tebou vypadá?"

Farren natáhl ruku před sebe a zakroutil s ní sem a tam.

„Takhle dobře?"

„Jsem teď opravdu starej voják, víš," řekl, „a není nikdo, kdo by se vyrovnal nám starejm vojnám, který už toho mají tolik za sebou."

Mariah zvážněl

„Víš, že tvůj drak Bouřlivák se konečně začal uzdravovat?"

Hal se nechtěl vyptávat na draka, který mu zachránil život, ale samozřejmě že to byl důvod, proč se chtěl jít ze všeho nejdříve podívat do stájí.

„Vypadalo to s ním špatně, ale jen co jsem přijel zpátky, nasadil jsem mu dietu - ukradený prasata z farmy a sem tam nějakej ten nadbytečněj ovčáckej pes - okamžitě se mu začalo vracet zdraví. A nebudu říkat, že jsem použil asi šest zaříkávadel, aby mu to pomohlo,"

Chvilku bylo ticho.

„Dobrá," řekl Hal. „Vymámil jsi to ze mě svými lstmi. Opravdu půjdeme do bitvy. Pozítří."

Farren hvízdl.

„Celý len přesun nahoru do Deraine byla jen lest," pokračoval Kailas. „Teď už se všichni dostali potají zpátky a okamžitě zaútočíme."

„Bez průběžných hlídek a průzkumu ve vzduchu?"

„Přesně tak,"

„Tak tohle," řekl Farren a škrábal se na temeni hlavy, „je asi trošku překvapí, řekl bych.

A my můžeme jenom doufat, že si Rošáci nepřipravili taky nějaký překvapení."

„Poletíme s draky podél fronty, zítra ráno," řekl Hal. „A mimochodem, ty a Gartová zůstanete až do bitvy na zemi."

„Proč jako?" vykřikl Mariah pobouřeně.

„Kdybyste šli k zemi, mohli by vás přinutit mluvit."

„Mě? Jasně, vždycky jsem si plánoval, že kdyby mě zajali, budu zpívat jako ... jako ten ptáček na stromě, pokud by je teda draci všechny neschlamstli k svačince. Ale Gartová, ta by nikdy nepromluvila.

A potřebuješ mě ve vzduchu, abych tam ochotně bojoval za starý dobrý Deraine. Takže si ten rozkaz možná ještě rozmyslíš, nebo na tebe poštvu draka."

Hal uvažoval. Původně chtěl, aby zůstali na zemi a dohlíželi, aby bylo všechno v pořádku, ale kdyby šlo opravdu jen o to, aby nebylo vyzrazeno tajemství, proč chtěl on sám do vzduchu? Nehledě na to, že tu byla jistá pravděpodobnost, že by něco mohl nechtě prozradit i někdo z vojáků na zemi a Rocheští by se pak o jejich tajemství stejně dozvěděli.

Doufal jen, že by tomu rocheské velení, v jehož čele, když byl Hal na severu, stál vévoda Garcao Yasin, velitel Královských jednotek, stejně nevěřilo. Také se o něm s chichotáním povídalo, že je to „důvěrník" královny Norcie.

Nebo i kdyby tomu Rocheští uvěřili, neměli by dost času na přípravu pozic proti takovému náhlému útoku.

Ne, nechávat Gartovou a Mariaha v týle jen proto, aby jim daroval den života navíc, to nedávalo žádný smysl.

„Dobrá," zabručel Hal. „Rozkaz zrušen. Poletíš se mnou a budeš mě krýt."

Farren se zasmál.

„Nic menšího mě není hodno. Pán draků a společník krále."

Hal po něm hodil dýku. Naštěstí byla v pochvě.

Bouřlivák se opravdu uzdravoval. Měl ohradu sám pro sebe.

Poznal Halův hlas, vrávoravě se postavil na nohy a zívl.

Halovi se zkroutil žaludek, když na něj drak dýchl.

„Před hodinou jsme mu dali hromadu hus," řekl jeho ošetřovatel. „To ho vždycky nakopne jako vycpaný kladívko."

Zvěrolékař, který doprovázel Gartovou a Kailase, přikývl. „Dáváme mu obklady, nechováme ho co nejvíc spát a pak ho dobře nakrmíme. Ten váš člověk, Mariah, nám hodně pomáhá."

Když dal Bouřlivák najevo, že Kailase poznal, stočil se do klubíčka, zamával ohromnými křídly, což znělo, jako by někde udeřil hrom, a položil si tlapu přes čenich.

„Kdy bude zase moct létat?"

„No ... na krátké lety, ne moc namáhavé, tak možná za dva týdny," řekl zvěrolékař, který se jmenoval Tupilco „Do žádné bitvy ale ještě tak měsíc nemůže."

Hal se obrátil na Myntu.

„Předpokládám, že pro mě máš jiného draka."

„Už je vybraný," odpověděla Gartová. „Můžete si s ní vyjet, kdykoli budete chtít."

„Nejdřív si promluvím s veliteli letek."

Pokračovali v prohlídce přístřešků pro draky. Byly prostorné, ale byl tam průvan. Starší draci z Jedenácté letky byli trochu potlučení, ale všichni byli dobře krmení a neklidně pobíhali sem a tam, jako by se už těšili na nějakou akci.

Draci z Třicáté čtvrté letky byli také téměř bez poskvrnky. Zvířata z Osmnácté letky vypadala vyčerpané, ale bylo to tím, že Cabe-

tova letka prošla mnoha boji. Draci z Dvacáté letky byli docela dobří, ačkoli jejich ošetřovatel mohl věnovat trochu více času úklidu.

Halův drak, jak mu prozradila Mynta Gartová, se jmenoval Pusinka.

Hal sebou trochu trhnul.

Gartová jen pokrčila rameny.

„Doprovázel ji takový krátký dopis. Vychovala ji nějaká dívka na samotě někde na venkově a pak ji věnovala Garadicovi, když projížděl krajem a hledal nová zvířata.

To abyste mohl kdykoli té dívce napsat - máme její adresu - a říct jí, jak moc máte jejího draka rád."

Gartová se zasmála.

Hal se na ni nenávistně podíval.

„To necháme na sirovi Thomovi, až se tu příště zastaví."

„A já se postarám o to, aby se to dozvěděl," řekla Mynta Gartová a teď se už rozesmála naplno.

„Jsem rád," řekl Hal, „že přebírám velení nad takovou veselou eskadrou. Myslím, že vás nechám všechny zmrskat. "

Cabet přišel ze všech velitelů letek jako první, přesně jak Hal předpokládal. Byl to malý, precizní muž s malým, precizním knírkem a byl to známý pesimista. To možná škodilo jeho zažívání, ale jeho letka byla díky tomu zachráněná před veškerými předvídatelnými katastrofami, jelikož Cabet všechno velice pečlivě řídil.

Mariah vyprávěl Halovi, že se říká, že si Cabet plánuje, kdy a kde přesně se dvakrát denně vyprázdní, a právě se to chystala ještě rozvést, když mu Kailas řekl, aby už zmizel.

Pisidia z Dvacáté letky se objevil jako druhý. Byl štíhlý, měl dychtivý obličej a nakrátko zastřižené vousy. Přes oko měl pásku jako vzpomínku na zranění ze začátku války a Hal přemýšlel, jak dokáže jedním okem odhadnout perspektivu. I on měl dobrou pověst díky tomu, že se dobře staral o své letce i draky a neměl příliš velký respekt k lesku uniformy a vybraným způsobům, které měli v armádě rádi.

Jako poslední přišel Richia ze Třicáté čtvrté letky. Ohlásil se hřmotným smíchem. Byl to podsaditý muži s veselou tváří a duni-

vým hlasem, vždycky připravený se rozesmát. Dokud jste si ho pozorně neprohlédli a nevšimli si jeho tvrdých očí - chladných očí lovce, nemohli jste poznat, že je to nebezpečný muž.

„Posaďte se," vyzval je Hal. „Víte, kdo jsem, a já zase znám, alespoň podle jména, vás."

Vyhlédl ze stanu, aby se ujistil, že je hlídka mimo doslech.

„Nemám nejmenší tušení, co si myslíte o tom, že vás přidělili pod moje velení, a aspoň pro tuhle chvíli mi na tom ani trochu nezáleží. Nemáme vůbec žádný čas na osobní záležitosti."

Řekl jim o připravovaném útoku.

Každý reagoval po svém: Cabet si okamžitě začal psát na útržek papíru poznámky, Pisidia si začal hladit vousy, díval se do prázdna a spřádal plány a Richia se překvapeně rozesmál.

„Mohlo by to být riskantní," řekl Cabet a vzhlédl.

„To jistě," souhlasil Hal. „Právě proto nechci, abyste cokoli měnili na tom, jak jste dosud řídili své letky, pánové, alespoň dokud tato ofenzíva neskončí.

Nicméně jeden příkaz vydám: Chci, abyste nové letce posílali ve dvojicích se zkušenými, kdykoli to bude možné. Uvědomuji si, Cabete, že vaše letka byla během obléhání velice zasažená a že se vám vždycky nepodaří tento příkaz splnit, ale dělejte, co bude ve vašich silách.

Také budu chtít, aby jedna letka složená ze čtyř letců byla neustále v záloze. Z každé letky tedy vezmeme jednoho muže.

Bude to pro nás fungovat jako zpětná vazba. Jestliže se nějací Rocheští draci přiblíží k našemu území, vzlétne tato Inka do vzduchu, získá výšku a zaútočí na ty bastardy, ať už bude mít příkazy, nebo ne.

Vůbec se mi totiž nelíbí pomyšlení, že by se někde objevili *Ky* Yasinovi Černí draci a překvapili nás.

A když už mluvím o Yasinovi - pokud někdo zahlédne na naší straně jakékoli černé draky, musí na ně okamžitě zaútočit - vždycky alespoň ve dvojici - a snad nad nimi pak získáme početní převahu.

Chci také, abyste se všemi ostatními rocheskými draky mi zacházeli drsně, a nezajímají mě žádné čestné souboje.

Zabijte Rocheské, když je uvidíte, nenechte je utéct, zvlášť kdyby hrozilo nebezpečí, že nashromáždili nějaké informace."

„A co zásluhy, lorde Kailasi?" zeptal se Richia.

„Nerozumím vám."

„Řekněme, že jeden letec zaútočí na draka a zraní ho. Na chvíli se mu pak drak ztratí z dohledu a zabije ho jiný letec. Komu bude patřit vítězství?"

..Bude to půl na půl," řekl Hal, „a nechám už na vás, jak jednou vysvětlíte své vnučce, že jste zabil půlku draka."

Všichni se pousmáli.

Ať už je vaše taktika jakákoli," pokračoval Hal, „možná znáte tu mou. Jediný mrtvý drak, kterého budu chtít počítat, bude poslední drak v téhle válce."

„To jsme slyšeli," řekl Pisidia. „Myslím, že honba za čísly není dobrá pro morálku žádné letky nebo eskadry."

„S tím nemohu souhlasit," řekl Richia. Cabet to nekomentoval.

„Další věc," pokračoval Hal. „Mně nijak zvlášť nezáleží na titulech nebo na tom, aby mě ostatní oslovovali sire, tedy pokud to není při nějaké formální příležitosti nebo pokud nablízku nejsou nezasvěcení lidé."

„To je dobře," řekl Pisidia. „Kolem téhle války je už i tak moc humbuku."

„Společenské formality ale mají své místo," řekl Cabet

„Souhlasím," řekl Pisidia. „Ale jen na královském dvoře, tady ne."

„Přesto," řekl Cabet, „moji muži a ženy si budou i nadále prokazovat patřičnou úctu."

„Řiďte své letky, jak budete chtít, jak jsem už řekl.“ uzavřel Hal a vstal.

„A teď, než si promluvím s celou eskadrou, se chci ujistit, že jsem ještě nezapomněl létat."

„Takže," řekl Hal, „pojďme se podívat, jak na tom jsme.“ Trochu se otřásl. „Tak tedy Pusinka,"

Tmavě rudě hnědá dračice se na něho podívala přes rameno a zabečela jako ovce. Z toho nedokázal Hal nic usoudit, ale protože to

vypadalo, že to zvíře slyší na jméno, které mu dali, asi mu nebude moci vybrat žádné lepší.

Chytil se šupin a vyhoupl se do sedla. Tam se pohodil ně usadil a vyzkoušel opratě. Byly napnuté.

Kailas si všiml, že asi polovina eskadry se přesunula na dohled a velice pozorně ho sledovala, i když všichni předstírali, že plní své úkoly.

Bylo to součástí rituálu.

Když nějaký drakoletec za něco stál, musel věřit, že je ze všech nejlepší. Mezi nezasvěcenými lidmi pak takový letec přísahal, že velitel jeho letky je jen o maličko lepší, i když je to samozřejmě tím, že má víc zkušeností, nikoli větší schopnosti.

Takže když se objevil nový velitel, předpokládalo se, že ukáže své letecké dovednosti - pokud by ovšem nepatřil mezi ty, kteří velí svým podřízeným ze země, což by znamenalo, že jím všichni naprosto pohrdají, byť by o tom třeba nemluvili.

Bylo to hloupé, ale Hal si musel přiznat, že v tomhle sdílí stejné přesvědčení jako každý jiný letec.

„Než tohle skončí, budeš mě nenávidět," řekl a pobídl draka kopnutím do žeber.

Zvíře se vydalo pomalu vpřed, na klanělo se ze strany na stranu a roztáhlo ohromná křídla.

Pak už ale byla veškerá neohrabanost pryč a drak se ocitl ve vzduchu, vší silou mával křídly směrem dolů a o něco pomaleji je zase zvedal. Země se Halovi pod nohama pomalu ztrácela.

Nechal Pusinku vystoupat do výšky dvou tisíc stop a pak nejprve pomocí opratí a nohou dračici přiměl, aby iniciála řadu obratů za sebou. Reagovala dobře, a tak se Hal pustil do další série obrátek, tentokrát už jen pomocí opratí.

Zvíře ho znovu poslechlo.

Hal si uvědomil, že by ho to vlastně nemělo vůbec překvapovat - vždyť ji údajně vycvičil Garadice, pán draků z časů před válkou, kdy to slovo ještě znamenalo člověka, který cestuje po světě, prodává projížďky na dracích a předvádí kaskadérské kousky. Garadicův syn byl s Halem ve výcviku a pak i ve službě. Během obléhání ho zabili Yasinovi Černí draci.

Hal se s drakem mírně naklonil, nejprve doprava a pak doleva.

Díval se daleko dopředu, až za zničené město Aude, za pásy zákopů, kde byly vzdálené hory lemované růžovou a zlatou barvou, protože slunce právě zapadalo za obzor.

Pomyslel si, že by dal téměř všechno za to, kdyby mohl být nad těmi horami a nemít s sebou nic než svého draka, možná jen ranec s nejnutnějšími věcmi, a za ním by seděla Khiri nebo by dokonce letěla na svém vlastním drakovi a on by se nemusel o nikoho a o nic starat, kromě toho, kde by tak mohli přistát, koupil nějakou ovci pro svá zvířata, uvařil si skromné jídlo a pak se uložit na srolovanou pokrývku. Na druhý den by pak letěli dál do neznáma, den za dnem, dokud ... ani vlastně nevěděl, do kdy.

Vrátil se myšlenkami zpátky do přítomnosti.

„Tak se teď podíváme, co umíš," řekl.

Přistávací plocha byla přesně pod ním. Opratěmi přiměl Pusinku k prudkému letu střemhlav, nechal zem trochu přiblížit a asi v tisíci metrech draka zase vytáhl na horu.

Pak draka poslal do dalšího, tentokrát už mírnějšího letu dolů, hned zase zpátky, otočil ho a nasměroval téměř do protisměru.

„Dobře," řekl. „Dostaneš k večeři kuřátko navíc. Neztratila jsi ani stopu výšky."

Znovu nasměroval Pusinku dolů, země se k nim rychle blížila a tvář mu bičoval vítr. Dračice zatroubila na protest, ale neodvážila se neuposlechnout.

Ve výšce asi tří set stop zatáhl za opratě a drakovi za vlála křídla.

Když drak vyrovnával střemhlavý let zhruba sto stop nad přistávací plochou, poklepal mu Hal na levý bok a ohromný kolos se poslušně naklonil, takže se jeho veliké křídlo téměř dotklo země. Hal draka otočil a pak ještě jednou, střídavě doleva a doprava. Pak ho poslal dolů a silně zatáhl za opratě.

Dračí křídla prudce pleskla a zvíře se nohama dotklo země. Přistáli.

Přiběhli k nim ošetřovatelé a Hal sklouzl ze sedla, přes které přehodil opratě.

Poplácal draka po hlavě. Zvíře se otočilo a hledělo na něho.

„Dobře," pochválil ho Hal.

Přicházeli k nim jeho letci v čele s Farrenem Mariahem.

„Nebylo to špatné ... sire," řekl. „Nikdy bych nevěřil, že nový drak bude tak dobře vychovaný."

„Protože jsi v dračí škole nedával pozor," řekl Hal. „Mně nedělá problémy zvládat zvířata,"

Farren se ušklíbl.

Hal nechal doprostřed pole přivézt vůz a kolem se shromáždily všechny letky

„Posaďte se, jestli chcete," řekl a sám se usadil na zábradlí vozu.

„Vítejte v První dračí eskadře. Budeme zkoušet něco nového a později vám vysvětlím, co přesně mám na mysli. Ale doufám, že jsou mé plány správné a že se tato eskadra stane ukazatelem cesty do budoucnosti.

Víte, kdo jsem ... a já vás teprve musím poznat.

Doufejme, že to bude velice příjemné.

Příštích pár týdnů budeme mít spoustu práce, ale zatím vám o tom nemohu říct nic bližšího.

Takže ty staré známé řečičky, jako že můj stan je vždycky otevřený pro každého, kdo bude mít nějaké problémy, můžeme na nějakou dobu zapomenout. Budu mít spoustu práce a vy také.

Nebude čas na lelkování a lenošení, takže nepřidělávejte zbytečně starosti mně, mým důstojníkům ani dozorčím důstojníkům.

A jestli to uděláte, sklidíte si pěkně, co jste zaseli.

Myslím ale, že žádné problémy nebudou. Vy staří vojáci víte, co se od vás očekává, a vy nováčci můžete pozorovat své zkušenější kolegy a dělat to samé, co oni.

Nepředpokládám, že by teď měl někdo otázky, a stejně si nejsem jistý, zda bych na ně už teď uměl odpovědět.

Nedám moc na řečnění, a jak jste sami viděli, ani já sám nejsem žádný obratný řečník.

Takže se teď rozejděte na večeři.

To je všechno."

Toho večera stál Hal v rohu klubu pro letce, v ruce držel půl pinty slabého piva a pozoroval své podřízené.

Byli více než trošku nervózní. Ti odvážnější se snažili ho rozpovídat, zapojit ho do soutěže v pití nebo do nějaké hry. Když mu to nabídli, usmál se a poděkoval, ale odmítl.

Ostřílení vojáci, které znal, ho zdravili a on jim koupil sklenici piva. Pro sira Lorena ale objednal džbánek nealkoholického jablečného moštu. Před bitvou dodržoval střídmou životosprávu, jako vždycky.

Noví vojáci závistivě poslouchali, jak se Hal se známými nenucené škádlí, a říkali si, že je také bude brzy považovat za sobě rovné.

Mariah byl za barem s Chinchou a Hal byl rád, že jsou stále ještě spolu a hlavně že jsou ještě oba naživu.

Hal si chvíli povídal s Myntou Gartovou a věděl, že se letci snaží přijít na to, o čem mohli mluvit. Kdyby to ale věděli, možná by je to znepokojilo.

Hal si všiml i vojáků, kteří popíjeli opravdu hodně. Ne že by mu záleželo na tom, kolik toho kdo vypije - v tomhle stadiu války byl alkohol jedinou věcí, která udržovala některé vyčerpané vojáky při životě.

Ale pití nebylo pro mladého letce dobrý návyk, pokud nevěděl, co dělá.

Staří mazáci se o sebe dokázali postarat.

Aby si z toho vzali ponaučení, naplánoval Hal všem nováčkům, kteří hodně pili, ranní hlídku. Brzy přijdou na to, že létat s kocovinou není nejlepší způsob, jak trávit ráno.

A on bude ve vzduchu s nimi.

Halův sluha byl muž dost starý na to, aby mohl být jeho synem. Jmenoval se Uluch a na všechno se tvářil mrzutě.

Své povinnosti ale vykonával bezchybně.

Kailas byl docela vděčný, obzvlášť po ránu, že mu nepřidělili nějakého zatraceného žvanila.

Hal se velice snažil, aby jeho eskadra dřela do úpadu. Chtěl si být jistý, že budou před bitvou tak dobře vycvičeni, jak jen to bude možné.

Ale věděl o tom své. Vyčerpaný letec může být velice rychle mrtvý letec.

Létal tedy se svými hlídkami podél frontových linií. Došlo tam jen k jednomu boji a jemu se ani nepoštěstilo se do něj zapojit. Skončilo to bez výsledku, dva rocheské draky zahnali zpátky nad Aude.

Vypadalo to, že i Rocheští letci se drží na své straně linie.

Kailas přemýšlel, jaké asi mají rozkazy, ale neměl žádné vodítko, podle kterého by to poznal.

„Jeho" Jedenáctá letka byla vyzbrojená opakovacími kušemi, které navrhl Farren Mariah. Ostatní tři letky měly různorodou sbírku obyčejných kuší a krátkých luků. Hal neměl čas objednat u Joha Kiouse tam daleko na severu v Paestu další opakovací kuše - další věc, která bude muset počkat, až bude po bitvě.

A tak Hal řešil běžné problémy, létal a čekal.

A pak přišel den bitvy.

4

Derainští a sagenští vojáci vyběhli ze svého úkrytu s křikem za svítání. Rychle přeběhli hluché místo mezi liniemi a obklíčili Rocheské.

Od derainských linií vrhaly stroje balvany do rocheských řad a katapulty vystřelovaly ohromné šípy na skupiny důstojníků na koních.

Halova eskadra už byla ve vzduchu hodinu. Tam začalo svítal nejdříve, země pod nimi byla stále ještě temná a ležela ve stínu.

Jedenáctá letka jako nejlépe vyzbrojená byla ve výšce asi tří tisíc stop a Osmnáctá také. Další dvě letky je kryly z výšky - byly ještě dva tisíce stop nad nimi.

Ačkoli měli nováčci rozkazy pozorně sledovat oblohu, hleděli s otevřenými ústy na bitvu, protože to byl první skutečný boj, jehož se účastnili.

Sir Loren Damian uviděl rocheské draky jako první. Bylo jich půl tuctu, byli rozptýlení na velkém prostoru a nabírali výšku.

Komunikace mezi letci na hřbetech draků probíhala pomocí trumpet. Sir Loren zatroubil dvakrát - to znamenalo „nepřítel na dohled" - a Hal odpověděl jedním dlouhým zatroubením - „útok".

Draci částečně složili křídla a spustili se na Rocheské. Střídavě vytahovali a zatahovali drápy, tlamy měli rozevřené, syčeli a řvali a byli přinejmenším tak nedočkaví jako lidé.

Nad a před roztroušenými rocheskými zvířaty byli dva černí draci a třetí stejně velký jako ostatní. Byli proslavení svou krvelačností.

Hal nasměroval Pusinku na toho vepředu.

Zvedl kuši, zamířil a na celém světě pro něho v tu chvíli neexistovalo nic jiného než ten černý drak a jeho jezdec, který k němu. vzhlédl s otevřenými ústy, potom rychle začal hledat šíp a nasadil ho na tětivu svého luku.

Bylo ale už příliš pozdě.

Halova střela ho zasáhla pod rameno, téměř do srdeční krajiny. Jezdec vykřikl, upustil luk a ztratil oporu ve třmenech. Zakymácel se, nohama mlátil kolem sebe, snažil se zachytit rukama, ale zapomněl

na opratě, sklouzl ze sedla a spadl. Pak už se s otočkami řítil dolů na bitevní pole.

Hal se ocitl pod Rocheskými, Prodíral se s Pusinkou zpátky nahoru k dalšímu černému drakovi.

Ale Farren Mariah už vystřelil šipku a zasáhl krk toho zvířete. To ztratilo zájem o boj a vydalo se dolů k zemi a domů.

Ve vzduchu to vířilo barvami, rudá, zelená, žlutá, hnědá, a pak tam najednou už žádní Rocheští nebyli.

Tři Rocheští draci byli na útěku a jinak tam byla jen Halova eskadra. V dálce, někde na okraji útoku, uviděl Hal další hejno draků, další derainské letky.

Byla to teprve první srážka a Hal rychle počítal. O nikoho nepřišel, a tak si mohl na chvíli odpočinout.

Vyletěl s Pusinkou zpátky do výšky a odtamtud sledoval bitvu.

Byla to pěkná mela. Boj se už přesunul za rocheské pozice. Derainští a Sagenští zahnali nepřítele a vyvíjeli na něj silný tlak. Z derainského týlu proudily další posily a po stranách byla do boje vyslána těžká jízda.

Posily se vmísily do boje a Rocheští opět ustupovali. Ustupovali však bez jakékoli paniky. Zachovávali formace a kavalerie nemohla dělat nic jiného než jim šlapat na paty, protože koně se nikdy nevrhnou do ničeho jednolitého, ať už je to živý plot nebo hradba z kopí.

Hal neviděl žádný opěrný bod, na který by mohl nasměrovat Jedenáctou letku, jež byla nejzkušenější v útocích na pozemní cíle, a tak se rozhodl, že nebudou plýtvat šipkami.

Rocheští ustupovali pořád dál a dál, po celý ten dlouhý, horký den. Hal posílal své draky po částech na základnu, aby se tam lidé i zvířata občerstvili, protože se ve vzduchu už neobjevili žádní další Rocheští draci.

Hal trošičku doufal, že by tento útok možná, jenom možná mohl splnit to, co bylo jeho cílem, tedy prolomit rocheské linie, aby se derainské a sagenské armádě uvolnila cesta k rocheskému hlavnímu městu Carcaor, které by obsadili, a tím by skončila válka.

Toho večera ale Rocheští zaujali nové pozice, a když se na ně Hal letěl podívat z výšky, poznal, že tyto pozice byly připravené už předem.

Nebyl žádný generál, ale domníval se, že to pro ofenzívu nevěstí nic dobrého.

Jeho letci si vzrušeně povídali, nechtělo se jim spát, nováčci byli ochotní probírat svou první bitvu stále znovu a znovu. Hal jim ale nařídil, aby se najedli a odebrali do svých stanů. Odmítl také Mariahovu nabídku, že ve „svém" klubu bude nalívat víc než jedno pivo na každého letce.

Příštího rána byli ve vzduchu ještě za tmy. Derainští a Sagenští dole pod nimi útočili na nepřítele. Rocheští se znovu dali na ústup, opět velice organizovaně.

Do soumraku byla nová bojová linie pět nebo víc mil v rocheském týlu. Hal však neviděl zádně známky hromadné kapitulace, žádné známky paniky.

Kavalerie se pokusila obklopit ustupující rocheskou pěchotu, ale rocheská jízda se jí postavila do cesty a docházelo k prudkým šarvátkám, z nichž nikdo nevzešel jako vítěz.

Halovi letci třikrát zpozorovali rocheskou kavalerii číhat v úkrytu. Slétli tedy o něco níž a házeli dolů stužky s krátkými zprávami obalenými kolem oblázků, aby varovali své armády.

Hal by byl rád, kdyby existoval nějaký způsob, jak shodit dolů něco víc než jen oblázky. Nějaký ohromný balvan, který by přistál na hlavách těch Rošáků. Draci ale nemohli nic tak těžkého vozit, a i kdyby taková metoda mohla fungovat, vyžadovalo by to důkladný výcvik, aby letci dokázali zasáhnout cíl.

Hal se cítil bezmocný. S Mariahem těsně za sebou se mihl nad rocheskými pozicemi ani ne padesát stop vysoko. Kolem nich prosvištěly těžké šípy z katapultů, což ho vrátilo do reality a Hal rychle nařídil, aby se jeho letci vrátili na základnu.

Když přistáli na zemi, aby se najedli, Farren předal Halovi šipku téměř tak dlouhou jako on sám. Řekl mu, že ji chytil ve vzduchu, když začala padat, a dodal: „Hrdinovi můžou prásknout do bot jako první, ale chudáci jejich kámoši, co se plahočej za nima, ty sloužej jako bezvadnej cíl.

Tak se už příště nepředváděj, šéfe, když nebude na co střílet, jo? Ten zatracenej ohromnej šíp skoro zhatil život tvýho oblíbenýho letce."

Hal byl rád, že mu to Mariah řekl tak, aby to ostatní letci neslyšeli, a zaraženě přikývl.

Útok pokračoval a Rocheští každým dnem ustupovali víc a víc.

Hal byl izolovaný ve svém ležení a na obloze, a tak neměl nejmenší tušení, co si nejvyšší velení a sir Bab mohli myslet o tom, co se děje. Když byl ale jednoho večera na poslední večerní hlídce ve vzduchu, došlo mu to.

V dálce na východě se zdvihaly hory, teď už nebyly dál než patnáct mil od nich.

Hal si náhle uvědomil, že přišel na to, co měli Rocheští v úmyslu: Ustupovat z tohoto otevřeného území, které neskýtalo ani jedné straně žádnou výhodu, a zaujmout pozice v horách. Tam by se mohli bránit až do soudného dne a nechat Derainské a Sagenské, aby vyplýtvali všechny své síly ve snaze se k nim dostat.

Přemýšlel o tom, že by vyrazil zpátky a sdělil to siru Babovi, ale pak se zarazil. Cantabri určitě nebyl hlupák a dokázal číst v mapách stejně dobře jako každý jiný, i když se k smrti bál létání.

A i kdyby byly Halový domněnky něčím novým, co se s tím teď dalo dělat?

Derainští a Sagenští útočili ze všech sil a nechávali za sebou poházená mrtvá těla.

Co víc se dalo dělat?

O týden později už drakoletci vrávorali únavou.

Stále se ještě nedostali do žádného většího střetu s rocheskými letci - vypadalo to, že je jejich velení drží zpátky, i když Hal neměl tušení, jaký k tomu měli důvod.

Kailas si říkal, že když byli unavení jeho letci, kteří mohli každý večer přistát na základně, dát si teplé jídlo a vyspat se v posteli, jak na tom potom mohli být ti chudáci z pěchoty a kavalerie?

Vzpomněl si na dobu, kdy sloužil v lehké jízdě. Bylo to předtím, než se stal drakoletcem. Vybavilo se mu, jak on i jeho kůň klopýtali únavou, když se vraceli z předsunuté hlídky nebo za sebou měli nějakou bitvu.

Rocheští vojáci na tom nemohli být o mnoho lépe. Stále jen ustupovat bylo demoralizující, i když byl ústup tak organizovaný.

Teď už bylo úplně jasné, že Rocheští mají nějaký plán, a bylo to přesně tak, jak se Hal obával: chtěli se stáhnout do hor, které vlastně nebyly nic než pásmo strmých srázů, a nechat tam Derainské a Sagenské útočit do vyčerpání.

Co na tom, že Derainští okupovali rocheské území?

Královně Norcii určitě moc nezáleželo na tomhle kusu pohraničí, které bylo jen řídce osídlené a chráněné jen několika hrady.

Když Derainští k nějakému z nich dorazili, raději pevnost obešli, než by ztráceli čas obléháním. Později se možná vrátí a dobudou ho.

Ústup pokračoval. Na obloze na ně nečekalo žádné překvapení, a tak každé ráno po průzkumném letu Hal se svými draky slétl nízko, jakmile se Rocheští posunuli zase o kus dozadu.

Stříleli na vojáky, občas měli štěstí a zabili nějakého důstojníka nebo posla. Hal to dělal nejen proto, aby mohl alespoň maličko pomoci, ale i z čirého pocitu bezmoci.

Kailas letěl zpátky na základnu a zapadající slunce mu rudě ozařovalo větrem ošlehanou tvář, když mu to došlo.

Pochopil, a připadal si kvůli své zabedněnosti jako hlupák. Tohle měla asi Khiri tenkrát v Rozenu na mysli když mu říkala, že se od něho očekává něco báječného, až se vrátí zpátky do Deraine.

Přistál, předal Pusinku ošetřovateli a spěchal do stanu

Má nejdražší Khiri.

tak ze všeho nejdřív, miluji tě a jsem rád, že ty máš ráda takového hlupáka, jako jsem já. Až se vrátím, prokázala bys mi tu největší čest a souhlasila s tím, abych si tě vzal za ženu?

Pak se začal terén zdvihat a Rocheští ustupovali den za dnem méně. Derainské a sagenské síty se musely probojovávat do kopce.

Dosud neexistovaly žádné odhady ohledně počtu obětí, ale povídalo se, že celé derainské jednotky byly tak zničené, že je museli odvolat z boje.

A situace se mohla změnit jedině k horšímu.

Potom si Hala zavolal sir Bab Cantabri na poradu.

Byla velice krátká.

Přítomní byli velitelé jednotek na derainském západním křídle. Hal neviděl žádné sagenské důstojníky.

„Tohle je poslední zákopová akce," řekl Cantabri, „které budu velet. Musíme ty mizery dostat před hřebeny kopců, nebo se tahle válka dostane ještě víc do slepé uličky, než tomu bylo dosud."

Odkryl velkou mapu. Plátno spadlo na špinavou podlahu a v tichu stanu to hlasitě zarachotilo.

„Naši průzkumníci našli v jejich liniích škvíru. Tady." Poklepal na mapu.

„Naše útočná akce bude jednoduchá," řekl. „Napravo budeme předstírat útok s kavalerií a pak na ně prudce udeříme zleva, tady, právě v té škvíře, s jednotkami, které přesuneme ze středu.

Když se nám podaří prolomit nepřátelská vojska nebo obklopit jejich křídla, mohli bychom jejich linie srolovat jako koberec.

Jestli nás ale zastaví ... no tak to bude znamenat konec tažení pro tenhle rok a budeme s nimi bojovat odtud.

Když se nám ale podaří je zničit, ještě než se dostanou na vrchol hor, než se začnou zakopával ..."

Větu nedokončil a ani to nebylo potřeba. Jeho tvrdé, žluté oči se zaleskly.

Hal a polovina jeho eskadry byli opět ve vzduchu, ještě než vyšlo slunce, ale naděje, že tento útok bude znamenat průlom v celé válce, překonala jejich únavu.

Hal se nabídl, že prozkoumá cílovou oblast, ale Cantabri to odmítl, protože se bál, že by jakákoli mimořádná pozornost věnovaná tomu území mohla Rocheské varovat.

„Je to přesně, jako když útočíme bez jakýchkoli kouzel. Ale jakmile se dáme do pohybu," řekl, „ocením všechno, co pro nás budete moci udělat."

I takhle vysoko nad zemí Hal slyšel slabé troubení trumpet, když zahajovali útok.

Unavení vojáci vypochodovali z provizorních přístřešků, které si našli na konci předchozího dne, a vyrazili vpřed.

Nejdříve šla první, za ní druhá a třetí řada špinavých, vyčerpaných pěšáků.

Hal uslyšel dvojí zatroubení trumpety a viděl, že se k němu blíží Pisidia.

„Tam dole," křičel. „Těsně před našimi vojáky v čele!"

Hal se tam podíval, ale nic neviděl. Zaklel, že i jednooký by toho viděl víc, vyhrabal zpod sedla dalekohled a pobídl Pusinku, aby létala na místě dokola.

„Tam dole je veliká jeskyně," zakřičel Pisidia. „Nebo spíš celá spousta jeskyní,"

Hal uviděl temné vchody do jeskyní. A ještě horší bylo, že uviděl záblesky kovu a třepotání praporů, jak se ukrytí Rocheští vojáci vyhrnuli ven doprostřed derainských formací.

„K sakru!" zaklel Hal. „Připravili na nás past. Pisidio, vyřiďte to vzadu."

Čtyřikrát zatroubil - znamenalo to „přileťte ke mně" -a jeho eskadra, rozptýlená po celé délce fronty, se k němu vydala. Možná to bylo zbytečné, ale bylo to to nejmenší, co mohl udělat.

Zatroubil dvakrát, natáhl kuši a nechal šipku dopadnout dolů do zákopů.

Hal utáhl Pusince opratě, přiměl draka ke střemhlavému letu a mířil k ústí jeskyně.

Ostatní letci zahlédli cíle a následovali ho.

Hal zastavil střemhlavý let až nízko nad zemí, těsně nad korunami stromů. Zahlédl muže na koni, vystřelil na něj a zasáhl koně. Pustil opratě a připravil si do kuše další šipku.

Možná měl poslechnout Farrena, který mu radil, aby novému drakovi příliš nedůvěřoval, protože když hledal další cíl a držel se Pusinky jen nohama kolem boků, draka něco vystrašilo a náhle uhnul stranou.

Hal ztratil rovnováhu, vyklouzl ze sedla, upustil kuši a snažil se zachytit Pusinčina křídla, šmátral po tuhé kůži, ale pustil se a padal dolů.

Spadl jen asi dvacet stop, než se ocitl v koruně stromu. Propadal se mezi větvemi, ale jedné se zachytil a na chvíli byl v bezpečí.

Pak ale větev praskla a on padal dolů. I když byl samá modřina a krvácel, po deseti stopách měkce přistál na mechu.

Vyškrábal se na nohy a sáhl po meči.

Ale už se k němu hnalo pět, ne, celý tucet rocheských vojáků. Měli připravená kopí i šípy, aby mohli hned vystřelit.

5

Dva první Rocheští vojáci prudce zastavili, když uviděli Hala s taseným mečem. Byli to ale zkušení vojáci. Jeden z nich kývl na svého druha, rozdělili se a každý se ke Kailasovi blížil z jedné strany.

Jeden se pokusil o výpad, ale Halův meč prudce vyrazil a usekl špici kopí kus nad rukojetí. Druhý voják zaútočil téměř ve stejnou chvíli a Hal tak tak stihl uskočit.

Ten muž si mumlal: „Ten špinavěj mizera od draků, zabil mi bratra, zabils mi bratra, ty dračí zmetku, uříznu ti koule a nacpu ti je k večeři." Hal si šetřil dech.

Muž se stáhl, pak vyrazil prudce vpřed a kopím udělal Halovi ošklivou ránu na stehně.

Jeho druh odhodil kopí, ale připravil si meč a chystal se zaútočit.

Kailas byl obklopený půl tuctem vojáků, kteří ty dva povzbuzovali, když se ozval výkřik. „Přestaňte!"

Předstírali, že to neslyší, a ten, jehož bratra údajně zabili draci, znovu bodl, ale Hal kopí odvrátil, sám na útočníka vyrazil a usekl mu ucho.

„Slyšeli jste," ozval se znovu křik. „Přestaňte a postavte se do pozoru!"

Jeden z vojáků se otočil a neochotně zareagoval. „Pozor!" zvolal a skupinka rocheských vojáků tentokrát rozkaz uposlechla.

Mladý důstojník - Hal si přesně nepamatoval, jak to měli Rocheští s hodnostmi - přiběhl až k nim. Neměl u sebe žádnou zbraň, jenom krátký klacek.

„Když vydám nějaký rozkaz, máte ho poslechnout okamžitě," zavrčel. „Všichni dostanete nějaký zvláštní úkol, až se dostaneme na vrchol kopce.

Ty, Teate, si dojdi za bylinkářem a vyřiď mu, že to, co se ti stalo, sis zasloužil, aby si nedělal starosti, jestli ti při léčbě způsobí trochu bolesti.

Odchod!

Ty a ty ... vy doprovodíte vězně na velitelství roty - a já půjdu s vámi, abych se ujistil, že ho nezabijete ‚při pokusu o útěk'."

Vypadalo to, jako by si teprve v té chvíli pořádně všiml Hala. „A ty odhoď ten zatracený meč a odepni si z opasku dýku.

Válka pro tebe skončila, pokud si ovšem nebudeš dál chtít hrát na hrdinu."

Hal se rozhlédl. Vysoko nad hlavou uviděl, jak jeden z jeho draků letí dolů asi sto stop nad zemí, ale mohlo to být i několik mil od nich.

Odhodil meč, rozepnul si opasek a nechal ho spadnout na zem.

Hal Kailas, pán draků, byl vězněm rocheských vojáků.

Ale ten důstojník byl jediný, kdo věřil, že válka pro Kailase skončila.

Rocheskému veliteli roty zřejmě vůbec nevadilo, že v jeho hlavním stanu byli jen jeden voják jako stráž, jeden dozorčí důstojník a dva poslíčci a že ho tvořil jen roztrhaný kus plátna natažený mezi dvěma stromy.

„Jméno?" zeptal se.

„Lord Kailas z Kalabasu," odpověděl Hal.

Jeden z poslíčků zalapal po dechu a zašeptal: „Ten pán draků!" Důstojník na něj vrhl mrazivý pohled.

„Hodnost?"

„Velitel."

„Čeho?"

„Je mi líto," řekl Kailas. „Tuhle informaci vám dát nemůžu."

„To ne," souhlasil důstojník. „Ale četli jsme příběhy, které uveřejňuje váš vypravěč. Vím, že jste velitelem První dračí eskadry a pro obyčejné vojáky, jako jsme my, jste ohromné sousto."

Podíval se na důstojníka, který Kailasovi zachránil život.

„Za tohle dostanete pochvalu. Teď vezměte toho muže - a další dva vojáky - a odveďte ho na velitelství pluku."

„Ano, pane."

Velitel se obrátil na Hala, a ten věděl, co řekne, ještě než začal mluvit.

„Gratuluji vám. Válka pro vás skončila. A dožijete se, pokud s námi budete trochu spolupracovat, našeho velkého vítězství."

Hal mu neodpověděl.

Mladý důstojník si všiml, že Hal kulhá.

„Můžete chodit?"

„Můžu," řekl Hal.

„Kdyby vám to dělalo problémy, mohu dát dohromady skupinku mužů, kteří vás odnesou na nosítkách."

„Já můžu chodit," zopakoval Hal.

Velitelství pluku sestávalo z několika obratně zamaskovaných stanů v široké rokli, kterou zakrývala síťovina pokrytá větvemi. Byla to zadní strana právě toho hřebene kopce, na nějž Hal útočil těsně před pádem.

Důstojník ozdobený stužkami hvízdl, když se dozvěděl, kdo Hal je. Okamžitě mladého důstojníka propustil a vzal si Hala na starosti sám.

Hal chtěl získat adresu toho mladého muže, aby mu po válce mohl napsat dopis a poděkoval za záchranu života. Mladík ale zasalutoval a byl pryč.

Jeho nadřízený se právě chystal Hala na něco zeptat, když si všiml tmavé skvrny, která mu prosakovala kalhotami.

„Jste zraněný!"

Hal přikývl.

„Potom tedy musíte ihned do nemocnice. Nikdy bych nedovolil, aby si voják s vaší hodností pomyslel, že my Rocheští jsme necivilizovaní."

Zavolal na rotmistra a nařídil mu, aby sehnal muže, kteří ponesou nosítka.

„Do nemocnice," řekl, „za vámi pošlou nějakého důstojníka, který vás výslech - ... který vám položí několik otázek.

Proboha, vy jste ale bledý. Posaďte se tady na ten pařez."

„Ta noha mě opravdu začíná bolet," připustil Hal.

„Naše léky a zaříkávadla jsou ze všech nejlepší," řekl důstojník. „Takže pro vás už válka skončila."

Hal se téměř rozesmál tomu, jak se všichni opakovali, ale potom si všiml, že v důstojníkově hlase zazněl nevědomky melancholický tón.

Bolest začala Hala přemáhat, ale nutil se k ostražitosti, aby si všímal všeho, co viděl po cestě, když ho vojáci nesli na nosítkách do týlu.

Velká část cesty vedla pod maskovanou střechou ze síťoviny nataženou na kůlech. Hal nevěděl, jestli to Rocheští udělali proto, že si mysleli, že jsou derainští a sagenští vojáci barbaři, kteří budou útočit i na raněné, nebo proto, že nechtěli, aby mohly hlídky ze vzduchu odhadnout, kolik má nepřítel obětí.

Povídalo se, že Rocheští jsou poraženi, že už při tomto útoku melou z posledního.

Hal neviděl žádný důkaz, který by to potvrzoval.

Vojáci byli zničení a uniformy měli opotřebované ... ale o nic víc než jejich nepřátelé.

Kailas si mohl ověřit své tušení ohledně toho, co mají Rocheští v plánu - totiž že se budou držet a bojovat z tohoto místa na úpatí kopce. Viděl, že skoro stejné množství vojáků kope motykami a lopatami zákopy jako vyráží do skomírající bitvy se zbraněmi v rukou.

Nebylo tam ani známky po tom, že by králova skvělá ofenzíva měla ukončit celou válku nebo že by byla něčím jiným než jen další příležitostí k zabíjení pro obě strany.

Nemocnice ležela dobrých deset mil od fronty. Tvořily ji stany postavené v pravidelných řadách, mezi nimi byly štěrkem vysypané cestičky a bíle natřené ukazatele. Ošetřovatelé chodili sem a tam. Byli tam kouzelníci, lékaři a ženy v uniformách sestávajících z šedivé haleny a čapky, kterým říkali ošetřující sestry.

Právě si zapisovali jeho údaje a ptali se ho na různé věci, když se s ním náhle celý svět zatočil a on upadl do pokojného, bezbolestného bezvědomí.

Hal se probudil pulzující bolestí. Zřejmě zasténal, protože nějaký hlas řekl: „Dobře, jestli to bolí, znamená to, že noha neodumřela,"

Otevřel oči a uviděl, jak se nad ním sklání nějaký obtloustlý muž. Měl řídkou ofinu, poněkud zanedbané vousy, které si zjevně

bez velkého úspěchu chtěl nechat narůst, a byl oblečený v obyčejných šatech.

„Já jsem čaroděj Nizva," oznámil Halovi. „Mám na starosti léčbu v tomto a dalších třech stanech."

„A já jsem -"

„Pst. Povíte mi to později," řekl Nizva. „Teď soustřeďte svou pozornost na to, aby moje kouzla a bylinky, které jsem vám dal jako obklady na rány, mohly působit."

Hal zvedl hlavu z polního lůžka, na němž ležel. Ve stanu, který měřil asi sedmdesát pět na dvacet stop, bylo matné šero. V rozmezí několika stop v něm bylo vždy umístěné další lůžko se zraněnými, mezi nimiž bylo i pár žen.

Hal už na sobě neměl zakrvácenou uniformu, jen šedivou noční košili, která mu sahala až po kotníky.

Přikývl na znamení, že Nizvovi rozuměl, a znovu upadl do apatického stavu.

Hala vzbudilo absurdní zvolání: „Ležte v pozoru!"

Zdvihl víčko a uviděl, jak do stanu vpochodovali medailemi ověšení důstojníci, kteří doprovázeli ještě více stuhami ozdobeného muže s velice působivým bílým vousem.

„Jsem generál Ottignies," řekl. „A zdravím vás, stateční bojovníci rocheského národa, jménem Její Výsosti královny Norcie, která mne dnes pověřila, abych vás odměnil za vaše hrdinství."

Vydal se mezi zraněné a za ním šli dva pomocníci. U každé postele vybral jednu medaili, řekl pár slov, připevnil medaili na přikrývku, zasalutoval a pokračoval dál.

Hal nemohl uvěřit tomu, co se mělo zjevně každou chvíli stát.

Ale skutečně se to stalo.

Generál Ottignies se laskavě podíval dolů na Hala.

„Hojí se to dobře?"

Hal přikývl.

„Dobře, dobře. Na fronte potřebujeme takové vojáky, jako jste vy, aby se postarali o naše slavné vítězství,"

Vzal jednu z medailí, položil ji na Halovu přikrývku a zasalutoval.

„Jste chlapík," řekl Ottignies, který nepochopil úsměšek, který se Halovi proti jeho vůli objevil na tváři. Pak přešel k dalšímu hrdinovi.

Hal se natáhl pro medaili. Byl to vkusný medailon s červenobílou stuhou. Stálo na ní: ROCHESKÝ HRDINA DRUHÉHO STUPNĚ.

Kailas potlačil smích a přemýšlel, co by musel udělat, aby z něho byl hrdina prvního stupně.

„Proboha," vydechl Nizva. „Vy přece nejste jedním z nás."

„Ne," potvrdil Hal.

„Jste z Deraine?"

„Ano."

„Jméno?"

„Kailas." Hal vynechal titul. Chvíli uvažoval, že by místo něj řekl Hrdina druhého stupně Kailas, ale usoudil, že by to nebylo právě nejmoudřejší.

„Kailas?" zeptal se Nizva. „Ten pán draků? Ten, co tady někde podle všeho zmizel?"

„Já jsem nezmizel," opravil ho Hal. „Celou dobu tu tiše ležím a snažím se, aby mě vaše lektvary vyléčily, jak jste mi nařídil."

„Ach bože," vzdychl Nizva ještě jednou a odcupital uličkou mezi postelemi.

Takže pěkné časy skončily, pomyslel si Hal. Dva týdny si hrál na nemocného, ačkoli byl mnohem silnější, než sestřičkám i kouzelníkovi přiznával.

Teď byl čas naplánovat útěk.

6

Hal o složitém umění útěků mnoho nevěděl. Derainští vojáci museli absolvovat mnoho kurzů od salutování a toho, jak poznat nadřízeného, až po výcvik, jak se umýt.

Ale jak utéct, to na seznamu nebylo.

Hal zabručel, když si vzpomněl na nedokonalost výcviku, ale uvědomil si, že to vlastně bylo tabu, protože žádný správný voják nemohl nikdy připustit, aby se dostal do zajetí.

Přesto ...

Kdosi, už si nepamatoval, kdo to byl, jednou Halovi řekl, že nejlepší čas na útěk je co nejdříve po zajetí. Čím déle jste totiž v zajetí, tím dál vás odvezou od vašich vlastních linií a navíc budete asi také v horším tělesném stavu, protože žádná armáda nikdy neživí zajatce lépe než své vlastní vojáky.

Zranění mu nedovolilo, aby se pokusil o útěk okamžitě po zajetí, ale teď už se pěkně hojilo.

Když byl teď odhalen, nebylo pochyb o tom, že jako další krok bude následovat jeho přesun do řádného vězení.

Nejlepší bude, když se pokusí utéct ještě z nemocnice.

Problém ale byl najít nějaké šaty. Měl takový dojem, že když bude po rocheských cestách pochodovat jenom v té zatracené šedivé noční košili, bude asi trochu nápadný.

Těsně předtím, než ho odhalili, aniž by plánoval, kam by se ukryl, si všiml, že v nemocnici pracuje i několik civilistů, bezpochyby místních sedláků, kteří byli rádi, že dostanou zaplaceno, když jejich pole proměnila válečná vřava v úhor.

Přesně ve stylu Rocheských se civilisté po příchodu do práce převlékli do šedivých kombinéz, které vypadaly skoro jako uniformy.

Hal si to uvědomil, když se jednou probudil ještě za svítání a šel na záchod. Venku viděl, jak dělníci proudí dovnitř, aby se ujali svých úkolů.

Den poté, co byl odhalen, vyklouzl Hal z postele před rozbřeskem a vyplížil se ze stanu. Byl vděčný za to, že mu Nizva a vedení

nemocnice, jejichž cílem bylo léčit, nikoli hrát si na válčení, nepřidělili stráž.

Stan, v němž se dělníci převlékali, stál vedle dvou stanů, kde se připravovalo jídlo. Protože se obloha už trochu rozjasnila, schoval se Hal v záhybu nedalekého stanu. Denní směna právě vešla.

Noční dělníci odešli o několik minut později. Hal vešel do převlékacího stanu a hledal nějaké oblečení.

Trvalo mu jen pár minut, než objevil něco, co mu docela dobře padlo. Vypadal v tom oblečení jako venkovský balík - halena po kolena, krátké kalhoty, klobouk, který už zažil lepší časy a vatovaný kabát.

Majitel těch šatů se bohužel asi nerad koupal, ale možná to bude pro Hala výhoda. Když ho zastaví nějaká hlídka, zvedne ruce, aby si přičichli k jeho podpaží, a to vojáky tak znechutí, že mezitím stihne utéct.

Hal vysel ze stanu a co nejrychleji si to zamířil pryč z nemocnice.

S potěšením si uvědomil, že ho noha bolela jen chviličku. Pak se svaly rozcvičily a on už mohl chodit bez problémů.

Chtělo se mu běžet, ale věděl, že to nejde, a tak šel vycházkovým krokem, stéblo slámy v zubech. Snažil se myslet na věci, na které myslívají sedláci, pro případ, že by snad nějaký kouzelník dokázal číst jeho myšlenky. Říkali mu, že to není možné, ale čarodějové vždycky dokáží přijít s něčím novým.

U plotu zahlédl vidle a rozhodl se doplnil jimi svůj kostým. Případně by mu mohly posloužit i jako zbraň. Kailas neměl v úmyslu upadnout opět do zajetí bez boje.

Rychle se zorientoval podle toho, kudy táhla vojska, a podle slunce. Z toho si odvodil, kde je která světová strana.

Měl v plánu, a považoval ho za celkem chytrý, nevydat se přímo k frontě, ale jít nejdříve asi půl dne na východ a pak se obrátit na sever nebo na jih, podle toho, co bude příhodnější.

Nikdo by nečekal, že se vydá tímhle směrem, a navíc by bylo velice riskantní snažit se proplížit bitevní zónou, kde byli vojáci na obou stranách připraveni zabít kohokoli neznámého.

Až bude mimo bitevní zónu, vydá se zpátky na západ a namíří si to k derainským a sagenským liniím.

Nebo v to alespoň doufal.

Žaludek Halovi připomněl, že se vydal na útěk bez jakýchkoli zásob potravin.

Bylo poledne a on se zatím zastavil jen dvakrát, aby se napil z opuštěné studny. Byl hladový. Troška dobrého domácího chleba by to spravila, ale stačil by mu dokonce i ten hrozný vývar, o kterém v nemocnici tvrdili, že dodává sílu.

Cesta, po které šel, se stáčela k vesnici. Neměl žádné peníze, ale možná tam bude nějaké pole s ... s čímkoli, co už bude zralé. Bylo léto, takže zralé už bylo skoro všechno.

Byl asi v polovině vesnice, těsně před kamenným mostem přes místní říčku, když si uvědomil, že je na té vesnici něco divného. Nikdo tam nebyl, žádní muži, ženy ani děti. Neviděl ani žádné psy či jiná zvířata.

Chystal se vydat postranní cestičkou a zbytek vesnice obejít, když z jedné uličky vyšel nějaký muž a zakřičel:

„Stůj! Odhoď ty zatracené vidle!"

Jelikož tam stál s nataženým lukem a jistou rukou mířil na Hala, nezbývalo než poslechnout.

„Kdo jsi?" zeptal se voják a přistoupil k Halovi blíž.

Kailasovi chvíli trvalo, než si vymyslel nějakou historku.

„Nikdo," řekl a nasadil výraz ustrašeného venkovana. Popravdě řečeno se ani tak hrozně moc nemusel namáhat. „Nebo snad jen někdo jménem Halfas. Halfas. Včera jsem odešel z domova, doufal jsem, že se dám naverbovat do armády, ale oni mě nechtějí, říkali něco o tom, že mám na srdci ozvy nebo něco takového, a asi bych se jim tam skácel, takže počítám, že se vrátím zpátky na statek a -"

„Ticho," vyštěkl voják. „Viděl jsi snad tu ceduli asi míli před vesnicí. Stojí na ní, že tahle cesta a vesnice jsou vyhrazené pro armádu, která se tu ubytuje, a že sem nesmí žádní civilisté."

„Ach tak," řekl Hal. Žádná cedule tam nebyla.

„Něco jsem viděl," pokračoval. „Ale nechodil jsem do školy. Nikdy jsem se nenaučil číst."

„To tě neomlouvá," řekl voják a popošel ještě blíž k němu. „A na někoho, kdo nemá školy, mluvíš až moc dobře."

Mračil se na Hala a ten se snažil vypadat nevinně a přihlouple.

„Pojď," řekl voják. „Půjdeme za mým velitelem a ten rozhodne, co s tebou."

Hal si nemyslel, že to je dobrý nápad.

Kopl vojáka pod klíční kost a jeho luk a šíp upadly do prachu cesty.

Než se voják stačil vzpamatovat, kopl ho Kailas dvakrát velice silně do obličeje. Slyšel, jak se muži při druhém kopnutí zlomil vaz.

Hal vojáka odtáhl k mostu a zdvihl ho na nízkou zídku. Pak začal přemýšlet.

Prohledal jeho mošnu, našel několik měďáků a jednu stříbrnou minci. Uvažoval, že by si vzal mužovu dýku nebo jeho luk a šíp, ale věděl, že by to byl důvod k okamžité popravě, kdyby ho chytili a našli je u něho.

Převrátil tělo a hodil ho přes zábradlí do řeky. Sebral luk a šíp a zahodil je také. Pak se dal na útěk.

Doufal, že se budou nadřízení toho muže domnívat, že to byla nehoda.

Ale věděl, že to není moc pravděpodobné.

Do dalších vesnic se už neodvážil, i když už teď měl nějaké peníze. Snažil se dojít co nejdál od své oběti.

Obcházel vesnice obloukem, chodil přes pole.

V celé oblasti bylo naštěstí docela málo civilistů, jen sem tam nějaký tvrdohlavý pár, který se nechtěl vzdálit ze svého statku.

Na ty ho vždycky upozornil štěkot psů.

Za soumraku už byl vyčerpaný. Našel nějaký opuštěný statek s kukuřičným polem, které hladoví vojáci úplně nevyplenili, a utrhl si půl tuctu klasů.

Donesl si je k potoku, oloupal je, umyl a chystal se povečeřet.

Ve vodě uviděl nějaké ryby. Pokusil se je chytit zespodu, jak to dělávají vesničtí kluci, ovšem bez úspěchu.

Takže mu zbyla jen ta syrová kukuřice.

Hal si přál, aby tak uměl rozdělat oheň pomocí luku nebo nějakých kamínků, ale on na svých cestách místo toho vždycky zaplatil pár pencí za to, že mu oheň vykřesal nějaký kouzelník.

Tak tedy kukuřičné klasy.

Hal si uvědomil, že i když si jako všichni vojáci stěžoval, nebyla služba v armádě to nejhorší, co zažil.

Už před válkou, ještě než našel drakoletce, ke kterému se přidal, když býval potulným nádeníkem, jídával nejednou syrovou kukuřici, kterou ukradl na poli.

A míval z ní taky pěkný průjem, vzpomněl si.

Ale nic jiného nebylo, a tak docela hltavě těch šest klasů snědl.

Bylo ještě světlo, když se stočil do klubíčka a chystal se spát. Foukal trochu vítr a on toužil po nějaké přikrývce, kterou by si přes sebe přetáhl.

Ani tu ale neměl.

Hal mohl sám sebe litovat, ale místo toho se zhluboka svobodně nadechl a na všechny nářky zapomněl.

Zavřel oči a byl přesvědčený, že se na té holé zemi bude celou noc jen tak převalovat, ale když je zase otevřel, už skoro svítalo.

Kailas vstal, svaly měl celé ztuhlé, a tak si udělal několik cviků. Umyl se a došel si na záchod. Trochu sebou škubnul, když se utíral listím.

Pak vyrazil.

Rozhodl se, že se na další křižovatce vydá na sever nebo na jih, podle toho, co bude snazší.

Oblast, kterou procházel, musela už dlouho sloužit rocheské armádě jako tábořiště. Chalupy byly rozebrané, střechy a ploty kolem úhledných políček vojáci použili jako dříví na podpal.

Byla to pustá krajina, bez lidí a bez zvířat.

Hal takovou prázdnotu dobře znal - nechávaly ji za sebou všechny armády, kterým vůbec nezáleželo na tom, jak budou místní žít dál, až vojáci odejdou.

Byl zhruba v polovině jedné takové pusté pláně, když zaslechl troubení lovců.

V okolí ale nebylo nic, co by se dalo ulovit.

Nic kromě Hala Kailase.

Lovci byli vlastně jezdci z lehké kavalerie.

Ozvalo se další zatroubení a celá formace, téměř rota, odhadoval Hal, sklopila kopí a vyrazila na Hala.

Kailas chtěl utéct, ale nebylo kam.

Nemohl se dokonce ani opřít o žádnou zeď a pustit se do boje.

Hal čekal a doufal, že ho ti mizerové neprobodnou kopím a nepojedou dál.

Byl by to obzvlášť nesmyslný způsob, jak zemřít, zapomenutý v téhle zapomenuté zemi.

Jezdec v čele s hodností důstojníka zastavil koně těsně před Kailasem.

„Ale," řekl hlasem, který zněl posměšně i triumfálně, „copak to tu máme?"

Jezdci svázali Hala jako zastřeleného jelena a hodili ho přes hřbet jednoho ze svých koní. Kailas na něm nadskakoval, dokud nedojeli do tábora pěchoty. Vjeli přímo doprostřed a křičeli, aby přivedli velitele.

Když se objevil, skopli Kailase z koně.

„Někoho jsme vám přivezli," řekl důstojník. „Možná to je dezertér nebo i ten uprchlý drakoletec, po kterém všichni tolik pátrají."

Pěšáci ho dovezli do nejbližšího města a předali ho soudu.

Dva svalnatí důstojníci ho s rukama za zády dovedli do maličkého vězení, otevřeli jednu z cel a postrčili ho dovnitř.

Jeden z nich si Kailase rozvážně prohlížel a pak ho bez varování udeřil velice silně do břicha.

Kailas se sesunul na podlahu.

Důstojník ho vytáhl nahoru za vlasy a prudce s ním mrštil o kamennou zeď.

To bylo na nějakou dobu jediné, co si Kailas pamatoval.

7

Kailas se probral zhroucený na jedné z vězeňských železných postelí. Posadil se a v ústech ucítil kovovou chuť krve. Zkusil si jazykem přejet po zubech. Přední zuby se mu trochu kývaly, ale to se spraví.

Jeho nos ... byl docela rád, že v cele nebylo zrcadlo, protože to vypadalo, že ho má úplně rozdrcený. Dobrá tedy. Lidé si údajně myslí, že něco takového dodává člověku na mužnosti.

Uslyšel smích, vzhlédl a uviděl strážného, který jím mrštil o zeď.

„Zatracený Deraiňáku!" zavrčel muž škodolibě. „Kdyby nám nedali rozkazy, mohli jsme tě zřídit ještě víc!"

Hal neodpověděl, jen se na něho upřeně díval.

Z mužova obličeje zmizel úsměšek a odklusal pryč.

Hal si přál, aby mohl být s tím mizerou jen na pět minut o samotě, ale věděl, že k tomu nikdy nedojde, a tak se opřel o zeď a začal vymýšlet plán.

Takže ho znovu chytili.

Dalším krokem bude převoz do vězeňského tábora. Nebo možná i poprava, ale Kailas si pomyslel, že to není moc pravděpodobné.

Nejlepší chvíle na další útěk bude při převozu, protože vězeňští dozorci v táboře budou mít víc zkušeností s tím, jak zacházet s válečnými zajatci.

Na stole byl lavor s vodou. Hal si smyl krev z obličeje, vypláchl si ústa a odplivl si do nočníku.

Na mysli mu vytanulo něco, co někde četl nebo slyšel: Válečný zajatec je jen voják v jiné uniformě a jeho povinností je i nadále bojovat jakýmkoli možným způsobem.

Vynořila se i jiná, docela zoufalá myšlenka a Hal začal počítat dny. Právě dnes nebo možná včera dostala Khiri dopis s jeho nabídkou k sňatku.

A pak nepochybně ohlásili, že po jedné z akcí patří mezi pohřešované. Hal měl za to, že ho nikdo z jeho eskadry už neviděl poté, co přistál v koruně stromu, takže si s největší pravděpodobností všichni mysleli, že ho zabili.

Chudinka Khiri.

S trpkou ironií si pomyslel: Co se asi teď stane s jeho pozemky, když nemá žádné příbuzné kromě rodičů, kteří žijí někde daleko na severu v malé hornické vesničce?

Ne že by mu na tom příliš záleželo. Jak říkají tuláci, poutníci a vojáci: „Přišel jsem na svět bez jediné mince a předpokládám, že stejně tak i odejdu."

A než dostal požehnání od krále, neměl stejně nic, takže co na tom?

Jediné, co teď mohl dělat, bylo čekat a být připraven chopit se jakékoli příležitosti.

Dva dny s ním nikdo nepromluvil a on žil jen z řídké polévky, kterou ve vězení rozdávali.

Byl tam jako jediný válečný zajatec, protože se nacházeli dost daleko od fronty.

Stráže pravidelně ostatní vězně bily, ale Kailase nechávaly na pokoji. Ostatní vězni, civilisté, se chovali jako bití šakalové nebo přinejlepším štěkající teriéři. Kailas byl jako přikrčený panter, a to stráže i ostatní vězně znervózňovalo.

Nutil se skrývat netrpělivost, nikdy nepochodoval sem a tam po cele, i když ho k tomu jeho nedočkavost pudila.

S nikým nemluvil a snažil se co nejvíc spát, protože věděl, že to bude potřebovat, až bude zase na svobodě.

Byl trochu pyšný sám na sebe, že si říkal „až", a ne „jestli".

Třetího dne ho přišli navštívit dva lidé.

Znal je oba, ale každého úplně jinak.

Prvním z nich byl povýšeně vyhlížející rytíř ověšený vyznamenáními, který se nechal ohlásit jako sir Suiyan Tutuila, z milosti královny Norcie ochránce vězňů. Hal se snažil nesmát. Z vyjádření sira Suiyana jasně vyplývalo, že podle něho by vězni byli nejlépe ochráněni, kdyby přebývali v zapečetěných kobkách nebo ještě lépe na konci provazu.

Byl to typický vězeňský dozorce, s jakými se Kailas setkával jako tulák ještě před válkou.

Zabodl se do Hala pohledem se sešpulenými rty a na chvilku se odmlčel.

Druhého muže potkal Hal poprvé při karetních hrách ještě před válkou. Jeho hazardem posedlého zaměstnavatele, pána draků jménem Athelny, obehrál nejprve o jeho létající představení a pak i o život.

Podruhé ho viděl nad střechami města Aude, když se jeho černý drak snesl těsně k Haloví a snažil se ho zabít. Hal vystřelil šipku z kuše a zasáhl toho muže do ramene. Tehdy zaklel, že se netrefil lépe.

Byl to *Ky* Bayle Yasin, vynikající letec, první ze všech, pokud Hal věděl, kdo letěl na obávaném černém drakovi do boje, a pokud ho v poslední době nepovýšili, měl hodnost velitele První strážní dračí eskadry.

Byl štíhlý, o něco starší než Hal. Dříve míval vousy, ale nyní byl hladce oholený. Hal si všiml, že mu začínají vypadávat vlasy.

„Lorde Kailasi," řekl. „Je milé se s vámi konečně setkat."

Odpustil si obvyklou frázi „za těchto okolností".

„I já jsem rád," řekl Hal. „Co dělá vaše zranění?"

Yasin se trochu zachvěl. „Už je úplně zahojené, děkuji."

„To je škoda," řekl Hal způsobem, který odposlechl od urozených pánů.

„Vy budete zticha," řekl sir Suiyan. „Tady není místo na to, aby se vězeň posmíval lidem s vyšším postavením."

Hal nijak nereagoval.

„*Ky* Yasin si přeje promluvit si s vámi," pokračoval Suiyan. „O samotě.

A já jsem samozřejmě rád, že mohu přání velkého *Ky* Yasina vyhovět." Vstal, židle pod ním zaskřípala o kamennou podlahu a vysel ven.

„Chtěl jsem vás navštívit z několika důvodů," řekl Yasin. „Jedním z nich byla moje neochota uvěřit, že jste se vůbec nechal zajmout. Většina mých letců by raději zemřela v bitvě, než by musela čelit takovému ponížení."

Hal stále ještě držel jazyk za zuby. Kdyby se po celé té dlouhé době v armádě nenaučil ovládat se, když se mu někdo posmívá, byl by opravdu blázen.

„Dalším důvodem bylo, že jsem vás chtěl informovat o tom, že jsme se zmocnili i vaší tajné zbraně a naši řemeslníci už pracují na tom, aby zhotovili její kopii. Samozřejmě hovořím o opakovačích kuších.

Dále jsem vás chtěl varoval, že jste možná v zoufalé situaci.

Ve stejný den, kdy jste uprchl z vězení, byl zabit jeden voják."

Hal předstíral překvapení.

„Když vás zajali, měl jste na sobě civilní šaty. Podle každého soudu je takto oblečený voják vyzvědač, což opravňuje k tomu, aby byl ihned popraven. Pokud navíc zabil člena ozbrojených si! Jejího královského Veličenstva ... mohl by být trest proveden docela tvrdým způsobem.

Sir Suiyan vás chtěl postavit před soud ihned, ale já jsem ho přesvědčil, že máte příliš velkou cenu na to, abyste zemřel jako obyčejný ničema. Doufám, že se mnou souhlasíte.

Samozřejmě že nevíte, o čem mluvím."

„To opravdu nevím," řekl Hal.

Yasin se na kraťoučkou chvíli usmál.

„Přišel jsem, abych vám nabídl možnost přežít tuhle válku v bezpečí. Pokud nám poskytnete nějaké informace - samozřejmě nic lakového, co by ublížilo nějakému z vašich mužů či žen, mohu vám zaručit, že se na tu vraždu zapomene a vy strávíte zbytek války v bezpečí v docela pohodlném internačním táboře."

Hal se chystal odpovědět, ale Yasin ho přerušil.

„Samozřejmě že nepředpokládám, že s tím hned teď budete souhlasil. Chtěl jsem vás jen seznámit s tím, že je tu taková možnost. Můžete jí využít, kdykoli budete chtít."

„Děkuji vám," řekl Hal. „Ale myslím, že vaši nabídku nepřijmu."

„Jistěže ne," souhlasil Yasin a vstal. „Ale pamatujte na ni.

A ještě něco. Myslel jsem si, že byste ocenil nějaké novinky z války. Pro Deraine a Sagene to nevypadá dobře. Vaši tupí generálové neustále útočí na předmostí, které se jim podařilo vytvořit.

Naše pozice jsou ale absolutně nenapadnutelné a Deraine a Sagene zbytečně přicházejí o vojáky, kteří se marně snaží dostat nahoru.

Bezpochyby budou ve svých vtíravých útocích pokračovat přes celou zimu, čímž se oslabí, a my pak na jaře zahájíme velkou ofenzívu a získáme zpět nejen to území,´o které jsme přišli, včetně města Aude a oblasti od řeky Comtal až k moři, ale vrazíme navíc klín do Sagene a přesvědčíme Deraine, že nemá vůbec žádný zájem na osudu Sagene.

Tím, že vám to říkám, neprozrazuji žádné vojenské tajemství."

Došel ke dveřím, otevřel je a sir Suiyan vešel opět dovnitř.

„Předpokládám, že vám *Ky* Yasin pověděl, jaké vám hrozí nebezpečí," řekl. „Můžu vám slíbit, že jestli se mi podaří získal jakýkoli důkaz o zločinu, který jste spáchal, rád vás vydám katovi a skončíte pod sekerou ... nebo vás stihne nějaký ještě horší trest.

Prozatím vám ale můžu říct, že tady už nezůstanete."

„Právě když jsem si začínal užívat venkovského života!"

Tutuilovi to zaškubalo kolem rtů.

„Mohlo by se vám podařit utéct a s mužem s vaší hodností, který zná informace, jež by mohlo Roche využít, nemůžeme zacházel tak bezstarostně.

Roche má několik vězeňských táborů, z nichž je mnohem těžší uniknout.

A má i jeden, ze kterého utéct vůbec nejde."

Yasin se do toho vložil.

„Je to daleko na východ a pak na sever, u ústí řeky do moře. Vězení je na hradu Mulde. Tam posíláme vězně, kterým se podařilo utéct z jiných táborů, muže s vysokými hodnostmi, jako jste vy, a také drakoletce, jejichž cena je ohromná."

Hal si náhle vzpomněl na jednoho zrádce, Nanpeana Tregonyho, který tvrdil, že v takovém táboře byl, než se mu podařilo Rocheským uniknout, a pomyslel si, že tahle část výmyslů toho muže možná byla pravda. Ale taky mohl Tregony o hradu Mulde jen slyšet.

„Mohl bych to dramatizovat," pokračoval Yasin, „a tvrdit vám, že tam shnijete. Ale tak to není. Nic tak vzrušujícího se nestává. Můžete tam sedět a chřadnout, zatímco život - a válka - půjdou dál bez vás.

Z vašich novin jsem pochopil, že jste oblíbencem jisté vznešené dámy," pokračoval Yasin. „Zajímalo by mě, jak dlouho bude trvat, než si najde jiného milence.

Nebo víc milenců.

Budu k vám otevřený, já sám jsem se naučil nevěřit ženám a nikdy je nenechávat samotné víc než několik týdnů."

Bez jakéhokoli varování a aniž by to na sobě nechal předem nějak znát, kopl Hal Yasina mezi nohy.

Yasin zaskučel a držel si postižené místo.

Tutuila zavolal na stráže.

Hal za ním vyrazil, oběhl stůl, ale v tu chvíli dovnitř vrazili tři muži.

Jako první přiběhl ten muž, který Halovi rozbil nos.

Hal zapomněl na sira Suiyana a překulil se na stůl.

Velice prudce vykopl oběma nohama najednou a zasáhl strážného do prsou. Slyšel, jak mu praskla žebra, seskočil ze stolu, a když ten muž upadl na zem, Šlápl mu na obličej.

Pak už se ho chopili další dva vojáci a začali ho bít.

Schoulil se do klubka a sesunul se na podlahu.

Když je konečně přestalo bavit do něho kopat, odtáhli ho zpátky do cely.

Rozhodně to stálo za to.

8

Dál už s Kailasem nic neriskovali.

Když byli připravení převézt ho na hrad Mulde, objevil se kouzelník a kovář. Kolem kotníků a zápěstí mu ovázali černé pásky a čaroděj vyřkl kouzlo, které je „přikovalo" na správné místo.

S radostí mu sdělili, že nikdo z jeho doprovodu nemá ani tušení, jak to kouzlo zrušit. To věděl jen kouzelník z hradu Mulde.

Připoutali ho k lůžku ve voze a přidělili mu čtyři stráže, dále tam byl vozka a jeho pomocník. Za vozem jel ještě jeden, v němž bylo dalších dvanáct strážných, kteří se po třech hodinách střídali. Nakonec měl jet vůz se zásobami.

Dvacet jezdců z lehké kavalerie jelo před konvojem a dvacet jej uzavíralo.

Vyrazili z vesnice, jejíž jméno se Hal nikdy nedozvěděl, nejprve na východ a pak se obrátili na sever.

Bylo stále ještě léto, ale jak postupovali na sever, cítil Hal stále větší chlad. Možná že se mu to ale jen zdálo.

Dvakrát zahlédl nad hlavou draky a jednou to byli černí draci. Předpokládal, že je Yasin sleduje.

Na noc se konvoj vždycky buď zastavil v některém z rocheských ležení nebo ve volné přírodě. Do hostince nebo do města se nikdy neodvážili.

Eskortu vedl nadporučík Hoj Anders.

Byl to velký, mohutný muž a jeho obličej vypadal, jako by prohrál několik drsných rvaček.

Pod jizvami ale prosvítala tvář inteligentního člověka.

A bylo jasné, že má dobrý výcvik i zkušenosti.

Jel spokojeně a bezstarostně na koni vedle Halova vozu.

Anders byl docela hovorný, i když neustále těkal očima a kontroloval krajinu i eskortu. Pokud by hlídka udělala sebemenší chybičku, nařídil by provinilému vojákovi, aby sesedl z koně nebo vozu, nechal by mu svázal zápěstí a dlouhým provazem by ho přivázal k zadní části vozu. Voják by pak zbytek své denní služby strávil tím, že by se snažil ostatním stačit, klopýtal by, běžel, někdy upadl a nechal se kus vlčet.

Anders povídal o hradu Mulden a o tom, jak je neuvěřitelně bezpečný, o jistém vítězství Roche a o tom, jak by bylo pro Hala dobré, kdyby s Rocheskými spolupracoval.

„Na hradě Mulde má každý vězeň půl tuctu hlídačů," řekl. „A jsou pečlivě vybíraní, aby byli inteligentní, ostražití a dobří vlastenci."

„Škoda, že nejsou na frontě," zněla Halova odpověď. „Tam by mohli pomáhal vyhrál válku, místo aby se poflakovali někde v týlu."

Andersovi škublo v obličeji, ale pokračoval dál.

Hrad je chráněný nejenom mřížemi a řetězy, ale i kouzlem.

„Žije tam vynikající kouzelník, který je naprosto oddaný svému poslání zajistit, aby se žádný vězeň nedostal ven."

„Takže ten čaroděj nepoužívá kouzla proti naší armádě," reagoval na to Hal.

Byl sice svázaný řetězy a jen hodinku ráno a večer mu dovolili se projít, když se šel umýt, ale pořád bojoval.

Když se přetrhl kus postroje, Hal nahlas projevil soucit se špatnou kvalitou rocheské kůže a také uvažoval o tom, jestli jeho výrobce tajné nesympatizuje s derainskou armádou, stejně jako mnozí jiní rozumní obyvatelé Roche.

Voják, který jim vařil, mezi ně ale určitě nepatřil, a tak Hal s láskou popisoval, jak dobře si derainští a hlavně sagenští vojáci jedí. Vymýšlel si přitom ta nejabsurdnější menu složená z různých jídel, které kdy jedl s Khiri nebo sirem Thomem Lowessem.

Bylo ale těžké udržovat se v dobré náladě, jak se skřípotem zdolávali míli za mílí a mířili stále hlouběji do rocheského území.

Hal se udržoval v pohotovosti nejen tím, že nedal pokoj svým strážcům, ale i tím, že sledoval krajinu, kterou projížděli, a snažil se zapamatovat si ji. Kolem byla většinou zemědělská půda a občas nějaký les.

Kailas neměl představu, kdo nebo co v těch lesích žilo, ale vypadalo to, že se jich lidská ruka nikdy nedotkla, nikde nebylo vidět žádného polesného ani dřevorubce. Vojáci trochu znervózněli pokaždé, když se cesta zúžila a nad hlavami se jim tyčily vysoké stromy, v jejichž korunách téměř neustále sténal vítr.

Kailas se ptal, jaké hrozné příšery v těch lesích žijí. Anders mu jen řekl, aby byl zticha, nic jiného.

Projížděli kolem mnoha malých vesnic a v pravidelných intervalech míjeli také dobře opevněné hrady.

Občas k nim z hradu někdo přijel, Anders ho pozdravil a varoval, aby se držel dál, že mají ve voze nebezpečného muže, pána draků, a že mají právo ho udržovat v dobré náladě na jeho cestě do záhuby.

Jen málokdo to ale udělal.

Všichni se horečně pídili po novinkách z války a velice se radovali, když se dozvěděli, že Rocheští odolávají.

Kailas si všiml, že je přicházelo pozdravit jen málo šlechticů, a většinou to byly jen ženy a děti. Také na polích viděl pracovat jen hrstku mužů, Rocheští tyto severní oblasti důkladně pročesali, aby odtud získali co nejvíc vojáků.

Anders mu prozradil, že objíždějí i města, „Ačkoli jich tady na severu mnoho není".

„Ti lidé jsou teď Rocheští, ale ještě si pamatují, když žili jen v divokých kmenech, než jsme jim sem přinesli všechny vymoženosti civilizace."

„O tom nepochybuji," řekl Hal. „Většina lidí si cení své svobody. Proto za vás bojují, že. Až válka skončí, poznáte teprve svobodu a to, že vám vaše panovnice nemusí vždycky nohou přišlapávat krk."

Andres zavrčel, pobídl svého koně a vyrazil do čela kolony.

To bylo pro Hala jedno malé vítězství.

Bylo ale těžké, aby neztratil morálku.

Halovi se něco zdálo a byl to podivný sen, protože v něm bylo všechno absolutně reálné.

Letěl, ale nikoli na dračím hřbetu, ani se náhle nenaučil létat sám. Měl už podobné sny dříve a vždycky se smutně probudil a uvědomil si, jak omezené možnosti jeho tělo má.

Chviličku mu trvalo, než pochopil, že už není člověk, nýbrž drak. Opravdový drak, protože ho ještě bolelo křídlo od zranění, které se pomalu hojilo. I na zádech měl rány, ale už skoro nebyly patrné.

Pamatoval si na Černého draka, který mu zranění způsobil, když se prodral za hromadu kamení postavenou lidmi.

Teď ale na hřbetě žádné lidi neměl a šťastně si létal v silném větru.

Pod ním bylo moře. Schylovalo se k bouři, protože vlny byly vysoké a šedivé.

Naklonil se a ucítil, jak kolem něho fičí vzduch, a byl to vzduch prosycený svobodou.

Za ním byla pevnina, čtvercová pole sahala až téměř k útesům.

Sem tam byla rozsetá malá hnízdečka, v nichž Hal ve snu rozpoznával chalupy venkovanů - měl dojem, že už je někdy viděl.

A pak se objevila obrovská hromada na sebe navršených kamenů, těsně u útesu.

Hal ji poznal a úlekem sebou trhnul.

Bylo to Cayre a Carstares, jedno ze sídel lady Khiri, jež leželo na západním pobřeží Deraine.

Právě tam si přijel Hal léčit zranění, tam se o něho Khiri starala a tam se také do sebe zamilovali.

Hal slétl dolů. Zabalil se do klubka a snesl se k oceánu.

Na mysli mu vytanula matná vzpomínka z časů, kdy byl ještě velice mladý drak. Vznášel se na vzdušném proudu k nové zemi a okolo zuřila bouře. Kolem něho byli ještě další draci, mladí i staří.

Teď Hal roztáhl křídla a silný vítr vanoucí od moře ho vyzvedl téměř do stejné výšky, v jaké byl předtím.

Znovu se díval na moře a věděl, co za tím širým oceánem leží - země plná smrti a bolesti, z níž uletěl, když byl ještě mládě.

Pak mu začala křídla pulzovat bolestí.

Náhle Hal opravdu pochopil, „kdo je".

Byl Bouřlivák, jeho válečný drak, který byl při obléhání Aude zraněn. Ale když Hal Bouřliváka naposledy viděl, zotavoval se ze zranění v jednom ze stanů za řekou Comtal.

Jak se tedy dostal do Deraine?

Byly tam ale důležitější věci, například živé ovce a horká bramborová kaše, které mu slíbili přinést do pohodlné stáje, jež stála za hradními zdmi.

Hluboko pod ním byla maličká tečka.

Věděl, kdo to je. Slétl dolů a pak kroužil dokola.

Ta tečka byla člověk, žena, která na něj mávala a volala.

Hal - Bouřlivák natáhl nohy, zamával křídly a chystal se přistát.

Poznal tu ženu.

Byla to Khiri, která se teď z nějakého důvodu o něho starala.

Náhle sebou Hal škubnul a probudil se ve voze. Cítil, jak mu po tvářích tiše stékají slzy.

Rychle si je otřel, aby je ti Rocheští mizerové nezahlédli a neposmívali se mu.

Hal Kailas té noci už neusnul, protože mu něco v jeho mysli říkalo jasnou lež.

že to nebyl sen. že byl na pár okamžiků skutečně Bouřlivákem, že se dostal do jeho mysli.

To bylo ale zcela nemožné.

Žádný člověk nedokázal sdílet myšlenky s drakem ani s žádným jiným zvířetem, stejně jako nemohl číst myšlenky jinému člověku a ovládat jeho skutky.

Ale ty chvíle svobody, kdy byl Hal Bouřlivákem a na zádech mu neseděl žádný jezdec a neměl ani žádného pána, v něm zůstaly.

Poprvé vjeli do menšího městečka, ale celé ho projeli a mířili přímo k přístavním dokům. Tam se uprostřed rybářských člunů, lehkých dopravních lodí a několika výletních člunů nalodili na velikou převozní pramici s jedním stěžněm.

Na palubě byly skoby, na nichž měl být zavěšen jeho přístřešek. Na přídi se nacházela lodní kuchyně a u dlouhého kormidla na zádi byly další skoby připravené na přístřešek.

Hala odvázali, vyvedli z vozu, ale znovu mu dali pouta a připevnili je k palubě lodi.

Na palubě bylo deset námořníků a polovina Halova doprovodu, včetně nadporučíka Anderse. Zvedli kotvy a pramice zvolna vplula do nevlídných vod. Nechala se proudem unášet na sever.

Uprostřed řeky vztyčili plachtu, aby je poháněla rychleji k moři.

Řeka se jmenovala Zante a Halovi se zdála nepřátelská, skličující a rozezlená a malé vesnice, jež míjeli, mu připadaly špinavé.

Hal si všiml, že čím víc pluli na sever, tím víc vesnic kolem sebe mělo ohrady z kůlů, ale směrem k řece byly nechráněné. Ohrady měly i strážní věže.

Kailas se zkusil zeptal Anderse.

„Říkal jsem vám, že lidé z téhle oblasti kdysi byli nepřátelé Roche. Ti, co byli rozumní, jsou teď pro své někdejší bratry z divočiny nepřátelé, zvláště proto, že se těm mírumilovným rolníkům pod rocheskou vládou tak dobře vede, a tak je divoši často napadají."

Hal si nemyslel, že by vesnice až tak vzkvétaly, a řekl to Andersovi.

Ten si odfrkl.

„Možná podle vašich urozených měřítek ne, ale ve srovnání s těmi barbary z lesů jsou na tom velice dobře."

„Věřil byste," řekl Hal, „že já jsem byl před válkou chudý a neurozený člověk, nic víc než potulný nádeník, co putoval od jednoho statku k druhému a sháněl práci?"

Anders se na něho podíval tak, že bylo velice jasně vidět, že mu to nevěří.

Hal se opět vrátil ke sledování terénu. Loď zatím plula po proudu k moři.

Byly tam bažiny a dál od řeky pak husté lesy. Vypadalo to, že se prostírají donekonečna.

Řeka se rozšířila, pak ještě víc, až byla téměř půl míle široká.

Jednou někdo z divočiny vystřelil šíp, který přistál se šplouchnutím těsně vedle lodi.

Vojáci si oblékli brnění a přikrčili se za vysoké opevnění lodi.

Nikdo je ale nenapadl.

„Zítra dojedeme na hrad Mulde," řekl Anders.

„Škoda," odvětil Hal. „Já bych takhle mohl cestovat donekonečna, je to jako mít pořád dovolenou v okouzlující společnosti vás a vašich druhů."

Anders na něj vrhl podivný pohled.

„Mimochodem," řekl Hal nevinně, „jak daleko je hrad od moře?"

„Jeden den plavby," odpověděl Anders, ale pak se zarazil. „Ale nemusíte vědět všechno o okolí hradu, protože dokud nevyhrajeme válku, nikdy neuvidíte víc než jeho kamenné zdi.

Pokud byste se ovšem," dodal, „nerozhodl přijmout velkorysou nabídku *Ky* Yasina."

„Jak bych na takovou nabídku jen mohl zapomenout," zamumlal Hal.

Pluli i celou noc. Anders říkal, že pobřeží je velice nebezpečné.

„Zvlášť když," dodal s nepříjemným úšklebkem, „platíme padesát stříbrných za každého vězně, kterého chytnou živého, a sto za každého mrtvého."

„Stříbrných, říkáte?" řekl Hal zdánlivě klidně. „To si nemůžete dovolit zaplatil zlatem?"

Za svítání vpluli do záhybu reky. Zante se tam větvila na dvě ramena. Uprostřed stál pět set stop nad hladinou kamenný ostrov.

Z jeho útesů se tyčil hrad Mulde.

Vnitřní stěnu obklopovala vysoká výplňová zeď a kolem vrcholu byla postavená balustráda.

Uvnitř pevnosti stála šestiposchoďová hlavní budova se špičatými střížkami.

Z hlavní hradní věže vystupovaly tři vížky a na nich stály stráže.

Hal viděl i vězeňské dozorce, jak v krátkých intervalech pochodují kolem hradní zdi.

Všechno bylo ze šedivého, vlhkého kamene bez života.

Bylo to místo, jež dokáže nahlodat člověku duši, přimět ho, aby se vzdal a ztratil odvahu, loajálnost a možná i život.

Hal pohlédl na Anderse, který upřeně hleděl na zlověstný hrad. Tentokrát už se s Kailasem nepřel o nemožnosti útěku z této pevnosti.

Už to nebylo zapotřebí.

Námořníci se chopili vesel a odveslovali z proudu řeky do malého přístaviště. Tam loď přivázali.

Dva vojáci odťali Halova pouta a pomohli mu vystoupit na břeh.

Schody vedly nahoru, k masivní bráně hradu.

Hal udělal několik prvních kroků a údolím se rozezněl gong.

Škubl sebou a podíval se na stráže.

I jeho dozorci to slyšeli.

Hal udělal další krok a ozval se další, tentokrát už méně libozvučný zvuk gongu.

Pak přišel i třetí a čtvrtý.

Pokud ty zvuky vydávaly nástroje, byly umístěné někde na druhém břehu řeky. Gong se ozval pokaždé, když Kailas udělal krok směrem k bráně hradu Mulde.

9

A pak to kouzlo pominulo.

Rozezněl se chraplavý smích a přes cimbuří na něho hleděly rozesmáté tváře. Muži a hrstka žen na sobě měli různobarevné hadry nebo zbytky derainských a sagenských uniforem.

„Příhodné uvítání pro pána draků," zavolal někdo. Pak se ozval zvuk, který byl typickým přivítacím pozdravem drakoletců.

Hal toho muže matně poznal. Byl to jeden z drakoletců, kteří se ztratili při oblehání Aude, a všichni se báli, že jsou možná mrtví.

Byl tam i další povědomý obličej, a ještě jeden. Potom se ale ozvaly rozzlobené hlasy a vzrušené mumlání a rocheské stráže násilím odvedly vězně od hradby.

Ozvalo se řinčení řetězů a pak odstranili petlici ze dveří. Vyběhlo z nich půl tuctu rocheských vojáků, obklopili Hala a hnali ho dovnitř do hradu.

Jeho eskortu odvedli jiným směrem, a Hal tak přišel o poslední možnost říci nadporučíkovi Andersovi ještě něco urážlivého.

Po boku rocheského důstojníka s kamennou tváří tam stál docela velký muž s bílým vousem v pečlivě udržované, i když poněkud potrhané uniformě derainského generála.

„Odveďte vězně k vyřízení úvodních formalit," nařídil rocheský důstojník a svalnatí vojáci Hala doslova odvlekli.

Skončil v malé cele. Rozhlédl se kolem a zkusil si představit, že to teď bude jeho nový domov.

Potom do místnosti vstoupil vysoký, vyzáblý a mrtvolně bledý muž v dlouhém hábitu. Za ním vešel malý podlézavý chlapík v derainské uniformě, který nesl nějakou bednu a kouzelnou hůlku.

„Já jsem Ungava," řekl ten vysoký muž. „Jsem kouzelník hradu Mulde. Je mou povinností vás ubezpečit o tom, že se vám nikdy nepodaří odsud utéct. Jakmile se postarám o pár věcí, přesunou vás odsud do řádné cely."

Aniž by se ohlédl, natáhl ruku a pomocník mu do ní vtiskl hůlku.

Ungava sklonil hlavu nad Halový řetězy, něco zamumlal, udeřil do okovů a řetězy odpadly.

Hal na chvíli pocítil naději.

Ungava sáhl někam do útrob svého hábitu a vytáhl rozprašovač.

Potom Hala postříkal tím, co tvořilo jeho obsah.

Hal potlačil záchvat kašle. Ať už ten rozprašovač obsahoval jakékoli kouzelné přísady, všechny silně páchly.

Ungava zamával kouzelnou hůlkou na všechny čtyři světové strany a pak začal něco odříkávat. Hal mu rozuměl jen několik slov:

…
Svaž svaž ...drž pevně
Toč se kolem ...není žádný sever
Nic nevidíš...
…
…

Z posledních pár veršů už Hal neslyšel vůbec nic.

Ungava to všechno dělal se znuděným výrazem, jako by takové zaříkávadlo používal každý den.

Podal hůlku pomocníkovi přes rameno zpátky a zkoumavě si Hala prohlížel.

Hal se na něj upřeně díval.

Ungava se usmál se sevřenými rty

„Myslete na sever a pak se obraťte tím směrem," nařídil mu.

Hal chvíli váhal, pak zavřel oči a přemýšlel. Vešel do hradu, potom doleva a doprava do cely. Takže sever by měl být ...

Přemohla ho nevolnost, téměř závrať, kterou Hal jako letec nikdy nepociťoval.

Zavrávoral a skoro upadl.

Pomocník ho zachytil.

Ungava se teď usmíval už víc.

„Tohle vás sváže s hradem Mulde lépe než jakákoli stráž, kamenná zeď nebo řetězy. Vy i ostatní vězni jste pomocí kouzel zmatení, takže i kdyby se vám podařilo fyzicky uprchnout z hradu, což, jak zjistíte, není možné, nikdy by se vám nepodařilo najít cestu k vašim liniím.

Nyní se můžete připojit k ostatním."

Stroze se uklonil, otočil se a vypochodoval z místnosti. Malý pomocník se u dveří ohlédl smutně se usmál a mrkl na Hala.

Hal nevěděl, co to mělo znamenat. Napadlo, že to mohlo být jedině malé povzbuzení.

Před celou čekal nějaký důstojník v derainské uniformě se znakem draka na prsou. Přibelhal se k Halovi, zasalutoval a představil se jako nadporučík sir Alt Hofei, dříve výkonný důstojník Šedesáté šesté dračí letky u Druhé armády.

„Ale teď," řekl Hofei, „jsem jako všichni ostatní tady, rachotím řetězy a dívám se, jak jde život kolem. Nemůžu ani utéct kvůli té zatracené noze. Povězte mi, pane," pokračoval dychtivě, „jak pokračuje válka? Nemáme tady žádné novinky ... což dělá náš jedinečný dozorce, baron Patiala, zcela úmyslně.

Je to jako to zatracené kouzlo," řekl. „Viděl jsem před chvílí jít kolem kouzelníka Ungawu, takže předpokládám, že už jste očarovaný jako my všichni."

„Funguje to tak, jak tvrdil?" zeptal se Hal.

„Ano," odpověděl Hofei.

„Máme tu my nějaké kouzelníky?"

„Ani jednoho," řekl Hofei. „A jestli je tu někdo, kdo má aspoň špetku nadpřirozeného nadání, tak to drží zatraceně pečlivě v tajnosti.

Víte, pane, hrad Mulde je určený pro zvláštní případy. Vojáci s vysokými hodnostmi, generálové, šlechtici ... a letci.

Je tady sto čtyřicet čtyři - teď už sto čtyřicet pět, když počítáme vás - letců. Pokud jde o kouzelníky, nás všech se ptali, jestli víme něco o čarování, když jsme byli odveleni na tohle zatracené místo. Já o tom tedy určitě nic nevím, ale bylo pár takových, co prohlásili, že ano.

Ty od nás oddělili a pravděpodobně je odvezli do ‚zvláštního tábora'.

Nikdo to neví jistě, ale je tady i několik optimistů, kteří si myslí, že je odvedli za nejbližší stodolu a tam je pověsili.

Vedeme to pěknou válku,"

Hal přikývl. „Je to tak."

„Mám rozkaz zavést vás do vašeho pokoje, pane," řekl Hofei.

„Do pokoje?"

„Vojáci s vysokou hodností, jakou máte vy, lorde Kailasi, zde mají nárok na pokoj, kde jsou jen dva nebo tři další vězni." Hofei se k němu naklonil. „Ačkoli mi dovolte, abych vás upozornil, že malé pokoje jsou dobré místo na útěk."

Poprvé za celou dobu se Hal usmál.

„Útěk, říkáte?"

„Není tu nikdo ... tedy alespoň nikdo z nás letců, kdo by neustále nemyslel na útěk, neplánoval ho nebo dokonce nezkoušel."

„To je dobře," řekl Hal. „Mimochodem, jelikož jsem letec, jak už jste zmínil, můžeme vynechat to oslovování šlechtickým titulem."

„Ano, pane," řekl Hofei. „Předpokládám, že tu jako vyšší důstojník převezmete vedení,"

„Předpokládat to můžete," řekl na to Hal trochu překvapeně, „ale já o tom nic nevím."

„Domnívám se, že titul lorda znamená víc než hodnost generála, i když má ten generál hodnost sira," řekl Hofei. „Takže s největší pravděpodobností vystřídáte sira Treffryho, který by vás při nejbližší vhodné příležitosti rád viděl."

„Treffry? Ten mohutný muž s dědečkovskými vousy?"

„To je on, pane. Ale nemyslete si o něm, že je hlupák, i když to někdy vypadá, že je rozhodnutý vás o tom přesvědčit. Toho chudáka zajali hned na začátku války. Dvakrát se pokusil o útek, dvakrát ho chytili. Byl jedním z prvních, které odvezli na hrad Mulde.

Od té doby se pokusil o útěk ještě čtyřikrát. Naposledy se dostal za hradby, ale měl tu hroznou smůlu, že narazil na hlídku rocheské kavalerie."

Hal byl vděčný, že ho Hofei upozornil.

Znal takové muže, jako byl sir Sen Treffry, už před válkou, když byl ještě potulný nádeník, co hledal práci na statcích. Byli to otevření, srdeční chlapíci, kterým zdánlivě víc záleželo na jejich výstavním býkovi nebo závodních koních než na lidech, kteří pro ně pracovali, i když dokázali o své dělníky projevil i nečekaný zájem. Nikdo z nich rozhodně Hala nikdy neošidil a vždycky od nich dostal zaplaceno, což se o některých venkovských šlechticích říct nedalo.

„Takže vy asi budete ten nový, co to tu bude řídit, že, lorde Kailasi?"

„Ani náhodou, pane," odpověděl Hal. „Vy znáte veškeré detaily toho, jak to tu chodí, daleko lépe než já." Treffry něco zabručel.

„To má být asi poklona," řekl. „I když, slyšel jsem o vás od letců, co sem přišli, samé dobré věci, ačkoli ani jeden z nich nemá ani potuchy o tom, co je to disciplína.

Ale stejně bych chtěl, abyste tu převzal velení, když to mám brát sobecky." Hal vyčkával.

„Máme tady takové pravidlo," pokračoval Treffry. „Všechny plány na útěk se musí ohlásil buď mně, mému pobočníkovi nebo nadporučíkovi Hofeiovi, jehož hlavním úkolem je vést útěkovou skupinu. To má zabránit tomu, aby se třeba podzemní tunely navzájem křížily a tak dál.

Samozřejmě to znamená, že ani jeden z nás se nemůže pokusit o útěk, aniž by aspoň měsíc předtím rezignoval.

Abychom zůstali čestní a nevynesli třeba ven něčí piány.

Jste si jistý, že byste to nechtěl dělat?"

„Právě jste mě přesvědčil, že to opravdu není pro mě,"

řekl Hal.

Treffry si něco zabrblal pod vousy.

„Protože to občas vypadá, že tady stěny mají uši, nebudu z toho vyvozovat žádné zjevné důsledky.

Ale předpokládám, že budete chtít nějakou instruktáž o tom, jak to tu chodí."

„To ano."

Na hradě bylo 309 vězňů, víc než polovinu z nich tvořili Derainští. Byli tam tři generálové, „včetně mě", jak řekl Treffry, jednadvacet důstojníků se šlechtickým titulem, devatenáct šlechticů-civilistů, „ubožáci, které zajali, když na začátku války projížděli skrz rocheské území, a teď jsou tady zavření jako ti jestřábi, a nikdo moc neví, co s nimi", jednasedmdesát vojáků, kteří tu jsou za hrozné otravy, protože se opakovaně pokusili utéct, „padesát chudáků pěšáků, ze kterých ani jeden není uprchlík. Z těch udělali důstojnické sluhy, kteří musejí pro Rocheské dělat podřadné práce, i když protestují", a 145 drakoletců, z nichž se všichni pokusili o útěk, ale neuspěli.

„Jestli chcete," řekl Treffry, „můžete tenhle zatracený hrad brát jako akademii a ostatní zajatecké tábory jako pouhé základní školy. Když odsud utečete a dostanete se domů, tak jste akademii úspěšně ukončil.

Ty, kterým se to nepovede, posílají sem. Můžou se pokoušet znovu a znovu, dokud se z toho úplně nezblázní."

Hal si vzpomněl, že zrádce Tregony mluvil o tom, že byl v nějakém táboře plném drakoletců. Zeptal se na něho.

Treffry zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsem o takovém člověku neslyšel. Je to vás přítel?"

„Ne," odpověděl Hal a pak zkusil ještě něco. „A co třeba jedna žena, Saslic Dinapurová? Možná ji zabili, ale možná ji jen jako zraněnou tam dole v Kalabasu zajali."

Saslic byla jeho první velká láska. Dostala se ale mezi rocheské vojáky a předpokládalo se, že ji i jejího draka zabili.

„Myslím, že ani o ní jsem neslyšel," řekl Treffry. „I když existují i jiné tábory pro letce, ve kterých jsou ti, co se k Rocheským chovají slušněji."

Poslední křehká naděje se Halovi zhroutila. Kdyby byla Saslic naživu, nepochybně by se pokusila o útěk. Takže byla opravdu mrtvá.

Potom pocítil absurdní pocit viny a vzpomněl si na Khiri.

Treffry si všiml výrazu v jeho tváři a odvrátil se.

„Všichni jsme o někoho přišli," řekl ztěžka. „Někteří z nás dokonce o víc než jednoho člověka. Je to zatraceně pitomá doba."

Hal se ho zeptal na dopisy.

„Žádné se nesmějí dostat sem ani ven," odpověděl Treffry. „To je další věc, kterou si na nás baron Patiala vymyslel.

Když už o něm mluvím, mám vás k němu zavést. Pak vás mladý Hofei odvede do vašich komnat.

Mimochodem, je to velice dobrý chlapík a toho času také předseda Útěkového výboru."

Baron Patiala si Hala chladně prohlížel.

Byl zhruba stejně vysoký jako Hal, bylo mu kolem šedesáti a na sobě měl slavnostní uniformu s jediným vyznamenáním. Hal si

vzpomněl na jeden výrok Farrena Mariaha a došel k názoru, že by Patiala neřekl hovno, i kdyby jich měl plná ústa.

Velitelova pracovna se nacházela v jedné z hradních věží. Bylo z ní vidět na dvůr, kde mívali vězni nástup. Za hradním opevněním probleskoval koberec polí.

„Vždycky jsem měl za to, že vy, Derainští, nejste nic jiného než zločinci, protože jste rozpoutali tuhle válku."

Hal potlačil nutkání ho uhodit.

„Ano, ano," pokračoval Patiala. „Kdyby vaše země neodmítla rozumné požadavky královny Norcie, mohli jsme teď všichni žít v míru.

Místo toho jste se ale spolčili s těmi odpornými Sagenskými ... a teď za to platíte.

Mel byste vědět, Kailasi, že vaše eskorta přivezla podrobné zprávy o vašem vrahounském počínání během pokusu o útěk. Jediné, co by mě potěšilo ještě víc, než moci vás postavit před válečný soud, by bylo, kdybych dostal povolení osobně vás za vraždu ubohého vojáka popravit."

Hal na to nic neřekl.

„Vězte, že hrad Mulde je veden pevnou, ale spravedlivou rukou. Naše vězně tu nemučíme, na rozdíl od toho, co jsem slyšel o vašich vojenských dozorcích.

Radím vám, abyste přesně dodržoval má nařízení, a i když vás považuji za obyčejného zločince, bude s vámi zacházeno stejně jako s ostatními.

Když porušíte moje pravidla, přinejmenším se dostanete na samotku.

Každý pokus o útěk bude samozřejmě přísně potrestán. A i kdyby se vám podařilo nemožné a dostal byste se za hradby, loajální obyvatelé Roche na venkově by se postarali o to, abyste byl opět dopaden."

Baron Patiala chvíli počkal, aby na Hala jeho slova řádně zapůsobila.

„Odchod!"

Hal se lehce uklonil.

„Jistě, odcházím, Patialo."

Vynechal zasalutování i dozorcův titul, ale nečekal, jaká bude reakce.

Otočil se a vyšel z místnosti. Byl teď víc než kdy dřív rozhodnutý, že uteče a že to udělá co nejdříve.

10

Halův pokoj - tedy cela - byl asi v polovině jedné z věží. Bylo z něj vidět na řeku. Společnost mu dělali dva rytíři s hodností kapitána. V tuhle chvíli tam ale nebyli, Hofei mu řekl, že „pracují na poli".

„Prosím?"

„Viděl jste ta malá políčka, když jste byl v doupěti toho hlupáka Patialy? Doslali jsme svolení je obdělávat a sklidit všechno, co si vypěstujeme."

„To ještě nikdo při práci neutekl?"

„Jsou tam stráže."

„A nikdo jim ještě neunikl?"

Hofei zavrtěl hlavou.

„Vy asi máte mnohem lepší morálku než já," řekl na to Hal. „Ale přepokládám, že tam podle obyčeje taky budu musel jít pracovat."

Hofei ho vzal ven na chodbu.

„Řekl vám Treffry, kdo jsem?"

„Ano."

„Tak to je další otázka morálky, kterou tu dodržujeme," řekl Hofei. „Všechny útěky musí být ohlášené."

„Hmm," řekl Hal. „Kolik úspěšných útěků se podařilo?"

„Nevíme to jistě," odpověděl Hofei. „Šest vězňů se dostalo ven a už se nevrátilo zpátky. Nikdy jsme se nedozvěděli, jestli je zabili, zemřeli v lese nebo se s nimi stalo něco jiného.

Rádi bychom ale věřili, že se jim to povedlo."

Hal se mu chystal říct, že než ho zajali, nikdy o hradu Mulde neslyšel. Očekával by, že by se o něm vzhledem ke své hodnosti a počtu uvězněných letců něco dozvěděl.

Ale nakonec nic neřekl.

Nezeptal se ani, kolik proběhlo neúspěšných pokusů o útěk.

Vlhké kamenné zdivo, studený déšť a skutečnost, že tam jsou uvěznění, byly už i tak dost demoralizující.

„Tohle varování dávám každému, takže to neberte jako urážku, pane," řekl Hofei. „Nevšímejte si ničeho, co není vaše věc. Mohlo by to být součástí plánu na útěk.

Treffry říkává, že i kdyby ho kdokoli viděl, jak se tu prochází nahý se zadkem nabarveným na rudo a koštětem mezi půlkami, neměl by ani mrknout okem, protože je možné, že je právě na útěku."

Halovi se podařilo přimět se k úsměvu.

Přešel k oknu.

„A mimochodem, neopírejte se moc o ty mříže v okně," varoval ho Hofei. „Někdo je asi trochu uvolnil."

„Aha." Hal se podíval ven a Hofei se přibelhal k oknu.

„Můžete sehnat provazy?"

„Vyrobili jsme je z příze a jiného materiálu," pochlubil se Hofei.

„Dost dlouhé, abyste se odsud dostal na tamhletu střechu a odtamtud ..." Hal přemýšlel, kudy by to dál šlo.

„Ta střecha, na kterou se chcete dostat, je přesně nad ubytovnou strážných," prozradil mu Hofei. „Tuhle cestu už od minulé zimy nikdo nezkoušel. Tehdy se tři vězni spustili dolů po provaze z poschodí pod námi a pak si udělali tunel ve sněhu a snažili se dostal k hradbám.

Vedli si docela dobře, dokud jeden z nich neuklouzl. Spadli dolů na dvůr jako lavina. Dvě zlomené nohy a jedna ruka. Dostali tři měsíce na samotce.

Ale není důvod, aby se to někomu trochu šikovnějšímu nepodařilo, až přijde zima."

Hal přikývl. Neměl ale v úmyslu čekat do zimy.

Halovi spoluvězni byli uzavření. Projevovali Kailasovi formálně zdvořilost, ale zdálo se, že nemají zájem se přátelit.

Hal se cítil trochu uražený, ale pak si uvědomil, že ti dva muži jsou s největší pravděpodobností až po uši zabraní do nějakého plánu na útěk a nepotřebují ani nechtějí třetího společníka.

Vězni dostávali najíst dvakrát denně, obvykle polévku, které říkali guláš a ve které jednou denně plavalo pár kousků masa. Chléb si pekli vezni sami a dělili se o něj se svými strážci.

Ostatní jídlo pocházelo ze zahrad za hradními zdmi.

Bylo tam šest vzácných slepic, které koupili od místních lidí a od kterých měli vajíčka.

Nebylo to mnoho, ale stačilo to, aby netrpěli hladem.
Stačilo to tak tak.

Těch jedenáct žen, jež byly uvězněné na hradě Mulde, si ostatní vytrvale předcházeli. Bylo tam ale zatraceně málo míst, kde by dva lidé mohli zůstat chvilku o samotě, a najít nějakou prázdnou celu vyžadovalo hodně zařizování.

Dalším problémem bylo, jak se vyvarovat otěhotnění, k čemuž však zatím ještě nikdy nedošlo.

Baron Patiala přísahal, že žena, jež otěhotní, se nikdy nedostane na svobodu a ona i její „zplozenec" tam budou hnít navěky věků.

Nebude mít žádné slitování, říkal, dokud rocheské prapory nezavlají nad sagenským hlavním městem Fovantem a nad Rozenem.

Když Hofei ukazoval Halovi hrad, potkali na podestě muže, který byl hluboce zabraný do rozhovoru se sebou samým - mluvil, smál se a vypadal spokojeně.

Když byli z doslechu, Hofei řekl: „Jeden z našich bláznů. Je neškodný. Máme tu ještě další tři, ale ti jsou drženi v celách, protože chtějí ublížit ostatním ... nebo sobě."

„Nemůžete se pokusit sem dostat nějakého kouzelníka, který by jim do dal v hlavě do pořádku?"

Hofei se ironicky zasmál.

Pozdě v noci pak Hal zaslechl křik jednoho z bláznů. Ozýval se ozvěnou po schodišti odněkud ze sklepení.

Prvním úkolem Hala jako vězně bylo najít nějaký způsob, jak trávit čas.

Nejprve se pokoušel spát, což byla tradiční zábava každého vojáka v boji. Věděl, že Patiala a jeho stráže ho přísně sledují, a tak si řekl, že bude moudré, aby alespoň nějakou dobu vypadal poslušně, dokud je nepřestane bavit ho neustále pozorovat a čekat, jestli něco neudělá.

Ale i když se to zdá vojákům ve službě nemožné, ve skutečnosti je možné dohnat všechny ty hodiny, které vám chyběly při plnění zvláštních úkolů, při nočních hlídkách nebo v akci.

Nakonec už Hal nedokázal spát a začal hledat jiný způsob trávení času.

Dosud ho ale nenapadla žádná úžasná myšlenka, při níž by mohl zvolat: „To je to pravé!"

Takže se rozhodl prozkoumat hrad Mulde od střechy až po sklepy.

Hofei mu s nadšením ukázal nákresy, které vypracovali vězni, a Kailas se je učil nazpaměť.

Přesto ale nepřicházel žádný nápad.

Měl pocit, že mu chybí jakýkoli důvtip, a tak pozoroval, jak tráví čas zkušenější vězni - někteří vyučovali ostatní tomu, co sami uměli, od umění rybařit se sítí až po historii, hudbu, kovařinu či vyšívání, které učil jeden z derainských generálů.

Ostatní pak navštěvovali všechny „kurzy", které mohli, ačkoli taková výuka mohla spočíval i jen v tom, že si spolu dva lidé povídali v koutku nádvoří.

Dveře cel se zamykaly pomocí kouzel, když se setmělo, a odemykaly se za svítání. Stráže vězně příliš neobtěžovaly, kromě toho, že občas v nepravidelných intervalech prohledávaly cely a hledaly cokoli.

Nepotvrzené zprávy říkaly, že si Rocheští vybírali stráže podle toho, jestli mají trochu jasnozřivé schopnosti.

Nikdo nevěděl, jestli je to pravda, ale když kolem nich prošla rocheská hlídka, snažili se všichni vězni mluvit o něčem jiném i myslet na jiné věci, než byl útěk.

Ráno a večer byl vždycky nástup, ale nic jiného.

Občas se dobrovolně přihlásila nějaká pracovní skupina a dělala různé práce na hradě i mimo něj. I oni se snažili, aby jim nějak uběhl čas.

„Je tu jedna zajímavá věc, o které možná nevíte," řekl Treffry jednou ráno. „Tenhle hrad kdysi vypadal jinak."

Hal si otřel z očí kapky deště. Ti dva se procházeli sem a tam po chladném cimbuří, což bylo lepší, než zůstávat v dost zapáchajících útrobách hradu. Nejlepší na tom ale bylo, že tam byli sami.

„Nechtě mě hádat, pane. Byla to věznice pro civilisty." „Jste blízko," řekl Treffry. „Ale není to tak úplně přesné. Býval to ústav pro duševně choré."

„*Býval*?" zeptal se Hal. Treffry se zachechtal.

Hal si všiml dalšího samotářského muže, ten však zjevně nebyl blázen. Jmenoval se Goang a trávil většinu dne venku bez ohledu na počasí. Pozoroval tam ptáky, co hnízdili na hradě - rorýse, vlaštovky, krkavce a další.

Když se ho někdo zeptal, řekl mu Goang, že jednoho dne, až tahle válka skončí, napíše úplné dějiny tohoto hradu, viděné očima ptáků.

Po večerech si to pak Goang vždycky namířil k nějaké skupince drakoletců a tam tiše poslouchal. Občas jim položil nějakou odbornou otázku o technice létání.

Ten muž vypadal neškodně a všichni ho brali jen jako podivného parazita, nic víc.

Léto bylo téměř u konce a Hal se stále trápil, protože neměl žádný plán, dokonce ani nápad.

Hofei mu řekl, že se připravuje nějaký plán, pro který by mohli potřebovat ještě jednoho muže.

„A co by dělal?" zeptal se Hal, protože věděl, že nic není zadarmo.

„No, kopal."

Hal šel s nadporučíkem do bývalého přijímacího sálu hradu.

Byly tam hlídky sestavené z vězňů, které v pravidelných intervalech prohlížely svůj sektor a dávaly pozor, aby se tam neobjevil nikdo z Rocheských.

V sále, kde byly každý den nástupy, nadzdvihli ohromný stůl a vyhrabali z podlahy kameny.

Hal se podíval dolů do těsného prostoru, ucítil, jak se mu sevřel žaludek, ale zakázal si to připustit.

Jeden z vězňů s lojovou svítilnou mu pokynul, aby se spustil dolů.

Hal za ním sklouzl po provazovém žebříku asi dvanáct stop dolů.

„Teď," řekl mu vězeň, „se spusťte na kolena a skloňte hlavu. Uvidíte ústí tunelu. Pokračujte dál až tam, kam jsme se zatím dostali. Jediný problém budete mít asi deset stop uvnitř tunelu, kde je asi takhle veliký zatracený balvan, pod kterým se musíte prosmýknout.

Trvalo nám tři týdny, než jsme se pod něj dostali."

Hal se přikrčil, zíral do tunelu a někde v dálce zahlédl záblesky, které prozrazovaly, že tam někdo kope.

Vydal se do tunelu a za chvíli ho pokryl lepkavý pot.

Málem ho zachvátila panika, ale překonal ji.

Asi šestkrát se zhluboka nadechl, ale necítil se o nic klidnější. Vzpomněl si na strašidelné hodiny tehdy na začátku války během rocheského obléhání Paesta, kdy spolu s ostatními držel hluboko v podzemí hlídku a poslouchal, jak nepřátelé podkopávají zeď. Tenkrát tam jen čekali, až je pohřbí zaživa obrovské balvany.

A vzpomněl si také na doly ve své rodné vesnici a jak se tam čas od času ozvalo ohlušující zadunění a potom výkřiky a jak muži s krumpáči a lopatami kopali do země, z níž se kouřilo, a doufali, že zachrání své bratry, které to tam zavalilo.

Občas se jim to podařilo a vytáhli ven bledé, třesoucí se muže.

Častěji jim ale nezbylo nic než zoufalství a pak pohřeb bez těl. Druhého dne hned prorazili další šachtu.

Hal se narovnal, vyšel po žebříku nahoru, a aniž by se podíval vězni do tváře, hnal se ven.

Byl úplně promočený potem.

Hofei mu pomohl vstát.

„Nic si z toho nedělejte, pane," řekl mu. „Ani já nedokážu vydržet ve stísněných prostorech. Možná proto se z nás stali letci."

Hal přikývl, ale nechtělo se mu mluvit a zdráhal se přiznat to, co považoval za zbabělost.

Jedna z věcí, která zaručeně přerušila konverzaci mezi dvěma drakoletci, byla, když zahlédli draka.

Někdy to bylo divoké zvíře, které se objevilo nad hradem a naklánělo se a vrhalo k zemi v poryvech větru pozdního léta.

Jindy na drakovi seděl člověk a těm, co ho sledovali, ztvrdly rysy závistí.

Dvakrát nad hradem Mulde proletěli černí draci a Hal přemýšlel, jestli mohli být z letky *Ky* Yasina a jestli mohli sledovat jeho vzácného vězně.

Jediným koníčkem téměř každého vězně byl alkohol.

Trocha ovoce, voda, někdy i trochu obilí, teplo, a počátky nesmírné kocoviny byly na světě. Někteří říkali výsledku tohoto experimentu pivo, jiní víno, ale ti soudnější pro něj používali obecný název bolehlav.

Láhve všech velikostí byly nedostatkovým zbožím a Hal nikdy nepřišel na to, odkud se braly.

Každý vězeň ale jednu nebo dvě měl, a když teď na konci léta slunce hezky hřálo, lahve lemovaly všechny parapety.

Rocheští kupodivu po zralé úvaze neprojevili žádnou snahu takové pokoutní výrobě alkoholu zabránit.

Pak si Hal uvědomil, proč. Vězeň, který je posedlý svým džbánkem kořalky nebo se někde válí v blaženém bezvědomí či plazí po podlaze v nejhorší kocovině na světě, zřejmě nebude dělat potíže a pravděpodobně se nebude snažit utéct.

Hal neměl tušení, jak se to stalo, ale najednou bez jediného slova „všichni" věděli, že se chystá nějaký útěk. Kdo to měl být, kam chtěl utéct a jak, to nikdo nevěděl a ti, co to věděli, o tom nemluvili.

Pak se rozšířila další zvěst - tři muži zmizeli. Kam a jak, to se ještě přesně nevědělo.

Ale stráže byly úplně klidné, podařilo se je oklamat.

Potom se po týdnu někdo prořekl a Patiala a jeho stráže svolávaly vězně neustále na nástupy a vyvolávali tam jednotlivá jména. Ungava prohledával chodby hradu, následovaný svým sklíčeným malým sluhou, ale nic nenašel.

Pomaličku to vyšlo najevo.

Uprchlí vězni tenkrát pracovali na poli na čestné slovo, že se nepokusí o útěk. Čestné slovo ale neplatilo, když je zavolali zpátky a před vchodem do hradu vyhlásili nástup, aby mohli vězně zkontrolovat.

Tři muži, dva Sagenští a jeden z Deraine, se ztratili, když ostatní vězni sehráli fingovanou hromadnou bitku. Utekli přes zábradlí za branou, potom dolů po skále, přes řeku a pak snad úplně pryč.

Trvalo další dva dny, než odhalili jejich podvod; ze sádry odlili tři hlavy uprchlíků a připevnili je na prkna. Sádra byla pečlivě nabarvená. Použili na to uhlíky z kamen, na základní barvu na obličej seškrábali maltu, která držela pohromadě kameny na hradě, a obarvili ji různým kořením z hradní kuchyně.

Když la pranice skončila, zakryli sádrové odlitky pláštěm a nejblíže stojící vězni si naložili prkna na záda.

Když při nástupu počítali hlavy, všechno sedělo, a tak stráže odešly spokojené.

Hal si přál, aby znal nějaké spolehlivé bohy, k nimž by se mohl modlit za úspěch jejich útěku.

V téhle části Roche žádní shovívaví bohové nebyli, alespoň tento rok ne.

Dva týdny po útěku na hrad přišli rozesmátí lovci a na zádech měli páchnoucí pytle z režného plátna.

Vězni byli svoláni na nástup a lovci před nimi vysypali obsah pytlů.

Vykutálely se z nich hlavy tří uprchlíků a lovci dostali svou odměnu.

Jeden z lovců se zasmál: „Bylo to jako lovit slepá prasata. Pozorovali jsme je, jak klopýtají ve velkých kruzích, ti mizerové byli úplně ztracení. Za půl dne nás to přestalo bavit a šli jsme a oddělali je."

Ungava se dmul pýchou.

To, že vězně očaroval, aby byli zmatení, bylo vskutku to nejspolehlivější, čím na hradě Mulde mohli zabránit útěkům.

Hal cítil, že muži kolem ztrácejí odvahu.

Ale přesně v ten okamžik Hal paradoxně cítil, že přišel na vlastní plán na útěk.

11

„Takže jak budete utíkat?" zeptal se ho sir Alt.

„To vám neřeknu," odpověděl Hal, „protože je to způsob, který mohu použít jedině já,"

„Takové bývají nejnebezpečnější," řekl na to Hofei.

„Řeknu vám to ... až přijde čas," uklidnil ho Hal. „Zatím jsem vám jen chtěl říct, že mám něco v plánu. Prozatím potřebuji pár věcí: pero, inkoust a papír,"

„To není problém."

„Potom potřebuji vědět, kdo je tu zrádce."

„Žádní tu nejsou," odpověděl Hofei poněkud popudlivě.

„Ale jděte," řekl Hal. „Někdo - nebo s největší pravděpodobností i víc lidí - musí před Patialou nebo některým z jeho mužů mluvit výměnou za lepší ubytování, jídlo nebo něco jiného. Nenazývejme je tedy zrádci, ale lidmi, kteří nejsou tak silní, jak by měli, nebo si možná jen nejsou vědomi toho, že je jejich jednání bláhové."

Hofei po chvíli zdráhavě řekl: „Jsou tu dva takoví ... možná tři."

„Kdo jsou jejich nejlepší přátelé?"

„Nikdo, kdo má trochu slušnosti, se s nimi nebratříčkuje."

„Děláte to špatně," řekl Hal mírně. „Měli byste mít své lidi, kteří je začnou vyhledával. Vždycky je dobré mít nějaké rafinované spojení, jež můžete použít k vlastním cílům."

Hofei se na Kailase pozorně zadíval.

„Vy nejste jen drakoletec že?"

„Jsem člověk, který má v plánu být naživu, až tohle všechno skončí," řekl na to Kailas. „A použiju veškeré své nadání na to, aby to vyšlo."

Hofei pomalu přikývl.

„Napadají mě někteří muži - a jedna žena - co mají silný žaludek."

„Dobře," řekl Hal. „Chci, aby prozradili něco skandálního, až přijde čas,"

„Co to má být?"

„Až přijde čas," zopakoval Hal. „A další, co potřebuji, je každý vězeň, který ví něco o kouzlech."

„Nikdo takový tu není," řekl Hofei. „Všichni čarodějové - nebo kdokoli, kdo měl nějaké nadání - byli odděleni od ostatních, než nás sem odvezli."

„Vždycky se někdo takový najde," trval na svém Hal umíněně. „Já mám například ve své eskadře jednoho muže, který je tak trochu čaroděj. Jeho dědeček byl opravdový kouzelník. Tenhle můj člověk občas dokáže udělal malé kouzlo, jindy se mu to nepovede. Nikdy by o sobě netvrdil, že je čaroděj. Přesně takové lidi teď hledám."

„Já opravdu o nikom takovém nevím," řekl Hofei. „Jestli tu někdo lakový je, potom to drží v tajnosti. Ale uvidíme, jestli na něco nepřijdu."

„Výborně," řekl Hal. „Když mi tedy seženete psací náčiní, pustím se do práce."

„Mohu se vás zeptat, co budete psát?"

„Své doznání."

Líbezně se přitom usmál.

Na druhý den mu donesli psací náčiní a Hal se pustil do práce. Trávil celé hodiny v cele a psal a psal.

Nikomu neřekl, co píše. Prozradil jen, že to bude po válce jeho stroj na peníze.

Protože psaní deníků a podobné věci byly na hradě zakázané, schovával Hal papíry v duté noze své postele.

Někteří urození vězni se na to dívali s opovržením - muž, který byl tak oblíbený u krále a vlastnil tolik pozemků, by se neměl zajímat o zlato, jako by nebyl nic víc než nějaký kupec.

Ale nechávali si své rady pro sebe ...

„Myslím, že jsem někoho nasel," řekl Hofei. „Jeden z našich internovaných civilistů má zajímavou minulost. Možná byste měl zájem si s ním pohovořit."

„To bych určitě měl," řekl Hal a následujícího dne za ním sir Alt toho muže přivedl. Byl mladý, štíhlý, docela vysoký, velice plachý a vypadal, že by se nejšťastnější cítil jako kněz nebo možná jako nějaký archivář, pomyslel si Hal.

Ten mladík se jmenoval Mav Dessau a byl to nejstarší syn barona Dessaua z Anhewel. Kailas ten titul slyšel poprvé v životě.

„Nevím, jestli otec ještě žije," řekl Dessau. „Byl na tom dost špatně, když jsem odjížděl na cesty. Neslyšel jste ...?"

Hal omluvně řekl, že toho o šlechtě ví velmi málo a nezná nejnovější zprávy o tom, jak žijí.

„Takže předpokládám, že jako nejstarší syn budu jeho pokračovatel," řekl Dessau. „Nic víc. To ale docela potěší mého otce, protože jsem pro něho byl trochu zklamáním."

„Prosím?"

„Nesmírně rád studuji a učím se nové věci," vysvětlil Dessau a z jeho hlasu bylo cítit nadšení.

„Jednu dobu," rozhlédl se po Halově cele, jako by se tam pod dřevěnou postelí někdo krčil a odposlouchával je, „jsem chtěl být kouzelníkem.

Říkali, že mám nějaké nadání, a tak si mé k sobě vzal jeden učitel. Když se o tom dozvěděl otec, zuřil a přestal mi vyplácet apanáž. Přísahal, že mě vydědí. Měl jsem mu tenkrát říct, ať tedy udělá svým nástupcem jednoho ze svých výstavních býků, protože mě na tom nijak zvlášť nezáleželo ... a dodnes nezáleží.

Obávám se ale, že jsem zbabělec. Předpokládám, že všichni, kteří pocházejí z bohatých poměrů, mají vždycky hrůzu z toho, že se o sebe budou muset postarat sami a že jim nebudou stačit prostředky.

Takže jsem tuho studia zanechal a rozhodl jsem se, že se stanu architektem, skvělým stavitelem, a že spojení stylů Deraine, Sagene a Roche má možná nějakou budoucnost.

Když začala válka, studoval jsem v Carcaoru. Protože je můj otec jedním z nejsilnějších přívrženců krále Asira, měla královna Norcia za to, že budu dobrým rukojmím.

A tak jsem tady, kde můžu studovat leda tak tenhle zatracený monolit, kterému říkají hrad."

„Myslím, že bych pro vás mohl mít něco navíc," řekl mu Hal. „Něco jako kouzelnictví."

„Kouzla? Jak jsem vám říkal, vím toho velice málo. Přečetl jsem spoustu knih, ale chybí mi praxe. A ..." Na tváři se mu opět objevil

vyděšený výraz. „Nechci, aby mě poslali do ... na to místo, kam posílají zajatce, u nichž zjistí kouzelnické schopnosti.

Předpokládám, že je tam sežerou draci. Nebo démoni."

Dessau se zhluboka nadechl.

„Ale předpokládám, že nemám na vybranou. Vlastenectví a všechny ty podobné věci.

Takže se pokusím udělat, co si budete přát, i když budete s největší pravděpodobností zklamaný.

A poprosím vás o jedinou laskavost. Jestli se vám podaří utéct, navštívil byste mého otce? Nebo mé bratry, jestli už baron zesnul?"

„Udělám ještě něco navíc," slíbil mu Hal. „Jestli se mi podaří dostal se zpátky do Deraine, budu po baronovi všude pátrat, a až ho najdu, řeknu mu, že právě vaše kouzelnické schopnosti mi umožnily utéct,"

Dessau se usmál.

„Děkuji vám. Přál bych si, abych tam mohl být, až mu tohle řekne lord Kailas, pán draků."

Sir Suiyan Tutuila přijel na hrad, nechal si zavolat Hala a zeptal se ho, zda se chce přiznat. Sdělil mu, že pokud tomu tak bude, on a *Ky* Yasin budou u soudu intervenovat v jeho prospěch za předpokladu, že bude ochotný spolupracovat.

Hal mu na to nijak neodpověděl, jen na Tutuilu zíral, dokud mu rozezlený vyšetřovatel nenařídil, aby se vrátil zpátky do cely.

Další součástí Halova tajného plánu bylo, aby ho navštívil v jeho cele ten malý zajatec, který neochotně pracoval jako sluha kouzelníka Ungavy.

„Já vo kouzlení nevim nic, zhola nic," přísahal ten muž, který měl jen jedno jméno - Wolda. Byl velice nervózní, zjevně nebyl zvyklý trávit čas v přítomnosti slavného šlechtice.

Ale Kailas nebyl nadarmo důstojníkem u kavalerie a potom velitelem jednotky. Tam se naučil několik způsobů, jak své muže uklidnit a uvolnit.

Nechal Woldu vyprávět o malém ostrově u západního pobřeží Deraine, na němž vyrostl a kde chytal ryby, než se dal naverbovat do armády. Nakonec skončil na člunu pobřežní stráže.

Hal mu zase povídal o Khiriných pozemcích a o rybářích z tamních vesnic, a snažil se, aby to nevyznělo, jako že by se k nim kdy choval panovačně. Vyprávěl Woldovi, jak viděl ze západu připlouvat po vodě flotily draků, kteří měli křídla složená přes hlavy jako stany.

„Já je taky viděl," přikývl Wolda, „Zkoušeli jsme uhádnout, odkud asi plavou a kam maj namířeno, ale neměli jsme ani tuchy."

Hal Woldovi povídal o tom, že se kdysi chtěl také živit rybolovem, ale bylo to na něho moc. Když se ten malý mužík vzpamatoval z překvapení, že takový mocný pán také někdy vlastnoručně nasazoval návnadu na háček, řekl: „Jo, jo, povídá se že se jako rybář už musíte narodit. A jestli to všecku přežiju, tak se k rybaření snad vrátím. Po moři se mi stejská."

Potom se Wolda zase zatvářil trochu podezíravě a zeptal se Hala, proč si ho zavolal.

„Protože doufám, že mi pomůžeš dostat se pryč z téhle zatracené hromady kamení," odpověděl Kailas.

„Pochybuju, že pro vás můžu něco udělat."

„Jsi Ungavův pomocník."

„Jenom proto, že mi to nařídili."

„Potřebuji znát pár zaříkávadel," řekl Hal.

„Ne, ne, já nejsem žádnej kouzelník."

„Pamatuješ sir co Ungava říká, když snímá řetězy novým vězňům?"

„Jasně. To je jednoduchý. Natře si prsty olejem z lahvičky, kterou mu držím, tak aby to nikdo neviděl. Pak zašeptá ‚Řetězy, zlomte se, oceli, pracuj, rozlom se, rozlom se'."

„Vypadá to snadně," řekl Hal. „Dokázal bych to i já?"

„On mi jednou řikal, že bych to sved i já, tak to se vsadím, že jo," ujistil ho Wolda. „Ale musel byste mít trochu toho oleje, samosebou."

„Mohl bys ho pro mě trochu ukrást?"

Wolda vypadal vyděšeně.

„On mi jednou řikal, že jestli ho někdy podvedu, promění mě v mořskou příšeru." Wolda se zhluboka nadechl. „Ale pomůžu vám. Ten olej, abyste věděl, se dělá z nějakýho hada, co žije ve skalách někde na východě."

„To je jedna věc, kterou potřebuji," řekl Hal, „Druhá je to zaříkávadlo, které používá, abychom byli zmatení."

„Já vám nelžu," řekl Wolda. „Já ho namouduši neznám. šeptá to strašně potichu."

Hal se zašklebil a jeho naděje pohasly. Pak ale dostal nápad.

„Víš, co je to hypnóza?"

„Jasně," řekl Wolda. „Než se naše loď potopila a chytili mě Rošáci, tak jsme si jednou večer vyšli na břeh. Tam bylo takový představení s jednou ženskou, pěkná byla. Ta vočarovala mýho kamaráda, ale říkala tomu hypnóza. Von si pak myslel, že je ženská, a šel líbal kapitána.

To jsem se tenkrát smál, až jsem se málem počůral, to teda jo."

„Byl bys ochotný nechat se zhypnotizovat," zeptal se ho Hal, „a dovolit, aby se tě na to zaříkávadlo někdo zeptal? Říká se, že všechno, co kdy slyšíš nebo vidíš, je zasunuté někde hluboko v mysli, a stačí to jenom trošičku postrčit, aby se to objevilo."

„Já nevim," řekl Wolda. „Myslim, že -"

Hal ho přerušil dříve, než stačil odmítnout.

„Jdi a popřemýšlej o tom. A pamatuj si, jestli se odsud dostanu, budeš i ty o krok blíž k domovu, ke své lodi a rybaření."

Wolda si olízl rty, podíval se žalostně na Hala, ale ten ho vystrčil ven.

„Předpokládám," obrátil se Hal na Dessaua toho večera, když se procházeli po cimbuří, „že o hypnóze náhodou nic nevíte, že?"

„Jednou jsem o ní četl nějakou knihu," odpověděl Dessau. „Vypadá to docela jednoduše, za předpokladu, že máte k dispozici někoho, kdo proti tomu nemá žádné námitky.

A vy samozřejmě víte, že nikdo neudělá nic, co sám nechce, když je zhypnotizovaný, takže například nemůžete jednoho ze strážných přimět, aby vám otevřel bránu."

„Chtěl bych jen, aby si někdo na něco vzpomněl," řekl Hal.

„Můžu to zkusit," souhlasil Dessau. „Ale nic nezaručuji."

„Jsem vojákem už dlouho na to, abych od někoho vyžadoval nějaké záruky," řekl na to Kailas.

„Přemejšlel jsem," řekl Wolda. „A nechám vás teda, abyste tu hypnózu na mně vyzkoušel."

„Výborně," řekl Hal. „Dnes večer po nástupu, než se budou zamykat cely."

„Dobrá, Woldo," řekl Dessau konejšivým hlasem a schoval si trochu ukradeného oleje do váčku. „Uvolni se, opři se a sleduj tenhle medailonek."

„Zkusím to."

V Halově cele kromě nich tří nikdo nebyl. Hal své spolubydlící vyhnal ven, protože si říkal, že čím méně zmatku tam bude, tím bude větší pravděpodobnost, že to bude fungovat.

„Sleduj, jak se točí," řekl Dessau. „Sleduj, jak se obrací."

„Jo, jo."

„Teď už nemluv," řekl Dessau. „Jenom se dívej na ten medailonek a poslouchej můj hlas."

Dessau pak mluvil o pěkných, milých věcech a medailonek se mezitím neustále otáčel.

Wolda vypadal docela bdělý.

Hal sám se cítil ospale a přemýšlel, jak dlouho to Dessau bude zkoušet a jestli má Wolda nějakou zatraceně odolnou mysl. Byl stále ospalejší a najednou si uvědomil, že Wolda se možná nepropadá do hypnózy, ale on určitě ano.

Kailas se díval na strop, bál se pohnout, jak se Dessauův hlas linul místností. Mladík hovořil o tom, jak doma pěkně hoří oheň v krbu, zatímco venku prší a vítr bičuje okenní tabulky, vevnitř je pěkně teploučko, oheň praská. Pak Hala někdo kopnul do holeně.

Hal se podíval zase dolů a uviděl Woldu se zavřenýma očima a šťastným úsměvem na tváři.

„Slyšíš mě pořád?" zeptal se Dessau.

„Jo."

„Chceš mi něco říct?"

„Možná."

„Chceš mi říct něco o Ungavovi?"

„A musím? On se mě snaží odvíst pryč od toho ohýnku."

„Nedovolím mu to, a navíc tě brzy nechám o samotě, aby sis tam mohl pěkně v klidu nahřívat kosti. Ungava je kouzelník."

„Jo."

„Zlý kouzelník."

„Jo."

„Používá takové zaříkávadlo, které brání vězňům v útěku."

„Jo. Tajný zaříkávadlo,"

„Ale ty jsi ho slyšel."

„Jo."

„Chtěl bys mi ho prozradit?"

„Nenecháte Ungavu aby ze mě udělal mořskou příšeru?"

„Ne."

„To zaříkávadlo je takhle," a Woldův hlas byl najednou hlubší, monotónní, podobný hlasu rocheského kouzelníka:

„Zamotám ti kompas
svaž, svaž, drž, drž pevně
toč se kolem moji hůlky
není žádný sever
nic nevidíš jasně
není žádný jih
žádný východ, žádný západ
všechno je v mlze,
všecko se ztrácí."

„A ještě předtím zaklepe tou svojí zatracenou hůlkou na všechny světový strany, postříká vás tím odporným svinstvem, a pokud vim, tak to je všecko."

„Dobře," řekl mu Dessau. „Běž se posadit ke svému ohýnku."

Wolda upadl do bezvědomí.

Dessau kývl na Hala, aby s ním vyšel ven z cely.

„Tak," řekl, „myslím, že jsem opravdový hypnotizér.

Doufal jsem, že tam budou nějaké bylinky nebo něco jiného," pokračoval Dessau, „co Ungava používá, aby mělo jeho zaříkávadlo

kouzelnou moc. Ale není v tom nic jiného než ta jeho zatracená hůlka a to, co je v rozprašovači.

Nemyslím si, že to je jenom v těch slovech."

„Zkuste to," řekl Hal. Dessau mu podal maličkou lahvičku s olejem a Hal si ho trochu nanesl na obličej. Páchlo to stejné odporně jako v jeho vzpomínkách.

Dessau se tvářil velice skepticky, ale odrecitoval zaříkávadlo.

Hal se obrátil k zapadajícímu slunci, poznal, že je to západoseverozápad, tápavě hledal sever, nenašel nic.

„Ne," řekl. „Máte pravdu. Je k tomu zapotřebí ta hůlka. Doufám ale, že nic víc."

„Takže jediné, co potřebujeme, je ukrást Ungavovi jeho kouzelnou hůlku," řekl Dessau. „Něco mi říká, že by to mohl být poněkud náročný úkol."

Hal zasmušile přikývl. Potom ho něco napadlo.

„Možná že ne. Říkal jste, že nemůžete nikoho přimět, aby v hypnóze udělal něco, co nechce."

„Správné," potvrdil Dessau. „Tak jsem to alespoň četl."

„Ale co třeba něco, co by možná chtěl udělat, kdyby k tomu měl odvahu?"

Hal mu to vysvětlil.

„Hmmm…“ řekl Dessau. „Zkusím to. Jen doufám, že to bude fungovat ... a že se ten náš chudáček rybář nakonec opravdu nepromění v mořskou příšeru.

Ačkoli jsem nikdy neviděl žádného kouzelníka, který by to dokázal."

Druhého dne slídil kouzelník Ungava ve vězeňské zóně, všude nakukoval a hledal cokoli, co by mohlo svědčit o pokusu o útěk.

Jako vždycky ho doprovázel jeho malý pomocník Wolda. Nesl tašku s kouzelníkovým náčiním a v druhé ruce Ungavovu hůlku.

Zahnuli za roh a jeden z vězňů vrazil do Ungavy tak silně, že ho odrazil zpátky na Woldu.

Wolda upadl na zem a hůlka ležela pod ním.

Nečekaně se roztříštila, jako by byla ze skla.

Ungava vykřikl jako pavián, kterého napíchli na rozen, a poklekl nad rozlámanými kousky hůlky.

Wolda se mu snažil pomoci, mumlal, že to nebyla jeho chyba a aby ho proboha v nic neproměnil.

Ungava si ho nevšímal. Vstal a začal ječet na toho vězně, který měl popadnout tu hůlku a utéct s ní. Ten se teď tiskl ke zdi, jako by ho někdo bil.

Ungavovi došla slova a odkráčel pryč. Wolda nesl tašku s náčiním a kousky hůlky a cupital za ním.

Pozdě odpoledne předal Kailasovi kousek hůlky, který si schoval.

„Uvidíme teď," řekl Dessau. „Jste dost naolejovaný.

Nyní ukážeme na všechny čtyři světové strany tímhle kouskem něčeho, ať už je to cokoli ... to jsem zatraceně rád, že jste na podlahu nakreslil značky, protože já nedokážu určit strany o nic lépe než vy, a pak ..."

A pak pronesl zaříkávadlo.

Bylo to, jako by se zvedla mlha.

Hal dokázat určit sever, jih i ostatní světové strany, dokázal si vybavit, jak přibližně vypadá mapa i s řekou Zante a hradem. Kousek na sever viděl i vlídný oceán, za nímž byl Chicorský průplav a pak domov.

Oči měl celé zvlhlé dojetím.

„Funguje to," dokázal jen říct.

„Dobře," řekl Dessau. „Co teď uděláme se zbytkem?"

„Předám ho Hofeiovi," řekl Hal. „Po mě přijdou další uprchlíci. Doufám."

Hal viděl, že se připravuje další útěk.

Právě dokončoval svůj „deník" a těšil se z vzácně krásného, slunečného dne, kdy rozpálené zdi hradu ochlazoval svěží vánek od řeky.

Hal uslyšel nějakou ránu a vzhlédl.

Z jedné z věžiček spadla břidlicová taška. Potom uviděl, jak nějaká ruka pečlivě sundává další tašky a uklízí je dovnitř, až byla ve střeše poměrně velká díra.

Ostatní vězni viděli to samé a Hal si všiml, že mezi nimi panuje bázeň. Nikdo nevykřikl ani neudělal nic víc, než že si našel nějaké místo s dobrou vyhlídkou, odkud mohl nerušené sledovat, co se bude dít.

Díra se zvětšovala a potom se na střechu neohrabaně vyšplhal jeden z vězňů.

Hal poznal, že je to Goang, a chvíli si myslel, že se chystá skočit, že chce spáchat sebevraždu a rozplácnout se na dlažebních kostkách hradního nádvoří.

Ostatní se museli obávat toho samého, protože se vězni začali přesouval ke schodišti do té věže a doufali, že se jim podaří Goanga zastavit, než skočí.

Ale Goang se nechystal spáchat sebevraždu - alespoň ne tak přímo.

Dva vězni mu něco podali a on ty věci poskládal k sobě.

Hal viděl, že to jsou křídla vyrobená z papíru, jak předpokládal, přilepeného na tenké laťky.

Křídla byla zakřivená dozadu jako křídla rorýse.

Goang si je připevnil na postroj, který si sám vyrobil. Hal obdivoval, kolik úsilí musel ten člověk vynaložit - nejprve pozoroval ptáky, aby pochopil, jak jejich křídla fungují, a pak si sestrojil vlastní.

Goang chvíli sbíral odvahu a pak skočil. Ihned se ozvala reakce přihlížejících vězňů - něco mezi překvapeným syčením a vydechnutím plným strachu.

Goang chýlil vzdušný proud a ten ho nadnesl.

V tu chvíli uviděl letce strážný a zakřičel na poplach.

Goang tahal za provázky, jež vedly k přední části jeho křídel, a velkým obloukem se snesl níž.

Hal usoudil, že se přehoupne přes hradní zdi a pak se pokusí přeletěl řeku.

Co bude Goang dělat potom, to Hal nedokázal odhadnout, protože neviděl ani stopu po nějaké zbrani, jídle nebo oblečení, které by jistě potřeboval, aby se vyhnul lovcům a úspěšně dokonal svůj útěk.

Zafoukal vítr a Goangovo levé křídlo prudce pokleslo.

Byl právě těsně nad hradní zdí, když se mu špička křídla zachytila o cimbuří.

To, co bylo ještě před chvilkou elegantní a krásnou věcí připomínající ptáka, se v okamžiku zhroutilo a Goang začal padat.

V poslední chvíli se mu ale podařilo natáhnout ruku a zachytit se cimbuří.

Uklouzl, téměř spadl dolů, ale pak se pevně zachytil a vytáhl se nahoru na zábradlí. Právě v ten okamžik se k němu seběhlo půl tuctu stráží.

Vojáci roztrhali zbytky ptačího stroje a odvlekli Goanga k baronovi a od něho na samotku.

Tento neúspěšný pokus však vrátil vězňům trochu naděje. Bylo to také po dlouhé době něco, o čem se dalo mluvit.

Hal přemýšlel, jak to že na ten nápad přišel někdo, kdo nebyl letec. Potom se rozhodl, že o tom zařízení bude ještě přemýšlet.

To byla ale věc budoucnosti.

Teď byl konečně připravený.

Za několik dní se zpráva o tom, co pán draků tak dlouho a pracně psal, roznesla po celém hradě.

Byl to příběh o jeho zatčení a uvěznění, údajně doplněný o detaily z hradu Mulde.

Někteří říkali, že si Kailas vedl ten deník proto, aby si zachoval zdravý rozum, jiní zase měli za to, že jej chtěl použil jako důkaz u soudu s baronem Patialou po válce, „protože ten mizera musí určitě stanout před soudem, než ho budeme moct pověsit".

Hofei hvízdl.

„Teď už chápu, proč jste mi nechtěl prozradit svůj plán."

Hal pokrčil rameny. „Bylo to to jediné, co mě napadlo." „Co se ale stane, když plán někde po cestě selže?" „Potom," odpověděl Hal a snažil se, aby to znělo nenucené, „mě pověsí. Řekněte matce, že jsem zemřel jako hrdina."

Stráže vtrhly do Halový cely těsně před rozbřeskem.

Vojáci ho velice zdatně vytáhli z postele, postavili ho ke zdi a začali prohledával jeho skrovný majetek.

Kailas si všiml, že se schválně chovali tak, jako by to bylo jen takové hledání naslepo a oni „jen náhodou" objevili dutou nohu postele.

Patiala očividně neměl v úmyslu odhalit toho žvanila či zrádce, který mu donesl zprávu o Kailasových rukopisech.

Stráže vytáhly rukopis ven a úplně výskaly radostí. Potom Hala odvlekli do jedné ze samotek.

„Jedna z věcí, které mě vždycky na životě bavily," řekl baron Patiala, „je to, že ničemové si svoje skutky odpykají." Natáhl ruku a poklepal na Halův rukopis, který ležel na stole. Hal se snažil vypadat jako ne příliš bystrý ničema, kterého přistihli při činu.

„Nejen že jste byl tak nemilosrdný a chladnokrevně zavraždil jednoho z královniných vojáků, ale byl jste ještě tak hloupý, že jste se tím vychloubal, ačkoli vás varoval *Ky* Yasin, sir Suiyan Tutuila i já sám, že vás sledujeme a že budete čelit obžalobě z tohoto hrdelního zločinu, jakmile se najdou dostatečné důkazy.

Opravdu jste nám nahrál a teď za to zaplatíte.

Poslal jsem už zprávu o vašem hloupém chování siru Suiyanovi a *Ky* Yasinovi. Zítra budete odvezen z hradu Mulde do Carcaoru, kde budete postaven před válečný soud podle zvykového práva a pak potrestán, doufejme, že nejpřísněji, jak zákon dovoluje.

Věděl jsem, že to bude jen otázka času."

Hal neznal ani jednoho ze strážných, kterým byl přidělen zvláštní úkol dovézt ho do Carcaoru.

Všechno, co mu dovolili vzít si s sebou, byly šaty, v nichž přijel. Ty byly teď ještě o něco obnošenější za těch pár měsíců, jež strávil na hrade Mulde jako vězeň.

Ostatní vězni se přišli podívat, jak odjíždí.

Nikdo nemluvil a jen málokdo se mu dokázal podívat do očí.

Většina z nich slyšela o tom, jakou udělal hloupost, když v rukopise popsal, co udělal po svém útěku z nemocnice, A i když byli

přesvědčení, že je Kailas určitě velice statečný muž, souhlasili s Patialou, který jej považoval za hlupáka.

Kolem kotníků a zápěstí mu ovinuli pružné kovové proužky a Ungava opět očaroval řetězy, kterými Hala svázali.

Protože nebyl schopný ani klopýtavé chůze, napůl ho odnesli dolů z kopce, kde na ně čekala loď.

Důstojník, který měl na starosti eskortu, se ostře zasmál, když odtlačili loď od břehu a vojáci začali veslovat nahoru po řece.

Hal se ještě jednou podíval na hrad Mulde a odplivl si do vody.

Čekal téměř do setmění, do chvíle, kdy bude kapitán lodi hledat místo, kde by na noc vytáhli loď z vody.

Od té doby, co odjeli z hradu Mulde, už minuli tři rybářské vesnice.

Potom si klekl a zašeptal nad pouty na nohou protikouzlo. Doufal, že Ungava Woldovi nelhal, když říkal, že to zaříkávadlo by zvládl každý.

Opravdu nelhal. Kovové pásky se rozvinuly jako hadi a s rachotem spadly na palubu.

Hal rychle zašeptal protikouzlo ještě jednou, tentokrát u želízek na rukou. I ty odpadly na zem.

Řinčení ale zaslechl strážný, který stál o několik kroků dál.

Otočil se, uviděl Hala, jak tam stojí úplně volný, a zůstal civět s otevřenými ústy.

Než stačil vykřiknout, skopl si Hal z nohou boty, skočil z lodi a zmizel v proudu řeky.

Pak se začaly ozývat výkřiky, rozkazy a loď se zatočila v proudu a zastavila, když vojáci odložili vesla, sáhli po lucích, nasadili na ně šípy a připravili si kopí.

Neviděli ale nic než vířící, kalné vody řeky Zante.

12

Hal plaval pod vodou tak hluboko a tak daleko, jak dokázal. Potom se pomalu vynořil nad hladinu, obrátil se na záda a vystrčil ústa jen na nezbytně dlouhou dobu, aby se mohl nadechnout.

Pak se znovu ponořil a plaval ke břehu.

Musel se ještě dvakrát vynořit, aby se nadechl. Podruhé zůstal nad hladinou dokonce dost dlouho, aby si stihl prohlédnout břeh a vybrat si místo, kde vyleze ven - bylo tam husté rákosí.

Když tam doplaval, vynořil se nad hladinu a konečně se ohlédl na loď.

Vojáci veslovali do kruhu, stále ještě pozorovali vodní hladinu a sledovali, kdy se na ní objeví Hal nebo jeho mrtvé tělo.

Hal vyklouzl z vody a odplížil se do křoví. Když už na něj nebylo z lodi vidět, vstal.

Dříve či později začnou Rocheští prohledávat břehy, a tak si říkal, že by tam raději neměl zůstávat.

Vydal se po proudu řeky tak rychle, jak mu to chůze naboso dovolila. Za poslední měsíc často chodil bez bot, aby mu co nejvíc ztvrdla chodidla.

Moc mu to ale nepomohlo.

Když měl za sebou asi devět mil, začal kulhat.

A jak se stmívalo, začalo se také ochlazovat.

Nebylo pochyb o tom, že podzim už je tu nebo že se nezadržitelně blíží.

On byl ale volný!

Myšlenka na svobodu i to, že zahlédl první vesnici, jeho bolest zahnaly.

Chtělo se mu jít do vesnice a poprosit o nějakou almužnu, ale byl docela rád, že mu hlava pevně sedí na krku, a tak si to musel rozmyslet.

A i kdyby ho lidé z vesnice náhodou nezabili, aby za něho dostali odměnu, bylo by to první místo, kam by přišli Rocheští vojáci shánět posily, které by jim pomohly s hledáním.

Proto vesnici obešel a pokračoval dál.

Za vsí vedla hrbolatá cesta pro povozy.

Kailas věděl, že by po ní neměl jít, že by se měl skrývat raději hluboko v křovinách.

Ale usoudil, že dosud nevyhlásili poplach a že by s největší pravděpodobností slyšel, že se někdo blíží, dříve než by ho zahlédli, A pokud šlo o lovce, kterých se skutečně bál - ti by pročesávali spíše křoví, protože lovná zvěř se brzy naučila vyhýbat se všemu, co vytvořil člověk.

Bylo už drahnou dobu po setmění a měsíc už vyšel, když Hal došel k druhé vesnici.

Odplížil se dolů k vodě a vklouzl do ní. Byla velmi studená a on se snažil netřást se zimou.

Hal vyplaval, nechal se chvíli unášet proudem, který ho nesl kolem ohrady z kůlů ke středu vesnice.

Když před časem jel na lodi proti proudu řeky, všiml si několika člunů vytažených na břeh.

Hal plaval ke břehu, ruce i nohy se snažil držet pod hladinou.

Vylezl na břeh v místě, kde byly čtyři čluny. Ve vesnici bylo ještě živo, na náměstí plály dva ohně a ve většině chalup svítily lampy.

Halovi se chtělo vzít první člun a vyrazit pryč.

Ale přiměl se chvilku vyčkat. Vybral si jeden člun s vyjmutým stěžněm, kolem kterého byla ovinutá plachta. Ani jeden ze člunů neměl uvnitř vesla, s čímž Hal nepočítal. V tom „jeho" člunu bylo alespoň dlouhé bidlo.

Ve člunu byla i nějaká skříňka, ale Hal nebyl dost klidný na to, aby se dokázal podívat, co je uvnitř.

Místo toho se vyplížil na břeh a hledal kotevní lano.

Usmál se. Poprvé měl trochu štěstí.

Lano bylo trochu roztřepené.

Hal uviděl u vody ostrý kámen a použil ho, aby lano odřízl.

To bylo dobré. Když bude mít štěstí, zjistí majitel člunu, že se mu lana rozvázala, bude proklínat svou nedbalost a ani nepomyslí na to, že by tam mohl být nějaký zloděj.

A zvlášť ne zloděj, co létá na dracích.

Hal se vrátil do vody a pomalu stáhl člun z břehu.

Loď lehce vplula na hladinu.

Hal se rozhlédl, jestli kolem nejsou nějaké stráže na obhlídce nebo jestli někdo nehlídá na valu, ale nikoho neviděl.

Možná si vesnici chránil: pomocí kouzel.

Zachvěl se a raději si myslel, že jsou prostě jen lehkomyslní.

Proud řeky táhl člun s sebou a Hal ho nechal. Zůstal zatím ve vodě a přidržoval se zádi.

Neozývaly se žádné výkřiky ani pobouřené volání, přesto počkal, dokud vesnice nezmizela za ohybem řeky, než se vyšplhal do loďky.

Člun se zakymácel a Hal téměř přepadl do vody. To by byla ale smůla, kdyby právě teď přišel o loď a utopil se!

Ale nestalo se to.

Loď hladce plula dál po proudu.

Hal si mohl na okamžik oddychnout. V tu chvíli si uvědomil, že proti proudu fouká studený vítr.

Do té doby neměl čas, aby mu byla zima.

Přešel ke skříňce na přídi a otevřel ji.

Byly tam nějaké bóje, kusy dřeva, provazy, koudel na ucpání děr, vlasce a jeden ohromný objev - dlouhý, ostrý rybářský nůž.

Když byl teď Hal ozbrojený, cítil se mnohem spokojenější.

Tedy alespoň pokud šlo o tuto plavbu.

Vztyčil stěžeň a rozvinul plachtu.

V tu chvíli se jeho štěstí vyčerpalo. Plachtu už nikdo nepoužíval pěkně dlouho, byla plesnivá a rozpadala se. Při prvním poryvu větru se roztrhala.

Možná to bylo dokonce dobře, aspoň pro ten okamžik, protože Hal neměl ani tušení, jak plout s plachtou proti větru a jak loď obracet.

Našel na palubě kormidlo, nasadil ho a pak už se nechal unášel řekou.

O půlnoci projel kolem třetí vesnice, kde nebylo ani světýlko a vůbec žádné známky života.

Něco se vynořilo z vody a hrnulo se to na něho. Hal si myslel, že ho napadla nějaká říční nestvůra a nachystal si nůž.

To něco byl ohromný kmen, jehož větve jako by se po něm natahovaly a hrozily mu. Když se ale Halovi podařilo se mu vyhnout, už ho nijak neohrožoval a proplul kolem něj.

Jakmile už byl pryč, uvědomil si Hal, že kdyby měl víc zkušeností, přivázal by se k tomu kmenu a nechal by se táhnout až do moře.

Ale on žádné zkušenosti na řece neměl, a tak na to zapomněl.

Za svítání proplul kolem hradu Mulde. Snažil se vůbec se na něj nedívat a přemýšlet jako bezelstný rybář, který se brzy ráno vydal na reku, aby prohlédl své sítě nebo cokoli jiného, co na řece Zante používali k rybolovu, pro případ, že by byl na stráži sám Ungava.

Měl hroznou chuť, když už byl hrad Mulde za ním, udělat na ně dlouhý nos nebojím dokonce ukázal holý zadek.

Ale neudělal to a hrad za chvíli pohltila ranní mlha.

Hal mocně zívl. Měl pocit, jako by už byl doopravdy volný, a přemohla ho hrozná únava.

Musel se prospat, protože potřeboval být bdělý, až dopluje k ústí řeky.

Uviděl maličký ostrůvek a použil bidlo z lodi, aby se k němu přitáhl. Loď se dostala pod převislou větev a Hal se jí chytil. Člun pod ním málem podjel, ale Hal ho udržel a pak přeručkoval po větvi na břeh.

Vytáhl člun pár stop na břeh, aby byl dobře schovaný, schoulil se na zádi a okamžitě usnul.

Nebyl si jistý, co ho vzbudilo, ale něco mu říkalo, ať leží bez pohnutí.

Otevřel oči a zjistil, že je nejméně poledne.

Vyčkával.

Potom uslyšel šepot a plácnutí říčního bahna.

Přicházelo to zprava.

Opřel se o levou nohu a pravou rukou zašmátral po rybářském noži.

Nad okrajem lodi se objevily černé vlasy a potom Hal uviděl i oči.

Nic víc se už neobjevilo, protože Hal vyskočil a s nožem v ruce se vrhl vpřed.

Chytil toho muže těsně pod bradou a vrazil mu čepel do krku téměř po rukojeť.

Muž vydal klokotavý zvuk a upadl.

Hal došel za člun do říčního bahna, nevšímal si muže, který mu u nohou krvácel, a uviděl jeho druha, zkamenělého hrůzou.

Pak se ten muž vzpamatoval a zdvihl kuši.

Bylo už ale pozdě.

Hal se na něj vrhl a přeskočil celých pět stop, které je dělily. Nůž držel před sebou, čepel zasáhla muže těsně pod hrudní koš. Vykřikl bolestí.

Hal vyprostil nůž z jeho těla, chytil muže za mastné vlasy a srazil ho tváří do bahna. Tam držel jeho zmítající se tělo tak dlouho, dokud křečovité pohyby neustaly.

Potom se probral, začal zvracet a celý se třásl.

Za chvíli se vzpamatoval.

Ti dva muži byli oblečení do záplatovaného a hojně zašívaného oděvu lovců. Oba měli kuše a za pasem nože na stahování zvěře.

Hal tam prozatím nechal těla ležet a vydal se na obhlídku po malém ostrově. Na druhé straně našel jejich loď, byl to jen lehký člun.

Možná že ti lovci byli dobří muži a přijeli se jen podíval, jestli nemá ten člověk ve člunu nějaké potíže.

Nebo si možná mysleli, že by mohli to opuštěné plavidlo ukrást.

Nebo se to možná už rozkřiklo a oni hledali uprchlého vězně.

Na tom nezáleželo.

Prohledal loď a ke své velké radosti v ní našel stočené pokrývky.

A byla tam vesla.

Bylo tam i jídlo, bochníky chleba naplněné masem a lahve s pivem.

Velmi dobře.

Vrátil se ke svému člunu s přikrývkami a jídlem a odnesl těla k jejich lodi.

Když byl s tím vším hotov, byl celý udýchaný. Nejen že nebyl ve formě, ale jako vězeň také hodně zhubl.

Nevadí. Až se dostane zpátky do Deraine, zase to dožene.

Jeden z lovců byl zhruba stejně velký jako on, a tak mu Hal svlékl oblečení a vzal si také plášť toho druhého. Našel dva velice těžké kameny a nacpal každému lovci jeden pod oblečení.

Proud začal jejich loď stahovat do vody. Hal udělal rybářským nožem čtyři nebo pět děr do jejího trupu a skopl ji do proudu.

Pak se vrátil ke svému člunu a dostrkal ho do vody.

Proud ho odnesl na řeku a poháněl ho dál a dál.

Hal se ohlédl k ostrůvku na potápějící se člun.

Když bude mít štěstí, půjde ke dnu rychle a těla klesnou pod hladinu. Celé to bude jen další záhadné zmizení.

A kdyby je našli, co by se stalo?

Hal se už přiznal, že je vrah, řekl svému znepokojenému svědomí.

Několik přikrývek použil jako plachtu.

Vlascem provizorně přichytil vesla.

Byl teď už velice blízko oceánu, protože když ponořil prst do vody a olízl ho, cílil sůl.

Jak se přibližoval, slyšel neustále sílící hukot oceánu.

Hal si zoufale přál, aby tam s ním byla Mynta Gartová, nebo aby alespoň poslouchal její historky z moře pozorněji.

Ale byl tam jen on sám a mnoho toho o moři nevěděl.

Bylo pozdě odpoledne a on se bál vydat se na širý oceán za tmy.

Právě ale vrcholil příliv.

U ústí řeky do oceánu stála malá osada a na pláži u ní viděl nějaké barevné tečky.

Zamávala na něho nějaká postava a Hal mávání opětoval. Neměl ale ani tušení, jestli je to jen přátelské gesto nebo zda se ho ten člověk pokouší varovat.

Říční hladina teď byla mnohem víc zčeřená a člun se pěkně kymácel.

Hal se přivázal kouskem provazu k veslařské lavici a začal usilovně veslovat.

Před ním byla mělčina, kus bílé barvy na pozadí řeky vlévající se do oceánu.

Hal měl úplně sucho v ústech, ale řeka ho pevně držela a táhla ho k vlnám.

Jedna z vln ho zasáhla v okamžiku, kdy se lámala, a Hala úplně zmáčela zpěněná voda.

Kailas si vody nevšímal a vesloval ještě usilovněji.

Další vlna ho nadzdvihla a člun se málem převrátil.

Dostal se do vodního víru, loď se otočila jednou, dvakrát, pak ho další vlna vyzdvihla vysoko nahoru a on dohlédl zpátky proti proudu až k té malé osadě.

Balancoval na hřebenu vlny, potom po ní sklouzl dolů a začal pádlovat ještě usilovněji.

Teď ho už pohltil oceán, snažil se loď převrhnout, ale říční proud byl pořád ještě silný.

Hal lapal po dechu, opřel se do vesel, chytil kraba, téměř ztratil jedno z vesel, ale pak se ho znovu chopil.

Neúnavně vesloval, bál se přestat, protože si nebyl jistý, jestli už je to bezpečné, nebo nikoli.

Pak ho přepadlo vyčerpání a on už dál nemohl. Zhroutil se na vesla.

Chytil zase dech a rozhlédl se kolem.

Byl hodně daleko od řeky a od břehů a vzdouvání vln kolem něho bylo takové, jaké si pamatoval z moře.

Dokázal to.

Teď už se mohl přinejhorším utopit.

Ne, pomyslel si. Ti zatracení Rošáci tady někde určitě mají hlídkové čluny.

Ale k čertu s nimi. Hal má dvě kuše a tři nože.

Už se nenechá zajmout.

Hal znovu vztyčil stěžeň a sledoval, jak se silný vítr snaží roztrhnout jeho plachtu.

Ale vydržela a za chvíli se už vzdouvala větrem.

Teď tedy na západ za zapadajícím sluncem a pak trochu na sever.

Na sever do Deraine.

Na sever domů.

13

Hal nebyl vůbec žádný námořník, a tak nevěděl, jestli se má počasí dál od rocheských břehů na moři zhoršovat. Ale bylo to tak.

Několikrát už plul na převozní lodi i na dopravních lodích s draky, ale ještě nikdy se nedostal tak blízko ke vzdouvajícímu se oceánu.

Nerozuměl mu a vůbec se mu to nelíbilo.

Když už úplně padla tma, svět se uzavřel kolem jeho malé lodi. Ta noc byla snad nejčernější ze všech, jaké kdy zažil. Možná to je ale dobře, pomyslel si. Bylo lepší, že neviděl vlny, jež se na něj valily.

Vlny jeho člun nadzdvihovaly a zase spouštěly dolů a vítr ječel jako trhovkyně na náměstí. Stěžeň jeho lodi se ohýbal a skřípal a Hal si řekl, že by možná raději měl svinout některou ze svých provizorních plachet. Když to ale udělal, loď se zmítala ve vlnách ještě mnohem víc než předtím.

Vzpomněl si na jednu historku Mynty Gartové. Vyprávěla, že se ocitla v malém člunu daleko od své pobřežní lodi, když začala zuřit bouře, a že tenkrát spustila to, čemu se říká plovoucí kotva.

Hal zdráhavě svázal několik z ukořistěných přikrývek do uzlu a ovázal je provazem. Asi zmrzne, ale raději ať mu je zima, než aby utonul.

Nedokázal si vzpomenout, jestli má být plovoucí kotva přivázaná k zádi nebo k přídi. Rozhodl se, že na zádi to bude logičtější.

Zdálo se, že to trochu pomohlo, protože příď jeho malého člunu teď dokázala odolávat blížícím se vlnám.

Nebylo nic, co by mohl ještě udělat, tak jen přivázal vesla a doplazil se na příď, kde se snažil vtěsnat co největší část svého těla do maličké kajutky.

Začalo pršet, ale jemu chvíli trvalo, než si toho všiml, protože se zdálo, že vdechuje stejné množství vodní tříště jako vody.

Cítil se mizerně, ale ne zase tak mizerně.

Potom si vzpomněl na ty obložené chleby, jeden si vytáhl a schovával ho pod kabátem, aby se nepromočil.

Maso mělo pro něho neznámou chuť, ale jemu to nevadilo. Hladově spořádal celý bochník i polovinu láhve piva.

I pivo chutnalo podivně a Hal přemýšlel, jestli by to mohl být nějaký druh piva z kúry stromů, protože slyšel, že lidé na venkově si něco takového vaří.

Nějakou dobu už neměl žádný alkohol, protože na domácí kořalku, kterou si vyráběli vězni, neměl žaludek, a tak se teď cítil trochu opilý a přistihl se, že zpívá.

Možná že to bylo stejně tak tím pivem jako skutečností, že byl volný a rád, že dokáže vzdorovat.

Alespoň mi není špatně z toho, jak se loď kýve, říkal si, ale jakmile na to pomyslel, ihned toho litoval, protože musel vší sílou potlačit nutkání na zvracení.

Jídlo mu ale nakonec zůstalo v žaludku.

Hal se bál usnout, ale jeho tělo bylo jiného názoru. Víčka mu klesla, snažil se otevřít oči, ale ty se mu znovu zavřely. Potom už bylo venku šero a on zjistil, že je dobře, že tu bouři kolem sebe neviděl.

Všechno bylo šedivě, kromě bílé pěny na hřebenech obrovitých vln, které zvedal vítr a bičoval jimi vodní hladinu.

Ale alespoň už nepršelo.

A Hal měl dojem, že vítr utichá.

Nepochybně to byl jen ten jeho hrozný optimismus.

Za nějakou dobu si ale uvědomil, že se vítr skutečné uklidňuje a bouře pominula.

Hal zkusil vztyčit plachtu. Skrz mraky prosvítalo dost slunce, aby si udělal aspoň přibližnou představu, kterým směrem by se měl vydat na zčeřené moře.

Vítr byl ještě stále silný, ale vlny zmizely a Hal se plavil po šedivém, klidném moři.

Vzpomněl si na plovoucí kotvu a vytáhl z vody nasáklé přikrývky. Rozprostřel je přes veslařskou lavici, aby trochu uschly. Byly vlněné, a tak udrží teplo, i když budou mokré.

Dopřál si polovinu obloženého chleba a zbytek lahve piva.

Konečně měl Hal Kailas čas v klidu přemýšlet.

Uvažoval, kolik dní mu asi bude trvat, než dopluje do Deraine, ale neměl ani ponětí. Věděl, že malé lodi neplují tak rychle jako velké, ale o mnoho víc informací neměl.

Také si uvědomil, že ho svrbí tělo.

Kailas teď cítil mnohem méně soucitu s jedním z mužů, kterého zabil a jehož kabát si vzal. Ten mizera měl blechy.

No dobře.

Nebude to poprvé, co mu tahle válka způsobila nepříjemnosti.

O tři dny později Hal dojedl promočené a okoralé chleby, Pivo si zatím ušetřil, protože každý den pršelo, za což se snažil být vděčný.

Jednoho dne se natolik vyjasnilo, že se mu podařilo podle slunce určit světové strany a zjistit, kde přesně je sever.

Značně se mu ulevilo, když zjistil, že ho instinkt nezklamal a že pluje ve směru, kterým opravdu chtěl, a že nekrouží kolem nebo se nevrací zpátky k Roche, jak se obával.

Deraine bylo tamhle.

Tam někde.

Hala probudilo z dřímoty žalostné zatroubení. Úplně se probral.

Takový zvuk mohl vydávat jedině drak.

Posadil se a asi dvacet metrů od sebe uviděl draka, tmavě a světle rudého, jak se se složenými křídly pohupuje na vlnách jako korková zátka.

Byl to ochočený drak - na náprsním krunýři měl vyvrtané díry na umístění sedla a po stranách mu vlály zbytky postroje. I opratě byly utržené, možná to udělal drak sám.

Sám?

Sama, podíval se Hal pozorněji.

Drak uviděl, že je Hal naživu, a znovu zatroubil.

Hal si všiml, že zvíře má na jednom boku jizvy a že mu chybí špička jednoho křídla.

Byl to drak nějakého letce.

Jezdce museli zabít a drak potom uletěl z bitevního pole.

Hal váhavě vyloudil uklidňující zvuk.

Drak stejně tak váhavě odpověděl.

Jeho ohromný ocas šlehal sem a tam na vodní hladině.

Hal pomalu sáhl po veslu a začal se přibližovat ke zvířeti.

Drak se pomocí drápů usilovně snažil pádlovat pryč od toho neznámého muže, až se mu u hrudi i zad objevila pěna.

Hal zkusil vydat ještě další konejšivé zvuky.

Drak čekal.

Hal do vesloval blíž a drak od něho zase odplaval.

Hal zaklel.

Velice pomaloučku se ke zvířeti přiblížil.

Drak zařval a rozevřel křídla.

„Ne, zatraceně," řekl Hal. „Ne..."

Ale dračí křídla se už třepotala ve vzduchu a drápy se zarývaly do vody. Šikovně se Haloví vyhnul, odrazil se od hřebenu vlny, narazil na další vlnu a byl ve vzduchu a pomalu stoupal k oblakům.

Hal padl sklesle do člunu.

Drak ho jednou zvědavě obkroužil a pak odletěl pryč.

Hal nepotřeboval ani kompas, který neměl, aby dokázal říct, kterým to bylo směrem.

Na sever. Přímo na sever.

K Černému ostrovu a severní tundře.

Hal přehodil jeden z vlasců přes bok lodi a přál si, aby si býval nechal něco jako návnadu.

Ale zdálo se, že to není nutné.

Ryba, veliká ryba. Hal ten druh neznal, ale vypadala jedlá, se chytila háčku, jako by to byla jediná věc k jídlu v celém oceánu.

Hal se usmál a začal ji vytahovat oběma rukama.

Potom se z ničeho nic objevila větší ryba, skoro tak velká jako jeho člun, chytila menší rybu a s ní háček i vlasec.

„Ta mrcha," řekl Hal upřímně a našel si jiný vlasec.

Další ryba se chytila na háček a Hal ji vytáhl z vody do člunu právě ve chvíli, kdy si ta obrovská dravá ryba přišla pro nášup.

Hal věnoval té bestii jízlivý pohled, ale hned toho litoval, protože ta obrovitá ryba s mnohem větším počtem zubů, než na jaký mělo nárok jakékoli stvoření kromě nějakého ďábla, kolem něho začala kroužit. Pozorovala, jak rybu rozřízl, zbavil ji vnitřností a pak ji zhltl.

Vypadalo to, jako by pro tu velkou rybu teď byl Hal způsobilý stát se její večeří.

Hal přemýšlel, že by ji zastřelil kuší. Zdálo se mu trochu legrační, že přesně věděl, kam zasáhnout draka nebo člověka, aby byla rána smrtelná, ale neměl ani tušení, jak je to s touhle zatracenou rybou.

Trvalo den a půl, než to vzdala. Zatím ale vyplašila všechny ostatní ryby.

Hal nemohl dělat nic jiného, než udržovat kurz a snažit se něčím zaměstnal svou mysl.

Začal tedy myslet na Khiri a své nejnižší pudy, ale to moc daleko nevedlo, protože byl v dost špatném tělesném stavu.

Raději snil o jídle, a ačkoli nikdy nebyl nijak velký labužník, plánoval si, jak ohromná množství jídel společně s Khiri spořádá. To mu dodalo trochu energie, a tak své myšlenky zaměřil zase na ni.

Potom dostal nápad, který mu vypudil z mysli jídlo i sex.

Začal horečně spřádal plány a rozhodoval se, jakým způsobem je předložil králi. Možná by se chtěl zapojit i sir Bab Cantabri.

Hal byl tak zaujatý promýšlením plánu, že mu trvalo skoro hodinu, než pochopil, že ta tenká tmavá čára na obzoru je země.

Přiblížil se k pevnině a spustil plachtu asi půl míle od pobřeží, když si uvědomil, že to, na co se díval, byly vysoké útesy a nikde nebyl vidět žádný záliv.

Hal odhadoval, že je někde na jihovýchodním pobřeží Deraine.

Nebo spíše doufal, že je tam, protože to byla jediná část Deraine, kde byly strmé útesy.

O kterých tedy věděl, lépe řečeno.

Jinak bylo možné, že byl vržen daleko do moře a že by mohl ztroskotat v nějaké neznámé zemi.

Hal usoudil, že by se měl vydal buďto na sever, nebo na jih a hledat nějaké místo, kde by mohl přistál, nebo ještě lépe potkat nějakou spřátelenou loď.

Potom asi míli daleko uviděl na vlnách nějaký pohupující se bod.

Velice nemotorně se mu podařilo nasměrovat člun tím směrem.

Byla to loď ještě menší než ta jeho. Na palubě seděli dva muži.

Byli to rybáři v nepromokavých pláštích, kteří se snažili doslat něco, co vypadalo jako koš na chytání krabů a humrů, co nejblíže k příboji.

Uviděli ho a vyčkávali.

Hal nevěděl, co by měl vlastně říct.

Nakonec se rozhodl pro: „Hej holá!"

„Holá!" zněla odpověď.

„Potřebuju pomoc," pokračoval Hal.

„Vypadá to.tak," řekl jeden z rybářů. „Ty jsi jeden z těch rošáckejch zvědů?"

„Ne," řekl Hal. „Jsem uprchlý vězeň."

„Jo tak," odpověděli mu. „Komu patří ten člun?"

„Nikomu," řekl Hal. „Tedy teď už nikomu."

Rybáři se na sebe podívali.

„Jakou odměnu dávají za vězně?" zeptal se ten první.

„Ať se propadnu, jestli to vím," řekl ten druhý.

„Vsadím se, že ne tak dobrou jako za zvědy," řekl ten první.

„Podívejte," zkusil to Hal. „Pomozte mi dostat se na břeh a já vám dám tenhle člun. Zadarmo. A zlato, až budu moct."

Oba rybáře to zřejmě zaujalo.

„S tím zlatem nevím," řekl ten první. „Každej mi vždycky nějaký slibuje, ale nikdo to ještě nikdy nesplnil."

„Myslíš, že by nám ten člun moh k něčemu bejt?" zeptal se len druhý.

„Nevím," odpověděl první, „Ale špehové věci normálně nerozdávají. Potřebujou je všechny pro ty svoje špinavý čachry."

„Tak to teda hádám, že by moh mluvit pravdu."

„Možná jo. Vítejte v Deraine, pane. Budeme si ten člun nárokovat, ještě než vás dovezeme na břeh. Lidi občas zapomínají."

14

Rybáři Hala prohledali a odebrali mu výzbroj. Potom vytáhli sítě, přičemž Kailase neustále pozorně sledovali, posadili ho do svého člunu, druhý za něho přivázali a veslovali na jih. Asi po hodině obepluli útes a vjeli do zátoky, ve které byla schovaná malá vesnice.

Ve vesnici byl jeden strážce, který tam měl také obchod a hostinec.

Hal se představil a strážce na něj zůstal hledět s otevřenými ústy.

„Ale ... vy jste mrtvý!"

„Jestli jsem mrtvý," řekl Hal suše, „pak jsem tedy zatraceně skutečný duch,"

„Ale ... co ... Jestli jste opravdu ten pán draků, co chcete, abych udělal?"

„Nic," řekl Hal. „Zvlášť bych nechtěl, aby se ještě někdo jiný dozvěděl, kdo jsem."

Právě se chystal dát mu nějaké instrukce, když si jeden z rybářů ostentativně odkašlal.

„Ach ano," řekl Hal. „Nejprve mi přineste pero a papír. Musím sepsat jeden dokument."

Strážce, ještě v šoku, poslechl.

Hal sepsal převodní kupní smlouvu, podepsal ji a předal ji rybářům.

„Teď už máte první dvě lodi do flotily,"

Jeden z rybářů měl za to, že je to zábavné.

„Jestli jste nějakej potentát," řekl Halovi tiše, „tak to jste nejdůležitější osoba, co se tady ukázala od ..." usilovně přemýšlel.

„Od ty doby, co tu byl ten vévoda, co se ztratil," doplnil ho druhý rybář. „Ale to už je dávno, to jsme ještě byli batolata."

„Jo, toho jsem myslel."

Hal je požádal, aby o tom nikomu neříkali, a doufal, že dodrží slovo, protože jim slíbil, že jim pošle nějaké zlato. Tak moc na tom ale nezáleželo. Jestli se do téhle bezejmenné vesnice nedostalo moc důležitých lidí, bylo také nepravděpodobné, že by tu byli nějací Rocheští špióni.

Požádal strážce, aby dojel na nejbližší celnici a zařídil, aby pro něho přijel vůz.

„A ať je to vůz na převoz vězňů," řekl a pomyslel si, že je na něco takového vlastně zvyklý. „Nikdo se nebude divit, že převážejí nějakého vězně."

Strážce trhavě přikývl a odběhl. Byl ze všeho úplně zmatený. Co když Hal ještě navíc není tím, kým říká, neměl by ho potom nějak zajistit?

Nakonec ale nechal Halovi klíče od hostince.

Kailas si tam udělal pohodlí. Strážce byl svobodný, a tak neměl žádnou rodinu, které by Hal musel něco vysvětlovat.

Prohlédl si skříň majitele hostince a našel tam kalhoty a vestu, které jediné nebyly tak neuvěřitelně veliké.

Za domem stál obrovský sud. Hal zatopil v kuchyni v kamnech, nanosil si několik kýblů vody ze studně, ohřál ji a svlékl se do nahá.

Obřadně spálil vzadu na dvorku šaty, které měl na sobě na útěku. Ani se moc nestaral o to, jestli nejsou v plotě kolem dvorku díry a jestli ho každou dírou někdo nepozoruje.

Potom se vykoupal.

S potěšením sám sebe chvíli mučil a zíral na strážcovu špižírnu, ale nakonec se už nedokázal ovládnout.

Byly tam uzené ryby a velký kus šunky.

Bylo tam i půl bochníku chleba a domácí máslo. Hal si odřezával plátky šunky, popíjel ze džbánu strážcovo silné pivo, opravdové pivo uvařené z chmelu a obilí, ne jako to rocheské z kůry stromů nebo bůhví z čeho.

Trochu šunky si osmažil na másle, ochutil ji bylinkami ze skříňky v kuchyni a pak se posadil ke stolu. Chvíli se na jídlo jen díval a přemýšlel, že si ani nepamatuje, kdy se naposledy tak dobře najedl.

Potom se jako obezřetný kocour rozhlédl kolem, jako by se bál, že mu jeho hostinu někdo sebere, a pustil se do jídla.

Nakonec ho přemohla únava. Našel nějaké přikrývky a rozložil si je na podlahu.

Trvalo mu jen několik vteřin, než usnul.

Když se po mnoha hodinách probudil, chvíli mu trvalo, než si vzpomněl, kde je, a uvědomil si, že už není na hradě Mulde a že se jen neprobudil z velice živého snu.

Najedl se, usnul, znovu se najedl a pak už pro něj přijel vůz.

Přijel i strážcův nadřízený a čtyři dozorci. Ani jeden z nich si nebyl vůbec jistý, že Hal je skutečně tím, za koho se prohlašoval.

To ale nevadilo.

Teď už pojede do Rozenu za králem a na tom, co si o něm kdo myslí, mu nezáleželo.

Jedna věc se vyřešila už na jejich první zastávce. Jeden z důstojníků, který byl už osvobozený z vojenské služby, protože byl zraněn, si Hala pamatoval od Kalabasu, takže o jeho totožnosti už nebyly žádné pochybnosti.

Ten muž musel přísahat, že to zůstane tajemstvím.

Hal požádal strážcova nadřízeného, aby dál pokračovali v předstírání, že je vězeň.

Muž vypadal zmateně.

„Proč, lorde Kailasi? Zasloužíte si, a nepochybně byste také dostal, doprovod až do hlavního města, který by lépe odpovídal vašemu věhlasu. Jsem si jistý, že všichni šlechtici, kteří ještě žijí v Deraine a nejsou s naším vojskem za hranicemi, by dali svou levou ruku za to, aby vám mohli takto vzdát čest."

„Děkuji vám," řekl Hal. „Ale mám své důvody,"

Muž čekal, ale žádné vysvětlení nepřišlo.

Hal mu místo toho dal další rozkazy: jakmile přijedou do Rozenu, mají ho dovézt do domu sira Thoma Lowesse.

„Toho vypravěče?"

Hal přikývl.

„Ale ... jestli si přejete, aby vaše přítomnost tady zůstala tajemstvím, proč potom ...?" Muž se zarazil, protože si uvědomil, že ani na tuto svou otázku pravděpodobné nedostane odpověď.

„Dobrý bože na nebesích," řekl sir Thom. „Takže vás vůbec nezabili."

„Ne," řekl Hal s ústy plnými pečené. Měl štěstí, sir Thom byl ve městě a navíc byl čas k večeři.

„To je příběh, to je ale příběh," řekl Lowess a mnul si ruce. Naposledy se takhle radoval, když Hal a lady Khiri oznámili, že se milují.

„Moji kolegové by za takový příběh dali polovinu své odměny, ale je jen můj, můj, celý můj,"

„Ne," namítl Hal. „Není celý váš. Aspoň ne teď hned."

Sir Thom na něj vyvalil oči.

„Nechci, aby si kdokoli - a myslím tím opravdu kdokoli - uvědomil, že se mi podařilo utéct a dostat se zpátky do Deraine. Kromě krále. A ... kde je lord Cantabri?"

„Bojuje. Stále je u První armády, pořád ještě nepřestali tlouct hlavou o ty kopce za Aude."

„Chci audienci u krále, jak nejrychleji a nejtajněji to půjde."

„To by neměl být problém. Co ještě?"

„Nic. Tedy kromě toho, že o mně nesmí nikdo mluvit. To je velice důležité, sire Thome."

„A co Khiri? Lady Carstaresová?"

Hal zaváhal. Chtěl ji opravdu zoufale vidět.

„Nemůžu to riskovat," řekl. „Prozatím bude muset zůstat vdovou."

Sir Thom si ale všiml, že Hal zaváhal.

„Podívám se, jak se mi to podaří zařídit u krále," řekl. „Mezitím byste se měl soustředit na to, abyste si ty své kosti obalil trochou masa."

„To určitě zvládnu," odpověděl Hal. Usmál se, ale nebyl to opravdu radostný úsměv. Proklínal svoji svědomitou duši, sliboval jí peklo a myslel přitom na Khiri.

O dva dny později seděl Hal v knihovně sira Thoma, usrkával svařené víno, dokončoval dopis správci svých pozemků a posílal vcelku překvapivé množství zlata těm dvěma rybářům, kteří ho zachránili z moře. Dopis správci pošle, až král Halový plány buď odmítne, nebo naopak schválí a podnikne nezbytné kroky pro jejich zahájení.

Neustále ho ale lákala mapa, která ležela kousek od něho na stole. Dokončil dopis, zapečetil ho a zapomněl na něj. Teď už myslel jen na svůj plán.

Přešel k mapě a prohlížel si ji už alespoň posté.

Jeho plán, jeho vize mohla mři naději na úspěch, pomyslel si. Pak se znovu sklonil nad mapou a snažil se najít něco, co by mohlo případně selhat.

Všechno by mohlo selhat.

Možná to ale pro změnu vyjde.

Nevšiml si, že se za ním s tichounkým zaklapnutím zavřely dveře.

„Předpokládám/' řekla lady Khiri, „že máš nějaký dobrý důvod, proč se mi vyhýbáš."

Hal se prudce otočil, snažil se něco říct, uviděl v jejích očích slzy a vrhl se jí do náruče. Byl docela překvapený city - dobrá, říkejme jim láska - které ho zaplavily.

„Jsem opravdu ráda, že žiješ," řekla Khiri.

„Já také," dokázal jen říct Hal, zvedl ji do náruče a odnášel ji na sedátko u okna. „Já také."

„Myslím," řekl Hal, „že jsi ještě krásnější nahá než oblečená."

„Nedovolím, abys o tom mluvil s mou švadlenou," odpověděla Khiri.

Hal jí vysvětlil svůj plán a důvody, proč před ní tajil svou přítomnost.

„A ty si myslíš, že nedokážu udržet tajemství."

„Ne," řekl Hal. „Tím to není. Já jen, že -"

„že by si někdo mohl všimnout, že teď chodím celá šťastná a usmívám se. místo abych vypadala tak smutně jako v posledních několika měsících."

„No ... ano."

„Hmm. Dobře, tak abys věděl, přinesla jsem si s sebou zavazadla. Sir Thom mi řekl, že nesmím tenhle dům opustit bez tvého svolení."

„Které samozřejmě nedostaneš," řekl Hal. „Zvlášť když si pomyslím, jak moc tě miluji a jak moc jsi mi chyběla."

„Dobrá tedy," řekla Khiri a převrátila se na břicho. „Začni nahrazoval, co jsi zameškal."

Hal se na ni překulil a přitiskl jí obličej na rameno.

„Celý den?"

„Každou hodinu," řekla Khiri chraplavým hlasem. „Možná dokonce každou minulu."

„Soudím," řekla Khiri, „že mě opravdu miluješ."

„Samozřejmě," odpověděl Hal.

„Ani ses nezeptal na toho svého zatraceného draka, kterého jsem tak opatrně ukradla armádě a převezla ho do Cayre a Carstares, kde každým dnem jen tloustne a čím dál tím víc páchne."

Hal přemýšlel, že by jí vyprávěl, jak se mu zdálo, že je Bouřlivák, což se právě ukázalo skutečnější, než si myslel, ale z nějakého důvodu to neudělal.

Bylo už po večeři a Khiri, oblečená v županu, se přitiskla k Haloví, Na okna bubnoval déšť.

Sir Thom se na ně vesele usmíval a nalil si další sklenku brandy.

„Předpokládám, že bych se vás měl zeptat," řekl, „kdy hodláte spojit své statky, abych to vyjádřil tak neosobně, jak jen to jde."

„Ještě mě nepožádal o ruku," řekla Khiri.

„Bál jsem se, že mě odmítneš," namítl Hal.

„Zbabělce."

„To tedy jsem."

„Tak vyšroubujte svou kuráž až na doraz, mladý muži," poradil mu sir Thom, „Koneckonců -"

Vešel Thomův sluha.

„Je tu návštěva, pane. Tři lidé." Hlas se mu trochu třásl.

Sir Thom vstal.

„Dobrá. Vy dva jděte nahoru a já se postarám, aby neměli nejmenší podezření..."

Už nedokončil, co chtěl říct.

Ve dveřích stál král Asir.

„Strašně nerad chodím ven za takového počasí," zavrčel. „Ale je to snazší než se snažit, abyste vy proklouzl do paláce bez povšimnutí."

Hal, Khiri a sir Thom padli na kolena.

„Vstaňte, všichni," řekl král podrážděně. „Někdo mi něco nalijte, nejraději nějakou starou brandy, a zařiďte, aby správci mých stájí dostali také něco k pití."

Sluha vyběhl z místnosti, aby splnil královo přání.

Král si svlékl plášť, odepjal meč a hodil opasek na křeslo.

„Budu hrozně rád, až tahle válka skončí a já už s sebou nebudu muset nosil opravdové zbraně. Jsou zatraceně těžké. Není divu, že se říká, že jsou vojáci pěkně tlustí, když mají všechno to železo unést."

Vzal si pohár sira Thoma a vyprázdnil ho. Přišel sluha s karafou a král Asir si dolil. Nevypadalo to, že by měl v úmyslu vrátit pohár Lowessovi.

„Takže," řekl, „vy jste mě chtěl viděl?"

„Budu nahoře," špitla Khiri a zmizela.

„A já si najdu něco na práci," řekl Lowess.

„Dobří lidé," řekl král Asir. „Vědí, kdy se mají ztratit.

Nejprve bych vám chtěl pogratulovat, že jste naživu a že jste uprchl z toho pekla, ve kterém vás ti zatracení Rošád uvěznili.

Teď, jak předpokládám, si užijete pěkně dlouhou dovolenou, než přijdeme na to, jaký úkol vám přidělíme propříště."

„Já už vím, jaký úkol bych chtěl. Vaše Výsosti," řekl Hal. „Ten samý, jaký jsem měl předtím, A možná že teď už bude k dispozici dost mužů, abych mohl vytvořit opravdovou eskadru, jak jsme o tom už hovořili.

Ale žádnou dovolenou nechci.

Proto jsem se snažil přijet do Rozenu v co největší tajnosti.

Chci dát dohromady útočnou sílu - možná by jí mohl velel lord Cantabri - a vrátit se na hrad Mulde.

Je tam víc než tři sta mužů a žen, které chci osvobodit."

Král se chystal vyprázdnil další pohár, ale rozmyslel si to a položil ho na stůl.

„Předpokládám, že máte nějaký plán."

„Ano, mám, pane," řekl Hal. „A myslím, že by mohl vyjít ... pokud ho uskutečníme dostatečně rychle."

„Ach tak," řekl král. „A to vysvětluje, proč jste tak tajnůstkářský."

„Ano, pane. Jestli Rocheští zjistí, že se mi útěk podařil... mohli by začít dělat nějaká opatření."

„Přes tři sta mužů a žen, říkáte," opakoval král zamyšleně.

„Ano, pane. A mnozí z nich jsou letci. Nebo šlechtici."

„V téhle fázi války," řekl král Asir, „se bez šlechty obejdu. Ale letci jsou něco jiného.

Myslím, že bychom měli ihned poslat pro Baba Cantabriho."

Najednou bylo jasné, že všechny argumenty, které si Hal tak pečlivě připravoval po cestě domů, nebudou vůbec zapotřebí.

Vrátí se zpátky na hrad Mulde.

Tentokrát ale s mečem v ruce.

15

Zachmuřený lord Bab Cantabri přijel za týden. Jeho ponurý výraz se trochu rozjasnil, když mu řekli o připravovaném útoku a společně s Halem se pustil do příprav - vybírali muže a dávali dohromady své jednotky.

Hal se ho zeptal, jak to vypadá s bitvou v horách.

„Hůř, než si dokážete představit," odpověděl. „Zdá se, že lord Egibi nemá žádný lepší nápad než neustále vrhat své jednotky do těch zatracených hor."

Lord Egibi byl velitel První armády.

„Problém ale je," pokračoval Cantabri, „že ani nikdo jiný žádný skvělý nápad nemá.

Ty hory, kde teď útočíme.“ pokračoval, jako by to bylo něco nedůležitého, „nikdo ani nevěděl, jak se jmenují, když jsme tam dorazili, i když na rocheských mapách asi nějaké jméno mají.

Teď už jsme je ale pojmenovali: Svah beznaděje. Krvavý kopec. Údolí vraždění. Hora masakru."

Hal sebou trhl.

Cantabri potřásl hlavou.

„Ach jo, ach jo. Jednou tahle válka konečně skončí a my budeme sedět ve svých domech, koukat na sebe a povídat si o starých dobrých časech, kdy jsme se tak nenudili."

„To tedy předpovídáte pěknou budoucnost," řekla lady Khiri, která vešla do místnosti s tácem plným sendvičů. „Je čas nakrmil válečníky."

Po chvilce diskuze král rozhodl, že ústředí, kde se bude plánovat celá útočná akce, zůstane v domě sira Thoma. Vytřídili jeho služebnictvo, aby zůstali jen ti diskrétní a bylo jisté, že nikdo nebude mluvit.

Lowess i lady Khiri byli do tajného plánu zasvěceni. Využívali je jako posly mezi domem a královským palácem, takže sem a tam nemuselo pobíhat tolik uniformovaných kurýrů.

Hal si vzal jeden sendvič a ukázal na mapu.

„Kdybychom mohli -"

„Přestaň s tím teď," přerušila ho Khiri rozhodně. „Jídlo je důležité. Oba jděte od té zatracené mapy pryč a soustřeďte se na jídlo. Jinak budete mít žaludeční vředy velké jako hlava a pak už budete úplně k ničemu."

„Má pravdu," řekl Cantabri.

Oba muži šli ke stolu a posadili se.

Hal se ale přistihl, že očima neustále sklouzává k mapě a že jí rychleji, než by měl.

Zarazil se a potřásl hlavou.

„Zajímalo by mě, jestli ještě někdy budeme jako lidé k něčemu, až tahle válka skončí."

Cantabri se ohlédl, aby se ujistil, že Khiri už odešla.

„S tím si nedělejte starosti," řekl. „Ani jeden z nás se toho s největší pravděpodobností nedožije."

Hal se trochu otřásl a vzpomněl si na slova své první lásky Saslic: „Pro drakoletce žádné po válce nebude."

„Nejdůležitější ze všeho," řekl Hal, „je rychlost. Jestli se budeme flákat a dávat dohromady vojsko jen kousek po kousku a podrobně je prověřovat a do našeho tábora bude jezdit na návštěvu každý bezvýznamný lord nebo lady, tak můžeme rovnou nechat vězně na hradě Mulde shnít, protože to bude sebevražedná mise.

A to nemluvím o tom, že ti zatracení Rošáci můžou udělat něco strašlivého, jako třeba že všechny na hradě povraždí, než se tam dostaneme, jestli se o našem útoku dozvědí."

V místnosti byli jen dva další muži - Cantabri a král.

„Musím říct," řekl král Asir, „že nejsem zvyklý na to, aby mi někdo dělal kázání."

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo," řekl Hal.

„Ne, ne," řekl Asir unaveným hlasem. „Kdysi, už je to dlouho, jsem řekl, že se člověk ve společnosti lidí, jako jste vy, někdy necítí ve své kůži.

Takže jste jen dostál své pověsti."

Hal si velice přál přesunout svou První eskadru z fronty a zapojit ji do plánovaného útoku, ale věděl moc dobře, že by to bylo jako mávání rudým praporem nepříteli přímo před nosem.

Místo toho nasměrovali zpátky do Paesta dvě docela pomlácené letky z Druhé armády, které si měly jet odpočinout, a na jejich místo nastoupily dvě čerstvě vycvičené letky nezkušených nováčků.

Cantabri sehnal na různých místech pár jednotek, až nakonec v táboře západně od Paesta čekaly na rozkazy tři prapory.

Dohromady to mělo dělat 1 500 mužů. Ale tak by to bylo v mírových dobách. Teď bylo na útok připraveno jen něco málo přes 700 pěšáků.

„Nebylo by hezké," řekl Hal, „kdybychom měli v záloze pro takovéhle případy speciální jednotku, říkejme jí třeba Útočná eskadra?"

„Možná," odfrkl si Cantabri. „Kdyby měli dobrého velitele, který by měl dostatečně silný vliv, aby je uchránil, když si kdejaký lord vzpomene, že potřebuje pro své jednotky posily, a bude je chtít odvelet na frontu. A kdyby si ... vyšší šarže ... uvědomily, co mají, a nedovolily by jim plýtvat svými silami."

Hal věděl, že lord Bab má na mysli krále.

„A pořád by to ještě mělo nějaké nedostatky ... tito elitní vojáci by mohli získat vyšší hodnosti a medaile a mohli by splnit víc úkolů, kdyby zůstali u svých základních jednotek.

Nemluvě o věcech, jako je morálka," pokračoval. „Co si myslíte, že by si obyčejný pěšák nebo kavalerista pomyslel o sobě a své jednotce, kdyby pořád slyšel o Speciálních královských hlídkách určených pro případ nebezpečí, nebo jak by se to jmenovaly?"

„Ale přesto," řekl Hal, dál však už v konverzaci nepokračoval.

Možná že měl Cantabri pravdu. A možná že Hal chtěl jen odpočinuté jednotky namísto těch unavených vojáků, které měl k dispozici.

Na druhou stranu mohl ale také chtít zlaté nehty na prstech u nohou, a ty také nemohl dostat.

„Víte, lorde Hale," řekl mu kouzelník Limingo, „v králových službách je spousta kouzelníků, kteří by se dobrovolně přihlásili, aby

pomáhali uskutečnit vaše nečisté plány, a mnozí z nich jsou bezpochyby lepší než já."

Hal se usmál. Alespoň v téhle oblasti dostal to nejlepší.

„Vy jste ale jako staré boty," řekl. „Čím déle vás tu mám, tím je to pohodlnější."

„Ach, vřelé díky za takovou poklonu," řekl Limingo. „Kéž bych tak znal kouzlo, které by vám přivodilo bradavice."

„To byste neudělal," řekla Khiri, „Protože já bych vám pak nasypala písek do lubrikantu."

Limingo vypadal šokované.

„No, já nikdy. Tedy skoro nikdy.

Takže k naší záležitosti," pokračoval. „Předpokládám, že budete chtít obvyklá zaříkávadla: zmatek, znásobení vojenských sil a tak podobně."

„Ano," přitakal Hal. „A taky budu chtít jedno velké kouzlo ... Nejenom strážci na hradě by měli být zmatení, ale lidé z okolí nám také nejsou právě příznivě naklonění."

„Popřemýšlím o tom," řekl Limingo. „Možná pro ně najdu něco lepšího."

„Pamatuješ si," zeptala se Khiri, „jak za námi před několika týdny přišel král a jak nás to hrozně překvapilo?"

Leželi v posteli přitisknutí jeden k druhému.

„To si pamatuji velmi dobře."

„A pamatuješ si, o čem jsme si povídali, když přišel?"

„Hmm ... ano, o svatbě."

„Sir Thom si asi myslí, že bylo velice romantické, jak tu - tedy alespoň doufám, že to bylo ono - nabídku k sňatku přerušil sám král. Nebo se mýlím a ty jsi měl jiné úmysly?"

„No ... nikdy jsem nebyl ženatý," řekl Hal.

„Já jsem také nikdy nebyla vdaná, ty hlupáčku."

„Chtěla bys to tedy vyzkoušet?"

„Bože," řekla Khiri. „Jak romantické!"

„Jsem v tomhle oboru nováček," snažil se jí vysvětlit Hal.

„Máš klečet na kolenou, dívat se mi upřeně do očí, sevřít mou ruku ve své dlani a přísahat mi věrnost až za hrob," řekla Khiri.

„Aha," řekl Hal. „Ale ta podlaha je studená!"

Khiri na to nic neřekla.

„Dobře tedy," řekl Hal a vyhrabal se zpod přikrývek. „Udělám to tak, jak se má."

„To už stačí," zachránila ho Khiri. „Jen jsem chtěla vidět, jestli se ke mně budeš v budoucnosti chovat tak, jak si podle práva jako manželka zasloužím,"

Hal se vděčně vrátil do postele a přetáhl přes ně těžkou prošívanou pokrývku.

Chvíli bylo ticho, pak se Hal zeptal:

„No tak?"

„Co no tak?"

„Zatraceně, chceš si mě tedy vzít?"

„Samozřejmě," odpověděla Khiri a její hlas zněl trochu přiškrceně, „Myslela jsem si, že je ti to jasné."

„Mně není jasné nic."

„To z tebe tedy bude skvělý manžel," řekla Khiri. „Necháš se snadno vycvičit."

„Takže kdy to chceš udělat?"

„Jestli myslíš svatbu, tak až se vrátíš zpátky z té hry na hrdiny. A pak si vezmeš dovolenou a my si konečně uděláme tu velkou výpravu po tvých panstvích.

Ale jestli myslíš něco jiného ..." Překulila se na záda.

„Využij této chvíle, jak se říká."

Dali dohromady lodě, včetně bývalého přepravního plavidla pro koně *Galgorm Dobrodruh*, což byla potácející se bečka, kterou přestavěli na loď určenou k převozu draků.

V Paestu a okolí se říkalo, že ty dvě dračí letky vezou zpátky do Deraine, kde je dají znovu dohromady a ještě lépe je vycvičí.

Nikdo si určitě nemyslel, že by je mohli poslat zpátky do boje.

Hodně podobný příběh se vyprávěl i o těch třech praporech unavených pěšáků, které naložili na obyčejné převozní lodi a odvezli je přes Chicorský průplav.

Nepřistáli ale v žádném z obvyklých přístavů, dovezli je na sever na kus holé země u jedné opuštěné vesnice, kde na ně nečekalo nic jiného než rady stanů, nové uniformy a zásoby potravin.

Ti moudřejší z nich zaúpěli, když uviděli, že na ně ceká dvacet nových válečných lodí.

Draky nakrmili, ale z *Dobrodruha* je nevyložili. Letci vystoupili na břeh a tam čekali.

Vojáci se vylodili a byli dovedeni k přiděleným stanům. Čekaly na ně obrovské kádě s horkou vodou a mýdlem, a když se vykoupali a oholili, svolali je k nástupu na velikém otevřeném prostoru.

Obloha byla zatažená, byla už téměř zima a od moře foukal chladný vítr.

Většina vojáků znala ty dva muže, kteří na ně čekali na hrubě opracovaném stupínku. Teď už bylo všem jasné, že si nejedou nikam odpočinout.

Dostali rozkaz „Pozor!", potom zase „Pohov!"

Cantabri udělal několik kroků dopředu. Nepotřeboval žádná kouzla, aby se jeho hlas donesl až do zadních řad.

„Dobré odpoledne. Předpokládám, že víte, kdo jsem.

Já a ten druhý muž, pán draků, jsme ti, kdo vám lhali.

Ne přímo každému do očí, ale je to skoro, jako by to tak bylo."

Řady vojáků rozčeřil napůl překvapený, napůl pobavený šepot. Generálové obvykle s obyčejnými vojáky takhle nemluvili.

„Stáhli jsme vás z fronty a nechali jsme vás žít v domnění, že pojedete domů na dovolenou.

Tu také dostanete ... až splníte jeden úkol."

Z řad vojáků se ozval nesouvislý výkřik. Pobouření dozorčí důstojníci vyrazili, aby našli jeho původce a potrestali ho, ale Cantabri zvedl ruku a zastavil je.

„Ne. Má právo o tom pochybovat.

Bůh ví, že mu lidé, jako jsem já, lhali, ať už přímo nebo nepřímo, od samého začátku války.

Proto už nechci přidávat žádné další bláboly.

Takže tohle je náš úkol:

Někde za rocheskými liniemi leží jedno jejich vězení.

Lord Kailas tam byl ještě před šesti týdny uvězněn. Potom odtamtud utekl a přísahal, že se vrátí a osvobodí ostatní vězně.

Jejich tam nejméně tři sta, někteří jsou tam zavření už od začátku války.

A my je osvobodíme.

Potom dostanete dovolenou ... a budete mít o čem vyprávěl svým vnukům."

Odmlčel se. Bylo ticho, byl slyšet jen šepot větru a osamělé dračí zakňučení z *Dobrodruha*.

Jeden z vojáků vystoupil z řady.

„Jakou máme šanci na úspěch?"

Cantabri kývl na Hala a ten vystoupil dopředu.

„Jestli se Rocheským pomocí nějakého kouzla nepodařilo tohle tajemství odhalil, tak docela velkou," řekl.

„Zúčastnil jsem se už mnoha bojů, kde bylo všechno tajné," zakřičel ten voják. „A pak tam najednou ti zatracení Rošáci byli a pěkně si na nás počkali."

Hal přikývl.

„Já jsem také v takových bitvách byl.

Ale pomyslete na tohle. Jestli všechno selže," a ztišil hlas, takže se vojáci museli naklánět dopředu, aby ho slyšeli, „existuje snad nějaký lepší důvod, proč zemřít, než je záchrana vašich bratří?"

16

Osmnáct draků se vrhlo dolů skrz hustou mlhu na hrad Mulde. Každý byl plně naložený třemi jezdci, dvěma lehce opancéřovanými pěšáky a jedním letcem, mezi nimiž byly i ženy.

Hal Kailas byl v čele této formace, která mela zhruba tvar písmene V.

Teprve svítalo a rocheské hlídky na hradbách na ten to útok, který se objevil tak nenadále, zíraly s otevřenými ústy.

Vojáci ale zírali jen chvíli, potom zemřeli. Letci je všechny propíchli šipkami vystřelenými z kuší.

Hal si přál, aby mohl mít alespoň pár opakovačích kuší od Joha Kiouse, ale nebyl čas je nechat zhotovit, a tak byli letci vyzbrojeni vším od klasických kuší až po krátké luky.

Hal nasměroval svého draka dolů k vnější straně cimbuří. Drak se trochu vyplašil, Hal zaklel a pobídl ho, aby letěl dál.

Drak se neochotně podvolil a dva vojáci, kteří seděli za Kailasem, seskočili na chodníček u cimbuří.

I další draky kolem hradu Mulde jejich jezdci přinutili zastavit se ve vzduchu na jednom místě na dostatečně dlouhou dobu, aby mohli vojáci seskočit, nebo je dokonce přiměli, aby se ve vzduchu vzpínali a mávali přitom křídly, aby jim mohli lučištníci sklouznout ze hřbetu.

Potom draci jako ohromné barevné vrány slétli směrem k řece a zmizeli v mlze.

Třicet šest dobrovolníků bylo už nahoře, když byl vyhlášen poplach a sotva probuzené hlídky vyklopýtaly ven a zapínaly si přitom brnění.

Jedním z dobrovolníků byl jeden z Limingových pomocníků, kterého vůbec nezajímala bitva, zabýval se jen kouzly.

Většina vězeňských dozorců zemřela ještě dřív, než se stačila začít bránit.

Vězni se probouzeli a bouchali na dveře svých cel.

Potom začalo kouzlo působit, přesně jak jim Limingo slíbil, dveře se s bouchnutím rozletěly a vězni se vyřítili ven.

Ungava ve své věži jen nevěřícně křičel a snažil se najít nějaké protikouzlo, aby se dveře cel zase zavřely.

Potom se dole na řece objevilo dvacet válečných lodí, které stáhly plachty a spustily kotvy.

Dvě z nich byly dokonce tak troufalé, že se přiblížily k malé přístavní hrázi, a vyhrnuli se z nich derainští vojáci.

Bylo to přesně týden poté, co toto malé válečné loďstvo vyplulo z Deraine.

Vojáci byli přesunutí na válečné lodě z tajného místa vylodění a lodě se vydaly na severoseverovýchod. Nejprve pluly severním mořem a pak se teprve stočily na jih k řece Zante.

Nikdo nesměl lelkovat.

Hal trávil čas tím, že se ujal výcviku svých dvou letek s nedostatečným počtem mužů i draků z Dobrodruha. Učil je létal společně ve formacích, snažil se, aby obě letky dokázaly létat ve stejných drahách a aby naučil draky přistával na velmi malém prostoru, což bylo nejtěžší. Používal k tomu úzký, dlouhý člun, který za sebou Dobrodruh táhl. Draci se jen dotkli drápy jeho dřevěné paluby a zase se škrábali vzhůru k nebesům.

Posílal je také ven ve špatném počasí, aby si zvykli na to, že budou létat, i když venku nebude moc vidět. Aby se dokázali vrátil, používal naváděcí kouzla, jež vymyslel Limingo, a učil také letce dokonale se orientovat podle kompasu.

Potom vyzvali vojáky, aby se dobrovolně přihlásili ke speciálnímu úkolu. Bylo jich jen pár, dokud jim Cantabri trochu znechuceně neslíbil zlato a vyznamenání.

„Jsem si zatraceně jistý, že tenkrát na začátku války bychom o dobrovolníky takhle žebrat nemuseli," zavrčel směrem k Halovi.

„Ne," řekl Hal. „Ale všichni ti mladí nadšenci už jsou teď mrtví. Buďto zemřeli, nebo jsou zmrzačení anebo se už poučili."

Cantabri se na Hala opovržlivě podíval.

„Jste si jistý, že jste voják?"

„Tím jsem si zatraceně jistý," řekl Hal. „Alespoň pokud to znamená učit se pochodovat na místě a říkat ‚Ano, pane' a ‚Ne, pane' na každý slabomyslný nápad, který se objeví, *lorde* Babe."

Cantabri se jen důstojně a smutně usmál.

Ti „dobrovolníci" se stali jezdci na dracích. Stejně tak to Hal udělal před lety v bitvě u Bedarisi, kdy je vyzbrojil luky a kušemi.

Člun tažený za *Dobrodruhem* se stal za jasných dní střelnicí, tedy jen do té doby, než jeden obzvlášť nešikovný lučištník trefil kormidelníka z *Dobrodruha* přímo do nohy. Potom už jako terče sloužily prázdné sudy od vína.

Bojové jednotky měly také tak důkladný výcvik, jak jen to bylo možné na palubě lodi - důstojníci je honili po palubě, kde museli cvičit a zpívat až do vyčerpání.

V královských archivech našli mapu ústí řeky Zante a podle ní vyrobili modely té oblasti.

Hal načrtl hrad Mulde a bručel přitom, že nemá žádné umělecké schopnosti. Limingo a jeho tři pomocníci z jeho obrázků vytvořili pět zmenšených modelů hradu, které Hal neustále kritizoval, a tak udělali nové modely, na které začali působit kouzly. Potom modely donesli na každou loď a všichni vojáci se museli nazpaměť naučit, jaký bude jejich konkrétní úkol.

„Takhle," řekl Hal, „by měli vojáci bojovat, ne hrnout se naslepo do nějakých kopců a podobně."

„Zase tu máme tu vaši Speciální útočnou eskadru," řekl Cantabri. „Začíná to znít jako dobrý nápad. Předpokládám, že byste rád, aby vám ji dali na starosti."

„Ani náhodou," řekl Kailas. „Přenechám ji někomu, kdo je šlechtic od přírody - vám například - a budu si poletovat někde nad mraky bez jakýchkoli starostí."

Cantabri něco zavrčel a šel hledat někoho s nižší hodností, kdo právě dělá něco špatně a komu by mohl vynadat.

Vojáci, které jejich nadřízení důstojníci považovali za inteligentnější než obyčejné pěšáky, dostali výcvik, jak zacházet s vězni. Potom se jednoho zimního dne na dohled objevilo rocheské pobřeží.

Pro rybáře bylo příliš drsné, což bylo pro derainské vojáky požehnáním.

Do ústí řeky vyslali malou pinasu, aby sledovala, jak je to s přílivem a odlivem.

O tři dny později, právě když začínal příliv, vpluly lodě do ústí řeky Zante.

V tu chvíli se z mořské hladiny zvedla mlha, kterou vyčaroval Limingo, a přesunula se nad pevninu.

Limingo uvažoval i o jiných osvědčených kouzlech, včetně běžného strachu a zaklínadel způsobujících zmatenost. Pak se ale rozhodl, že je nepoužije, protože kterýkoli voják v boji by je mohl rozpoznat a domyslet si, že se blíží nějaký útok, bez ohledu na to, jak daleko za frontou řeka Zante ležela.

Místo toho použil kouzlo vyvolávající celkový pocit neklidu: počasí bylo špatné, takže zvířata samozřejmě nebudou venku a z nějakého neznámého důvodu ryby pravděpodobně nebudou brát.

Bude to vyčerpávající, řekl Haloví, protože to bude takzvané „jemné" kouzlo, které počítá s tím, že se kouzelník donucením dostane do určitého rozpoložení a „zabarví" kouzlo, a že bude opakovat zpívaná zaříkávání, která kouzlu dodají sílu. Nebyly v tom tedy žádné byliny nebo zaříkávání v zakázaných jazycích.

Hal vzpomínal, jak se on sám dřel v malém člunu, a obdivoval obratnost kapitánů válečných lodí a lodních důstojníků, zvláště když lodi v mlze kličkovaly proti proudu.

Té noci nespustili kotvy, ale pokračovali v cestě, a právě když se obloha začala rozjasňovat ranním šedivým světlem, vzlétl Hal se svými draky a letci do vzduchu.

Přál si, aby tak mohl jet na Bouřlivákovi místo na poněkud unaveném, mrzutém zvířeti, jehož jméno neustále zapomínal. To ale bylo, stejně jako možnost zapojit do boje jeho První eskadru, v dané chvíli nemožné.

Obě dračí letky se držely řeky až k místu, kde stál hrad Mulde. Tam vysadily vojáky a letěly zpátky k Dobrodruhovi, kde draci rychle přistávali a vzlétali jeden za druhým. Když jeden drak přistál, zavěsili mu na krunýř svazek mečů a zvíře opět vzlétlo do vzduchu.

Došlo i ke kolizi, draci do sebe narazili těsně nad nákladním člunem u lodi, prskali, vrazili do sebe svými hadovitými krky a svalili se do řeky.

Ale zase se vzpamatovali a rozzlobeně kolem sebe cákali. Žádný jezdec naštěstí neutonul. Když už byl zbytek letky pryč, vyzvedli je na palubu lodi a vyslali za ostatními.

Draci opět přilétli k hradu a slétli velice nízko, takže balíky se zbraněmi spadly se žuchnutím na nádvoří.

I když byl Hal sto stop vysoko, slyšel radostné výkřiky vězňů, kteří dostali do rukou zbraně.

O krunýř jeho draka se otřel šíp, který ho jen těsně minul. Hal přestal okounět a nabral výšku.

Hrstka dračích dobrovolníků se snažila proklestit si cestu dolů na nádvoří. Ozbrojení vězni se zapojili do bitky a podařilo se jim dostat se k hlavní bráně.

Polovina jich byla dole a kolem věže u brány byla pořádná mela. Potom se brána s ohromným bouchnutím otevřela.

Na chodníčcích u cimbuří stály rocheské stráže a střílely dolů na derainské vojáky, kteří se snažili dostat po klikaté cestičce k hlavní bráně.

Hal zatroubil na trumpetu rozkaz a jeho drakoletci pobídli svá zvířata k prudkému letu dolů. Dokázali přitom ještě střílet.

Příliš přesně nemířili, ale už samotná představa, že vás někdo sestřelí z nebe, způsobila, že mnohé stráže uháněly ke schodům a do úkrytu.

Derainské jednotky mezitím proudily branou do hradu a lodě přivážely posily.

To Halovi stačilo.

Nasměroval svého draka dolů k chodníku u cimbuří, a když se zvíře blížilo k hradu, sklouzl ze sedla.

Bylo to v rozporu s jeho rozkazy, ale to Hala ani trochu nezajímalo.

Seskočil, přistál celkem tvrdě a chvíli se kutálel po zemi. Jeho drak mával křídly a letěl nahoru, kam se mu chtělo.

Hal měl v ruce kuši. Běžel k němu nějaký muž a mával kopím.

Hal vystřelil šipku muži přímo do břicha. Ten zakřičel, chytil se za břicho a upadl. Hal odhodil kuši, vytasil meč a dýku, našel schodiště a zapojil se dole do bitvy.

Viděl droboučkého Woldu, který z plna hrdla radostně křičel a tloukl Ungavovu mrtvolu hrubě otesaným trámem. Hal běžel dál.

Vyběhl po dalším schodišti do samého středu hradu. Tady byla skupinka strážných, kteří hlídali dveře vedoucí do hlavní hradní věže.

Potom zasvištěly šípy, Rocheští popadali a cesta byla volná.

Hal proběhl dveřmi jako první, běžel po známé chodbě a rozrazil zavírající se dveře.

V místnosti byli dva muži - jeden z vězeňských dozorců a baron Patiala.

Dozorce držel v ruce halapartnu a rozmáchl se s ní proti Halovi.

Hal neměl na takové nesmysly čas. Usekl špičku halapartny a rukojetí dýky rozbil dozorci obličej.

Patiala měl tasený staromódní meč s širokou čepelí. Když Kaila se poznal, trhl sebou, skočil směrem k němu a ohnal se mečem.

Hal útok odrazil, Také se rozmáchl, ale minul.

Ani jeden z nich nepromluvil, oba se jen soustředili na to, aby toho druhého zabili.

Patiala se vrhl vpřed a Hal ho kopl do předloktí.

Baron zařval bolestí a upustil meč.

Hal mu dýkou prořízl hrdlo a nechal ho padnout na zem.

To byla jedna část odplaty.

Uslyšel křik, vrátil se na chodbu a tam uviděl utíkat nějakého muže v uniformě s řadou vyznamenání.

Jeden z lučištníků odstrčil Hala z cesty a poslal dlouhou střelu prchajícímu muži do zad.

Muž zakřičel, zkroutil se, padl dolů a převrátil se. Hal k němu došel a s ohromnou radostí zjistil, že je to sir Suiyan Tutuila, ten „ochránce vězňů" a Halův samozvaný kat. Vybral si návštěvu hradu Mulde v nanejvýš nešťastnou chvíli.

Křik a volání teď už slábly. Stráže se buď vzdaly a jejich kapitulaci Derainští také někdy přijali, nebo ležely v krvi nebo se snažily dostat dolů po skalnatých stěnách ostrova a vrhaly se do vody.

Hal pochyboval, jestli budou mít místní lovci nějaké zábrany, aby se vojáci stali jejich kořistí, i když na ně nebyla vypsaná žádná odměna.

Hal uviděl veselého Treffryho se zakrváceným mečem v ruce. Po jeho boku stál sir Alt Hofei a zářil, jako by měl toho dne narozeniny.

Důstojníci křičeli rozkazy, aby zjednali pořádek, a krvavé běsnění pomalu ustávalo.

Někteří vězni byli v extázi, jiní zase ve velkém šoku.

S tím se ale počítalo.

Vycvičení muži je doprovodili ven z hradu, neposlouchali jejich úpěnlivé prosby, aby se pro něco mohli vrátit do svých cel, a nenechali je upadnout do otupělosti.

Během dvou hodin byl hrad prázdný. Vzali s sebou i blázny. S nesmírnou péčí a soucitem je odvedli do člunu, zajistili jejich bezpečnost a odvezli je na válečnou loď.

Útočníci se vrátili na své lodě.

Přišli jen o třicet mužů a zraněných bylo dvakrát víc. To byla víc než přijatelná cena.

Brány hradu Mulde byly otevřené a zvaly k rabování.

Mrchožrouti už kroužili kolem pod ochranným štítem draků.

Jeden z letců se snesl dolů, kde mu Hal dával znamení.

Hal se vyšvihl za jezdce a drak zamával křídly. Za chvíli už stoupali nahoru. Kouzelníkem přivolaná mlha se už rozpustila.

„Co se stalo, pane? Vašeho draka zasáhli?"

„Měl jsem tam dole něco, co jsem si musel vyřídit," odpověděl Hal.

Ohlédl se na svou noční můru z šedivého kamene, jež bývala jeho vězením. Přál si, aby se kameny daly spálit.

Pak ale už na hrad Mulde zapomněl a začal přemýšlet o tom, jak uspořádat nejvelkolepější svatbu v dějinách Deraine.

17

Těsně po rozednění začalo jemně sněžit. Jinak ale bylo teplo, takže sníh tál, jakmile se dotkl země.

Král vyhlásil svatební den královským svátkem a rozradostněné davy zaplnily ulice, kterými měli svatebčané podle novin procházet.

Kavaleristé v uniformách jim ale bránili ve vstupu na velké náměstí, kde stál chrám, čekající zástupy zatím bavily různé skupiny a potulní umělci.

Jedna malá holčička s ostrým zrakem to uviděla jako první - na obloze se objevila tečka a snášela se dolů směrem k náměstí.

Holčička vykřikla a všichni se podívali nahoru.

Hal Kailas navedl svého draka Bouřliváka k hladkému přistání. Dračí paťáty zaskřípaly o dlažební kostky a Bouřlivák byl dole. Než se Hal vrátil z útočné výpravy, zařídila Khiri, aby Bouřliváka převezli z jejího hradu do Rozenu.

Zvíře bylo velice nešťastné, dokud neuvidělo Hala. Potom se snažilo napráskat mu svým ohromným jazykem.

Bouřlivákův dech se během rekonvalescence nijak nezjemnil, ale Hal byl celkem zvyklý na různé pachy, jež draci vydávali, a doufal, že Bouřlivák je na tom s lidskými pachy podobně.

Kailas sklouzl z dračího hřbetu. Přiběhl k němu nějaký muž a převzal od něho opratě.

Hal měl na sobě bílou halenu s vyznamenáními připnutými na temně modré šerpě. Modré kalhoty, zastrčené do těsných černých bot, ladily se stuhou, stejně jako rukavice. Na hlavě měl červenou furažku, jakou nosili drakoletci.

Kailas u sebe měl zbraň, nikoli slavnostní meč, ale dlouhý, velice praktický nůž s jedním ostřím, typický pro drakoletce. Měl ho zastrčený za pasem.

Davy lidí mu provolávaly slávu a on tam stál a čekal, trochu nesvůj a ne tak úplně v pozoru.

Pak se ozvaly ještě silnější ovace, jež se blížily k náměstí jako vlna, když se objevil kočár tažený osmi bílými koňmi.

Sir Thom Hala varoval, aby se připravil na různá překvapení, tohle ale nečekal.

Byl to královský kočár, staromódní budka na železných pérech v rudé a zlaté barvě.

Kočár zastavil před chrámem a vystoupil z něj král Asir.

Přihlížející zalapali po dechu a padli na kolena, stejně jako Hal.

Asir byl poměrně nepřístupný král, zejména od doby, kdy začala válka, a tak ho většina lidí nikdy předtím neviděla.

Král se spokojeně rozhlédl kolem a pak lidem pokynul, aby vstali.

Diváci pomalu vstávali a král zatím pomáhal lady Khiri Carstaresové ven z kočáru.

Byla naprosto oslňující.

Její přiléhavé svatební šaty byly ušity ze saténu cínové bary, živůtek byl krajkový. Na živůtku a v dlouhých, tmavých vlasech měla rozeseté malé drahokamy jež zářily nejrůznějšími barvami, protože byly trochu očarované. Přes šaty měla Khiri přehozený krátký krajkový kabátek.

Hal si pomyslel, že ji asi nikdy nemiloval víc než teď.

Usmála se na něho a král ji vzal za ruku a vedl ji nahoru po schodech. Vlečku jejích šatů také patrně očarovali, protože se při chůzi vlnila trochu jako dračí ocas.

Hal měl dojem, že to už je trochu moc, ale nic neříkal.

Náměstí vřelo provoláváním slávy, když se Hal vydal za Khiri a králem nahoru po schodech do chrámu.

Z ohromných dveří se ozvala hudba.

Dav se snažil posunout se trochu blíž, ale stráže ho zadržely.

V chrámu bylo poměrně plno. Všechny šlechtičny i šlechtici, kteří nebyli ve válce, se celé týdny snažili, aby dostali pozvání, protože tohle byla určitě hlavní společenská událost roku.

Khiri a král, obklopení houfem družiček, pomalu procházeli uličkou k oltáři.

Na Hala čekali lord Bab a sir Thom.

„Protože je paní vašeho srdce sirotek, měl král za to, že by bylo vhodné, aby ji k oltáři přivedl on," zašeptal sir Thom.

Hal přikývl.

Neslušelo se, aby někdo něco namítal proti královým nápadům.

Lord Bab strčil loktem do Hala a všichni tři se vydali uličkou k oltáři. Kolem nich se nesla hlasitá hudba.

Ve třetí řadě od oltáře seděli Halovi rodiče, Faadi a Lees.

Hal neměl v úmyslu je na svatbu pozvat, ale Khiri se do něho pustila jako vycvičený rotmistr. Ptala se ho, jestli je nemá rád ... Samozřejmě, že je má rád, ale vlastně se za nimi nevydal na návštěvu do té nenáviděné malé vesnice tam na severu v Caerly, i když už v armádě získal dost vysokou hodnost na to, aby o tom mohl uvažovat. A proč? Hal si nebyl jistý. Vždycky jim posílal peníze a poté, co ho král povýšil do šlechtického stavu a daroval mu pozemky, jim napsal, jestli by přijali jako dárek jeden z domů, které teď vlastnil. Uvažoval, proč cítil jistou úlevu, když mu odepsali, že raději zůstanou v Caerly a budou se starat o hostinec, který měli odjakživa. Hal okamžitě koupil budovu, ve které hostinec byl, a převedl ji na rodiče.

Proč se cítil trochu nepříjemně, když si na ně vzpomněl, to si nedokázal vysvětlit. Jednou ho napadlo, že má možná pocit, že je zklamal, když se tenkrát zapletl do té rvačky a pak musel utéct. Nebo ... nebo to možná bylo v něčem jiném.

Opravdu to nevěděl.

Cítil ale, že udělal dobře, když Khiri poslechl a poslal jim pozvání na svatbu a nechal také vypravit kočár a eskortu, jež je do Rozenu doprovodila.

Teď ale přestal myslet na rodiče a soustředil se na Khiri, která na něho čekala.

Král Halovi pokynul a pak zcela v rozporu s protokolem tam nechal Khiri stát a vystoupil k oltáři. Velekněz, který byl připravený za oltářem, jen zdvihl obočí, ale věděl, že na to má král právo.

„Prosím, povstaňte," řekl král a všichni ho poslechli. „Chci, aby se tomuto muži a této ženě, kteří již brzy vstoupí do svazku manželského, dostalo božího požehnání, a přeji si, aby byl jejich svazek dlouhý a plodný.

Kromě toho ale žádám boží požehnání i pro naše válečné úsilí. Někteří lidé mají za to, že není správné volat na pomoc bohy, když jde o krveprolití.

Já s tím ale nesouhlasím, protože my bojujeme za svobodu a proti tyranii.

Náš lid a muže a ženy ze Saténe už dlouho sužuje tato noční můra, a já tedy žádám bohy, aby uznali, že náš boj je spravedlivý, a pomohli nám.

To žádám ve jménu celého derainského lidu."

Hal si všiml, že král na rozdíl od ostatních lidí v chrámu nesklonil hlavu, když se modlil, ale hleděl vzhůru, jako by žádal, co mu po právu patří, od sobě rovných.

S trpkou ironií si říkal, jestli jsou vůbec nějací bohové. Nebylo to poprvé, co ho něco takového napadlo. Přemýšlel také, jestli se rocheští kněží modlí za podobné věci a jestli královna Norcia žádá od nebes to samé co jejich král.

Došel k názoru, že kdyby byl on sám bůh, tak by s lidmi skoncoval, alespoň dokud by nepřestalo všechno to zabíjení.

Potom přemýšlel, proč ho napadají tak cynické věci právě v takový den.

Král ustoupil stranou a kněz zahájil obřad.

Halovi to najednou přestalo myslet a ztratil ponětí o tom, co kněz říká.

Khiri ho kopla do holeně a on si uvědomil, že se ho na něco ptají.

„Ano," řekl, jak to měl nacvičené, „já, Hal Kailas, lord Kailas z Kalabasu, vstupuji dobrovolně do svazku manželského s touto ženou, lady Khiri Carstaresovou."

Pak dostala stejnou otázku Khiri, která musela potlačit smích, než odpověděla.

Hal přemýšlel, proč ženy zřejmě vždycky zvládají takové věci daleko lépe než muži.

Pak uslyšel popotahování nosem a uvažoval, proč ženy také něco vždycky nutí na svatbách plakat.

Potom to ale musel vzít zpět, protože si uvědomil, že to byl sir Thom, kterému tekly slzy.

„Teď jste jako jedna bytost," řekl kněz a Hal Khiri políbil.

Zachovala se velice cudně a nechala rty zavřené.

Uklonili se kněží i králi a pak se otočili a uklonili se celému shromáždění.

Halova matka plakala ... a otec také.

Na vesnického kluka je to dobré, pomyslel si a příjemně se usmíval, jak mu kladla na srdce Khiri.

Náhle si uvědomil, proč ho napadají tak cynické myšlenky. Hrozně ho děsilo pomyšlení, že se ožení, a ještě bezprostředněji to, že bude středem pozornosti při takovém obřadu, kde se cítil velice nejistě.

Dvořan by z něho nikdy být nemohl.

Novomanželé teď ale prošli uličkou a vyšli ven, kde na ně teprve čekalo opravdové překvapení.

Protože to byl vlastně vojenský obřad, Hal napůl očekával, že budou muset projít pod zkříženými šavlemi nebo něco podobného.

To něco podobného bylo nakonec šest draků, po třech na každé straně schodiště vedoucího k chrámu. Hal neměl tušení, jak se jim k čertu podařilo vmanévrovat je do této pozice, aniž to lidé uvnitř chrámu slyšeli.

Ale byli tam, hlavy se jim kroutily na hadích krcích a občas vycenili zuby. Zjevně se jim nelíbilo, že jsou uprostřed města, obklopení tolika lidmi.

Potom Hal poznal ty, kteří na dracích seděli.

Farren Mariah, Mynta Gartová a sir Loren Damien seděli na nejbližších třech. Za nimi byli Cabet, Richia a Pisidia, velitelé jeho dračích letek.

Hala na chviličku napadlo, kdo asi teď velí jeho eskadře, ale uvědomil si, že tím všechno jen bagatelizuje.

Khiri se na ta obrovská zvířata dívala vyjeveně, když procházeli pod jejich kývajícími se krky.

Právě ten okamžik Hala dojal a on začal plakat. Snažil se samozřejmě se slzami bojovat a vypadat náležitě bojovně.

Na druhé straně dračí řady čekal královský kočár a kousek od něj Bouřlivák.

Hal a Khiri nasedli do kočáru.

Bouřlivák zklamaně zařičel. Zjevně si myslel, že je na líbánky poveze on.

Koně byli trochu nervózní, když bylo kolem tolik draků, a tak je museli sluhové držet a odvést stranou, dokud kočí nedržel opratě pevně v ruce.

Když kočár vyjížděl z náměstí, strhl se za ním nějaký zmatek.

Hal natáhl krk, aby se podíval, co se děje, ale Khiri ho dloubla do žeber.

„Pokuste se chovat vznešeně, mylorde," řekla.

Hal ji poslechl, nasadil zase ten příjemný úsměv a mával lidem, když je kočár vezl po přeplněných ulicích ke královskému paláci, kde se měla konat svatební hostina.

Zdálo se mu, že sněží o něco víc, ale pak si uvědomil, že jsou to okvětní lístky, jež padají z oblohy.

To byl asi svatební dar od Liminga.

Přestal teď vnímat bučení davu.

Hal se nahnul pro polibek, ale dostal jen letmé políbení.

„To je to nejlepší, co umíš?" zeptal se.

„Chovej se slušně," řekla na to Khiri.

Halův příjemný úsměv se změnil v ďábelský úsměšek.

„Představuji si, jak ležíš na posteli," zašeptal. „Jsi nahá a ruce máš hedvábným šálkem přivázané k posteli a nohy od sebe -"

„Přestaň," zasyčela Khiri.

Ale Hal nepřestal.

Když dojeli k bránám paláce, třpytily se Khiri na čele velké krůpěje potu.

„A to jsi říkal, že nemáš žádný vypravěčský talent," zašeptala.

„Pokud jde o čisté vypravěčské umění, tak to žádný nemám," řekl Hal, naklonil se k ní a vsunul jí jazyk do ucha.

„Říkala jsem ti, aby ses choval slušně," okřikla ho Khiri. „A jestli teď půjdeš a opiješ se tak, jako se opil na své svatbě můj otec poté, co dal matce všechny ty laciné sliby, tak přísahám, že z tebe bude do rána kapoun."

„Slibuju, že budu hodný," řekl Hal.

Král pronesl první přípitek na zdraví novomanželů.

Hal pronesl další, tentokrát na zdraví krále. Vína ale sotva usrkl.

Ostatní nebyli tak zdrženliví.

Členové Halový eskadry, kteří byli na hostině přítomní, očividně přísahali, že Kailasovi nedovolí odejít do svatebního lože po svých, že ho budou muset odnést.

Hal se jejich snahám ale vyhnul.

Podstrčil číšníkovi zlatou minci a řekl mu, aby mu nenaléval nic jiného než vodu bez ohledu na to, co si on nebo ostatní poručí.

Než se všichni příliš opili, stačil ještě představit své rodiče králi. Král si s Faadim a Lees povídal, dokud trochu neztratili ostych.

„Na tohle nikdy nezapomenu," řekla Lees Halovi.

„To doufám," odpověděl Hal. „Mám v úmyslu to udělat jen jednou."

„To je dobře," řekl Faadi. „Já jsem kdysi slíbil to samé."

Lees se zářivě usmála a objala svého muže.

Potom se ztratili někde v davu.

K Halovi přišel Farren Mariah a podal mu skleničku.

Hal si ji vzal a předstíral, že pije, ale položil ji za sebe na stůl.

„Co se to dělo," zeptal se, aby nějak zakryl své pokrytectví, „tam na náměstí, když jsme odjížděli?"

„Á, to byl ten tvůj drak," řekl Farren.

„Je v pořádku?"

„On ano," odpověděl Farren. „Uviděl tam jednu starou tlustou ženskou, co na sobě měla až moc šperků, a ta se mu na první pohled nelíbila, řek bych. V náručí držela nějakýho maličkýho psa, co na Bouřliváka pořád ňafal,"

„Co se tedy stalo?" zeptal se Hal.

„Nic, s čím by sis měl dělat starosti," odpověděl Farren. „Ta ženská je živá. Bouřlivák jenom sežral toho psa, to je všecko."

Hal se nechal odvléct pryč lordem Babem, který mu chtěl připít na zdraví.

Kailas obcházel ohromnou místnost a z každé sklenky jen usrkl.

Asi tak po hodině našel Khiri a pohodil hlavou směrem ke schodišti.

Vypadala na chvilku zklamaně, ale pak se začala omlouvat.

„Byl jsi hodný?" zeptala se Khiri a škytla.

Byli spolu v pokoji, který jim na noc půjčil král.

„Byl ... a jsem," odpověděl Hal.

„Já ne," řekla Khiri a vypadala trochu zahanbeně. „Myslela jsem si, že bys dneska v noci mohl mít zájem o zlobivou holčičku.

Ne že by na tom tak záleželo," pokračovala. „Musím si tady jenom lehnout ... a ty mi jenom trošičku pomoz se svlékáním.

Šátek najdeš v horní zásuvce mé truhly ... té největší.

Ta postel vypadá dost bytelně.

Ale svlékni si nejdřív tu zatracenou uniformu. Už mám dost šrámů od toho, jak jsem tančila s generály a oni mě poškrábali těmi svými zatracenými medailemi."

První polovinu líbánků strávili cestováním po Halových pozemcích. Poprvé měli možnost si prohlédnout, jak jsou rozsáhlé. Lidé ve vesnicích je vítali s trochou obezřetnosti k jejich bohatství.

Ale Hal neudělal řádné chyby, žádné špatné kroky.

Když novomanželé odjížděli na pozemky lady Khiri, lidé už byli přesvědčení, že si Hal zaslouží jejich věrnost a poslušnost.

Obzvláště na ně zapůsobilo, že si s sebou pán draků přivezl Bouřliváka.

Hal se ještě na svatební hostině ptal Farrena Mariaha na Pusinku, draka, který přispěl k tomu, že ho zajali. Farren mu řekl, že se nikdy nevrátil zpátky na základnu. Hal věděl, že draci nemohou mít výčitky svědomí, a tak doufal, že se Pusinka vrátila k té dívce, která ji údajně vychovala.

Každý den létal na Bouřlivákovi a dokonce jednou či dvakrát nalákal Khiri, aby se proletěla s ním, když se zimní vítr uklidnil a bylo bezvětří.

Přísahala, že se jí to líbilo, ale Kailas si nebyl jistý, jestli to neříká jen proto, že je zamilovaná.

Na západě, kde měla své pozemky Khiri, si Hal už udělal jméno, a čas, který tam trávili, byl plný nespoutané radosti.

Jednu věc, jež se tam přihodila, si Kailas bude pamatovat navždy.

Byli teple oblečení a seděli na zimní pláži pod Cayre a Carstares, Khiriným velikým hradem na útesu. Příliv přinášel na břeh velké kusy ledu. Byl to mrazivý den, jeden z těch, jež Hal miloval.

Hal uviděl méně než míli od nich na moři Čtyři siluety, jakoby zakryté stanem - byli to draci s křídly složenými přes hlavu.

Mořské proudy je odnášely na severoseverovýchod.

„Jednoho dne," řekl Hal, „bych se chtěl vydat na západ a zjistit, před čím ti draci prchají."

Khiri se otřásla.

„Předpokládám, že budu muset jet s tebou," řekla. „A vyrvat tě ze spárů princezen, které žijí v těch dalekých zemích."

Hal draky pozoroval, dokud mu nezmizeli z dohledu. Měl takový nejasný pocit, že právě učinil někomu slib ... možná sobě samému?

Jejich společný čas vypršel a Hal nyní musel udělat ze své eskadry údernou sílu, o které snil.

18

Khiri se chtěla vrátit do Rozenu s Halem, on ji však poprosil, aby mu odpustila, ale že bude mít příliš mnoho práce, aby se jí mohl vůbec trochu věnovat, a tolik péče, kolik by si zasloužila, jí určitě nebude moci dát.

Khiri popotáhla, poblahopřála mu k tomu, že se už umí vyjádřit trochu diplomatičtěji, a zůstala na svém hradě.

Hal se vrátil do domu sira Thoma a okamžitě byl skutečně tak zaneprázdněný, jak předpokládal.

Požádal, aby Farren Mariah a Mynta Gartová zůstali v Rozenu, když už se ostatní drakoletci vrátili ke své eskadře. Král nařídil, aby byla jejich eskadra odvolána z fronty, dokud se Hal nevrátí do služby.

Jeho sen o jednotce, která bude mít dostatečně velký počet mužů a bude tvořena těmi nejlepšími letci, už král schválil před více než dvěma lety Ale mužů i draků bylo málo a navíc všechno pohltila ofenzíva na východ od Paesta, a tak svůj sen dosud nemohl uskutečnit.

Teď už měl Hal vytáček dost a využil veškerého vlivu, který na krále měl, aby získal jednu zbraň.

Byl to pergamenový svitek s obsahem vlastnoručně napsaným králem. Stálo v něm, že jeho držitel, lord Kailas, musí dostat vše, oč požádá. Pokud ho někdo odmítne, upadne do nemilosti u krále nebo se mu přihodí ještě něco horšího.

To byl dobrý začátek.

Hal naneštěstí věděl, jak to v armádě chodí, a tak mu bylo jasné, že se ještě pořád najdou mnozí, kteří si najdou způsob, jak královský příkaz obejít. Nikdy mu sice spolupráci vyloženě neodmítnou, ale na druhou stranu mu ani nevyhoví.

Druhou zbraní byl příběh pro noviny, který pečlivě sestavil sir Thom.

Oznamovalo se v něm, že lord Kailas z Kalabasu, pán draků, buduje fantastickou eskadru, která se postaví čemukoli, co Rocheští vyšlou do vzduchu, a že to bude hlavní síla neodvratné jarní ofenzívy.

Okamžitě přijímali všechny dobrovolníky.

Hal řekl siru Thomovi, že kouzlo tohoto příběhu spočívá v tom, že chce přilákat ty nejlepší, ale nechce přehlížet ani ostatní letce, kteří nejsou tak dobří, neboli, jak Hal nekompromisně řekl, „nemají v sobě dost zabijáckých vlastností".

Nesmělo se také připustil, aby se jiné letky cítily méněcenné. Už tak byla morálka mezi vojáky dost bídná, protože válka se táhla nekonečně dlouho.

Halu v plán byl prostý - poletí na jih a zastaví se v každé derainské dračí letce. Věděl, že se jejich velitelé budou snažit vnutit mu své nejhorší a nejlínější letce, tak jak se to dělalo vždycky v historii. On ale znal dost jmen a považoval se za dost dobrého znalce letců, když už ne mužů a žen, aby si s sebou zpátky přivezl jen ty nejlepší.

Jedna věc, kterou musel vyřídil ještě v Rozenu, bylo vypátral někde Goanga, vězně, který si kdysi postavil větroň a pokusil se na něm uprchnout z hradu Mulde.

Po chvíli snažení ho našel - byl to civilista lord Callo Goang. Právě zkoumal obřadní zpěvy jistých rocheských kmenů, jež žijí v kopcích, když ho tam zastihla válka. Goangové byli v Deraine známá rodina, takže se Callo stal přirozeně vhodným rukojmím na hradě Mulde, kde se čtyřikrát neúspěšně pokusil o útěk.

Byl to miláček rodiny kde se všichni snažili, jak mohli, aby ho uchránili před zlým světem.

„Nechápu, lorde Kailasi, proč chcete, abych právě já vstoupil do vaší eskadry, ačkoli jsem samozřejmě více než polichocen."

„Nepřemýšlíte jako my ostatní," řekl Hal.

„Prosím?"

„Hrad byl plný letců, přesto jste vy jako jediný pozoroval ptáky a pokusil jste se odtamtud odletět."

„Zdálo se mi to celkem jasné."

„No právě."

„Rozhodně mě válka nijak nezajímala, ale musím říci, že jsem si ještě před jejím začátkem vypěstoval jistý odpor k rocheským způsobům, jako jsou týrání a zastrašování. Myslím si, že by na světě nepřítomnost jejich formy vládnutí vůbec nechyběla.

Kromě toho, dokud nebudu moci zase volně cestovat po rocheských kopcích, musím svůj výzkum pozastavit."

„Dobře. Pro začátek vám dám hodnost poručíka," řekl Hal. „A jakmile válka skončí, vrátíte se zase do civilu."

Jeho rodina byla zděšená, že Kailas vystaví jejich poklad takovému nebezpečí, ale Hal přísahal, že nemá v úmyslu někomu dovolit, aby mu ublížil.

Goang to všechno vyřešil tím, že řekl, že prostě vstupuje do armády a to je všechno.

Hal se cítil trochu jako únosce, který vyrval Goanga z lůna jeho rodiny. Callo odjel k eskadře obtěžkaný balíčky, teplým oblečením, cennými radami a penězi.

Úplně jiné to bylo, když navštívil otce Mava Dessaua, barona Dessaua. Student architektury a kouzelnictví útok přežil, ale těsně po návratu do Deraine onemocněl a do týdne zemřel.

Hal kdysi slíbil Mavovi, že se zastaví za jeho otcem. Byl to přímočarý, nespoutaný venkovský muž. Vypadalo to, že ho příliš nezajímá Halovo vyprávění o tom, jak mu jeho syn pomohl, ani o tom, jak vzhlížel ke svému otci.

Dessau nabídl Halovi něco k pití a řekl: „Jsem vlastně rád, že jste se tu zastavil. Ale jsem si jistý, že budete muset připustit, že Mavova pomoc byla čirá náhoda. Těžko byste mohl říct, že se hodil na vojenskou službu, je to tak?"

Hal se nabídnutého pití ani nedotkl a odložil ho. Podíval se na Dessaua chladně a řekl; „Barone, jste možná veliký přívrženec krále, ale jsem si jistý, že budete muset připustil, že jste pěkný blbec a že si zatraceně nezasloužíte syna, jako byl Mav."

Dessau na něho vyvalil oči. Bylo zřejmé, že se ještě nikdy, alespoň pokud se pamatoval, nikdo neodvážil ho takhle nazvat.

Hleděl na Hala, který byl o hodně menší než on, velice nevrazivě a sáhl po biči, který visel na zdi.

Potom si všiml, že Halova ruka spočívá na dýce, jejíž pouzdro je otevřené. Rozmyslel si to tedy, nic neudělal a rozzlobeně odešel.

Hal odjel pryč. Snažil se přesvědčit sám sebe, že Mava alespoň trochu pomstil, ale věděl, že se mu to nikdy nemůže skutečně podařit.

Hal byl povolán na poslední audienci ke králi, kde dostal jen jediný pokyn: že má navštívit všechny sagenské letky, stejně jako předtím už navštívil derainské.

Asir už dostal k takové neobvyklé věci svolení od sagenské Rady baronů.

„A dejte pozor," dodal král, „abyste vybral víc než jen symbolický počet sagenských letců. Mimochodem, na bitevním poli budete létat pod dvojitým praporem obou zemí,"

Hal si začal uvědomovat, že vrchní velení znamená mnohem víc, než jen zdolat nepřítele.

Nadzdvihl svou čapku, uklonil se a chystal se odejít, když král zdvihl ruku.

„Ještě jedna věc," řekl. „Já vím, že je baron Dessau blbec. Ve skutečnosti bych ho možná nazval ještě něčím horším. Ale jen sám pro sebe.

To je vše."

U sira Thoma na Hala čekal muž s kadeřavými vousy a smutným obličejem.

Byl to Garadice, hlavní cvičitel draků, který se před nějakou dobou vydal na tajnou základnu se zhruba padesáti černými draky, jež sebrali na Černém ostrově. Jeho syn Rai byl s Halem ve výcviku a pak s ním i létal. Zabili ho při obléhání města Aude.

„Mám pro vás malý dárek," řekl Garadice. Pokusil se o úsměv, ale nepodařilo se mu žádný vykouzlit. Hal přemýšlel, jestli vůbec ještě někdy bude schopný se smát. „Zbytek armády si o mně bude myslet, že jsem ničema, a o vás, že jste intrikán, který má úspěch jen proto, že je králův oblíbenec."

„Jeden malý dárek dokáže nadělat tolik škody?"

„No, možná že není až tak malý."

Hal čekal.

„Mám šestačtyřicet vycvičených černých draků, které mám podle pokynů předat vaší nové eskadře."

Hal hvízdl a pak se zeptal, „Jak jsou vycvičení?"

Garadice pečlivě volil slova.

„Myslím, že bych k nim asi uprostřed noci nepřišel a nezakřičel jim do ucha. A taky bych se ujistil, že jsou stále dobře krmení... ale

kromě toho jsou vycvičení stejně jako každý drak, který létal před válkou v mých představeních."

„Dobře," řekl Hal. „Velice dobře. Teď tedy možná skutečně máme něco, kvůli čemu se může *Ky* Yasin třást."

„A v budoucnu toho bude ještě víc," řekl Garadice. „Měli jsme docela štěstí, když jsme nechali podobné lodě, jako je Dobrodruh, na jih od Černého ostrova. Rozhodili jsme tam návnady a chytili jsme tak dvacet mláďat, skoro už ročních.

Je zajímavé, že někteří draci přišli ze západu a jsou trochu zpustošení válkou, ačkoli, pokud mohu říci, nikdy neviděli žádné lidi ani jejich válčení.

Lámu si hlavu nad tím, před čím ti draci utíkají. Ale to je otázka na jinou dobu, až bude mír.

Spolu s několika kouzelníky s nimi pracuji a doufám, že za rok nebo možná i dřív už budou ve formě."

Další muž přišel za Halem, právě když si balil poslední věci na cestu přes průplav do Paesta, kde měl zahájit svůj úkol.

Ten muž se dobelhal do domu sira Thoma, zaklepal na dveře, ohlásil se a okamžitě byl uveden k Halovi.

„Předpokládám, že pro zmrzačeného letce místo mít nebudete," zeptal se sir Alt Hofei poněkud nejistě.

„Proboha, jistě," odpověděl Hal. „Nikdy jsem neslyšel o žádném drakoletci, který by musel běhat závody.

Vítejte v První eskadře, příteli," dodal a nalil Hofeiovi brandy. „Přemýšlel jsem, jestli máte v úmyslu zůstat ve službě."

„Proč bych neměl?" řekl na to Hofei. „Tady v Rozenu stejně v téhle době není nic radostného. Ty doby, kdy muž v uniformě neměl nouzi o ženy, jsem už propásl."

„Myslím, že stejně moc dlouho netrvaly," řekl Hal.

„Tak to říkají staří vojáci," pokračoval Hofei. „Válka pohltí všechny nejlepší věd a nenechá vám nic." Hal se na něho pozorně podíval. „Jste si jistý, že se chcete vrátit do boje? Určitě byste si našel nějaké pohodlné místo jako cvičitel nových letců nebo něco podobného." Hofei se otřásl.

„Myslím, že trávit čas v přítomnosti jen napůl vycvičených, ale pyšných chlapců a dívek, nemluvě o ještě méně vycvičených dracích,

může být možná ještě nebezpečnější než najít si nějaké rocheské letce a zkusit se s nimi vypořádat.

Ne, lorde Kailasi, půjdu do toho ... dokud se jim nepodaří mě zabít."

„Tak tedy vítejte."

Hal přidělil Farrenovi a Myntě i přes jejich protesty dva černé draky.

„Je to jednoduché," vysvětlil jim. „Chceme, aby naše představení bylo co nejlepší."

„Myslíš, že to bude výborné představení, když mi jedna z těch odporných potvor ukousne nohu?" Hal nad tím uvažoval. „To by se mohlo stát."

„A co ty?" zeptal se Farren. „Všimnul jsem si, že ty máš pořád toho stejnýho starýho draka jako předtím."

„On je pán draků," vysvětlila mu Mynta. „On si může dělat, co chce."

„To jsme teda vyrobili zatraceně velký zvíře," naříkal Mariah.

O dva dny později odletěli přes Chicorský průplav do Paesta a začali hledat vhodné letce.

V Halově nepřítomnosti vedl eskadru Cabet a, jak Hal nerad uznal, vedl si dobře, ačkoli to, kolik pozornosti věnoval všem nejmenším detailům, přivádělo každého k šílenství.

Král Asir vydal ještě další příkazy kromě toho jednoho souhrnného, který měl Hal u sebe v mošně. První eskadra byla téměř zavalená veškerými zásobami, od nových stanů po dostatek veterinářů a vína i piva.

Mariah si olízl rty při pomyšlení, jak všechen ten alkohol protéká hrdlem těm, kteří toho nejsou hodni, a znovu přemýšlel, jestli je opravdu třeba, aby byl u toho náboru nových letců přítomný.

Hal mu ale řekl, že je to nezbytné. Farren se ušklíbl, ale už nic nenamítal a odešel, aby strávil nějaký čas s Chinchou, drakoletkyní, která byla jeho milá.

Za dva dny Velká cesta začala.

Bylo to docela neutěšené.

Začali u První armády, což bylo nejtěžší, takže se Hal utěšoval, že horší už to nebude.

Ale neměl z toho proto o nic lepší pocit.

Na prvních třech základnách se setkal se dvěma skupinami drakoletců. Staří, zkušení letci byli zničení a vyčerpaní, Nováčci byli nadšení a nezkušení a byli by docela snadnou kořistí pro *Ky* Yasina a jeho černé draky nebo i pro ostatní rocheské letky za frontou.

Měl seznam se jmény případných dobrovolníků, který si připravil, ale často slyšel tuto odpověď: „Je mi líto, pane, zabili ho před měsícem nebo před dvěma."

Nebo: „Zraněn. Odeslán domů. Už se nevrátí. Snad to přežije."

Nebo: „Pohřešován po letu za rozednění. Myslím, že jsme viděli jeho draka, jak míří na sever, ale v sedle nikdo nebyl."

Nebo jen pomalu zavrtěli hlavou.

Hal měl dvacet sedm letců ze všech čtyř letek První armády a potřeboval ještě alespoň třicet tři dalších.

Původně si myslel, že to není nijak nemožný cíl, ale teď o tom začal pochybovat.

Hlásilo se mu mnoho dobrovolníků - na jedné základně za ním přišla celá letka, kterou přivábilo kouzlo slov pán draků.

Hal je podrobil dvěma zkouškám ve vzduchu - první byl souboj s Farrenem nebo Myntou, a pokud se letec projevil jako zdatný, následovala druhá zkouška, souboj s ním samotným.

Ani v jednom případě Hal netrval na falešném vítězství. Chtěl jen vidět, jestli mají letci cit pro pohyb ve vzduchu a hlavně jestli si rozumějí se svými zvířaty.

Průměrný letec, který má dobrého draka a alespoň trochu pochopení pro své zvíře, totiž může zneškodnit mnohem lepšího letce, jenž si se svým drakem vůbec nerozumí.

Po těchto zkouškách si s každým dobrovolníkem, který připadal v úvahu, osobně promluvil.

Odmítl ty, kteří létali jen proto, aby se někomu pomstili, nebo proto, aby si vybili vztek. Nechtěl ani takové, kteří podle něho byli rozhodnutí jen sbírat zářezy na pažbě.

V novinách totiž právě vládla nová móda - pravidelně tam informovali o drakoletcích, kteří měli nejvíc zásahů.

Hal to považoval za něco absurdního, protože on sám neměl ani nejmenší tušení, kolik mužů nebo draků zabil, a vůbec neměl zájem dělat si o tom nějaké záznamy.

Ta doba byla i bez toho příliš potřísněná krví.

Odmítl také ty, kteří měli spoustu řečí o vlastenectví. Byli to totiž bez výjimky buď nezkušení nováčci, nebo blázni. Na frontě nikomu mávání praporem dlouho nevydrží, a když přestane, je takový letec s největší pravděpodobností zakrátko zabil. Opravdová houževnatost pramenila z takových věcí jako vnitřní síla, v několika málo případech i víra a u většiny ostatních boj za ty druhé z vlastní letky.

V celé První armádě našli jen deset ucházejících dobrovolníků a přesunuli se na jih.

U Druhé armády byla situace o něco lepší - její příslušníci totiž nebyli tak dlouho v těžkých bojích, a tak nebyli tamní letci tolik vyčerpaní.

Vybrali tam dvanáct dalších dobrovolníků.

Stejně jako prvním deseti jim přikázali, aby si sbalili výzbroj, dali jim lístky na jídlo a krmivo pro draky a řekli jim, aby se vydali do Paesta a hlásili se tam u eskadry.

Mynta bručela, že jako pobočnice měla zůstat na základně a zajišťovat, aby posily dorazily v pořádku.

Hal jí neřekl, že až se vrátí, dojde k další změně - pořád ještě chtěl mil pobočníka, který bude mít letecký výcvik, někoho, kdo bude mít jisté pochopení pro ty chudáky tam ve vzduchu. Tentokrát ale bude hledat někoho, kdo už nemůže létat. Tak dobrou letkyni, jako byla Gartová, si nemohl dovolit nechat nevyužitou na zemi ani na těch pár hodin.

Byla deprimující zima, země byla pod dračími křídly šedivá a plná bláta a obloha byla temná a hrozivá, pokud už přímo nezuřila bouře.

I Halový myšlenky byly pochmurné. Uvažoval, jak dlouho se válka ještě povleče a co se stane, nebo co by se mohlo stát, až skončí. Přemýšlel, zda bude spokojený se svými pozemky a s Khiri, ale obával se, že ne. Neměl však ani tušení, co by ho mohlo zajímat, pokud ovšem přežije.

Také přemýšlel, proč obě válčící strany nemohou prostě přestat a prohlásit, že celá tahle noční můra byla jednoduše omyl. Nic ale samozřejmí neříkal. Tvář pána draků může být obrácená jedině k boji.

Kromě toho už došlo k příliš velkému krveprolití, aby mohl být vyhlášen bolestný, bezvýznamný mír. Muselo by být jasné, kdo je vítěz a kdo poražený ... a tak se válka povleče až k temnému a neznámému konci.

Linie, přes které přelétali, vypadaly opuštěně, i když sem a tam zahlédli pohybující se tečky - byli to jezdci z lehké kavalerie, kteří plundrovali okolí nebo byli na hlídce a zahnala je tam pěchota nebo těžká jízda.

Hal věděl, že tam dole jsou oddíly pěchoty, vojáci se krčí v zimních přístřešcích nebo, pokud měli štěstí, v nějakém hradě, který nesrovnali se zemí, nebo v ruinách nějaké vesnice či města.

Občas zahlédli ve vzduchu i jiné draky, někdy na své straně fronty, jindy na té druhé. Obyčejně byli Rocheští letci ve větší výšce, a tak Hal a jeho dva společníci slétli dolů a ukryli se.

Halovi se zdálo, že Rocheští mají teď ve vzduchu převahu, a rozhodl se, že se to změní, jak nejrychleji to jen půjde.

Ano, pořád ještě bylo potřeba bojovat ve válce, bez ohledu na to, jak moc jsou vojáci unavení, a tak pokračoval v hledání.

19

Bedarisi mohlo být pro méně záštiplného pozorovatele kdysi půvabné. Bylo to starobylé město u rocheských hranic.

Byly v něm křivolaké uličky a staré budovy, jež se opíraly jedna o druhou. Město bylo známé tím, že se v něm dostane nejlepší jídlo v Sagene, dokonce ještě lepší než v hlavním městě Fovantu.

Ale právě tady byla krvavě odražena druhá rocheská ofenzíva, právě tady Hal poprvé bojoval jako drakoletec, takže byl proti tomuto místu značně zaujatý.

Město bylo zničené kouzly a derainskými a sagenskými vojáky - rocheské vojsko zahnali zpátky na předměstí. Hořely tam ohně, které nikdo nehasil, a tak byly celé čtvrti vypálené. Hal ještě pořád cítil ve vzduchu štiplavý zápach rozvalin.

Lidé v ulicích měli ve tvářích sveřepý výraz, byli otrhaní, vypadali hladově a utíkali pryč, kdykoli zahlédli někoho v uniformě. Nebyly tam téměř žádné mladé ženy, jen pár mladíků. Všichni se ale na ulicích pohybovali, jako by byli sešit věkem, dokonce i ty nejmenší děti.

Hal neměl to město rád ještě z jednoho osobního důvodu - ještě před válkou se tam stala jedna strašlivá příhoda. Hal byl tehdy v učení u pána draků Athelnyho, který měl velké nadání a dokázal výborně zacházet se zvířaty, ale zároveň byl také hazardní hráč, navíc velmi neúspěšný. Vsadil úplně všechno, včetně svého představení, když hrál karty s jedním sagenským šlechticem a s *Ky* Yasinem, který měl tehdy své vlastní představení s draky a tvrdil o sobě, že je civilista.

Athelny tenkrát prohrál s tím sagenským šlechticem, lordem Scaerem.

Snažil se potom uprchnout na sever do Paesta na jediném drakovi, který mu zbyl, ale stráže lorda Scaera ho na útěku zranily. Athelny pak zmizel beze stopy.

To byl další důvod, proč Hal neměl Bedarisi rád.

Sídlilo tu ale velení Třetí armády a Kailas se rozhodl, že si zde trochu odpočine od cestování a nechá případné dobrovolníky, aby přišli za ním.

Usadil se asi míli od hlavního velitelství Třetí armády, které sídlilo ve velkém panském sídle hned za městem. Úředníci z velitelství našli pro tři drakoletce opuštěný statek, který nebyl příliš zpustošený válkou.

Kailas měl v plánu, že si prověří případné letce, trochu si odpočine a přesune se dál na východ, kde bude na příkaz krále Asira hledat v sagenských dračích letkách.

Dobrovolníci se k němu trousili jen po malých skupinkách a Hal si byl naprosto jistý, že někdo ve Třetí armádě sabotuje jeho - a královu - snahu.

Nedokázal přijít na to, kdo by to mohl být, a tak zúžil možnosti a vyšlo mu, že to asi bude někdo z hlavního velení armády, kdo má zřejmě vztek, že mu Kailas bere „jeho" průzkumné jednotky.

Nebo by ten člověk mohl být případně zrádce a pracovat pro Rocheské.

Hal ale s něčím takovým vlastně počítal, a byl dokonce i trochu překvapený, že se nesetkal s více překážkami.

Přesto přese všechno se mu podařilo najít šest dobrých letců, z nichž byly čtyři ženy.

Potom přišel ještě další dobrovolník.

„Já nevím, co s ním," řekla Gartová. „Je hrozně nezkušený, právě přisel z výcviku pro drakoletce."

„Vyždímej ho a uvidíme," odpověděl Hal. Byl trochu podrážděný a v ruce držel pozvání od „šlechticů z Bedarisi", kteří ho zvali na recepci, než odjede z města.

Nechtěl tam jít, ale měl na paměti varování krále Asira, aby se choval diplomaticky. S nechutí poslal zpátky odpověď, že přijde s největším potěšením.

Právě dodiktoval poslovi svůj vzkaz, když se vrátila Mynta Gartová.

„Létat umí, pane," řekla. „Pořád ještě má spoustu zlozvyků ze školy ... ale je celkem dobrý."

Hal se chtěl na chvíli zbavit úředních lejster, a tak vzal svého draka Bouřliváka a šel si to s tím mladíkem rozdat. Překvapilo ho, že ho ten muž dokázal donutit k něčemu, čemu se říkalo zápas v otočkách - dva letci se snažili nasměrovat se přímo na toho druhého, do-

kud buď jeden z nich nevyhrál a pak mohl přímo zaútočit na nepřítele, nebo dokud jeden drak nesložil pod tlakem toho druhého křídla a nespadl dolů.

Dobrovolník se na svém drakovi cítil naprosto jistě a přiměl zvíře, aby se naklonilo, takže jeho křídla byla téměř kolmo k zemi.

Kailas uslyšel, jak drak nesouhlasně zavřeštěl, a usmál se.

Poplácal Bouřliváka levou otěží a pobídl ho levou nohou. Bouřlivák poslušně sklonil hlavu, složil jedno křídlo a připravil se k otočce do střemhlavého letu.

Hal prudce zatáhl za opratě a Bouřlivák vyjekl, ale poslušně zatřepotal křídly, přerušil střemhlavý let a začal stoupat.

Dobrovolník se ocitl přímo před Halem. Nesprávně předpokládal, že Hal bude ve střemhlavém letu pokračovat.

Hal proletěl s Bouřlivákem tomu muži nad hlavou, jednou zatroubil na trumpetu, jako že ho zabil, a dal mu znamení k návratu na základnu na statku.

Hal slétl s Bouřlivákem na zem těsně za tím druhým drakem, který házel svým dlouhým krkem sem a tam a byl očividně nešťastný, že ho někdo přemohl.

Kailas sklouzl ze sedla a šel druhému letci naproti.

Zdál se mu trochu povědomý.

Muž si všiml, že je Hal trochu v rozpacích, a usmál se.

„Vy si na mě nepamatujete, že ne, pane?"

„Ne!“

„Byl jsem s vámi jako střelec z kuše tenkrát, když se Rocheští pokoušeli dobýt Bedarisi."

Hal si vzpomněl.

„Správně. Jmenujete se ... Hachir. Ženatý. Býval jste učitel."

„To jsem já. A ženatý jsem také býval."

Hal čekal.

„Když jsem přijel zpátky z létání s vámi a vrátil jsem se k sestřelování rytířů z koní, začalo mi to připadat trochu nudné. Někdo mi řekl, že se hledají dobrovolníci, a tak jsem se přihlásil jako letec."

Usmál se trochu hořce.

„Než jsem nastoupil do školy pro letce, čekalo mě doma překvapení ... zjistil jsem, že si má žena ... naplánovala život s někým jiným."

„To je mi líto," řekl Hal poněkud rozpačitě.

„Takové věci se stávají, řekl bych," odpověděl Hachir, ale z jeho tónu byla stále ještě cítit bolest.

„Takže jsem nastoupil do školy, dokončil jsem ji jako druhý nejlepší, vrátil jsem se zpátky sem a trochu jsem létal, trochu bojoval, než se počasí zhoršilo. Teď totiž Rocheští přistoupí na souboj, jen když je podle jejich podmínek, to znamená tak tři nebo čtyři na jednoho, a pokud možno ještě za jejich liniemi.

Nejsem sebevrah."

Hal si vzpomínal, že Hachir tenkrát vypadal za ním na dračím hřbetě dost flegmaticky, ačkoli nikdy předtím ve vzduchu nebyl.

„Povím vám to bez obalu," řekl mu. „Z vašeho tónu to vypadá, že jste se ještě nevyrovnal s tím, co se stalo. Nepotřebuji žádné dobrovolníky, kteří se snaží u mě najít řešení svých problémů."

„Jak jsem řekl," reagoval na to Hachir. „Takový sebevrah nejsem."

„Doufám, že říkáte pravdu," řekl Kailas. „Draci jsou drahá záležitost."

Podal mu ruku a Hachir ji s úsměvem přijal.

Teď už Hal potřeboval jen pět letců, aby měl plný počet.

Chtěl jich ale získat ještě deset nebo i víc, pokud mu to projde.

Nebylo žádným překvapením, že lordové a lady z Bedarisi nevypadali, jako by umírali hladem. Na stolech byly hromady nejvybranějších pokrmů a s každým chodem se podával jiný druh vína.

Hal se mohl rozčílit, mohl rozzlobeně odejít. Ale k čemu by to bylo dobré?

Jídlo v jeho ústech však bylo úplně bez chuti.

Předstíral, že má hlad, předstíral, že se zajímá o lorda, který seděl po jeho levici, i o dámu po pravici, jež mu nadmíru jasně naznačila, že její manžel je někde pryč se Čtvrtou armádou a že by byla nesmírně ráda, kdyby ji někdo po hostině doprovodil domů „vzhledem k tomu, jak nebezpečno je dnes na ulicích".

Hal vyloudil několik zdvořilých zvuků. Jít s ní domů se mu chtělo asi stejně tolik jako vklouznout do hadí díry. Potom někoho uviděl - malého, štíhlého, nákladně oblečeného muže, který seděl kus od něho po pravé straně stolu.

„Kdo je to?" zeptal se té ženy.

Celá se rozjasnila - byla to první známka zájmu, kterou Kailas za celou dobu projevil.

„To je přece jeden z našich nejurozenějších šlechticů. Lord Scaer. Pochází z velice starého rodu."

Hal se usmál se semknutými rty.

„Myslím, že bych chtěl, aby mě někdo představil."

Když bylo už nekonečné množství chodů u konce, jeho spolustolovnice mu vyhověla.

„Jsem jistě potěšen, že se setkávám s pánem draků," řekl Scaer.

„A já jsem rád, že poznávám vás," zalhal Kailas. „Vlastně jsem o vás slyšel už v Rozenu."

„Ach," řekl Scaer. „To je nádherné, že mě má pověst předběhla. V jaké souvislosti to bylo?"

„Slyšel jsem, že se věnujete hazardním hrám," řekl Hal.

„Ano, je to tak," připustil Scaer. „Mám rád rachot kostek a šustění karet."

„Mám v plánu ještě jeden den v Bedarisi zůstat," řekl Hal. „Možná bychom si mohli dát přátelskou partii ve dvou."

„Jistě," řekl Scaer a prohlížel si Halovu nákladnou uniformu. „Jistě. Budu s potěšením sedět u stolu s lordem Kailasem ... výběr hry a sázky nechám na vás."

Hal pomalu začal připouštět možnost, že snad opravdu nějací bohové existují.

„Zajímavý," řekl Farren. „Ale mám s tím takovej malinkatej problém."

„A to?"

„Nemyslím, že tahle věc má nutně co dělat s vítězstvím ve válce. A jak všichni víme, jsem velice vlastenecky zaměřenej chlapík, kterej se úplně zdráhá, ba dokonce vyhýbá tomu, aby udělal něco, co jednoznačně neposune konec války aspoň o den nebo o minutku blíž."

„Má na mysli," řekl Gartová a nalila všem další skleničku vína, „že ho úplně sžírá zvědavost a že vám nepomůže s žádnými kouzly, dokud mu nesdělíte všechny podrobnosti."

Hal zaskřípal zuby. Nerad prozrazoval svá tajemství, pokud to nebylo nutné.

Ale Mariah vypadal rozhodně, a tak mu vyprávěl příběh o Alhelnym.

„Víš," řekl Farren na konci příběhu, „ty neděláš dost pro tu čest bejt vojákem. Myslím, že tenhle Scaer je rozhodně darebák, a neříká se snad někde v královskejch nařízeních, že se má s darebákama zatočil?"

„Asi ano," řekl Hal.

„Je ten Scaer podvodník?"

„Já nevím," řekl Hal. „Nepřekvapovalo by mě to, ačkoli Athelnyho dokázal obrat každý, nemusel to být žádný odborník."

„Tak teď budeme chvíli prakticky přemejšlet. Chceme toho mizernýho mizeru potrestat, a to jeho vlastníma zbraněma. Bylo by snadný namíchat podvodně karty, nebo dokonce použít trošku kouzel a zařídit, aby se určitý karty objevovaly v balíčku v určitou chvíli.

Ale za předpokladu, že je tenhle hnusák Scaer notorickej hráč, byl by první, kdo by se domáhal novýho zamíchání karet, kdyby měl jenom nejmenší podezření, že s nima někdo manipuloval. Hm, hm, hm."

Chvilku seděl tiše.

„Mám to, to bude dobrý.

Teda myslím," pokračoval Mariah, „Tohle kouzlo jsem nikdy nezkoušel ani neviděl, jenom jsem slyšel, jak o něm můj dědeček žvanil. Říkal tenkrát, že je hrozně pyšnej, že na to přišel.

Je to trochu složitý, ale myslím, že s různejma věcma ..."

Zase se na chvíli odmlčel.

„Jo, jo, myslím, že jo," řekl. „Ale budeme potřebovat nějaký ty bylinky. Lorde Kailasi, máte tušení, kde bysme sehnali trošku sporýše?"

„Možná u některého lékaře?" zkusil Hal.

„Jistě, jistě. Tak se teď pěkně seber a nějakej přines, protože jsi tady v okolí osoba s nejvyšší hodností, a to nejenom v jednom slova smyslu.

Mynto, nemáš náhodou ve svým cestovním vaku nějakej včelí vosk?"

„Mám, používám ho na postroje."

„Kdybys teda mohla trochu přinýst ... já půjdu ořezat ven do toho lijáku trochu dubovýho dřeva."

Trvalo to téměř hodinu, ale nakonec všechny potřebné věci obstarali.

„Takže, to zaříkávadlo," řekl Farren, „jestli má fungovat, což je v tomhle případě jenom domněnka, musí být na něco zaměřený. Jako třeba ... třeba ... aha. Lorde Kailasi, půjčil byste mi prosím vás ten váš maličkej odznáček s drakem?"

Hal dostal ten odznak od Garadice, když dokončil školu létaní na dracích. Od té doby se stal symbolem všech drakoletců.

„Nepoškodíš ho?"

„Mluvíš jako malá holka," řekl Farren, „která se producíruje na pouličním trhu. Ne, nepoškodím ho."

Hal si odepnul odznak a podal mu ho.

Farren rozbalil nový balíček karet, oddělil vysoké karty od ostatních a rozložil je lícem dolů na stůl.

Podíval se na kousek papíru, na který si předtím něco načmáral. Potom potřel odznak včelím voskem, namočil ho do šťávy ze sporýše a vydrhnul ho dubovým dřevem.

„Teď mysli na nějaké slovo, které to celé spustí," řekl Halovi. „A budu chtít, abys ho řekl pěkně nahlas, ale ne zas moc, až ti ukážu, což bude potom, co to dvakrát odříkám."

Otřel odznak o karty a začal odříkávat:

„Tvůj nepřítel
odvrátí se,
jiného si najdi
soka dnes.

Scaerovo štěstí

mizí v dál.
je celý zmatený
a jeho majetek je v zástavě.

Vyhýbej se tomu muži,
nepříteli úspěchu,
dej co proto
tomu, co zlo zasel.

Toto opakoval dvakrát a ukázal na Kailase, který vyštěkl: „Athelny."

„Tak," řekl Farren. „To je všechno.

A trochu zatraceně špatnejch veršíků navrch. Myslím, že ztrácím talent. Oblíbenej synek paní Mariánovy bejval bard všech bulvárů ... ale teď je z něho jenom další prašivěj, vypelichanej voják."

Podal Halovi odznak pres stůl.

„Otři ho při rozdávání, když budeš chtít, aby někoho opustilo štěstí ve hře ... a tebe aby se drželo.

Tak to je všecko. Lorde Kailasi, kdybyste teď ráčil do postele ... zejtra večer máte nějakou práci."

Poprvé v životě si Hal Kailas přál, aby vypadal tak úlisně a uhlazeně jako jeden z těch vyvolávačů, které viděl pracovat na dračích představeních.

Musel se nutit, aby byl k lordovi Scaerovi zdvořilý, ale nezvládl předstírat nasládlé přátelství, jaké ve společenském styku bylo zapotřebí.

Ale vydržel večeři, jež byla ještě více nepříjemná než ta předchozího večera, a dal si jemnou brandy, kterou mu Scaer nalil.

Scaerův dům ve městě, jak neopomněl Kailasovi zdůraznit, byl velice malý a skromný ve srovnání s jeho venkovskými sídly, která by „nebýt té zatracené války právě připravoval na dostihovou sezónu". Ve skutečnosti byl dům samozřejmě velice honosný.

Na večeři byli pozvaní ještě dva další muži. Jeden z nich měl na sobě velmi okázalou uniformu nějaké jednotky, o níž Hal nikdy neslyšel.

Zeptal se, komu patří, a zjistil, že v ní chodí příslušníci z týlové eskadry kavalerie, kteří jsou udržováni v pohotovosti pro případ, že by „se ti zatracení Rošáci odvážili zpátky přes hranice. A navíc jsem ještě placený za to, že trávím čas v sedle."

Ten druhý muž se jmenoval Bagseg a nebyl nic jiného než Scaerův patolízal. Vždycky byl připravený zasmál se jeho vtipům či bonmotům nebo ho vybídnout, aby ještě zavzpomínal na „staré dobré časy".

Halovi to připadalo trochu podivné, protože Scaerovi nebylo víc než pětačtyřicet let.

Někdo přišel s nápadem dát si partičku karet.

Všichni souhlasili a přesunuli se do knihovny, kde byly vyrovnané knihy vázané v kůži a svitkové rukopisy, jež vypadaly nedotčené, a jezdecká a lovecká výzbroj a výstroj, která naopak vypadala hodně používaná.

Hal vyčkával téměř hodinu, dával si pozor, aby několikrát prohrál. Potom naznačil, že jsou možná sázky příliš nízké.

Scaer si olízl rty.

Hal přemýšlel, jestli Bagseg dodává Scaerovi karty nebo informace, ale nebyl tak zkušený karetní hráč, aby to dokázal posoudit.

Prohrál ještě jednou. Potom, když Scaer míchal karty, se dotkl svého amuletu a zašeptal „Athelny":

Scaerovi se rozšířily oči údivem, když uviděl, jaké má karty, ale pak se chvatně snažil skrýt svou reakci.

Hal si nemysle], že blufuje.

Kailas také otevřel oči údivem.

„Myslím," řekl rozvláčně, jako by na něho už začala působil brandy, „že s něčím tak dobrým se musí správně zacházet."

„Jako s bujarou courou," řekl Bagseg.

Hal se přinutil, aby se tomu společně s ostatními zasmál.

Scaer zvýšil sázku. Hal ještě přihodil.

Patolízal a kavalerista odhodili karty.

Scaer vyrovnal Halovu sázku.

„Zkuste přebít tohle," řekl a vyložil na stůl vysoké karty.

Dva muži z Bedarisi uznale hvízdli.

Hal vyložil svoje karty.

„Zatraceně!" zvolal Scaer. „Takhle skvělé karty jsem viděl všehovšudy tak šestkrát v životě!"

„Měl jsem prostě štěstí," řekl Hal a shrábl bank.

„Předpokládám, že už nemáte zájem zvýšit ještě sázku," řekl Scaer.

„No," řekl Hal a předstíral, že přemýšlí. „Nebyl bych správný host, kdybych to neudělal, ačkoli to pro obyčejného vojáka začíná být příliš vysoká cena."

Scaer vyhrál příští kolo. Hal zase další dvě.

Sázky opět stouply a Hal pomasíroval svého malého dráčka.

Po dalších třech kolech to chlapík od kavalerie vzdal.

„Jsem švorc," řekl. „Už jsem stejně prohrál víc, než mám od ženy na jeden večer dovoleno."

Oblékl si kabát, hlučně se rozloučil a odešel.

Bagseg hrál ještě jednu hru, pak také skončil, ale zůstal a díval se.

„Zahrajeme si poslední hru, lorde Kailasi? Ve dvou už to nebude žádná zábava," řekl Scaer. Palci si nervózně přejížděl po ukazovácích.

Hal přikývl a nenápadně pohladil odznak s drakem.

Scaer se Hala nezeptal, jestli chce rozdávat, a Kailas měl podezření, že karty nějak zfalšuje.

Hal zvedl rozdané karty. Jeho obličej nic neprozrazoval.

Scaer vsadil hodně.

Hal vyrovnal sázku. Téměř polovina jeho peněz byla v banku. Ale Scaerovi zbylo ještě méně.

„Začíná to být drahé," postěžoval si Kailas.

„Vždycky můžete použít něco z královského zlata, které s sebou nosíte," navrhl Bagseg.

Hal se na něj podíval a muž se celý schoulil.

„Promiňte. Nic jsem tím nemyslel."

Kailas se vrátil ke hře.

„Vezmu si jednu kartu," řekl.

„Já budu hrát s tím, co mám," řekl Scaer.

Hal postrčil zbytek své sázky doprostřed stolu. Scaer spočítal peníze.

„Stydím se," řekl.

Hal potřásl hlavou.

„Takže jsem vyhrál."

„Ne!" málem vykřikl Scaer.

„Dohodli jsme se na tom, co je na stole, ne?"

„Vzal byste něco jiného, abychom vyrovnali ten rozdíl?" zeptal se Scaer.

Hal předstíral, že přemýšlí, a rozhlížel se po místnosti.

„Docela se mi líbí tenhle dům," řekl. „A Bedarisi by mohlo být dobré místo pro život.,, po válce."

„To je absurdní!" zaburácel Scaer. „Tenhle dům má cenu jednoho milionu, možná i víc!"

„Hrajte férově, lorde Kailasi," naříkal Bagseg.

Hal na to nic neřekl.

Scaer se znovu podíval na to, co má v ruce, potom si pronikavě prohlížel Hala a pak se zadíval na ohromný bank.

„Kdybych nevěřil tomu, co mám v ruce ... dobře tedy."

„Nejdřív bych chtěl převodní smlouvu/' řekl Kailas.

„Vy mi nevěříte?" zeptal se Scaer odporným tónem.

Hal opět neodpověděl.

Scaer došel k příborníku, našel papír a pero, něco načmáral a s opovržením hodil papír na hromadu zlata a stříbra.

Hal papír zdvihl a četl si ho, zatímco Scaer soptil.

„Zdá se, že je to v pořádku," řekl.

Pevně věřil kouzlu Farrena Mariaha, a tak pomalu vyložil svých šest karet na stůl. Odkládal je po jedné a každá s plesknutím dopadla na plstěný povrch stolu.

Při každé kartě se Scaerovi rozšiřovaly oči víc a víc. Nevěděl ani o tom, že má ústa dokořán.

„A vaše karty?" řekl Hal.

Scaer se podíval na Kailase a pak mrštil kartami o zeď a vypochodoval z místnosti.

Hal odhozené karty zdvihl.

„Ts, ts," řekl směrem k Bagsegovi. „Obávám se, že si lord Scaer bude muset hledat nový domov."

„Nedáte lordu Scaerovi možnost, aby sehnal peníze a vykoupil se?" zeptal se Bagseg.

„Ne, protože on kdysi muži jménem Athelny také žádnou šanci nedal," odpověděl Hal.

Bagseg vypadal zmateně. Hal mu ale nehodlal nic vysvětlovat.

Složil smlouvu a schoval si ji pod uniformu. Uviděl na stěně dvě jezdecké brašny, strhnul je a začal je plnit zlatem ze stolu.

„Řekněte lordu Scaerovi, že bych ocenil, kdyby uvolnil *můj* dům tak do týdne.“ řekl a oblékl si plášť.

Charitní nemocnice byla přeplněná, bylo tam velice rušno a trvalo téměř hodinu, než měla její ředitelka volno a Hal si s ní mohl promluvit.

Podívala se na něho a z jejího výrazu bylo nad slunce jasné, že si o vojácích nemyslí nic dobrého a považuje je a celou válku za příčinu všech potíží svých pacientů.

„Chtěl bych nemocnici něco darovat," řekl Hal. „Vypadá to, že tu máte úplné plno."

Trochu roztála. Ale jen trochu. „To máme," souhlasila, „Všechny pokoje jsou obsazené a někteří pacienti musí ležet na matracích na chodbách. Lékaři tu pracují do úplného vyčerpání."

„Tak nejprve bych vám chtěl věnovat tento dům," řekl Hal a podal jí smlouvu. Čekal, až si ji ředitelka přečte, pak si ji vzal zpátky a stvrdil ji. „Prodejte ho, využívejte ho, dělejte si s ním, co se vám zachce."

„Bože," zašeptala žena. „To je dům lorda Scaera, je to tak?"

„Býval jeho," opravil ji Hal. „A možná budete potřebovat nějaké zlato, abyste ho mohli zrenovovat a udělat z něj opravdovou nemocnici."

Teď jí podal jezdecké brašny. Žena je málem upustila, jak byly těžké.

„Proč ... proč to děláte ... kdo jste?"

Hal přemýšlel. Ne, tituly zde nebudou na místě.

„Jmenuji se Kailas," řekl. „Hal Kailas."

„A proč tedy ... pokud vám ovšem nevadí, že se ptám?"

„Bylo to jen vyřízení jednoho starého dluhu," řekl Kailas. „A mimochodem, byl bych rád, kdybyste nemocnici pojmenovali po někom, koho jsem znal.

Ten muž se jmenoval Athelny."

Hal doufal, že se ostatky toho starého zvrhlíka aspoň trochu pobaveně pohnou, ať už leží rozsypané kdekoli.

20

Hal s potěšením odjel z Bedarisi a přesunul se do sagenského leteckého prostoru. Sagenští letci si počínali trochu jinak než derainští. Z toho, co Hal viděl, usoudil, že dělají po svém vlastně všechno.

Disciplína byla trochu volnější, ale když už ji uplatnili, byla daleko tvrdší a používalo se méně výzev než v Deraine.

Když letci nebyli ve službě, mohli si jít po svém a dělat si, co chtěli.

Rozpis letů nebyl příliš pečlivě rozplánovaný, ale ve stanovený čas byl vždycky na dračím hřbetě dostatečný počet letců.

Letci nosili více méně to, co chtěli. Když nebyli ve službě, často na sobě měli civilní šaty.

O draky bylo dobře postaráno, i když byli o něco špinavější, než by Hal strpěl ve své jednotce. Ani letci samotní a jejich příbytky nepatřili právě k nejčistším.

Dračí letky byly ale velice bojovné a útočily na rocheské draky, kdykoli mohly.

Neuškodilo by jim pár lekcí taktiky, ale nebyl žádný problém, aby se to naučili.

Jedna z věcí, které Hal naprosto obdivoval, byla jejich strava. K dispozici měli v podstatě ty samé příděly potravin jako Derainští, ale sagenský kuchař z nich dokázal vytvořit mistrovská díla. Používal ke svým improvizacím místní bylinky, česnek, víno a hodně umění.

Farren Mariah tím jídlem přirozeně opovrhoval. „Cizí svinstvo," vrčel. Ani na Myntu Gartovou to zřejmě neudělalo nijak velký dojem, ale vyjadřovala se mnohem diplomatičtěji.

U jedné letky ji úplně okouzlil jeden štíhlý, zdvořilý mladý letec a ona se s ním na celou noc někam vytratila. Druhý den byla trochu v rozpacích, ale Hal i Farren se chovali, jako by se nic nestalo.

Hal usoudil, že život letce, pokud se nedostane do rozporu s létáním, je jeho - nebo její - věc. I tak bude zřejmě dost krátký.

Když Hal přijel k 83. sagenské letce, měl už čtyři další dobrovolníky. Už předtím slyšel něco o nejlepším letci z 83. jednotky a

byly to dobré i špatné věci, a tak si vůbec nebyl jistý, jestli toho muže chce.

Ten muž za ním přišel do místnosti, kterou Haloví a jeho letcům přidělili.

„Dobré ráno, lorde Kailasi," řekl a Farrena Mariaha a Mynty Gartové si vůbec nevšímal. „Jsem Rer Alcmaen, Předpokládám, že se mnou chcete mluvit."

„Nejdříve," řekl Hal, „byste se snad mohl postavit do pozoru a zasalutovat, jak vás to učili."

Alcmaen se odlepil od dveří a jakž takž zasalutoval, ale jízlivě se u toho usmíval.

„Tak a teď, proč bych s vámi měl chtít mluvit?" zeptal se Hal.

„Protože jsem bezpochyby nejlepší letec v Sagene," řekl Alcmaen. „Nehledě na to, že mám nejvíc zásahů. Nebo bych měl, kdyby ti blbci na velitelství nebyli tak tvrdohlaví a neupírali mi některá vítězství."

„Proč se chcete připojit k naší jednotce?"

„Protože si myslím, že mi dáte možnost zapojit se do akce mnohem víc, než můžu tady při jednotlivých letech. A taky se zdá, že se dobře znáte s vypravěči. Trocha slávy nikdy neuškodí," řekl Alcmaen.

„Vy rozhodně víte, jak si získat místo v srdci svého velitele.“ řekl Hal úsečně.

Alcmaen pokrčil rameny.

„Já vím, kdo jsem a co umím, a očekávám od ostatních to samé."

Hal vstal, vzal si svůj letecký kabát a dlouhé rukavice.

„Někteří z nás to nevědí," řekl a nevěděl, jestli se tomu namyšlenému mizerovi má smát, nebo na něho mít vztek.

Bylo to přesně tak, jak mu říkali. Slyšel i takové příběhy, že je Alcmaen rozený lhář a že o sobě tvrdí nejrůznější věci, třeba že je šlechtic, ale narodil se jako nemanželské dítě, nebo že před válkou pracoval jako sagenský špeh v Roche nebo že míval ohromný majetek, o který přišel při hazardních hrách s krásnými dámami ve Fovantu, jimž zlomil srdce.

„Proč ne?" řekl Alcmaen. „Vždycky je dobré, aby o vás lidi hodně věděli."

Hal mu pokynul, aby vyšel ven, a zabouchl za ním dveře.

Marian a Gartová se na sebe podívali.

„A sakra," řekl Mariah. „Doufám, že bude lepší, než si o něm teď myslím."

„Zajímalo by mě," řekla Gartová a usmívala se, „jestli se náš neohrožený vůdce nerozhodne jít s ním do opravdového souboje až do krve."

„Pět ku čtyřem, že ne."

„Já se nesázím."

Přesýpací hodiny se ještě ani neotočily a Hal se vrátil sám.

Bouchl za sebou dveřmi ještě hlasitěji, než když šel ven, hodil rukavice a kabát přes židli, těžce dosedl ke svému stolu a použil tři slova, která ani Mynta Gartová neslýchala, když žila mezi námořníky.

„Tak co?" zeptala se.

„Ten parchant je ve vzduchu skoro tak dobrý, jak si myslí," zavrčel Kailas. „Porazil mě při třech soubojích ze tří a ani to nevypadalo, že musí vynaložit nějak zvlášť velkou námahu."

„Takže ho bereš?" zeptala se Gartová.

„Nevidím, že bych mohl mít na vybranou," odpověděl Hal.

„A jak zapadne na nějaké pravé místečko v naší eskadře?" zeptal se Mariah. „Nedokážu si představit, že by to byl ten nejpříjemnější spolubydlící do stanu."

Hal zavrtěl hlavou.

„Neboj se, s tebou bydlet nebude. Dám ho k Richiovi, ať se z něho zblázní u 34. jednotky."

Opřel se o opěradlo židle a vzdychl.

„Ten mizera zabil skoro tolik Rocheských, jak tvrdí ... a to jediné se dneska počítá."

„Vsadím jezevce," řekl Mariah, „že když jsi ještě kdysi byl jenom maličkej kavalerista, taky ses rád trošku pochlubil."

„Je mi líto, lorde Kailasi," řekl sagenský kapitán, sir Rhaetia, „ale nemohu vás ani vaše rekruty pustit do naší letky."

„Promiňte," řekl na to Hal, „ale já mám výslovné svolení Rady baronů."

„Jsou chvíle, kdy musí vlastenec oponovat příkazům svých nadřízených, pokud přestanou dbát na důležité věci."

„Patrně," pokračoval Hal, „jste si vědom toho, že chci hovořit s Danikelem, baronem Trochu."

„Jistě," řekl Rhaetia. „Ale pro sagenský lid i pro samotný duch naší země je nezbytné, aby tento muž, náš nejlepší letec, zůstal u sagenské eskadry a bojoval tady s námi."

Hal si pomyslel, že jenom někdo, kdo je ze Sagene, může říct - a myslet vážně - něco takového, aniž by to znělo směšně.

Uvažoval, že se s ním bude přít, ale pak jen pokrčil rameny.

„Mohu tedy alespoň využít pohostinnosti vaší jídelny? Už je pozdě."

Rhaetia svraštil čelo. Bylo jasné, že by chtěl odmítnout, ale jeho vrozená uhlazenost mu to nedovolila.

„Dobrá tedy," řekl. „Ale jen na noc. Ráno, hned po snídani, musíte vyrazit na cestu."

Hal přikývl.

„O draky se vám mohou postarat v támhletom stanu a na druhém konci jsou pro vás a vaše společníky tři volné stany. Zařídím, aby vám jídlo donesli tam. Ale postavím k vám stráže, abych měl jistotu, že se nepokusíte přestoupit mé příkazy."

Rhaetia byl muž, který dostál svému slovu. Dva muži na hlídce pochodovali kolem jejich stanů a ani jeden ze sagenských letců se k Halovi nepřiblížil.

Jídlo bylo ale výtečné.

„Co budeme dělat?" zeptala se Mynta Gartová. „Jak dobrý je vlastně ten muž?"

„Je nejlepší," řekl Hal, „Tedy alespoň pokud nejsou vypravěči a ti, co rozdávají medaile, naprostí lháři."

„Ty jsi o nich snad někdy měl pochybnosti?" zeptal se Mariah. „Měl bys věřit tomu, že všechno, co řeknou, je ta nejpravdivější pravda."

„Mám za to, že se budeme muset pokusit získat od Rady baronů nějaký přímý rozkaz," řekl Hal. „Nebo tady toho muže budeme musel nechat.

Kruci, když o tom tak teď přemýšlím, vždyť my ani nevíme, jestli by k nám chtěl.“

„Ale víme," řekla Gartová. „Kdyby nechtěl, proč by nás potom ten kapitán nechal hlídat někde tady, daleko od ostatních?"

O hodinu později se ozvalo zaklepání na tyč Halova stanu. Hal byl ještě vzhůru, psal zprávu o jejich pobytu.

„Pojďte dál," řekl.

Dovnitř vklouzl mladý štíhlý letec. Byl velice hezký, měl v sobě něco ženského.

„Lorde Kailasi," řekl, „já jsem Danikel."

Hal se usmál.

„Vítejte, barone Trochu, Jak jste oklamal stráže?"

„Říkejte mi jen Danikeli, pane, oslovení baron patří na jiná místa a do jiné doby. A pokud jde o stráže, ani jeden z nich mi nic neodmítne. Mohu se posadit?"

Hal odstrčil krabičku s připínáčky.

„Pohostinnost vašeho velení nezašla až tak daleko, aby nám to tu vybavili nábytkem."

Danikel se jemně usmál.

„Náš kapitán je dobrý člověk, ale když si postaví hlavu, nic mu v jeho rozhodnutí nezabrání.

Doufám, že já s ním tento povahový rys sdílím. Právě proto jsem tady. Mohl byste popřemýšlel o tom, zda byste mě přijal do své eskadry?"

„To bych samozřejmě mohl," řekl Hal. „A četl jsem o vašich výkonech dost, abych vás musel ještě podrobovat zkoušce, kterou jsem si připravil pro ostatní.

Bez ohledu na to, že by to v těchto podmínkách mohlo být poněkud obtížné."

„To by skutečně mohlo."

„Mohu se vás zeptat, proč chcete létat v mé eskadře, místo abyste zůstal tady? Zvlášť když je kapitán Rhaetia přesvědčený, že jste duše Sagene a že musíte létat u sagenské eskadry."

„To je pěkná myšlenka," řekl Danikel. „A jsem velice poctěn.

Chci se přidat k vaší jednotce, protože si myslím, že mi dáte víc příležitostí zabíjet rocheské letce. A to je jediné, na čem záleží.

Čím víc jich zabiju, tím víc pomůžu ostatním, aby mohli také zabíjet, a tím rychleji také skončí válka a Rocheští budou tak zničení, že už nikdy nevkročí do mé země."

Hal si uvědomil, že před sebou má výjimku proti svému pravidlu o vlastenectví - tenhle muž už prožil dost bojů, aby mohl být cynický, ale zjevně se to nestalo. Znovu se potvrdilo, že lidé ze Sagene přemýšlejí trochu jinak.

„Chápu," řekl Hal. „Mohu se vás na něco zeptat? Jste baron. Kde máte své pozemky?"

„Daleko na západ odsud, západně od Fovantu," odpověděl Danikel. „Mohu vědět, proč se ptáte?"

Hal se ještě snažil pochopit, jestli Danikelova krvežíznivost nemá nějaké materialistické vysvětlení - jeho majetek mohli například Rocheští zničit při invazi na začátku války. Ale očividně to nebyl ten případ.

„Jen mě to zajímalo," řekl Hal.

„Měl bych ale jednu prosbu," řekl Danikel. „Mohl bych dostat dva draky?"

Hal zdvihl obočí.

„Cítím, že mohu létat víc, než jsem kdy létal," vysvětloval Danikel. „To je jeden z důvodů, proč chci odsud odejít jinam. Vypadá to, že naše letka je na seznamu zásobování až někde dole, a já jsem o tuto laskavost žádal kapitána Rhaetiu už několik měsíců. Dělal, co mohl, ale nebylo to nic platné."

„Dva draky," přemýšlel Hal. „Mám několik černých draků a ty budu dávat svým nejlepším letcům, mezi něž budete jistě patřit. Ale ani my nemáme nadbytek zásob. Napadá vás nějaký způsob, jak byste mohl odejít z této základny s tím drakem, kterého máte teď?" zeptal se Hal. „Za předpokladu, že si ho chcete nechat."

„To chci," řekl Danikel. „Hoko není právě nejsilnější drak, ale je zvyklá na moje způsoby, a určitě bych si s ní lépe zvykal na nové prostředí. Ano, vezmu ji s sebou."

„Uvědomujete si ale, že to rozhodně mé vztahy s vaším dobrým kapitánem nijak nezlepší."

„Přirozeně," řekl Danikel. „Takže předpokládám, že odjedete zítra, jak nám řekl kapitán. Já budu mít ranní hlídku a přidám se k vám někde po cestě jen s tím nejnutnějším, co budu potřeboval. Možná byste mohli letět podél hlavní silnice na východ a mohli bychom se sejít někdy během zítřka."

„Jak přesně to chcete provést s kapitánem Rhaetiou?"

„Nechám mu vzkaz."

„Z toho se zblázní," řekl Hal. „A jsem si jistý, že udělá něco takového, jako že na vás třeba vydá zatykač jako na dezertéra."

Danikel rozhodil rukama.

„Na tom mi příliš nezáleží." Slabě se usmál. „Co může dělat? Pošle mě za trest do války?"

Hal se zasmál.

„Uděláme to tedy tak ... a velice rychle poletíme na území, které je pod derainskou kontrolou. Vám možná bude odpuštěno, když jste ten hrdina. Ale mně hrozí, že skončím v sagenském vězení a budu obviněný .... sakra, vlastně nevím z čeho. Ukradení draka. Z krádeže letce. Z čehokoli."

„Neměly by s tím být žádné problémy.“ řekl Danikel přesvědčeně.

A opravdu nebyly. Danikel na docela malém, mladém modročerném drakovi k nim slétl asi na hodiny letu od své sagenské letky a za dva dny už byli zpátky v Bedarisi.

Hal měl teď o devět letců víc, než nutně potřeboval.

Ale neměl strach, že by zůstali nevyužití.

Rocheští mu jeho seznam brzy zredukují a on bude pravděpodobně muset najít nějaké dobrovolníky, kteří mu zatím z toho či onoho důvodu nevyhovovali.

Teď už mu zbývala jen jedna armáda, u které se měl zastavit, a on si mohl dovolit být velice vybíravý.

„Víte," řekl kapitán sir Lu Miletus, „jistá část mne si přeje, abyste přijel kvůli tomu, že chcete do svého létajícího karnevalu naverbovat mě."

Vypadal jen o trošičku méně vyčerpaně než během bitvy o Bedarisi.

„Jsem si jistý," a Hala stálo značné úsilí, aby neoslovil sire muže, který mu dělal velitele při jeho prvním souboji ve vzduchu, „že kdybyste chtěl, nějaký způsob by se našel."

„Ne," řekl Miletus. „A už mě dál nepokoušejte. Mám tady lidi, o které se musím postarat. I když by se mi hodilo ještě pár lidí navíc, o které bych si mohl dělat starosti ... máme už jen posledních devět letců."

Hal si vzpomněl na lidi, kteří ho pojili ke kavalerii, dokud je nezabili, přikývl a pak položil jednu otázku, i když si nebyl jistý, jestli na ni vůbec chce slyšet odpověď.

„Je Aimard Quesney ještě ..."

„Ano, ještě je, a pořádně," odpověděl Miletus. „I když má problémy udržet si nějaké spolubydlící."

„A Chook?"

Chook byl velikánský kuchař, který jednou odrazil sám bez cizí pomoci útok Rocheských jen se sekáčkem v ruce.

„Ha, ten je nesmrtelný."

Miletusova letka byla ubytovaná na bývalé mléčné farmě. Veliká stodola se báječně hodila na ustájení draků a bylo tam i dost přístavků pro každého.

Miletus Hala přiměl, aby mu slíbil, že zůstane na večeři a pak na pár skleniček. Potom ho nasměroval do malého kravína.

Hal tam našel Aimarda Quesneyho, který byl ještě hubenější než dříve a měl ještě komičtější kníry. Ležel na kavalci a četl si sbírku poezie.

Když Hal vešel, odložil knihu.

„Proboha, to je mladý Hal... promiňte, lord, eh ..."

„Zůstaneme u Hala," řekl Kailas. „Ale můžeš vynechat to slovo mladý. Myslím, že to pro mě už tak tři roky neplatí."

„Tak jsem to četl."

Quesney spustil nohy na podlahu a posadil se.

„A dáváš dohromady nějakou superletku."

„To je pravda. Chceš se přidat?"

Quesney vytáhl obočí až na čelo a zakroutil si knír.

„Soudím, že to je něco jako kompliment.

Předpokládám, že si nepamatuješ, že když jsme spolu naposledy pořádně mluvili, zatratil jsem tě jako rozeného zabijáka. To je asi těžko ten nejlepší vztah, jaký může někdo mít se svým velitelem.

A já jsem názor na tebe mezitím nezměnil.

Vlastně naopak, jestli je aspoň polovina toho, co jsem četl, pravda, tak jsi v zabíjení ještě zdatnější."

Hala to trochu pobavilo, místo aby se rozčílil. „Možná je to tak. A rozhodně teď chápu, proč mi sir Lu říkal, že jsi měl problémy udržet si nějakého spolubydlícího.

Mimochodem, víš o nějakém jiném způsobu, jak ukončit válku, než je zabíjení?"

„Rád bych se všem pokusil říct, ať toho nechají a jdou domů," řekl Quesney. „Nebo by možná mohli někteří z nás ... muselo by nás být dost ... a na obou stranách ... odešli bychom a řekli bychom, že už dál nebudeme bojovat, že jsme už unavení ze všeho toho zabíjení a umírání ... možná by to mělo nějaký výsledek."

„To jsou jen sny."

„Ano, jsem snílek," souhlasil Quesney. „A dokud nebudu mít dost odvahy na to, abych se jednoho dne odmítl na toho zatraceného draka posadil nebo dokud se těm mizerům nepodaří mě zabít, budu se dál podílet na tom krveprolití.

Ale ne, Kailasi. Já se k vaší eskadře nepřidám a ani ti nepoděkuji, že jsi mi to nabídl.

A teď mě už nech na pokoji, sakra! Byl jsem tu velice spokojený, četl jsem si verše o světě, který není až po uši ponořený v krvi, a možná že jsem i snil, že tam jsem, dokud ses ni neobjevil a nedonutil mě přemýšlet.

Jsem už unavený z přemýšlení ve světě, který, jak se zdá, upustil od veškerého myšlení.

K čertu s tím vším, Kailasi. A k čertu i s tebou. Vrať se do své války a uvidíš, jestli zabít všechno a všechny, kdo jsou na dohled, bude fungovat."

21

Hal to cítil z větru - zima se blížila ke konci.

Válka zase doopravdy začne.

Dalším znamením byl neustálý příval kurýrů, kteří přijížděli z hlavního velení v Paestu, lodě plující s depešemi přes Chicorský průplav z Deraine a zablácené dostavníky z Fovantu.

Méně vítaný už byl příval administrativy z velení, a ještě horší byli vlivní lidé odkudkoli, kteří přijížděli na návštěvu a byli celí nedočkaví, aby si „prohlédli" tu slavnou - ačkoli ještě nebylo nic, na čem by se mohla její sláva zakládat - První dračí eskadru nebo ještě lépe, aby se setkali s jejím velitelem, tím proslulým pánem draků.

Jediným návštěvníkem, který byl naopak vítaný, byl lord Bab. Ten přijel a prohlásil, že až bude mít Hal příště zase nějaký skvělý nápad, měl by si ho raději nechat pro sebe. Cantabri připustil, že se zmínil o Halově Speciální útočné eskadře v důležitých kruzích, což znamenalo u krále Asira. Okamžitě dostal rozkaz, aby takovou jednotku vytvořil, aby měla alespoň velikost batalionu a aby byla připravená na zvláštní úkoly, jež ji budou čekat během jarní ofenzívy.

Hal mu projevil falešný soucit.

Měl víc než dost svých vlastních problémů.

Když si před několika lety představoval, že sestaví takovou eskadru, v níž budou výborně vycvičení a zkušení drakoletci, ti nejnebezpečnější, jež mají Deraine i Sagene k dispozici, nemyslel na to, že mnozí z nich mohou být také trochu nafoukaní.

Ale bylo to tak.

Rer Alcmaen sotva dostal černého draka, na jehož výcvik potřeboval téměř tak málo času, jak se chlubil, a už přiměl jednoho sagenského letce, aby se před úsvitem vydali přes frontu, i když to bylo v rozporu s Halovými rozkazy.

Hal se do něho pustil, ale jen vlažně, protože Alcmaen se vrátil se dvěma vítězstvími v soubojích s nepřítelem. Samozřejmě že tvrdil, že vyhrál čtyřikrát, ale bohužel jen u dvou soubojů byli nějací svědci. Ohromně se urazil, když Hal odmítl nahlásit jeho úspěchy vrchnímu velení.

Alcmaenovo vychloubání podnítilo Danikela, barona Trochu, aby se také vydal přes frontové linie. Nezatěžoval se ale tím, aby si vybral někoho, kdo poletí s ním, a vrátil se se třemi vítězstvími. Všichni tři draci šli k zemi na dohled od linií, a tak mu to mohli svědci potvrdit.

Sagenské noviny byly přirozeně úplně fascinované těmito pěti vítězstvími a hlasitě vytrubovaly, jak jsou sagenští letci skutečně nejlepší.

Pro Alcmaena to znamenalo nesmírně mnoho, pro Danikela ale zřejmě naopak vůbec nic.

Pro Hala to ale znamenalo, že ty dva nemůže disciplinárně potrestat, aniž by tím na sebe přivolal rozhořčení novin a s největší pravděpodobností i krále Asira.

Hal proklínal svou novou úlohu diplomata a vrátil se ke své práci.

Problém, který se týkal všech jeho zkušených letců, spočíval v tom, že si jen málo z nich myslelo, že se mají ještě co naučit.

Hal o tom věděl své, ale musel svá ponaučení předkládal velice opatrně, protože se bál, že jinak by nad nimi mohli jeho zabijáci ohrnovat nos.

Dal dohromady šest pravidel, která se mají dodržovat při létání na dracích:

Než se pustíte do souboje, vždycky musíte být ve výhodě. To znamená, že máte využít výšku, moment překvapení, nějaký nezvyklý úhel, mraky. Pokud nejste ve výhodě, nepouštějte se do boje. Vždycky si dávejte pozor na to, aby drak nepřítele nebyl proti slunci a neútočil na vás z nějakého špatně viditelného místa. Naopak se snažte, aby proti slunci byl váš drak.

Váš drak pravděpodobně ví lépe než vy, co dělat. V každém případě neuškodí, když budete pozorně sledovat jeho křik, troubení a změny nálady.

V souboji si vždycky si nechávejte otevřená zadní vrátka. Nikdy se nenechte zahnat do kouta. Pokud k tomu dojde, pokuste se vystoupat vzhůru. Nikdy se nepouštějte do letu střemhlav dolů nebo do boje v protisměru, pokud se tomu lze vyhnout - rocheský letec a jeho

drak v tom budou zřejmě lepší než vy, a když to zjistíte padesát stop nad zemí, nemáte už moc velké šance.

Vždycky buďte při útoku v přesile. Nikdy se nepouštějte do boje jeden na jednoho a jen zřídkakdy dva na jednoho. Nebuďte namyšlení a neberte jako samozřejmost, že zvítězíte, když budete tři na jednoho.

Válka není sport. Zabíjí se v ní, takže nemyslete na rytířskost nebo na to, co je „fér".

A nakonec, pravidla vždycky ovlivňuje konkrétní situace. Všech pět předchozích pravidel může v jediné vteřině pozbýt smyslu, a potom byste měli být schopní uvědomit si to a letět pryč do bezpečí.

Všechno to bylo nanejvýš logické. Ale Hal musel být velice obezřetný, aby přiměl své letce naučit se tyto zásady respektovat.

„Myslím si," stěžoval si jednoho večera Myntě Gartové, „že bych měl raději použít kladivo, abych to některým vtloukl do hlavy."

„A co takhle," navrhl Mariah, „kdybych vymyslel takový maličký kouzlíčko. Buď z nich udělám chytrý a mazaný letce, ... nebo je možná všechny proměním v plchy."

„Tak dobrý kouzelník zase nejsi," řekla na to Gartová.

„Chceš se vsadit?"

Mynta to chvíli zvažovala, ale pak zavrtěla hlavou.

„Bylo by pro mě zlé, kdybych prohrála ... zvlášť jako plch. Chápu, že nikdo nepřijímá porážku s klidnou myslí."

Hal způsobil, že se ze zbrojíře Joha Kiouse stal bohatý muž, i když se nedá říci, že by byl úplně spokojený, protože Kious opovrhoval byrokracií. I když mu s tím Hal pomáhal, na nezávislého řemeslníka toho papírování bylo přece jen příliš.

Musel si najmout několik mužů, aby pro Halovu eskadru zhotovil opakovači kuse, a navíc byl zaneprázdněný výrobou upravených zápalných lahví. Původně to byly tenké skleněné lahve s hořlavinou, které byly očarované tak, aby se vznítily.

Hal ale navrhl ve spolupráci s poručíkem lordem Callem Goangem druhou generaci lahví. Měly tvar podlouhlé šipky a byly dlouhé jako mužská paže. Byly odlité z levné olověné slitiny, aby se ušetřily

peníze i aby se snadno rozbíjely. Byly rozdělené na dvě části, jež byly sešroubované k sobě, a duté místo uprostřed bylo vyplněné větším množstvím zápalné látky, zapečetěné ještě kouzlem.

Tyto ohnivé šipky byly daleko přesnější a lépe se držely než staré zápalné lahve, ačkoli v muničním skladu byla starých lahví pro případ nouze ještě pěkná zásoba.

Hal měl vtíravý pocit, že by měl vymyslet ještě nějakou novou zbraň, ale jeho představa se stále nějak nemohla zhmotnit.

Možná na to přijde během bitvy.

„Tak tady je můj plán," řekl lord Egibi, velitel První armády. Bílé kníry se mu jemně vlnily ve větříku, který foukal do jedné z místností panského domu, jenž sloužil jako velitelství První armády.

Hal se snažil zachovat neutrální výraz a studoval mapu na stojanu.

„Vypadá to stejně jako jiné ofenzívy, které pro nás skončily neúspěšně," pokračoval Egibi. „Frontální útok podél celých rocheských linií, který má za cíl vyhnat je konečně z těch hor, kde se drží už přes rok.

Ale není to tak docela ono.

Zaprvé nebudeme mít obvyklé posily v podobě obléhacích strojů, které zřejmě Rocheské v minulosti jen varovaly. Místo toho zaútočí vybrané jednotky a Rocheští si budou myslet, že to je obyčejný útok, jen s větším počtem vojáků.

Až se pak posunou dopředu, uvalíme na Roche mocné kouzlo a celá fronta zaútočí unisono - to bude součást útoku v druhé vlně.

Třetí částí tohoto plánu bude útok z křídel.

Váš názor, lorde Kailasi?"

Hal se rozhodl, že bude jednat diplomaticky.

„Já jsem jen letec, pane. Nemám žádný názor a zajímá mě jen, co má podle vašeho plánu dělat moje eskadra."

„Chci, abyste před útokem neprojevovali žádnou zvláštní aktivitu, jež by mohla Rocheské varovat," řekl Egibi. „Potom, v den útoku, chci, abyste ve velkém počtu přeletěli jejich linie. Chci, abyste získali úplnou nadvládu nad vzdušným prostorem, aby Rocheské neměl kdo varovat."

Hal přikývl a přemýšlel.

„Mám lepší nápad, pane."

Egibi čekal.

„Rád bych začal už dnes dělat průzkum všech rocheských přistávacích ploch za jejich liniemi.

Žádný z letců nebude mít ani ponětí o vaší skvělé strategii," pokračoval Hal, vděčný sám sobě za to, že nepoužil méně vznešené slovo taktika. „Takže kdyby je sestřelili, neměli by při výslechu co říct.

Potom, v den útoku, nepoletíme přes linie, ale nad rocheské přistávací plochy. Když budeme mít štěstí, nepodaří se jejich letcům vůbec doslat do vzduchu."

„Hmm, zajímavé," řekl Egibi. „A bezpochyby je snazší zastřelit kachnu, která sedí v mokřinách, než tu, která vzlétne do vzduchu.

Ano, ano, váš nápad se mi velice líbí."

Lord Bab Cantabri vrazil do Halova stanu.

„Co tu máte k pití?"

Hal odhadl, jak moc je Bab rozčilený, a rozhodl se nalít velmi silnou brandy místo vína.

Cantabri ji do sebe obrátil a natáhl ruku, aby mu Hal dolil.

„Copak vás dostalo do tak roztomilé nálady?" zeptal se Hal.

„Informoval vás náš dobrý pán o nadcházející ofenzívě?"

„Ano," řekl Hal. „Předevčírem."

„Nezmínil se náhodou o jistém útoku na rocheské pravé křídlo, který má odvrátit pozornost?"

„Ano, zmínil."

„A nezaznamenal jste náhodou, která jednotka má tento útok provést?"

„Jejej," řekl Hal.

„Jejej je na místě," zuřil Cantabri. „Strávil jsem poslední dva měsíce tím, že jsem dával dohromady skupinu zabijáků, kteří budou dobří ve všem od plížení v keřích až po plavání v řece bez jediného šplouchnutí.

A co za můj pot a jejich krev dostaneme? Možnost stát jeden vedle druhého, jako bychom byli ta nejprostší zvířata, a pochodovat kupředu, dokud nás nezabije nějaký tupec s kopím.

Takové zatracené plýtvání."

„Aspoň nebudete součástí frontálního útoku," řekl Hal.

„To je ale zatracená legrace," řekl Cantabri, „Nemyslíte, že Rocheští mohli třeba náhodou posílit křídla? A až uvidí, jak se na ně do kopce řítí tlupa vojáků, že by se mohli také bránit?

Nebo ještě hůř, protože moji muži jsou jen lehce vyzbrojení, že by mohli ze svahu dolů poslat několik rot těžké kavalerie, aby naše jednotky úplně zničila?"

Hal zdráhavě přikývl na souhlas.

„Jediná zatracená šance, jaká mě v tuhle chvíli napadá, je dostat nějakou lehkou jízdu na moje levé křídlo," zavrčel Cantabri, „a ty mizery vystrašil.

Ne že bych si ale myslel, že se vojáci na obou stranách dají v dnešní době nějak snadno vyděsit."

Tak vysoko nad zemí je pěkně, pomyslel si Hal, když Bouřlivák opsal oblouk kolem impozantního kupovitého oblaku a tunelem proplul do dalšího.

Za ním na západě se začala hrnout větší mračna, jež slibovala bouři.

Ale Hal se svým úkolem skončí dřív, než k němu bouře dojde, i když možná trochu zmokne a profoukne, až se bude vracet.

Jeho drak také vypadal velice spokojeně, že může dováděl vysoko v oblacích, kde nikdo jiný není, a nemusí slídil po nepříteli jako Hal.

Jakmile se ale Kailas podíval dolů, strhlo ho to zpátky do reality. Uviděl pod sebou holé území rocheských linií, tak zničené boji, že tam nic nerostlo, a nebylo tam nic než zákopy a poničené, orvané věci, jež kdysi bývaly stromy.

Byl příliš vysoko, aby viděl i rozkládající se těla pod nimi. Nechtělo se mu ani pomyslet na to, kolik jich ještě po nadcházející ofenzívě přibude.

Hal pobídl Bouřliváka k letu na východ a z mošny připevněné k dračímu krunýři vyndal mapu.

Jeho letci postupně doplňovali na mapě místa, kde byly rocheské přistávací dráhy.

Byla tam jen jedna „díra", prázdné místo asi devět mil za rocheskými předními pozicemi.

Dva letci hlásili, že v té oblasti krouží černí draci, a tak se Hal rozhodl vydat se na poslední a zřejmě i nejnebezpečnější průzkum sám.

Byl vděčný za to, že na obloze byly nerovnoměrně rozptýlené mraky, za které se mohl schovávat a doufat, že ho ze země neuvidí nikdo, kdo by mohl vyhlásit poplach, že zahlédl osamoceného letce, a připravit mu nějakou past.

Kailas zatím vždycky dokázal dobře odhadnout vzdálenost, kterou na drakovi uletěl. Když už to bylo podle jeho odhadu devět mil, začal tedy velice pozorně prohlížet zem pod sebou.

Jeho zrak upoutalo něco rozmazaného, jako by se mu něco dostalo do oka.

Hal si ale oko nepromnul ani se neobrátil zrak jinam, ale díval se upřené do toho místa.

Náhle z té rozmazané skvrny vylétli dva černí draci, jako by z ničeho nic.

Ta rozmazaná skvrna bylo kouzlo docela vysoké úrovně, které chránilo to, co určitě musela být přistávací plocha.

Hal se rozhodl, že by měl slétnout níž a rychle nad tou rozmazanou skvrnou proletět, aby se podíval, jestli neuvidí nějaké podrobnosti. Snad se mu podaří ty dva rocheské draky pod ním překvapil.

Tohle, pomyslel sir by mohl být dobrý způsob, jak se dát zabít. Měl by rychle letět domů.

Ale povinnost - a možná i jeho vlastní hrdost - volaly.

Zdvihl otěže, aby Bouřlivák slétl střemhlav dolů, a z mraku pod ním, ani ne na míli daleko, vylétli další dva černí draci.

Hal zaklel.

Nechal se nachytat, bezcílně tam létal sem a tam, jako by to byl jeho první let.

Měli trochu výhodu, protože byli výš než on, a rychle se k němu blížili. Drželi se těsně u sebe.

Zkušení letci.

Byla tam dole kouzlem chráněná *Ky* Yasinova eskadra?

O tom může přemýšlet později.

Hal škubl za opratě, ale jeho drak nepotřeboval žádné vedení. Všiml si černých draků a už k nim zahýbal a vřískal na znamení, že je vyzývá k boji.

Draci hrdost byla téměř tak sebevražedná jako ta lidská.

Hal znovu zaklel, protože si uvědomil, že si nepřipravil kuši, když přeletěli přes rocheské linie, čímž porušil jeden ze svých vlastních příkazů.

Jak napínal kuši a ujišťoval se, že zásobník na munici pevně drží na špičce zbraně, myslel na to, že není způsobilý, aby létal se svou eskadrou, natož aby jí velel. Byl už moc dlouho pryč z bojiště a začal být nedbalý.

Hal nasměroval Bouřliváka na draka napravo. Letěli přímo na to zvíře, jež bylo o hodně větší než Bouřlivák.

Buď dojde ke střetu, nebo jeden z nich změní směr.

Rocheský letec, který seděl na nejbližším drakovi, nemohl dělat nic jiného, než střílet ze svého luku, když se přiblížili. Kdyby se pokusil o něco jiného, velice pravděpodobně by došlo ke kolizi.

Hal měl kuši napjatou a mířil.

Rocheský letec to uviděl, ucukl, zastavil na vzdálenosti menší než dvacet metrů, přitáhl otěže a naklonil se k úhybnému manévru.

Hal vystřelil právě v okamžiku, kdy černý drak křídlem málem zavadil o Bouřliváka. Šipka zasáhla rocheského letce do boku.

Hal slyšel výkřik a muž se celý zkroutil, vypadl ze sedla a spirálovitě padal na zem.

Hal na něho zapomněl, napínal znovu kuši a vložil do ní další Šipku. Levým kolenem zatlačil Bouřlivákovi do boku a drak udělal otočku, právě když další rocheský letec navedl svého draka na Hala.

Přesně před nimi teď bylo jedno z těch mračen.

Hal mířil přímo k němu. Podvědomě si přál, aby byl ten mrak tak měkký, jak vypadal, jako hebký polštář.

Ale nebylo to tak. Náhle kolem něho bylo šero a polévaly ho spršky deště. Hal neviděl ani na Bouřlivákovu hlavu. Aspoň že vítr nebyl tak silný, aby to byla vichřice.

Jeho drakovi se v mračnu nelíbilo o nic víc než letci, a tak zatroubil, jako by si stěžoval.

Hal si v duchu představoval, kde asi je on a kde je ten rocheský letec. Počítal do čtyř a pak strhl Bouřliváka prudce napravo a nahoru.

Stoupali v otočce dál, dokud nebyl Bouřlivák téměř ve stejném směru, jakým přiletěli, a pak prudce trhl otěžemi.

Slyšel, i když nemohl nic vidět, jak Bouřlivákova křídla prudce třeskla, a pak už byli z mračna venku.

Těsně pod nimi, přesně jak doufal, byl ten druhý letec, který svého draka právě nutil k otočce, protože nechtěl letět za Halem doprostřed mračna.

Uslyšel zvuk Bouřlivákových křídel, podíval se nahoru a uviděl draka právě ve chvíli, kdy Hal vystřelil. Šipka se mu zabodla do krku a on s plesknutím padl na sedlo.

Hal se s Bouřlivákem opět otočil.

Někde tam budou ti další draci, kteří Hala jistě viděli, a poletí rychle za ním.

Znovu Bouřliváka pobídl a rychle se vraceli, odkud přilétli.

Za ním, ale ještě pořád trochu níž, byli zbylí dva rocheští draci.

Před nimi se tyčila pevná hradba mračen.

Hal přemýšlel, že by se obrátil zpátky a zaútočil na ty dva draky ale pak v sobě takovou krvelačnost potlačil.

Už jednou měl štěstí.

Znal až příliš mnoho vojáků, kteří se moc často spoléhali na to, že budou mít štěstí.

Bouřlivák vlétl do mraku. Tenhle byl něco jako starší bratr toho předchozího.

Drak tam byl polapený, zvedlo ho to o tisíc stop, pak ho vítr zase zahnal dolů a Halovu tvář zatím bičoval déšť. Měl pocit, že mu na ni místo kapek vody dopadají ostré kamínky.

Octli se na boku, Bouřlivák se horečně snažil zvládnout své tělo, a pak byli najednou z mraku venku. Letěli pod ním a svět kolem nich byl celý šedivý deštěm.

Nebyli ani sto stop nad zemí. Nikde nebyla ani známka života, jak bouře bičovala zemi.

Hal mířil k rocheským liniím. Vystoupali do výšky tří set stop, když je přelétali.

Napravo od něho vystřelil katapult dlouhý Šíp. Minul ho ale o několik metrů a Hal byl v bezpečí, na druhé straně fronty.

Viděl dost, aby mohl doplnit poslední prázdné místo na mapě.

Teď mohl přesně naplánovat, jak bude jeho eskadra postupovat v den útoku.

Ve stanu lorda Egibiho zahlédl Thoma Lowesse. Vypadal nevinně, ale Hal poznal, že ofenzíva bude zahájena velice brzy.

22

Hal zatroubil na trumpetu jeden tón, pobídl Bouřliváka a slétl k ještě potemnělé zemi pod nimi, kam zatím nepronikla záře vycházejícího slunce.

Čtyři draci letěli za ním ve formaci ve tvaru písmene V. Všichni byli vyzbrojení ohnivými šipkami a náhradními zásobníky do kuší.

Pod nimi ležela ta rozmazaná skvrna, pod níž se nacházela skrytá přistávací plocha. Hal doufal, že je to základna *Ky* Yasina.

Na jiných místech útočili další letci z jeho eskadry na ostatní dračí základny.

Hal přitáhl opratě, aby zmírnil střemhlavý let. Nebyl si jistý, zda má dostatečnou výšku, aby mohl proletět tou rozmazanou skvrnou a stále ještě zůstat nad zemí. Rozhlédl se ale na obě strany, viděl, jak vysoko jsou stromy, a dospěl k názoru, že bude mít dostatek prostoru na boj.

Cítil podivné chvění, když „udeřili" na tu rozmazanou skvrnu. Ucítil, že se Bouřlivák také otřásl.

Pak už byli ve volném prostoru, asi sto stop nad rozlehlou mýtinou uprostřed lesa. Pod nimi se rozkládaly veliké plátěné plachty, což byly přístřešky pro draky, a po jedné straně mýtiny stály stany různých velikostí. Tam byli ubytovaní letci a příslušníci pozemních jednotek.

„Nejprve draky," nařídil Hal a cítil, jak se mu žaludek svírá odporem vůči sobě samému. „Naházejte do jejich přístřešků ohnivé šipky, to je trochu zpomalí."

Letci ho poslechli a ohnivé šipky padaly dolů a prorážely silné plátno. Z přístřešků stoupal bílý dým.

Hal s Bouřlivákem vyletěl nahoru a kroužil kolem, sotva pětadvacet stop nad zemí.

Viděl, jak muži utíkají na obou stranách mýtiny ke katapultům, ale nevěnoval jim žádnou pozornost. Nebudou mít čas své zbraně ani nabít, natož z nich vypálit.

Hal slétl k úhledné řadě stanů a házel na ně ohnivé šipky. Schválně si vybíral ty menší, protože se domníval, že to budou pří-

střešky drakoletců. Uvědomil si, že by vždycky raději zabil člověka než draka.

Znovu vylétl s Bouřlivákem vzhůru, podíval se dolů a viděl, jak jeho čtyři letci zapalují stále větší plochu základny.

Z jednoho, pak ze dvou přístřešků pro draky vyšlehly plameny a Hal slyšel, jak uvnitř křičí umírající zvířata.

Chtělo se mu zvracet, ale ovládl se, dal znamení zatroubením na trumpetu a jeho čtyři druhové vzlétli z moře plamenů nahoru.

Hal stále ještě nevěděl, jestli to byla eskadra *Ky* Yasina. Neochotně usoudil, že zřejmě ne, protože základna nebyla pro celou eskadru dost velká. Možná to ale byla jedna nebo dvě letky patřící Yasinovi, protože tam přece byli černí draci, a pokud věděl a doufal, byl Yasin jediný z Rocheských, který je měl.

Asi dvanáct mil odtamtud byla další základna a Hal nasměroval svého draka k ní, aby tam pomohl své letce v útoku.

Trvalo dvě hodiny, než mohl dát Hal znamení, aby se jeho formace vrátily na základnu a čekaly na další úkoly. Skutečně se jim podařil ten skvělý kousek zneškodnit rocheské letce ještě dříve, než se dostanou do vzduchu.

Hal viděl ve vzduchu jen asi půl tuctu draků, jak se blíží k frontě, a na ty okamžitě zapomněl.

Pod ním zuřila bitva.

Neměl ani tušení, kolik vln útoku Egibi poslal do strmého srázu z derainských pozic pod ním.

Byl tam prořídlý zástup vojáků, kteří bojovali zhruba v polovině srázu.

Za nimi byla země hustě posetá zraněnými a mrtvými.

Vypadalo to ještě hůř, než se Hal obával.

Podíval se na křídla, jestli tam uvidí, jak si vede Cantabri a jeho Útočná eskadra, ale nic neviděl. Nevěděl, co si o tom má myslet.

On ale měl svůj vlastní úkol.

Přiletěli k základně a přistáli. Letci sesedli z draků a začali si povídal o tom, jak ty Rošáky zničili ještě dřív, než si stačili uvědomit, co se to vlastně děje.

Hal splnil úkol bez jakýchkoli obětí.

Přiběhli k nim vojáci, kteří nakrmili a napojili draky, vyzbrojili je dalšími kušemi a ohnivými šipkami.

Další vojáci se snažili letce přesvědčit, aby si trochu odpočinuli, vypili si sklenici vína nebo piva a snědli chléb se silnou vrstvou hovězího masa.

Většina letců ale neměla na nic chuť, protože jim v žilách vřela krev válečníků.

Hal si je všechny zavolal.

„Vedli jsme si dobře," řekl. „Teď to uděláme ještě lépe." Ukázal na tři letce, mezi nimiž byli Danikel a Alcmaen, a potom na Cabeta, o němž věděl, že nebude příliš rozrušený a nespustí ze zřetele jeho příkazy.

„Vy čtyři vyleťte vysoko. Jestli se některému z rocheských letců podaří uniknout a někoho z nás napadnout, zlikvidujte je."

Danikel zasněně přikývl a Alcmaen se zazubil. Všichni čtyři letci se rozeběhli ke svým drakům.

„Zbylí letci se rozdělí do dvojic. Chci, abyste důkladně prohledávali bojiště. Když uvidíte jakékoli rocheské prapory, kohokoli, kdo vypadá jako velitel nebo dokonce důstojník, zabijte ho. Dokud budete moci, používejte ohnivé šipky a snažte se držet mimo dosah jejich katapultů.

Až vám dojdou šipky, střílejte z kuší.

Nevím, jak jsme na tom, ale možná se nám podaří našim vojákům na zemi alespoň trochu pomoct.

Teď jděte."

O několik minut později už byl Hal zase nad strmým srázem. Trochu přemýšlel o své eskadře. Dal tenhle skvělý útvar dohromady se značným úsilím, zatím však ještě ani jednou nebojovali jako celek, vždycky jen rozděleně, po částech či po dvojicích.

Po bitvě to bude musel rozvážit.

Za předpokladu, že přežije.

Navzdory svým vlastním rozkazům slétl nízko nad sráz. Bylo dost teplo, aby se objevily stoupavé proudy vzduchu, a Hal pobídl Bouřliváka, aby se jimi nechal unášet směrem k vrcholu.

Letmo pohlédl na křídla vojska a konečně tam uviděl nějaký pohyb.

Hal odhadoval, že lord Bab vyčkával, až budou mít všichni plné ruce práce, a teprve pak poslal svou Útočnou eskadru do boje.

Derainská pěchota se pomalu šplhala vpřed a využívala přitom jako úkryty rokle, jámy a pahýly stromů. V tomto strmém terénu v žádném případě nemohli používat tarasy ani držet v ruce štíty.

Hal před sebou uviděl chumel praporů a vytáhl z plátěných vaků po obou stranách Bouřlivákova krku ohnivé šipky. Shodil je dolů, ale nepočkal ani, aby se podíval, co způsobily.

Před ním byla skupinka jezdců; i na ně svrhl ohnivé střely.

Potom doletěl nad vrchol srázu a uviděl, jak na něho míří katapult. Strhl Bouřliváka stranou právě ve chvíli, kdy střelec zdvihl palební páku. Zbraň byla očividně v minulosti hodně používaná, protože pravý bodec se zlomil. Tětiva luku šlehla směrem zpátky a rozřízla střelce téměř ve dví.

Hal zahlédl nějakého muže na koni, který vypadal urozeně, a tak na něho vystřelil z kuse. Potom se ocitl nad rocheským pravým křídlem.

Cantabriho útočníci nepostupovali vpřed v řadě, jako by byli na cvičišti, jak se učila útočit pěchota, ale posouvali se k nepříteli velkými skoky nebo pomalým plazením. Jeden voják vždycky kryl druhého, jeden oddíl druhý, jedna rota kryla střelbou druhou.

Hal obrátil Bouřliváka a shodil nad rocheskými liniemi ohnivé šipky. Uslyšel výkřiky a uviděl, jak vojáci ustupují.

Pod ním hlasitě zazněly lesní rohy - Cantabri posílal do boje zálohy. Hal letěl podél fronty. Natáhl se pro další ohnivé šipky, ale vaky už byly prázdné.

Pocítil bolest a uviděl, že má v paži zabodnutý kus šípu, jehož zakrvácená špička činí ven. Vůbec si nevšiml, že ho někdo zasáhl.

Hal vzlétl s Bouřlivákem do výšky tisíce stop, odhodlal se, chytil hrot do zubů a vytáhl šíp ven.

Krvácel, a tak si dýkou odřízl kus kalhot a ránu si ovázal. Stále ještě necítil nijak velkou bolest.

Podíval se dolů na bitevní pole. Uviděl své draky i zvířata z dalších derainských letek, jak se vznášejí a klesají jako černé vrány, jež se vrhají na kořist.

Pro bitevní pole bylo takové přirovnání zcela oprávněné. Těla byla nakupená na celém svahu jako temně karmínový koberec.

Ten koberec ale ustavičně rosil do výšky.

Hal se právě chystal vrátit se pro další šipky, když se nelibozvučně rozezněly trumpety.

Uviděl, že na pravém rocheském křídle Cantabriho útočníci vtrhli na vrchol srázu a Rocheští neustále couvají a ustupují.

Pod ním se ozval řev plný bolesti; nevěděl, odkud přichází. Derainská a sagenská pěchota, které se pomalu probojovávaly nahoru na kopec, konečně dorazily k Rocheským a zaútočily.

Rocheská linie se rozpadla na dvě části, pak se rozdělila na tři místa a za chvíli už na tucet různých míst. Potom už Rocheští utíkali přes hřeben hory a uháněli pryč.

Bylo to Egibiho velké vítězství.

Hala ale napadlo jediné, když se díval dolu na to krveprolití. Přemýšlel, jak mohou lidé snést takovou bolest, a co bylo ještě horší, jak ji mohou působit jiným.

Bouřlivákovo zatroubení bylo téměř stejně pochmurné jako Halový myšlenky.

23

Počet obětí těch jatek byl vysoký.

Velmi vysoký.

84 000 derainských a sagenských vojáků zahynulo jen v poslední bitvě, Rocheských tam zemřelo odhadem 75 000. Společně s těmi, co zahynuli při dřívějších bojích, bylo dohromady milion vojáků zabito, zraněno nebo pohřešováno.

Sagenská i derainská armáda ztratily nespočet zkušených důstojníků. Vycvičit a nahradit takové muže bude trvat rok nebo i víc.

Mezi nimi byl i lord Egibi.

Vydal se do předních pozic, aby se podíval, jak jeho obléhací stroje vrhají kameny nahoru do svahu.

Jeden z trámů na katapultu se zlomil a kameny se rozlétly do všech stran. Jeden z nich trefil lorda Egibiho do zad a na místě ho zabil.

Velení První armády převzal lord Bab Cantabri.

Někteří z jeho štábních důstojníků se pokusili uspořádat oslavu, ale Cantabri jim to nepovolil.

„Příliš mnoho vojáků zemřelo, aby se kdokoli z nás mohl radovat," řekl. „Na oslavy bude dost času, až na konci války dobudeme Carcaor."

Celou Útočnou eskadru si s sebou vzal na velitelství, aby zajistil, že už nikdy nebude zneužita podobným způsobem jako při právě skončené bitvě.

Cantabri poslal do Sagene a Deraine pro další vojáky, a jak postupně přijížděli, přesouval je hlouběji do rocheského území.

Rocheští zaujali pozice, drželi je a zuřivě bojovali, někdy až do úplného konce.

I oni povolali zálohy.

Hal si pomyslel, že jestli bude válka pokračovat tímto tempem, měl by snad raději už mít s Khiri děti a připravovat je na boj v téhle válce, protože to vypadalo, že potrvá věčně.

Ale alespoň někam postupovali a nedřepěli už pod těmi zatracenými kopci jako tak dlouho předtím.

Eskadře nějakou dobu trvalo, než si na tu změnu zvykla. Mnozí letci, ale hlavně pozemní personál neznali nic jiného než statické válčení, protože se zapojili do bojů až poté, co se ustálila fronta.

Obvykle se přesouvali každý čtvrtý nebo pátý den. Letci vždycky letěli na obhlídku, aby našli místo pro novou základnu - musel to být volný prostor, nejlépe na vyvýšeném místě, protože pro draky bylo snazší vzlétnout, když byli trochu na kopečku. Potom zbourali stany a naložili vozy a eskadra se vydala vpřed ve stopách vojáků v přední linii.

Na novém místě vždycky všichni pracovali. Nejprve vztyčili přístřešky pro draky, potom postavili stany pro podpůrné jednotky a teprve nakonec si letci a pozemní personál postavili stany sami pro sebe.

Hal navzdory své hodnosti a zranění, které se ještě úplně nezhojilo, pracoval s ostatními.

Výhodou této změny, kterou brzy všichni pochopili, bylo, že vzrostl počet příležitostí k drancování. Draci létali těsně před postupujícím vojskem, a když zahlédli nějaký opuštěný statek nebo ještě lépe vesnici, jeden nebo dva letci tam přistáli a důkladně prohledali všechny chalupy ještě dříve, než si na část kořisti mohla začít dělat nároky pěchota.

Dvakrát byli dokonce až příliš rychlí a zranili je Rocheští vojáci, kteří neustoupili tak daleko, jak se zdálo.

Ale čerstvé maso a zelenina místo přídělů, které udržovali v požívatelném stavu jen pomocí kouzel, byly až příliš velké lákadlo, aby letci nebrali ohledy na hrozící nebezpečí.

Ve vzduchu se moc nebojovalo. Hal udržoval svůj útvar v plné síle a těch pár rocheských draků, které potkali, obvykle uletělo do bezpečí. Našli se ale i takoví, kteří zůstali a pustili se do boje. Hal při postupu vpřed přišel o tři draky.

On sám skolil jednoho rocheského draka, stejně jako Farren Mariah a sir Loren. Jednooký Pisidia chytil jednou za úsvitu dva a srazil je dolů. Danikel měl úspěch jednou, ale Alcmaenovi štěstí nepřálo, což vzbuzovalo jeho rostoucí vztek a u zbytku eskadry stále větší veselí.

Po *Ky* Yasinovi a jeho obávaném praporu zatím nebylo ani stopy. Někteří letci předpokládali, že byl povýšen a získal nějaké místo ve štábu daleko od bitevního pole, kde mu nadřízeného mohl dělat jeho bratr, vévoda Garcao Yasin, jeden z oblíbenců královny Norcie.

Ale Kailas o tom věděl své - nejen že se nesetkali s Yasinem, ale neviděli ani nikoho z jeho Strážní eskadry už od bitvy v horách, a i tehdy na ně narazili jen ojediněle.

Neustále dbal na to, aby jeho muži nikdy nepolevili v pozornosti, připomínal jim, že válka ještě neskončila, že není ještě ani v polovině a že se Rocheští dříve nebo později vrátí v plné síle a obloha bude plná krve.

Jednou v noci se Hal probudil s velice jasnou představou o nové zbrani, Kailas věděl, že většina takových potemnělých myšlenek je bezcenná a že se na ně zapomene, ještě než se snící opravdu probudí, ale vytrénoval se pro případ, že by některé takové nápady mohly být dobré, aby se probouzel velice pomalu a neustále se na danou myšlenku soustředil.

Když byl úplně bdělý, prozkoumal ten nápad a s rostoucím vzrušením dospěl k názoru, že je opravdu dobrý.

Druhého dne ráno předal velení eskadry Myntě Gartové, řekl jí, ať se drží obvyklých rozkazů a vysílá letce na hlídky jako vždycky a odletěl zpátky do Paesta.

Setkal se s Johem Kiousem, ujistil se, že výroba kuší pokračuje bez problémů, a vydal se do hlavního stanu, který sloužil jako zahraniční velení všech čtyř derainských armád.

Chtěl mluvit s nějakým kouzelníkem a měl radost, že jeden z Limingových pomocníků měl právě čas. Jmenoval se Bodrugan a stejně jako všichni Limingovi lidé, s nimiž se Hal setkal, byl štíhlý a pohledný a podle Halova názoru také trochu vyčerpaný.

„Nejsem žádný kouzelník," řekl Hal. „Ale domnívám se, že jedno ze základních pravidel zní, že každá část zůstává potenciálně celkem."

„Je to tak."

„Je něco v nepořádku na představě, že vezmeme velký balvan, rozbijeme ho na kousky asi tak velké jako moje ruka a každý z nich očarujeme tak, aby kdokoli, ať už je to kouzelník, nebo ne, mohl

později pronést zaříkadlo a ty kousky by byly zase tak veliké jako původní balvan?"

Bodrugan se zamyslel.

„No ... vlastně vůbec nic. Je to docela jednoduché zaklínadlu."

„Měl byste zájem takové kouzlo připravit?"

Hal mu prozradil, na co chce ty malé kousky použít, Bodrugan se usmál. „To se mi líbí. Jen mě překvapuje, že na to nepřišel někdo jiný, třeba ti, co obsluhují katapulty."

„I mě to překvapuje," souhlasil Hal. Nechal Bodrugana pracovat a řekl mu, ať přijde s hotovým kouzlem na velitelství První armády, kde budou vědět, kde najít První eskadru. Pak mu poděkoval a odešel.

Potom se vydal za dozorcem zajatců a zařídil, aby pracovní skupina rocheských vězňů začala drtit žulový kámen, který sám našel. Potom domluvil, aby rozbité kamení, označené jako tajné a důležité zásilky, převezli do hlavního stanu První armády na bitevní pole.

Pak se průběh války změnil.

Ky Yasinova První strážní eskadra se v plné síle vrátila do boje.

Udeřili na jednu z dračích letek, která byla na polední hlídce, a všech šest letců smetli z oblohy. Naštěstí to nebyl nikdo z Halových lidí.

Letci ale zpanikařili a oznámili to Halově eskadře. Gartová nařídila velitelům, aby své letky rozdělili na poloviny a vzlétli do vzduchu.

Když kdokoli z nich narazí na Yasinovy černé draky, měl se vrátit na základnu. Odtamtud vyletí další letci, aby zalarmovali ostatní letky.

Odpoledne došlo k intenzivní bitce, která Kailase stála tři letce a přinesla mu také tři vítězství.

Právě teď se letci vraceli na základnu, aby nakrmili draky a nechali je trochu odpočinout.

Hal se zamyslel nad tím, jaké je počasí - bylo trochu větrno a na obloze byl sem tam nějaký mráček, ale jinak bylo hezky. Narychlo vymyslel plán.

Zavolal si velitele a vydal nové příkazy.

Řekl Cabetovi, ať vzlétne se svou 18. letkou do vzduchu ve dvou vlnách. Letci se měli rozptýlit a letět tak daleko od sebe, aby nebylo tak úplně snadné si ihned vzájemně poskytnout pomoc. Měli hlídkovat v severojižním směru těsně nad rocheskými liniemi.

„Když někoho zasáhnou," řekl Hal, „vyleťte výš a my vám slétneme dolů na pomoc."

„Jsem naprosto nadšený z toho, že z nás má být návnada," řekl Cabet.

„Pochopil jste to skvěle," řekl Hal, „A možná budu potřebovat, abyste to ještě někdy zopakovali, takže nedělejte nic unáhleného, jako třeba že se necháte zabít."

Cabet se usmál, ale nepovažoval to za příliš dobrý humor. Pak odběhl zpátky ke své letce.

Za několik minut byli Cabetovi draci, které jen ve spěchu napojili a nakrmili, zase ve vzduchu.

Hal si zavolal Richiu a Pisidiu, dal jim rozkazy a i zbytek První eskadry vzlétl do vzduchu.

Kailas nařídil drakům ze svých tří letek, aby letěli přímo nahoru až k mrakům, aby jimi proletěli a pokračovali na východ k zapadajícímu slunci. Potom se obrátil zpátky.

Pod sebou a směrem na západ viděl Cabetovu letku, jak se podle příkazu pomalu přesouvá na východ.

Hal letěl tak vysoko, jak to bylo ještě bezpečné. Vzduch tam byl řídký a Bouřlivák nešťastně syčel.

Potom uviděl Rocheské.

Vynořili se zpoza velkého mraku, který se tam tyčil jako hora. Letěli po třech, dva draci na křídlech vždy chránili hlavního draka uprostřed.

Byly to pěkné, pevné formace, musel uznat Hal. Letci budou muset věnovat více pozornosti tomu, aby se nesrazili s jiným drakem, než čemukoli jinému, kromě té hezké, tučné skupinky derainských idiotů asi tisíc stop pod nimi.

Hal jednou zatroubil na trumpetu a pobídl Bouřliváka k střemhlavému letu dolů směrem k Rocheským.

Ten rozkaz ale ani vydávat nemusel.

Jeho tři letky už pomalu slétaly dolů a roztáhly se do volné formace. Každý letec si pod sebou vybral jeden cíl.

Hal natáhl spouštěcí páku své kuše a zvolil si za cíl prostředního draka ve třetí rocheské formaci.

Letec se podíval nahoru, když byl Hal asi padesát stop nad ním, a Bouřlivák vykřikl, aby vyzval rocheského draka na souboj.

Pak už Hal zaútočil. Jednou vystřelil a letce zabil. Jak se blížili, rozpáral Bouřlivák nepřátelskému drakovi krk.

Hal nechal Bouřliváka sletět dolů skrz rocheské formace, pak s ním zase vylétl nahoru těsně pod rocheské draky. Nabil kuši a vystřelil šipku jednomu z draků do břicha. Neviděl ale, že by ho zasáhl, a znovu vylétl nahoru.

Obloha se jen hemžila spoustou draků, kteří se snažili dostat se tak blízko, aby mohli utrhnout jinému drakovi křídlo nebo strhnout letce ze sedla.

Hal se téměř srazil s jedním ze svých draků, který ho neviděl. Musel uhnout, a když se obracel, uviděl letce na ohromném černém drakovi, z jehož krunýře vlál rocheský prapor.

To musel být Yasin.

Hal pobídl Bouřliváka, aby se naklonil a zahnul. Blížil se k Yasinovi. Jiný černý drak, tentokrát derainský, prolétl těsně kolem něho a jeho letec na Hala něco křičel.

Byl to Alcmaen se širokým úsměvem na tváři.

Tím Halovi překazil útok.

Yasin přiměl svého draka sbalit jedno křídlo a slétnout dolů, ještě než Alcmaen stačil vystřelit.

Hal se vzpamatoval a všiml si derainského draka se dvěma rocheskými draky v palach. Zdálo se mu, že na drakovi sedí Hachir.

Měl trochu výhodu větší výšky a využil ji k tomu, aby se přiblížil k nejzadnějšímu rocheskému drakovi a střelil letce do stehna.

Muž zaječel, téměř vypadl ze sedla a jeho drak v saltech zmizel pryč.

Hal ho pustil z hlavy a vydal se za drakem vpředu, který zapomněl na to, že je třeba až do poslední chvíle dávat pozor, co se mu děje za zády.

Rocheský letec se ohlédl přes rameno a viděl, jak se k němu žene Bouřlivák. Prudce zatáhl za opratě a téměř se s Halem srazil.

Hal proletěl kolem tak blízko, že byl téměř na dosah. Vystřelil a šipka zasáhla nepřítele do boku.

Muž spadl dolů právě ve chvíli, kdy Bouřlivák natáhl krk a rozpáral druhému drakovi hrdlo.

Vytryskla krev a Hal byl na okamžik úplně oslepený, pak si ale otřel oči a zase viděl.

Přesně pod ním Danikelův modročerný drak slétal ke zraněnému rocheskému zvířeti. Danikel systematicky střílel do břicha padajícího draka šipky.

Byl tam i další drak, asi pět set stop pod ním, který se snažil uletět.

Hal poslal Bouřliváka přímo na něho a zatáhl za opratě těsně před tím, než došlo ke srážce.

Bouřlivákovy spáry vytáhly letce ze sedla a Hal nasměroval svého draka do otočky. Potom vzlétl nahoru a pryč.

Bouřlivák se chtěl vrátit a vyřídit si to ještě s rocheským drakem, ale Hal mu to nedovolil.

Obloha, kde se ještě před malou chvílí zabíjelo, byla teď prázdná.

Hal vystoupal do výšky a vydal se k derainským liniím.

Přistál a počítal ostatní, jak se postupně vraceli.

Několik mužů a o něco více draku bylo raněno. Černí draci byli ohromně nebezpeční.

Čtyři letci včetně sira Lorena Damiena chyběli.

Ale alespoň se jim podařilo sestřelit sedm rocheských draků.

Za soumraku dostali zprávu, že sir Loren leží v bezpečí v nemocnici se zlomenou nohou.

O zbylých třech se ale už nikdy nic nedozvěděli.

Hal si dopřál jednu brandy a právě odcházel ze společné jídelny napsat dopisy příbuzným pohřešovaných vojáků, když se k němu blížil Rer Alcmaen.

Uviděl Hala, velice nepříjemně se usmál a řekl: „Promiňte pane. Myslel jsem si, že budu mít větší šanci než vy."

Hal se zhluboka nadechl a pak si odložil kabát.

„No tak," řekl Alcmaen. „Přece nemůžete jen tak -"

Hal ho docela silně udeřil do břicha. Alcmaen zafuněl a zhroutil se na zem.

Hal ho nechal padnout a sehnul se, aby si zdvihl kabát. Stál tam Farren Mariah a podával mu ho.

„Zatracená smůla," řekl bezelstně. „Ten ubohej mizera šel a zakopnul vo ty svoje sešmajdaný boty.

Radši byste si měl jít po svejch, pane. Pomůžu tomu blbečkovi do stanu, tam ho pěkné uložím a dám mu pusinku na čelíčko."

Druhého dne ráno Hal čekal od Alcmaena nějakou odezvu. Koneckonců to bylo hrubé porušení předpisů, aby velitel udeřil některého ze svých mužů nebo dokonce žen.

Hal ale ani na moment nelitoval, že ho uhodil.

Alcmaen však nic neřekl ráno a ani potom.

Hal si všiml, že má na obličeji několik dalších modřin a že chodí velice opatrně.

Musel po cestě do stanu upadnout ještě několikrát.

24

Ky Yasin očividně očekával, že Halovu eskadru zneškodní okamžitě, protože po první bitvě byli jeho černí draci už mnohem obezřetnější a už tolik nevyhledávali souboje.

Na své straně fronty hlídkovali velice aktivně a příležitostně se odvážili i přes derainské linie, ale bylo to jen tehdy, když měli na obloze jasnou převahu.

Cantabri chtěl, aby nepřetržitě probíhaly průzkumné lety, a vybral si k tomu Halovu eskadru, protože mohl věřit tomu, co mu ohlásí.

Halovi se podařilo Cantabri ho přesvědčit, že se snaží vtlouct do kulaté díry hranatý kolík, protože má k dispozici i jiné letky, jejichž hlavním úkolem není účastnit se přímo bojů.

Navrhl, aby průzkumní draci létali nejlépe ve dvojicích, a dal k dispozici polovinu letky z První eskadry, aby létali na stejné úrovni. Druhá polovina měla létat vysoko nad nimi a čekat na Yasinovy draky nebo na jiné rocheské jednotky, které by útočily na jejich draky. Průzkumné lety byly pomalejší, protože draci obvykle nesli kromě letce ještě jednoho muže, odborníka na dešifrování toho, co se děje dole na zemi.

Pokračovali v pomalém postupu vpřed.

Celkový bitevní plán zněl tak, že napřed bude vyslaná pěchota. Rocheští nebudou mít po předchozím ústupu čas na nic jiného než si ošetřit škrábance.

Lehká jízda se pokusí zahnat směrem dovnitř rocheská křídla a těžká jízda bude zatím čekal, aby využila tě výhody.

Jednou za čas dojde k průlomu a derainské a sagenské síly postoupí asi o míli dopředu.

Z Rocheských se ale stali odborníci na protiútoky a velké průlomy byly až příliš často odraženy, někdy dokonce až na místo, kdo začaly.

To všechno se už stalo mnohokrát, dalo se to očekávat.

Skutečné bitvy probíhaly daleko za liniemi, jak se Hal dozvěděl, když si ho Cantabri zavolal na soukromou instruktáž.

„Jak to pokračuje?" zeptal se Hal.

„Válka," odpověděl Cantabri, „pokračuje tak, jak má. Ale jsou tu problémy, o kterých byste měl vědět, a to nejen proto, že jste můj přítel.

Největším problémem je to, že máme potíže se sháněním nováčků. Lidé mají pocit, ne tak docela neodůvodněný, že jen mrháme lidskými životy a nemáme šanci válku vyhrát.

Naši špehové hlásí podobné pocity i z druhé sírany. Rocheští ale aspoň mají tu ohromnou výhodu, že mají najaté tvrdé zabijáky s obušky, kteří umějí lidi pěkně srovnat, i když bych asi takhle neměl přemýšlet.

A také, jen abychom už potom nemuseli mluvil o našich nepřátelích, královna Norcia údajně vyvádí jako semetrika a říká, že by ji nikdy ani ve snu nenapadlo, že přijde den, kdy na její půdu vstoupí sagenští vojáci, natož ti zpropadení derainští.

Říká se, že propustila už půl tuctu generálů a dalším vyhrožuje tím samým, jestli někdo nepřijde na způsob, jak zvrátit průběh války."

„To není tak špatné," vyjádřil se Hal. „Možná že tam dojde k nějakému převratu a královnu na trůně nahradí někdo, kdo by si raději vložil růži mezi zuby a tančil kolem májky, než aby zabíjel lidi."

„Správně," řekl Cantabri. „Takových lidí je dneska všude spousta.

No ale vraťme se k nám.

Povídá se, a samozřejmě to nesmíte nikomu říct, že král Asir možná zahájí povinný odvod."

Hal hvízdl. „To se každému asi líbit nebude."

„Ale jestli to je jediný způsob, jak dodat do armády nějaké lidi ... já nevím," řekl Cantabri a potřásl hlavou, „Ach ano, a další báječná novinka je, že sagenská Rada baronů je netrpělivá."

„To bych očekával," řekl Hal. „Neudělalo na mě moc dobrý dojem, jak v Sagene vládl každý, když jsem tam byl před válkou. Ale samozřejmě jsem tehdy byl ještě dítě."

Cantabri se zašklebil.

„Já jsem se zase tehdy naneštěstí bláznivě zamiloval ... ale bylo to samozřejmě předtím, než jsem se seznámil se svou manželkou. Ta žena byla ze Sagene a byla z urozeného rodu. Takže jsem ve své ší-

lené snaze ji získat, jež ale nikam moc nevedla, trávil spoustu času v Sagene, cestoval jsem tam a potkával samé aristokraty.

Stejně jako vás mě to moc nezaujalo," vyprávěl Cantabri. „Samozřejmě," pokračoval tiše, „na mě nikdy spousta lidí s tituly valný dojem neudělala.

Tím nemyslím krále, samosebou," dodal chvatně. „A teď jsem sám jedním z nich ... a vy také."

„V jakém smyslu je Rada baronů netrpělivá?" zeptal se Hal.

„Říká se, že vytvářejí mírovou koalici a možná chtějí zahájit s Norcií vyjednávání," odpověděl Cantabri.

„A co je na tom špatného?" chtěl vědět Hal. „Dříve nebo později se někdo musí o mír zasadit."

Cantabri začal soptit, ale ovládl se.

„To je pravda. Myslím, že je to tak. Ale byl bych raději, kdyby to bylo za podmínek, jež budou pro Rocheské co možná nejvíc ponižující. Chtěl bych, aby si nemohli vymyslet nějaké lži o tom, jak byli zradou donuceni uzavřít mír, a aby za další generaci nebo dvě nevyvolali novou válku.

Opravdu nechci, aby si něčím podobným museli projít i moji vnukové a jejich děti."

Hal souhlasně přikývl, i když děti do jeho nejdůležitějších plánů zatím nepatřily, alespoň ne v nejbližší době.

„Je škoda, že někdo jako Limingo nebo nějaký jiný kouzelník nedokáže vymyslet kouzlo, jež by ze všech udělalo stejné vlastence, jakými byli na začátku války," řekl Hal.

„Někdy," řekl Cantabri ztěžka, „to vypadá, že kouzla nemají tady v reálném světě moc velký účinek, alespoň ne na spoustu lidí.

V každém případě to už je všechno, co jsem vám chtěl říct. Předpokládám, že důvodem, proč jsem si vás sem zavolal," řekl Cantabri, „není jen to, abych se měl komu vyplakal na rameni.

To, co bych doopravdy chtěl - co armáda a Deraine skutečně potřebují - je něco velkolepého. Něco, co lidi přiměje, aby si uvědomili, že vyhráváme, i když to trvá o něco déle, než to zpočátku vypadalo.

V minulosti se vám už párkrát podařilo na něco působivého přijít.

Tentokrát, mladý příteli Kailasi, by mohlo být v sázce mnohem víc než jen jedna bitva."

25

Druhý den měl Hal nějakou práci ve stanu velení, když za ním přišla s poněkud zmateným výrazem Mýma Gartová.

„Ehm, pane ... je tady zásilka pro vás."

„Co je to?"

„No, zdá se, že to jsou dva vozy plné kamínků."

„Přesně na to jsem čekal," řekl Hal a v jeho hlase zazněla nedočkavost.

Gartová se na něho vyčítavě podívala, jako by chtěla, aby jí to vysvětlil.

Hal jí ale z čiré zlomyslnosti žádné vysvětlení nepodal. Zato si pečlivě prohlédl náklad rozlámané žuly, nařídil, aby ho odvezli na bezpečné místo, a protože právě nebylo třeba vykopat žádné latríny, nařídil Gartové, aby provinilci ty kameny hlídali.

V duchu se smál a vrátil se ke svým mapám, na nichž nakreslil oblouky směrem na východ a na jih od jejich ležení. Oblouky zhruba představovaly vzdálenost, jakou dokáže drak bez přestávky uletět - šest hodin, ledy asi sto dvacet mil, podle toho, jaké bude počasí, kolik budou mít nákladu, jaký bude foukat vítr a tak dále.

Bylo pro něho docela těžké se soustředit. Kde sakra ten zatracený Bodrugan je?

Kouzelník přijel o dva dny později v doprovodu svého nadřízeného Liminga.

„Měli jsme malý problém," řekl Limingo, „abychom přišli na to, jak by mohlo to kouzlo fungovat pro všechny, ale aby zároveň nebylo moc složité a dokázal si ho zapamatovat každý, i ten, kdo bude právě myslet spíš na jiné věci - řekněme třeba, aby mu neukousl hlavu rocheský drak.

Teď už ale máme s přeměnou kamenů na skály zkušenosti. Jakmile vyřknu zaříkávadlo, vaše kamínky se zaručeně promění v pěkné malé skály. Máte u eskadry nějakého kouzelníka?"

„To sotva," řekl Hal, ale poslal pro Farrena Mariaha a po chvilce rozmýšlení i pro poručíka Goanga, kterého v poslední době nějak nebral na vědomí.

Mariah přišel a dostal informaci, že je z něho teď úředně potvrzený kouzelník První eskadry. Hlasitě proti tomu protestoval, ale řekli mu, ať je zticha a poslouchá Kailasovy příkazy.

Trochu mrzutě odešel s Limingem, Bodruganem a Goangem k hromadě kamenů, kterou stále ještě hlídali.

Hal se loudal za nimi a našel si nějaký důvod, aby se vrátil do stanu ke svým mapám. Pořád ještě byl v přítomnosti kouzelníků trochu nervózní.

Asi za hodinu se Limingo a ti druzí dva vrátili.

„Takže," řekl Limingo, „tady váš člověk teď dokáže vyčarovat nové zásoby, až vám dojde tahle hromada kamínků, i když proviantní důstojník se možná bude tvářil trochu udiveně, až po něm bude chtít olej, bolehlav a sušený tis.

A mimochodem, doporučil jsem mu, že by se po válce úplně klidně mohl věnovat studiu kouzelnictví."

„Zůstává tu ale otázka," řekl Mariah a nevšímal si Limingových slov, „kdo bude rozbíjet skály, než udělám to svoje kouzlíčko?"

„Ty," řekl Hal, „když si nedáš pozor na pusu."

„Jó," řekl Farren vesele. „Budu se dívat sám na sebe, když mi dá armáda nějaký to zrcadlo." Nasadil zasněný výraz. „To je ale nápad. Pěkný, velký zrcadlo s rámem z leštěnýho stříbra, který si budu moct pověsit nad kavalec, když budu mít nějakou tu návštěvu."

„Zmlkni," radil mu Hal. „Limingo, mohl byste nám teď ukázat, jaký bude další postup?"

Bodrugan podal Halovi kamínek.

„Teď," řekl mu mladý kouzelník, „po mne budete opakovat tohle –„

„Uf… neměli bysme si radši nejdřív někam schovat ty svoje zadečky?" řekl Mariah.

„To je dobrý nápad," řekl Limingo.

Vyšli ven ze stanu.

„Opakujte po mně," řekl Bodrugan a Hal ho poslechl;

Antel, Hant, Wivel.
zvětšete se.
byli jste,

teď buďte znovu
musíte.
budete
Antel, Hant, Wivel.

Malý kamínek se v Halově dlani začal kroutit. Hal ho rychle upustil. Kámen se zvětšoval tak rychle, až z toho Hala bolely oči. Byl stále větší a větší a Hal mu musel uskočit z cesty. Vydul stěnu stanu a pak přestal růst.

„Pane bože," vydechl Ha). „Nepamatuji se, že ten kámen byl tak zatraceně velký."

Goang na ten balvan hleděl úplně ohromeně.

„Myslel jsem si, že mě něco napadne," řekl spíše jen pro sebe. „Ale nikdy jsem nepomyslel, že bych k tomu použil kouzla."

Sbíhali se k nim letci.

Hal se snažil získat zpátky svůj klid a podíval se na Liminga.

„Ta slova na začátku a na konci ... znamenají něco?"

„Znamenají... tak nějak," řekl kouzelník. „Ale nejsem si jistý, co přesně. Možná jen vysílají vibrace do jiných světů, k nějakým neznámým silám. Možná dokonce přivolávají démony. Nebo je to možná kousek nějaké modlitby."

„Hmm," řekl na to Hal. Obrátil se k Mariahovi.

„Zavolej sem Myntu. Chci, aby věděla, že kdokoli jen cekne o tom, co se tu právě stalo, může počítat s tím, že se z něho ihned stane obyčejný voják.

A přiveďte mi Bouřliváka. Poletím na vrchní velení."

„Bože můj," řekl Cantabri. „A bude to fungovat vždycky?"

„Limingo tvrdil, že ano."

„A co s tím zamýšlíte dělat?"

„Hodlám shazovat kameny na královnu Norcii v hlavním městě."

„To zaručí, že bude ještě nepříčetnější než teď," řekl Cantabri. „A její poddaní z toho jistě nebudou právě šťastní.

Ale ... Carcaor je odsud daleko, hrozně daleko."

„Víc než šest set mil," souhlasil Hal.

„Jak se tam dostanete?"

„Na tom právě teď pracuji," odpověděl Hal sebejistě. „Ale jsem si jistý, že to půjde. Na cestě ke Carcaoru je divočina, takže už potřebuji jen krmení pro své draky. Myslím, že bude trvat tak tři, čtyři týdny, než budu připravený zahájit útok,"

„A pokud bude váš vpád úspěšný?"

„Potom," řekl Hal tvrdým hlasem, „můžeme vycvičit další letky, aby to samé udělaly v ostatních rocheských městech. Přesuneme válku domů ke královně Norcii a ke všem těm urozeným pánům, co mají za to, že válka je něco, co se odehrává daleko od nich."

Cantabri přemýšlel.

„Pošlu kurýra ke králi a požádám ho o svolení, aby se mohlo levé křídlo První armády obrátit na jih, směrem na Carcaor. Myslím, že je čas vrhnout se do toho po hlavě.

Možná už je teď konec té zatracené války na dohled."

Nyní bylo třeba udělat spoustu věcí.

Hal studoval mapy Roche, a ačkoli byly často jen povrchní, navrhl, kde by mohli draci po cestě odpočívat.

Jeho velice riskantní plán spočíval v tom, že vezme jednu dračí letku do hlavního města Carcaoru. Každou noc poletí tak daleko, jak to draci zvládnou, potom přistanou na předem vybraných místech, odpočinou si a najedí se a pak budou pokračovat dál.

Problém byl samozřejmě v tom, že je po cestě nesmí zahlédnout nikdo z Rocheských.

Bude to složité, ale ne tak moc, myslel si Hal.

Prvním krokem bude neprodyšně uzavřít základnu První eskadry. Nikomu nebylo dovoleno odjet a každý, kdo přivážel zásoby nebo nováčky, měl dovoleno setkat se jen s hrstkou lidí.

Hal si říkal, že si možná dělá až příliš velké starosti - jediné, co mohli jeho letci vědět, bylo, že Hal najednou umí vytvořit veliké kameny-jeho stan byl stále ještě napůl zbořený.

To, co s nimi chtěl udělat, věděl jen on a Cantabri.

Ale přesto ...

Přirozeně se brzy rozkřiklo, že se něco chystá, protože na velitelství První armády se to opět jen hemžilo posly s depešemi.

Někdo prozradil vypravěčům, že První eskadra pána draků je uzavřená a že tam nesmějí žádné návštěvy, což je samozřejmě přilákalo a bylo jich teď všude kolem plno.

Hal byl nucen vypůjčit si od Cantabriho Útočné eskadry dvě roty, aby mohl zajistit, že základnu bude stále někdo hlídat, což se Cantabriho vojákům zdálo velice ponižující a pod jejich úroveň.

Hal s tím souhlasil ... ale věděl, že tito muži nebudou mluvit, ať už uslyší cokoli.

Kromě toho si byl docela jistý, že bude alespoň tři z nich potřebovat, aby jeho plán vyšel.

Několik vypravěčů se pokusilo proplížil do tábora skrz les, ale Cantabriho hlídky je zadržely a eskortovaly pryč. Jeden z nich chtěl opravdu něco zjistit stůj co stůj, a jak ho odváděli, zíral všude kolem. Hal předpokládal, že čekal, že uvidí, jak se tam staví nějaká tajná zbraň.

Jistě ho ale nenapadlo, že by mohl něco znamenat nějaký hloupý balvan, který se nějak zakutálel do stanu a téměř ho zničil.

Tři dny poté, co řekl Cantabrimu, co má v úmyslu, mu hlídka oznámila, že na hlavní cestě je nějaký muž, který odmítá odejít, dokud se nesetká s Haleni.

„Zkoušeli jste ho odtamtud dostat halapartnou?"

„Přemýšleli jsme o tom, pane," řekla hlídka. „Ale je to nějaký sir, a i když nevím ani ň o vojenských způsobech, vsadím se, že když začnete mlátit siry a vévody a hrabata, dostanete se brzy do problémů."

„Dobrá tedy," řekl Hal. „Já si to s ním vyřídím."

Tím mužem byl sir Thom Lowess, který byl pohodlně usazený v luxusně vyhlížejícím kočáře naloženém krabicemi.

„Dobrý den, lorde Kailasi," řekl.

„Dobrý den i vám, sire Thome," odpověděl Hal. „Obávám se ale, že mám moc práce a nemůžu vám věnovat tolik času, kolik si zasloužíte."

„Já od vás žádný čas nepotřebuji," řekl sir Thom. „Přál bych si jen, abyste mi umožnil přístup do vašeho tábora."

„Je uzavřený."

Sir Thom se na Hala jen podíval. Kailas přemýšlel.

„Jestli se dostanete dovnitř, nebudete moci alespoň tři týdny ven," vzpíral se.

„Dovolte mi, abych se vás zeptal na tohle," řekl sir Thom a rozhlédl se, aby se ujistil, že na doslech není nikdo kromě dvou strážných. „Když se dostanu dovnitř, bude můj příběh stát za to, že tu budu tak dlouho zavřený?"

Hal zaváhal. „Ano," řekl po chvíli zdráhavě.

„Potom mám štěstí, že jsem si s sebou přivezl dostatek věcí, že?"

„Nechtě ho projet," řek! Hal hlídce. „A asi bych vám měl říct vítejte, že?"

Nejnebezpečnější část tohoto úkolu byl jeho začátek. Patřilo do něj pátrání po místech, kde by mohli na cestě přistát a kde by byli dokonale schovaní.

Hal se rozhodl, že s sebou vezme čtyři další draky. Byl by raději, kdyby jich mohl vzít méně, ale bude je potřebovat pro lidi, které povezou.

Protože on sám měl letět jako první, nechtěl Bouřliváka nijak přetěžovat pro případ, že by musel provést nějaké rychlé manévry.

Nejdříve si vybral Farrena Mariaha, nikoli proto, že to byl nejsilnější letec z celé eskadry, ale proto, že mu naprosto důvěřoval. Mariah už mu jednou zachránil život a Hal doufal, že už nikdy nebude mít příležitost udělat to znovu.

Druhým vybraným letcem byl Danikel, baron Trochu, nejen proto, že byl ze Sagene, ale také z toho důvodu, že to byl nejlepší letec, jakého měl k dispozici.

Třetí byl jednooký Pisidia. Hal se přesvědčil o tom, že patří mezi nejnebezpečnější zabijáky v celé eskadře.

Čtvrtým byl sir Alt Hofei z vězeňského tábora.

Sir Thom byl celý posedlý tím, jak se chtěl dozvědět celý příběh, ale Hal mu ho zatím odmítl vyprávět.

„Jestli se nevrátím," vysvětloval mu, „potom aspoň nebudu jako mrtvola vypadal jako nějaký zatracený blázen."

„Ale co mám tedy napsat?"

„Začněte psát příběh," navrhl mu Hal, „že jsem zmizel neznámo kam během zuřivé bitvy s šestnácti rocheskými černými draky"

Lowess se na něj pochybovačné podíval.

„Tak špatný vypravěč zase být nemohu. S šestnácti ... řekněme desíti."

Hal pokrčil rameny a řekl svému sluhovi Uluchovi, co bude potřebovat s sebou.

Ačkoli bylo léto, vysoko nad zemí bude chladno.

Carcaor ležel mezi třemi úrodnými údolími na řece Ichili, jež rozdělovala Roche na dvě poloviny.

Aby udržel svůj plán v tajnosti, naplánoval si Hal, že se bude při průzkumných letech držet v horách, kde bude méně pravděpodobné, že je někdo uvidí ... a kde taky bude možná trochu chladno.

Takže nařídil, aby jim připravili kotníkové boty, kabáty z ovčí kůže, rukavice a kožešinou lemované čepice.

„Jednoho dne," předpovídal Farren zasmušile, „bude ten můj zatracenej drak hladověj, a když mě uvidí v tomhle zpropadeným kabátě, bude si myslet, že jsem večeře. Nebo snídaně."

Chincha, jeho kolegyně a zároveň milenka, se zachichotala.

„No, pro mě jsi, víš." Farren se začervenal.

Kailas poslal všechny čtyři letky, aby trénovaly to, co vypadalo jako naprosto nesmyslné létání, a napůl očekával, že až se vrátí, bude ho čekat vzpoura.

Hal požádal Liminga o kouzlo, které ovlivní počasí, aby byli trochu krytí. Limingo řekl, že to bude snadné, protože rocheským kouzelníkům se také bude líbit, když to mírné počasí na chvíli přestane a zbrzdí trochu postup derainské a sagenské armády.

Za rozednění přímo nepršelo, ale krápalo, jak říkal Farren.

Halův oddíl byl svolán a dostali najíst.

Zdálo se, že si draci uvědomují, že se bude dít něco neobvyklého, a netrpělivě přešlapovali, aby se už mohli vydat na cestu.

Na každého draka nasedli dva muži, jeden letec a jeden muž z Útočné eskadry s těžkým batohem. Pod břicho také drakům přivázali poraženou ovci zabalenou v plátně.

Potom už se draci pomalu rozbíhali po dlouhé mýtině a za chviličku byli ve vzduchu. Letěli téměř přímo na východ.

Hal přikázal, aby se letci drželi blízko u země a aby všechny varovali, kdyby zahlédli nějaké rocheské draky.

Žádné ale neviděli a prosvištěli nad rocheskými liniemi tak rychle, že je nezasáhly žádné střely, i když Hal v mlžném oparu zahlédl několik narychlo vystřelených šípů.

Potom už byli nad rocheskými týlovými liniemi a Hal tam viděl zmatek a rozruch.

Počkal, až se dostanou nad otevřené území, a pak podle kompasu změnil směr na jihojihovýchod a vyletěl do větší výšky.

První úsek jejich průzkumné cesty měl být nejdelší, což se mu líbilo, protože se dostanou dál od rocheských linií a případných kavaleristů, kteří by tam mohli slídit, ale zároveň se mu to nelíbilo, protože kdyby s sebou měli na zpáteční cestě nějaké mrtvé či raněné, bylo by to velmi obtížné.

Byl si docela jistý, že cíl cesty prvního dne nebude nijak problematický, protože to místo prozkoumali už o několik týdnů dříve odvážní kavaleristé.

Byla to otevřená, údajně prázdná louka uprostřed nízkých kopců.

Země pod nimi pěkně ubíhala. Většina statků byla upuštěná a několik jich vydrancovali rocheští vojáci.

Potom se země trochu zdvihla a stromy rostly hustěji. Tu a tam byl vidět kouř z komína nějakého domu nebo větší oblaka z míst, kde pracovali uhlíři.

Pak už tam nebylo nic jiného než stromy a občas nějaký rybník nebo malé jezero.

Slunce se už sklánělo k západu, když tu louku našli. Jednou ji obkroužili, aby se ujistili, že je skutečně prázdná, a pak přistáli.

Každému drakovi dali půlku ovce, sami se pustili do svých železných zásob a letci šli spát, zatímco útočníci drželi stráž.

Hal se probudil dlouho před svítáním a nechal své muže nastoupit.

Jeden z útočníků tam měl zůstat a hlídkovat až do jejich útoku.

Znovu vzlétli a tentokrát mířili téměř přímo na jih.

Směrem ke Carcaoru.

První krok proběhl tak hladce, až Kailas musel potlačit naději, že to všechno dobře dopadne.

Už věděl, že dokonale propracované plány ve válce nikdy nefungují, a divil se, proč sám sobě dovolil přijít s takovým bláznivým nápadem. Asi s tím mělo hodně společného to, že se nechal od lorda Cantabriho přesvědčit, že právě on vyřeší válku.

Nebo se z něho možná stával takový pyšný chlubil, jakým byl Alcmaen.

Sklesle nad tím přemýšlel a Bouřlivák zatím vytrvale mával křídly.

Země pod nimi teď byla rovinatá a po obou stranách se rozprostíraly velké, blahobytně vyhlížející statky a ranče. Nestála tam žádná skromná stavení, ale panská sídla, kolem nichž se poklidně pásl dobytek.

Jeden z draků vzadu uviděl všechno to maso na kopytech a žalostně zanaříkal.

Dva býci zvedli hlavy, všimli si draků, ale vrátili se zpátky k pastvě.

To je dobré znamení, pomyslel si Hal. Nikdy žádné hlídkující draky neviděli.

Nebo možná proto, že to byli býci a ne mladí voli, si z draků vůbec nic nedělali a klidně by ty vzdušné nestvůry přivítali dole na zemi, aby si s nimi změřili síly

Hal si ale všiml, že válka dorazila i sem. Na polích bylo jen málo pastevců a těch pár lidí kolem zvědavě vzhlédlo k obloze. Hal doufal, že si myslí, že je to rocheská dračí letka, protože byli už dost daleko za liniemi.

Mapy, do kterých se díval, byly stále tenčí a tenčí, jak letěli dál do rocheského území.

Halův cíl pro druhou noc byl označený jako lovecké tábořiště, místo, kam se v létě sjížděli urození páni z údolí, které právě přeletěli.

Když však nad tím místem kroužili, bylo jasné, že tábořiště přeměnili na nějaké hospodářství. Louky, na nichž se kdysi zřejmě

pásli jeleni, čekající na to, že se stanou cílem lovců, byly teď zorané a obdělané, ale co na nich pěstovali, to Hal vůbec netušil.

Ostatní letci to také zaznamenali a teď se dívali na Hala, aby určil, co dál. Kailas mávl rukou, aby pokračovali.

Jeho druhou volbou bylo místo vzdálené ještě hodinu letu, ale alespoň je to přiblížilo ke Carcaoru.

Hal ani zdaleka nepovažoval toto místo za tak vyhovující, protože na mapě bylo vyznačené jen malé jezero. A kde jsou jezera, tam by mohli být i lidé.

Našel jezero, dvakrát zatroubil na trumpetu a zamával, aby ostatní kroužili nad vodou.

Hal sletěl s Bouřlivákem níž, až dračí křídla rozvířila hladinu jezera malými vlnkami. Z vody vyskočila nějaká ryba a pár ptáků vzlétlo ze stromů, jež rostly nad vodou.

Ale nebyly tam žádné známky po tom, že tam nyní nebo v minulosti byli nějací lidé.

Hal jednou zatroubil a zvuk trumpety se odrazil od kopců lemujících jezero.

Hal přistál s Bouřlivákem na vodě.

Už to bylo nějakou dobu, co Bouřlivák naposledy přistával na vodní hladině, a tak se mu to moc nelíbilo.

Ale nakonec se šplouchnutím přistál a uvědomil si, že je to mnohem měkčí než přistání na trávě.

Drak radostí zahoukal a za chvíli přistáli i další draci.

Hal Bouřliváka pobídl, aby plaval směrem k pláži, jež se zvolna svažovala do vody, a drak na ni kolébavou chůzí vystoupil, mával křídly a stříkal kolem sebe vodu.

Tohle bude jako druhá základna výborně vyhovoval.

Draci snědli zbytek ovcí a znovu byly postaveny hlídky.

Na tomhle osamělém místě bylo ale velice obtížné cítit nějaké ohrožení.

Hal si zavolal vojáka, který byl určený jako hlídka na tomto stanovišti.

„Co si o tom myslíte?"

Muž se usmál.

„Líbí se mi to."

„Nebude vám tu samotnému smutno?"

„Pane ... já jsem býval před válkou pytlák. A sledoval jsem zvířecí stopy. Ne. Nebudu se cítit sám. A budu mít pořád co na práci."

Hal si odložil a ponořil se do jezera. Ostatní ho následovali.

Farren připlaval k němu a dováděl ve vodě jako úhoř.

„Všiml jste si jedné věci, ó můj skvělý veliteli?"

„Mnoha věcí," řekl Kailas. „Třeba že je za tebou vidět pěkná špína. Musíš se koupat častěji."

Farren si odfrkl.

„Jsem stejně čistý jako každé zvíře, které chodí, slídí, potácí se nebo se toulá na tyhle zemi, takže bych žádal, aby se tu skončilo s urážkama nižších šarží, jestli můžu prosit."

Hal si náhle něco uvědomil a téměř to vyhrkl, ale pak se zarazil.

„Tak čeho jsem si to měl všimnout?" zeptal se raději.

„No ta otevřená krajina, brázdy a nory tady kolem."

„No a?"

„Tak proč vlastně ty slizký mizerové začali s tou válkou?"

„Nevěděl jsem, že k zahájení války potřebuješ nějaký důvod/' odpověděl Hal už vážným tónem.

„To určitě potřebuješ. Abys získal nějakou půdu, svobodu nebo nahý ženský ... prostě to musí mít nějakej důvod," řekl Mariah. „Až vyhrajeme, tak bysme si myslím měli vzít od těch idiotů pěknej kus tý země, protože oni nevědí, co s ní dělat.

Takový malý panstvíčko by třeba měl dostal nějakej mládenec, kterej si ho zaslouží."

„A čirou náhodou se jmenuje Mariah, je to tak?"

„No, to by pro začátek stačilo, že? Půda pro všechny ... to je heslo, pro který se vyplatí bojovat."

„Nebo," řekl Danikel, který k nim připlaval, „ji můžete dát k dispozici drakům."

„No to je nápad," řekl Hal.

„To se ale nikdy nestane," řekl Danikel. „Jsou to naši druhové ... dokud teče krev. Jakmile to zabíjení skončí, zapomeneme na ně. Nebo se vrátí zpátky do leteckých představením."

„Proč ne?" řekl Mariah náhle trpce. „Nemyslíte si, že si nás vojáky budou pamatovat dýl, než se po posledním výstřelu jednou přesypou přesýpací hodiny, že ne?"

Hal si řekl, že to je příliš depresivní téma, a rozhodl se napodobit Pisidiu, který se nehybně vznášel na hladině uprostřed jezera.

Třetího dne byla jejich zastávka nejméně naplánovaná, ale Hal si s ní také dělal nejmenší starosti.

Opět letěli kolem údolí, jímž protékala splavná řeka.

Viděli předměstí dvou malých měst, vyhnuli se jim a pokračovali dál směrem k předhůří.

Na mapách toho o této oblasti bylo dost málo, ale Hal se na ni vyptal Goanga, který tu byl, když zkoumal horské kmeny. Tuto část Roche neznal moc dobře. Omluvně Kailasovi řekl, že by si přál, aby o ní věděl víc, ale sdělil mu všechny informace, které mohl.

Jedna věc byla podstatná a Hal jen doufal, že ji válka nezměnila jako spoustu jiných věcí.

Nebylo tomu tak.

Bylo pozdní odpoledne a letcům bylo horko a byli unavení, když uviděli to, v co Hal doufal: zvlněné kopce se stády ovcí, jež se na nich pásla.

Ten kraj byl pro draky proviantním centrem na čtyřech nohou.

Teď už museli jen najít přistávací plochu blízko jednoho ze stád, jež nikdo nehlídal, a také nedaleko potoka.

Draci tam byli jako v nebi a každý si dal dvě ovce.

Pak je ale letci zahnali zpátky, aby se nepřecpali a neupadli do slastného komatu.

Tentokrát své ležení pečlivě hlídali pro případ, že by hlídky uviděly nějakého pastýře, ale nikdo je nevyrušil.

Na místě nechali třetí hlídku. Doslala příkaz, aby se držela z dohledu, ale kdyby ji někdo zpozoroval, měla určité zabít pastýře i psy.

Potom draci letěli dál.

Poslední den byl let docela krátký a skončil chvíli po poledni.

Mapy už byly zase podrobnější a Hal zkusil vybrat jeden vrchol, na němž měly být nějaké rozvaliny.

Nic víc.

Jak se blížili k vyčnívajícímu vrcholu, opravdu rozvaliny viděli. Někdo před dávnými časy postavil na vrcholku hrad a Hal přemýšlel, jak do toho strmého svahu dostali všechny ty ohromné kameny na jeho stavbu.

Přistáli na volné ploše, jež kdysi bývala vydlážděná.

Dole pod nimi se vinula řeka Ichili, která tekla na jih k místu, kde u Kalabasu utrpěla derainská a sagenská armáda velkou porážku a kde také zemřela Halova láska Saslic. Po řece neustále pluly obchodní lodě a nákladní čluny, a tak se Hal držel pod obzorem, i když by pro posádky lodí tam dole vypadal jen jako tečka na obloze.

Ještě musí přeletět dva ohyby řeky a budou v Carcaoru.

Hal řekl, že se dá očekávat, že Rocheští budou střežil svůj vzdušný prostor, a tak slétli s draky trochu níž, až ke korunám stromů.

Ty stromy měly podivné tvary i listy. Nikdo z nich si nevzpomínal, že by něco takového někdy viděl.

Draci byli bezdůvodně nervózní a Hal cítil, že mu naskakuje husí kůže.

Dospěl k názoru, že to je nervozitou, protože už jsou tak blízko k rocheskému hlavnímu městu.

I ostatní se cítili podobně, byli celí nesví, ale nikdo si to nedokázal vysvětlit.

Nakrmili draky a sami se také najedli.

Hal se odvážil dojít k hradu, aby zjistil, jestli dokáže určit, k jakému účelu hrad sloužil a jaký byl jeho původ.

Zdi byly probourané dovnitř, jako by je rozbila nějaká obří ruka. Musely se na tom podepsat i nějaké zimní bouře za tu dobu, co byl hrad opuštěný, pomyslel si Hal.

Zbylo tam několik nekrytých spojovacích chodeb, jež byly podivně postavené - byly velice široké a vysoké.

Hal jednou z nich prošel do hlavní hradní věže.

Neměla už střechu, ale byl to ohromný prostor. Věž byla postavená z obrovských kusů kamene, v nichž byly tu a tam nějaké zářezy na umístění dřevěné podlahy.

Ten, kdo to tu postavil, měl rád vysoké stropy, říkal si Hal. I když by podlahy byly z tlustých klád, místnosti by pořád byly asi dvacet stop vysoké.

Nedokázal odhadnout, jak vysoká věž je - střecha tam nebyla a pahýl věže byl nerovný jako zuby v lebce.

Hal uvažoval, proč ho napadlo právě takové přirovnání. Už se stmívalo a on si řekl, že raději nebude riskovat uklouznutí ve tmě.

Vrátil se zpátky k ostatním, kteří navzdory tomu, že tam nahoře bylo horko, rozdělali malý ohýnek a skryli ho za hromadu sutin.

Když už byla úplná tma, neochotně uhasili oheň a uložili se ke spánku.

Tři z vojáků nechali na předchozích stanovištích, a tak nyní stáli na stráži samotní letci s posledním vojákem, který měl potom zůstat jako hlídka na tomto místě.

Hal usnul a zdálo se mu něco ošklivého, na co si ale nedokázal vzpomenout, když se s trhnutím probudil.

Předpokládal, že se na vrcholu kopce docela jistě něco - nevěděl, co - přihodilo.

Ale nic se nestalo.

Druhého dne ráno se přichystali k odletu.

Hal chtěl risknout, že poletí kolem ohybů řeky, aby si byli jistí, že do Carcaoru skutečně trefí.

Ale raději se rozhodl jinak.

Z nějakého důvodu řekl vojákovi, jež tam měl zůstat na stráži, aby se držel dál od hradu a hlídkoval raději někde pod ním.

Voják se podíval nahoru směrem k hradu a otřásl se.

„Nemusíte se bát, že se k němu přiblížím, pane. Vůbec se nemusíte bát!"

Hal mu řekl, že budou zpátky asi za týden, a dodal, aby se držel.

„Koneckonců," řekl ve snaze ho povzbudit, „jsi vlastně voják, který je v téhle válce nejdál na nepřátelském území. To je něco, co budeš jednou moct vyprávět svým dětem."

Muž přikývl, ale neusmál se.

Pět draků vzlétlo a zamířilo si to zpátky k frontě.

První krok byl za nimi.

Teď je čekala bitva.

26

Letci se kupodivu nevzbouřili, dokonce ani Alcmaen neprotestoval proti zdánlivě absurdnímu výcviku, který jim Hal nařídil, než odletěl.

Jedním z Halových příkazů bylo, že museli létat přes odlehlé pole za liniemi a z výšky asi padesáti stop opakovaně házet kamínky na otáčející se cíle z provazů. Členové eskadry, kteří zůstali na zemi, pak zapisovali, jak byli letci přesní.

Dalším úkolem bylo létat velice nízko nad nedalekou zničenou vesnicí.

Létali opravdu velmi nízko, což znamenalo, že se museli proplétal mezi ruinami kostela a zbořeným obilným silem.

Letci si z toho přirozeně udělali soutěž a sir Loren Damien, který se už vrátil k eskadře a trval na tom, že bude létat s nohou v dlaze, ji vyhrál.

Naboural do zbytků doškové střechy a znovu si zlomil nohu, což už mu definitivně znemožnilo zúčastnit se nadcházejícího útoku.

Hal přemýšlel, že mu něco řekne, ale uvědomil si, že by asi těžko přišel na něco horšího, než co už si sir Loren mumlal sám pro sebe.

Logičtější částí výcviku bylo to, že každá letka měla létat v otevřené formaci, což přimělo některé letce předpokládat, že se chystá nějaká vzdušná přehlídka, možná na oslavu toho, že lord Cantabri převzal velení První armády.

Nedávalo to ale odpověď na otázku, proč zůstává První eskadra v izolaci.

A nevysvětlovalo to ani to, proč se létalo v noci anebo v mracích.

A tak se rozšířily různé zvěsti, jež ještě víc dráždily sira Thoma, který si začal říkat, že se tam dobrovolně uvěznil s letci.

Hal po tři dny na žádné otázky neodpovídal.

Pokračoval ve výcviku, ale přidal ještě něco navíc - celá eskadra teď musela létat ve formacích.

Teď už souhlasili i ostatní letci s tím, že je to určitě kvůli nějaké přehlídce.

Neviděli ale, jaké přípravy si Hal dělal tajně sám: nařídil armádním dodavatelům potravin, aby důkladně prohledali okolí a našli všechny ovce, prasata a telata. Ty pak odvezli v celých stádech k jiným letkám a poslali pro řezníky.

Všichni věděli, že se u letců bude něco dít.

Ale nikdo kromě Hala, kouzelníků a lorda Cantabriho nevěděl, co přesně to bude.

Nebo v to alespoň Kailas doufal.

Limingo a Bodrugan měli docela dost práce s malým úkolem, který jim Hal zadal. Trvalo jim dva dny, než ho měli hotový.

Čtvrtého dne po návratu z Roche Hal svolal svou eskadru a sira Thoma.

„Blahopřeji vám," řekl. „Několik týdnů vás obklopovalo to, co vypadalo jako čiré bláznovství, a nikdy se vám nedostalo žádného vysvětlení.

Teď tedy konečně přijde."

Řekl jim, co ve skutečnosti jsou ty očarované kamínky, a že má v úmyslu použít je proti Rocheským v samém nitru jejich země. Dodal, že mise bude trvat osm dní a že lidé na zemi nemusí nutně znát všechny podrobnosti letu ani to, co je jeho cílem. Dozvědí se to, až přijde čas.

Teď si ten balvan, který stále ještě ležel v polorozbořeném stanu, vysloužil obdivné pohledy a všichni mluvili o tom, jak velké škody to královně Norcii způsobí.

Hal oddělil letce a sira Thoma od pozemního personálu a odvedl je do jednoho z dračích přístřešků.

Draky vyvedli ven a v přístřešku zbyl jen kouzlem vytvořený a velice přesný model Carcaoru. Byla tam i řeka a okolní kopce.

„Tady je náš cíl," řekl Hal a přistoupil k modelu. Vešel přímo doprostřed.

„Tady je palác královny Norcie a tady sídlo baronů. To jsou naše hlavní cíle, včetně čehokoli dalšího, co vypadá impozantně a vojensky.

Tenhle model vyrobili naši kouzelníci," ukázal na Liminga a Bodrugana, „na základě obrázků a náčrtů Carcaoru a vzpomínek půl tuctu mužů a žen, kteří to město znali před válkou.

Pravděpodobně se od té doby trochu změnilo.

Ale pochybuji, že by někam přemístili palác.

Odlétáme pozítří. Chci, abyste dnes celé odpoledne studovali tenhle model. Naši kouzelníci vám pak kouzlem vylepší paměť, takže nezapomenete, co se naučíte.

Zítra ráno si ještě naposledy vyzkoušíme let ve formacích. Odpoledne budete mít volno, abyste mohli odpočívat a přemýšlet o našem cíli.

Vyrazíme hodinu po západu slunce."

Byla tu ještě jedna věc, o kterou se Hal musel postarat. Vzpomněl si na to během svého průzkumného letu. Odjel za lordem Cantabrim, aby získal jeho svolení.

„Proč ne?" zeptal se ho muž se zjizvenou tváří. „Měl jsem na to přijít sám. Vypadá to, že se vaši letci nedožívají příliš vysokého věku, tak by si měli svůj život užít s veškerými výhodami, které jim můžeme poskytnout.

Ale nemůžu je povýšit do šlechtického stavu. To může udělat jen král."

„Nemyslím si," řekl na to Hal, „že je mezi mými letci mnoho takových, kterým nějak zvlášť záleží na tom, aby měli šlechtický titul.

Pokud by to ovšem nebylo spojené s penězi nebo obzvlášť naleštěnou medailí."

Mynta Gartová byla povýšená do hodnosti kapitána, stejně jako všichni tři letečtí velitelé. Farren Mariah byl povýšen na nadporučíka a s ním i sir Loren a dva sagenští, Danikel a Rer Alcmaen.

Za jiných okolností by následovala bouřlivá oslava, ale protože je druhý den čekal důležitý úkol, nemohli si to dovolit. A navíc je pozorně sledoval Hal.

Dali si jen sklenku šampaňského po večeři a pak jednu brandy a to bylo všechno.

Za Halem přišel Cabet a vypadal trochu znepokojeně.

„Ano, mladý kapitáne?" vyzval ho Hal žoviálně, ačkoli Cabet musel být tak o pět let starší než on.

Cabet uvažoval, co ta povýšení udělají s disciplínou mezi letci.

„Nic," řekl Hal. „Nebo by se mohlo stát, že náhle vzroste počet bývalých důstojníků."

„Jestli to tak půjde dál," řekl Cabet, „bude povýšená celá tahle zatracená eskadra."

„A co by na tom bylo špatného?" zeptal se Hal.

Cabet začal něco říkat, ale pak se zarazil, zamračil se, potřásl hlavou a nechal Hala o samotě.

Farren Marian samozřejmě tvrdil, že je rozhořčený, že nechtěl být důstojníkem, nikdo z jeho rodiny nikdy důstojníkem nebyl, protože důstojníci nemají na práci nic jiného, než líbat zadek vznešeným pánům, ale jeho rodina je hrdá a nezávislá.

Když ale Hal odcházel z jídelny, viděl Farrena, jak sedí na voze s Chinchou a rukou neustále hladí svůj nový prýmek.

Řezníci se dali do práce a začali zabíjet zvířata, jež měla sloužit jako krmení pro draky. Maso pak balili do plátna, stejně jako tehdy, když Hal letěl na průzkumný let.

„Měl bych vás požádat, abych směl letět s vámi," řekl sir Thom. „Protože bude stát za to to vidět. Očité svědectví o tom, jak pán draků spálil královně ... hm, ona asi nemá vousy, že?"

„Ne, neměl byste mě o to žádat," odpověděl Hal kategoricky. „Za prvé, kdybychom narazili na nějakou rocheskou dračí letku, byl byste pro mě jen přítěží.

A za druhé, někdo musí šířit slávu První eskadry.

A kdybyste jel s námi a udělal něco hloupého, třeba spadnul dolů z draka, kdo by pak na nás pěl chválu?"

Siru Thomovi se znatelně ulevilo. Hal potlačil úsměv. Ještě si pamatoval, jak byl Lowess neklidný tenkrát při bitvě u Kalabasu.

Měsíc už mizel, když se té noci vydali na cestu.

Hal vzlétl jako první a kroužil s Bouřlivákem, který měl pod sebou přivázané jedno prase a jedno tele, nad prostorem, z něhož vzlétali i ostatní draci a postupně se za něho řadili.

Ve vzduchu bylo padesát devět draků. Hal si pomyslel, že je to asi nejvyšší počet draků, který kdy letěl najednou, a rozhodně jich tolik nikdy neletělo splnit jediný úkol.

Ještě jednou naposledy zakroužili nad základnou a pak už vzlétli vysoko. Dole pod nimi osaměle zahoukal drak sira Lorena.

Stále ještě nabírali výšku a mířili k frontě.

Osamělá derainská hlídka na holém, kamenitém kopci draky zahlédla a začala mávat.

To je znamení, řekl si Hal, ale nevěděl, co to znamená. Rozhodl se tedy, že to bude brát jako dobré znamení a že budou mít štěstí.

Přes frontu přeletěli ve výšce pěti set stop a letěli nad řídkými mraky.

Hal letěl na špici, za ním následoval Cabet se svou 18. letkou. Po stranách letěl Richia se 34. letkou a Pisidia s 20. letkou. Halova 11. letka v čele s Myntou Gartovou držela hlídku a měla je chránit i před nepatrnou možností, že by se nad nimi objevili rocheští draci.

Vzduch byl ale čistý, a jestli je někdo z Rocheských ze země zahlédl. Hal ještě nezaznamenal žádné známky poplachu.

Hal vedl formaci vpřed celou noc až do úsvitu a řídil se přitom podle měsíce a podle kompasu.

Bylo brzy ráno, když se na dohled objevilo jejich první stanoviště a Hal navedl všechny draky na přistání na louce.

Uprostřed louky byl rozložený dlouhý kus žlutého plátna.

Byl to domluvený signál, jejž měl použít voják, kterého tam nechali při průzkumném letu, pokud se neobjeví žádní nezvaní hosté. Limingo na něj použil kouzlo, aby tuto informaci neprozradil, ani kdyby ho mučili.

Veliká formace přistála a každý letec složil náklad a nakrmil svého draka.

Za Halem přišel Richia a řekl mu, že jeden z jeho lidí se bude muset vrátit. Jeho drak letěl nějak podivně, jako by měl naražené křídlo.

Padesát osm letců.

Hal se rozhodl pokoušet štěstí a nečekat s další cestou, až padne tma. Chtěl se dostat co nejdál od fronty.

Druhý úsek cesty měl být dlouhý, a tak sotva se draci najedli a napojili a dvě hodiny si odpočinuli, znovu je naložili a protestující a unavená letka se vydala na další cestu.

Znovu přeletěli nad úrodným údolím. Tentokrát je zpozorovali nějací lidé na koních a skupina rolníků, kteří na ně křičeli a mávali.

Hal už předem vydal rozkazy, jak se mají chovat, kdyby se něco takového stalo, a tak jeho letci těm lidem také zamávali a nadšeně na ně volali. Hal měl pod sedlem schovaný rocheský prapor, a tak ho rozvinul a nechal ho za sebou vlál. Zezdola uslyšel provolávání slávy.

Letěli dál a jednou v dálce zahlédli dva draky. Hal nedokázal říci, jestli byli divocí, nebo ne. Když ale viděli jejich formaci, chvatně slétli níž, aby byli z dohledu.

Bylo pozdě odpoledne, když doletěli k jezeru, kde na ně čekal smluvený žlutý signál.

Hal měl obavy, že by draci mohli chtít skotačil ve vodě, ale byli až příliš unavení, a když se najedli, schoulili se pod stromy a okamžitě usnuli.

Voják, kterého tam nechali, nalovil zvěř, postavil si stojan a teď měl pro letce připravené uzené maso, což byla nečekaná změna po těch potravinách, které si vezli jako zásoby s sebou.

Říkal, že je v tom opuštěném údolí úplně spokojený a že by mu vůbec nevadilo zůstat tam až do konce války, kdyby Hal chtěl.

Hal se snažil usnout, ale šlo mu to těžko, protože mu na mysli neustále vyvstávaly obrazy Carcaoru z nejrůznějších úhlů. Přemýšlel o útoku a o tom, odkud by bylo nejlepší ho vést.

Nakonec ho ale spánek přece jen přemohl.

Vzbudil ho voják, který měl hlídku. Stmívalo se a draci kolem jezera se pomalu probouzeli. Vydávali se do vody a tam kolem sebe mlátili křídly.

Většina letců šla do vody za nimi. Potom už draky opět naložili a vzlétli na oblohu.

Hal začínal doufat, že by jeho až příliš detailně propracovaný plán mohl vyjít.

Jeho nálada se ještě zlepšila, když letěli nad liduprázdným zalesněným údolím. Drželi se nízko, protože oblast kolem Carcaoru

možná hlídali draci, ačkoli Hal nedokázal vymyslet důvod, proč by to dělali, protože hlavnímu městu teoreticky nehrozilo žádné nebezpečí.

Zatím.

Toho večera viděli jen jednoho člověka - mladíka, který seděl ve světle zelené veslici a za soumraku chytal uprostřed říčky ryby. Hal mu zamával a chlapec zamával také. Pak už byla celá eskadra pryč.

Hal přemýšlel, co si ten chlapec asi pomyslí, jestli se někdy dozví, že ti draci patřili nepřátelům. Možná si ale myslí, že to jsou jeho krajané z Roche, a začne se sám zajímat o létání.

Zabručel sám na sebe za to, že má tak zatraceně romantické představy, a soustředil se na let.

Byl to jednotvárný let, což bylo vlastně štěstí, ale Hal byl rád, že těsně před úsvitem uviděl zvlněné louky, jež naznačovaly, že už jsou u třetí zastávky.

Přistáli a draci se dostali do zakrváceného ráje. Honili vyděšené ovce sem a tam, ale ubohá zvířata stejně vždycky skončila ve spokojeném dračím chřtánu.

Někteří letci při pohledu na ně trochu zezelenali a i Hal sám cítil trochu nevolnost.

Jedním z letců, kteří to ale naopak fascinovaně pozorovali, byl Danikel. Hal se ho zeptal, proč, a Danikel mu úplně vážně odpověděl, že čím víc toho o dracích ví, tím lépe bude moct zabíjet nepřátele.

Proti tomu nemohl Hal nic namítat.

Hal byl rád, že se neobjevili žádní rozzuření pastýři, kterým by to museli vysvětlovat.

Rozhodl se ještě jednou pokoušet štěstí, a tak vydal rozkaz, aby letce probudili dopoledne příštího dne a aby pokračovali v letu k poslednímu stanovišti, skalnímu útesu blízko Carcaoru.

Každý drak nesl dvě mrtvá zvířata zabalená v plátně - jedno bylo připravené na večeři, druhé si měli dát až den po útoku. Hal si nebyl jistý, jak to bude -jestli budou Carcaor hlídat nějací draci nebo jestli se dostanou pryč tak snadno jako tam.

To se ale ukáže zítra.

Ten den byla mlha, což celou eskadru docela dobře krylo. Hal ani nyní neviděl na obloze žádné draky a uvažoval, jestli všichni, které Rocheští naverbovali, slouží na frontě. To ale nebylo možné: museli mít nějaký způsob, jak draky - a letce - vycvičit, a to by se jim v boji jen těžko podařilo.

Pod nimi byla reka Ichili, která se vinula směrem k hlavnímu městu, a v dálce se rýsoval skalní převis, který měl být jejich poslední zastávkou.

Když ho Hal uviděl, opět pocítil nevysvětlitelné zamrazení.

Letěl s Bouřlivákem nad rozvaliny hradu a hledal žlutý signál.

Žádný tam ale nebyl.

Hal přemýšlel, že by mohli najít jiné místo na přistání, ale bylo už pozdě. Rozhodně nemohl zaútočit na Carcaor s draky naloženými zásobami. Navíc neměl připravené kamínky a ohnivé šipky.

Zatroubil na trumpetu, ale voják, jehož tam nechali, neodpověděl.

Nebylo tam ale také ani stopy po Rocheských.

Hal se zhluboka nadechl a slétl s Bouřlivákem pod hrad na volný prostor, kde přistáli i předtím.

Zdálo se, že Bouřlivákovi se tam nechce přistát o nic víc než Halovi.

Hal sesedl a připravil si kuši.

Skalní útes byl ale úplně opuštěný.

Vál tam jemný vánek a listí na podivných stromech se chvělo.

Nic víc.

Hal zatroubil na trumpetu, ale jaksi neochotně, jako by se mu nechtělo rušit to ticho.

Draci přiletěli k němu, ale vypadalo to, že vůbec nejsou spokojení s tím, že zůstanou na tomto místě, ačkoli si Hal myslel, že možná zbytečně připisuje své pocity zvířatům, jež byla očividně jen unavená.

Řekl velitelům letek, co se přihodilo, a ačkoli si letci potřebovali odpočinout, postavil celou třetinu eskadry na stráž.

Farren Mariah za ním přišel, když si procházel poslední detaily útoku.

„Tohle místo se mi ani za mák nelíbí, pane, i když je odsud nádhernej výhled,"

Hal chvíli váhal, ale pak se Mariahovi svěřil se svými vlastními pocity.

„Rek bych, že se ten voják vyděsil a útek," hádal Farren.

„Já bych o tom teda rozhodně přemejšlel. Ale co jsem zatím viděl ty Cantabriho zabijáky, tak ty nic na světe ani mimo něj nevystraší.

A já zatím začínám děsit sám sebe," pokračoval. „Myslím, že radši zavřu pusu a sklopím uši.

I když bych se asi nepodělal a nekňučel bych strachy, kdybych měl jít na stráž.

Vždycky se cejtím líp s mečem v ruce - nebo aspoň s pěkně velkou větví."

Hal přikývl na souhlas. Pak vyhledal velitele letek a přesvědčil se, že jsou připravení na zítřek.

Vzal si první hlídku a chystal se vzít si i poslední.

Všude bylo ticho, jen občas se ozvalo zachrápání nějakého draka nebo zachrastění křídel, jak se draci ve spaní převalovali.

Měsíční světlo už skomíralo, když Hal přišel z hlídky a schoulil se vedle Bouřliváka, aby si na hodinku či dvě odpočinul.

Usnul ... a zdál se mu sen.

Hal se převaloval a házel sebou - ve snu byl několika různými muži.

Byl vulgárním neurvalcem, jenž chtěl směnit kožešiny s vousatými muži, kteří připluli po řece se zvláštními dárky.

Pak byl jedním z těch obchodníků, mazanějším než jeho druhové, protože měl na řece své místo a obdělával tam půdu, aby na ní mohl hospodařit.

Byl i dalším, ještě chytřejším mužem, který nakonec získal půdu toho předchozího.

Potom to vypadalo, jako by stál někde v dálce a pozoroval pohyblivý obraz.

Na té půdě se stavělo město. Ty sedláky, kteří si mysleli, že jim země patří, odtamtud vyhnali nebo je pozabíjeli.

Potom ale řeka stoupla a celé město vzala s sebou.

Lidé ho znovu postavili na vyšším místě a stalo se z něj velkoměsto.

Potom na ně bylo sesláno něco z nebe.

Hal ve snu nedokázal říci, jestli to byl démon, nebo nějaký přízrak ze země. Bylo to ale tak hrůzostrašné, že lidé umírali strachem, když se to k nim jen přiblížilo.

Jedné noci to zpustošilo celé město. Ničilo to a zabíjelo, a když přišlo ráno, zbylo tam jen pár lidí, kteří přežili.

Ti byli ale tvrdohlaví a byli mezi nimi i kouzelníci.

Použili kouzla a zjistili, že ten démon nebo přízrak přišel z nejvyššího skalního útesu pohoří, jež se tyčilo nad řekou.

Jiní lidé by odtamtud utekli nebo by se snažili s tím přízrakem usmířit.

Tihle ale takoví nebyli.

Využili práce mnoha otroků, posledních původních obyvatel té oblasti, a postavili ohromný hrad. Povolali své nejsilnější čaroděje, aby drželi stráž a hlídali ho před tím démonem. Dávali jim zato to nejlepší jídlo a pití a jako odměnu dostávali i ženy a muže.

Čas ubíhal a démon se znovu neobjevil. Ani stráže nezaznamenali žádné známky toho, že by byl někde nablízku.

Mysleli si, že možná zemřel, pokud může něco nadpřirozeného zemřít, nebo že možná opustil tento svět a vydal se jinam.

Nikdo nevěděl, jak to je.

Už ale nebyl důvod zůstávat na stráži, a tak byl hrad opuštěn.

Za jediný rok poté, co odtamtud kouzelníci odešli, přišly tři bouře a hrad zbořily.

Někteří lidé z města u řeky, jež se stále rozrůstalo a bylo čím dál tím významnější, ale říkali, že to bylo varování a znamení, že tam ten duch stále ještě je.

Ostatní se jim jen smáli.

To město se teď jmenovalo Carcaor a muži a ženy, kteří tam bydleli, teď přemýšleli o důležitějších věcech - o moci, kterou už mají, a o tom, jak vytvořit velký, skvělý národ.

Kouzelníci přišli o svou moc, a tak nyní Carcaoru a území kolem něj, jemuž dali jméno Roche, vládli baroni a po nich pak králové a královny.

Nikdo se už nestaral o rozvaliny nad městem a nikdo tam nechodil.

Možná tam ještě pořád něco bylo, něco, co dřímá pod rozpadajícími se zdmi hradu.

Nikdo to nevěděl jistě.

Hal se probudil celý zpocený a měl pocit, že vůbec nespal.

Byl už téměř čas na poslední hlídku, a tak šel vystřídat svého předchůdce na místo, které sám určil, a byl rád, že se nemusí vracet k tomu snu a ke všemu, co by mu ještě mohl ukázat.

Trvalo mu celou hlídku, než se úplně probudil a zbavil se toho strachu, který se ho zmocnil.

Nakonec ale strach zmizel a on měl na starosti jiné věci, jimiž se musel zabývat, protože už sedlali draky a připravovali se na bitvu.

Ohnivé šipky vybalili ze slaměných obalů a uložili je do košů po obou stranách sedel. Každý drak měl na krunýři zavěšenou mošnu, v níž byly očarované kousky toho velkého balvanu.

Nakrmili draky a pak s nimi slétli ze skály dolů k řece, aby je napojili.

Pak už byl čas vydat se do bitvy a oni opět vzlétli a v kruzích stoupali stále výš a výš, až se octili nad kaňonem, nad skalním útesem a pak ještě ve tmě pokračovali proti proudu řeky Ichili.

Bylo jen pár minut před rozedněním, když obletěli poslední ohyb řeky.

Carcaor ležel před nimi. Ještě spal a zářilo v něm jen pár světel.

Hal nemohl říct, jestli se Limingův a Bodruganův model v něčem mýlil. Nábřeží a skladiště se táhla podél reky po levé straně a před ním se rozprostírala předměstí na druhé straně Carcaoru.

Střed města byl velice jasně viditelný. Všechny budovy v něm byly vysoké, stály tam zdobné parky a paláce.

Uprostřed se rozprostíral palác královny Norcie. Po každé straně ohromného vjezdu byly dvě zlaté kupole.

Hal jednou zatroubil na trumpetu a čtyři velitelé letek zatroubení zopakovali.

Draci se rozptýlili a vytvořili řadu, jak si to natrénovali.

Hal nasměroval Bouřliváka přímo na královnin palác.

Vojáci z rocheských předních linií říkali drakům „ševelící smrt". Teď ji mělo okusit jejich hlavní město.

Hal tápavě otevřel mošnu, která visela před ním na krunýři, a vyndal z ní malý úlomek.

Na okamžik zazmatkoval, protože si nemohl vzpomenout na zaříkadlo. Pak se uklidnil a vzpomněl si.

Pronášel pomalu ta slova a blížil se k paláci. Když skončil, cítil, jak se mu úlomek kamene v ruce nepříjemně kroutí, jako by to byl nějaký rosol a ne kámen.

Hodil ho dolů. Jak kámen obloukem letěl dolů kolem Bouřlivákových křídel, postupně se zvětšoval. Pak už z něj byl ohromný balvan.

Zasáhl střechu paláce, odrazil se do výšky, pak opět spadl a roztříštil jednu z kupolí.

Letci na dalších dvou dracích shodili také dolů kameny. Jeden se zřítil na schody paláce a kutálel se mezi čtyřmi sloupy, jež zlámal jako párátka.

Sloupořadí se prohnulo a další balvan minul palác a spadl těsně vedle něj. Ale odskočil stejně jako předtím ten Halův a rozbil na kusy palácovou zeď.

Pak už Hal s Bouřlivákem letěl dál.

Nedaleko stálo sídlo baronů. Hal viděl, jak dva balvany zničily jeho rovnou střechu. Pak se naklonil dopředu s oblázkem v ruce, odříkal zaříkávadlo a vrhl kamínek směrem k zadní zdi paláce.

Trefil se a zeď se rozpadla na jednotlivé kameny.

Na jedné straně byla veliká stáj a jeden ze špatně namířených balvanů rozbořil i její zeď.

Hal slyšel ryk vyděšených koní, když ještě jednou zakroužil nad tím místem. Pak zasáhl jedním balvanem samý střed paláce.

Doufám, pomyslel si surově, že přistál přímo v posteli královny Norcie. A že v ní byla se svým oblíbencem.

Slyšel, jak draci křičí, a uviděl dole v ulicích jednotku těžké kavalerie.

Hal si vzpomněl, jak nenáviděl těžkou jízdu a jak moc se jí bál, když byl sám u kavalerie. Slétl s Bouřlivákem níž a vrhl jeden kamínek na jezdce.

Kámen se zvětšil a rozmetal koně a jezdce jako kuželky.

Před nimi byla nějaká velká budova, možná úřad, možná nějaké luxusní byty, Bouřlivák stihnul uhnout na poslední chvíli.

Hal se ohlédl a uviděl, jak Farren Mariah shodil kámen právě na tu budovu.

Kámen rostl a dopadl doprostřed. Zdi se zhroutily a budova spadla.

Hal znovu a znovu útočil na palác.

Další letci létali křížem krážem nad středem města a Hal téměř narazil do jednoho z draků. Poznal v něm modrou Danikelovu samičku a na Danikelově tváři uviděl škodolibou radost. Letec se upřeně díval dolů na Carcaor a Kailase vůbec neviděl.

Palác byl už napůl zbořený. Halovi zbývalo už jen pár oblázku, a tak se s nimi vydal k rozlehlým budovám za palácem. Nevěděl, k čemu sloužily, možná to byly nějaké úřady a možná také byty vlivných lidí, když stály tak blízko u paláce.

Pak už mu nezbýval ani jeden kámen.

Dole pod ním utíkali rozespalí Rocheští v panice ze svých domovů.

K takovému šílenství ještě pořád nemáte opravdový důvod, pomyslel si Hal. Vyndal z kuše pár ohnivých šipek, pevně sevřel Bouřliváka koleny a chladnokrevně šipky vrhl dolů doprostřed davu lidí.

Šipky vybuchly a Hal slyšel, jak lidé křičí.

Teď si vyvádějte, to vás naučí, abyste si nehráli na válku, říkal si Hal a přelétl s Bouřlivákem nad zničené sídlo baronů.

Do jeho trosek shodli dvě ohnivé šipky a z hromady kamení vyšlehly plameny.

I další budovy hořely a oheň už olizoval samé srdce paláce královny Norcie.

Na obloze nebyl kromě Halových draků nikdo. Hal slétl dolů nad širokou ulici, letěl téměř pod střechami okolních budov a shazoval dolů ohnivé šipky, skoro jako by byl sedlák a sel obilí do brázdy.

Za ním zuřilo peklo.

Potom už mu došly i šipky a neměl, čím by dál zabíjel. Vylétl s Bouřlivákem vzhůru.

I ostatní letci spotřebovali svou výzbroj a teď stoupali nahoru.

Hal uviděl jednoho jediného rocheského draka, který se k nim řítil od východu.

Statečný muž, pomyslel si.

A taky blázen, říkal si, když letěl s Bouřlivákem střemhlav dolů.

Rocheský letec se podíval nahoru právě v okamžiku, když Hal vystřelil z kuše.

Šipka zasáhla muže do hrudi a on spadl z draka dolů.

Velitelé letek zatroubili na trumpety a eskadra ukončila útok.

Hal opět vylétl s Bouřlivákem nahoru a pak se vydal na západ směrem ke skalnímu útesu. Jeho eskadra letěla ve formaci za ním.

Přeletěl první ohyb řeky a uviděl skalní útes, nad nímž se stahovala zlověstná mračna.

Když odtud odlétali, vůbec to nevypadalo, že by mohlo být takové počasí, ale na horách se počasí mění rychle.

Hal se právě snažil rozhodnout, jestli může riskovat zůstat na skalním útesu přes den, nebo jestli jen nakrmí draky a poletí dál k té louce, když se zbořený hrad přímo před ním zvedl, jako by pod ním byla nějaká bytost, která se vyhrabává ze země.

A opravdu tam byla.

Ta bytost, hnědá jako hlína na hřbitově, se vztyčila na zadní a zbytky hradu sklouzly po jejím těle jako vodopád.

Hal se snažil potlačit strach. Říkal si, že ta bytost musí být víc než dvě stě stop vysoká.

Medvěd to ale nebyl, protože tělo toho stvoření, pokud to tedy bylo tělo, se pohybovalo a přemisťovalo, jako by se na ně díval skrz zčeřenou vodu.

Nemělo to žádnou hlavu, jen tesáky a ústa. Vydávalo takový řev, jaký Hal nikdy u žádného zvířete neslyšel.

Mělo to dlouhé drápy a silné ruce, kterými se sápalo po letcích.

Hal přemohl strach a zatroubil na trumpetu rozkaz, aby se obrátili doprava, pryč od toho netvora, démona, ducha, do mraků, které visely nad vrcholem skály.

Draci letěli, jak nejrychleji mohli, protože se toho přízraku báli nejméně stejně tolik jako lidé.

Hal si uvědomil, že strachy sténá.

Pak už byli uprostřed mraků a Bouřliváka zachytil poryv větru a rozhoupal je. Na chvíli byl klid, ale potom přišel vítr z jiného směru a házel jimi na všechny strany.

Hal se natáhl pro kompas, ale měl ho pod košilí a nedokázal ho vyndat ven, protože se musel vší silou držet Bouřlivákových opratí.

Alespoň ale směřovali pryč od té nestvůry a neslo je to na sever.

Vymotali se z mračen a Hal téměř vykřikl hrůzou, protože je mraky nějak obrátili a oni letěli přímo k vrcholu hory, kde na ně čekal ten démon.

Hal si v tom okamžiku uvědomil, že si mraky přivolala právě ta nestvůra, a přemýšlel, jestli bylo to stvoření ze země, nebo ze vzduchu. Pak mu ale došlo, že na tom nezáleží.

Za Halem letěl i zbytek eskadry. Ta smrtící věc je přitahovala, jako by to byl magnet.

Halovi se podařilo sáhnout po kuši, ale věděl, že je to jako házet papírové kuličky na lva.

Po jeho pravé straně se řítil Pisidia následovaný svou letkou a letěl přímo k té nestvůře.

Pisidia křičel něco, čemu Hal nerozuměl, a střílel z kuše do míst, kde mohl mít ten démon tvář.

Kailas zdvihl trumpetu a zatroubil k ústupu. Ale vypadalo to, jako by letci z Dvacáté letky ohluchli a byli rozhodnutí následovat Pisidiu na jistou smrt.

Příšera se natáhla a téměř ležérně sevřela Pisidiova draka do pěsti, strhla ho dolů a on se řítil dolů do kaňonu a do řeky.

Kouzlo, pokud to tedy bylo nějaké kouzlo, náhle pominulo a Halovi se podařilo nasměrovat Bouřliváka napravo, daleko od té hrůzy.

Za ním letěli i ostatní letci z eskadry.

Viděl, jak ta nestvůra mává rukou ve vzduchu. Zasáhla dva draky z Dvacáté letky a strhla je dolů. Pak už přestalo kouzlo působit i na letce z Pisidiovy letky a i oni se snažili uniknout a letět směrem k Halovi.

Potom se Kailas znovu ocitl v mračnu. Tentokrát našel kompas a sklonil se těsně nad něj, protože jím smýkal vítr.

Vítr byl spolčený s tou nestvůrou a snažil se Hala obrátit a poslat ho zpátky tomu démonovi do chřtánu, ale Halovi se podařilo udržet směr.

Mraky už nebyly tak souvislé, valily se kolem něho a on tu a tam zahlédl vedle sebe i za sebou ostatní draky, kteří také zápasili s bouří a snažili se letět za ním.

Znovu se vymanili z mračen a tentokrát byl skalní útes už schovaný někde dole za nimi. Pod nimi byly hory s nevinnými vrcholy, pod nimiž se neskrývaly žádné tajemné hrůzy.

Hal si uvědomil, že Bouřlivák letí, jak nejrychleji může, a že se zřejmě brzy úplně vyčerpá.

Naklonil se dopředu, pohladil zvíře po krku a mluvil na ně tak uklidňujícím tónem, jak jen dokázal.

Bouřlivák začal mávat křídly o něco pomaleji.

Hal se ohlédl a za sebou uviděl formaci vyčerpaných draků.

Přiměl Bouřliváka, aby vyletěl výš, potom se otočil a namířil ke své jednotce.

Ozývalo se troubení na trumpety a volání rozkazů a panika pomalu mizela. Letci se dali dohromady a letěli zase v uspořádaných formacích.

Hal je dvakrát obletěl a spočítal draky.

Bylo jich ještě padesát dva, když nepočítal Bouřliváka.

V té hrůze nad skalním útesem přišel o pět draků. Možná ale že jednoho či dva ztratil při útoku na Carcaor.

Hal ještě jednou obletěl eskadru a držel zpáteční směr. Měl namířeno k té louce, kde se pásly ovce.

Bylo kolem poledne, když tam doletěli a přistáli.

Žádný z draků ale neměl hlad a letci také nebyli hladoví.

Všichni byli bledí, ještě se třásli a povídali si o tom, co viděli, jestli to byla skutečnost, nebo přelud.

Hal je svolal do formace a oni neochotně poslechli.

„Teď budete ticho," nařídil jim. „Dnes jsme si vedli dobře. Co byla ta ... ta věc, to nemám nejmenší tušení.

Teď se musíte najíst.

Potom se potrestáme a poletíme dál. Dosud nás nepronásledovali ani na nás nezaútočili žádní Rocheští a já doufám, že se nám podaří dostat se k našim liniím, než budou mít jejich kouzelníci čas zalarmovat rocheské eskadry, aby si na nás někde počkaly.

Teď běžte ke svým drakům a dohlédněte, aby něco snědli, i když jsou ještě celí udýchaní a rozrušení. Za hodinu opět vzlétneme. Jděte."

Zcela záměrně neřekl nic o Pisidiově smrti ani o smrti ostatních letců z jeho eskadry. Trocha vzteku na Kailasovu bezcitnost by mohla letcům pomoci zbavit se šoku, který ten obludný netvor, nebo co to vlastně bylo, všem připravil.

Když letci dojedli, nařídil jim zastřelit ovce a přivázat je drakům pod břicha.

Když bylo podle slunce o hodinu později, napojil a nakrmil Bouřliváka, i když jeho drak ve srovnání se svou obvyklou hltavostí jedl velice málo.

Vzlétli a seřadili se do formace. Potom pokračovali na sever a mírně na východ.

Jeden z letců vezl i vojáka, který měl přidělenou hlídku na louce.

Hal pozorně sledoval kompas i to, jestli letí zhruba podle jeho odhadu, protože na zemi pod nimi se už prodlužovaly stíny.

Měsíční svit byl právě tak silný, aby Hal viděl jezero pod nimi. Přikázal drakům přistát.

Nikdo neměl hlad, ale všichni byli žízniví a vyčerpaní.

Nařídil letcům, aby draky donutili dojít do jezera a tam je postříkali vodou.

Zdálo se, že to pomohlo - z vody už draci vyšli hladoví a spořádali ovce. Letci si dali uzené maso.

Pak už všichni usnuli, jako by je do vody hodil.

Hal věděl, že by měl postavit hlídky, ale nenapadl ho nikdo, kromě snad nějakého kouzelníka, který by letěl vzduchem, kdo by dokázal tuhle trhlinu mezi kopci najít.

Jeden voják jako stráž stačil.

Vstali za svítání a co nejrychleji letěli na základnu, kde zůstali při průzkumu první noc. Přiletěli na tu poklidnou louku odpoledne.

„Hodinu odpočívejte," nařídil Hal. „A najezte se. Pak znovu vzlétneme, jakmile slunce zajde. Doufám, že by se nám mohlo podařit dostat se přes frontu do setmění, Až se nám to povede, budu přemýšlet, kde přistaneme."

Ozvalo se nějaké mručení, ale jen potichu. Většina letců měla ještě trochu energie z rozrušení, které jim přinesl útok na Carcaor, a ani jeden z nich, dokonce ani Danikel, neměl chuť postavit se Yasinovým černým drakům, když byla jejich vlastní zvířata tak vyčerpaná.

Draci si stěžovali, když jim znovu dali sedla, chňapali po letcích a naříkavě troubili.

Ale přesto namáhavě vylétli do vzduchu a Hal jim přikázal nabrat výšku, aby ucítili vítr. Sám nasel větrný proud, který foukal směrem na západ, a nechal na něm draky plachtit.

Zase si hlídal čas a brzy k ránu odhadoval, že se blíží k frontě.

Zatroubil na trumpetu výstražný tón a slétl se svými letci pozvolna až do výšky asi jen sto stop nad zemí.

Když přelétali přes nejzadnější rocheské pozice, podíval se Hal nahoru na oblohu a uviděl půl tuctu draku. Vypadali jako malé tečky na nebi a čekali na něho.

Kouzelníci tedy zalarmovali Yasina nebo možná nějakou jinou rocheskou letku.

Domnívali se ale, že Hal poletí vysoko, a jemu se podařilo je oklamat.

Rychle se k němu vrhli střemhlavým letem, ale jak se přiblížili, slétli zase stranou, protože si uvědomili, že má Hal silnou početní převahu.

Potom už pod sebou viděli stany pěchoty a přeletěli přes území nikoho, které leželo mezi liniemi.

Hal se snažil poznat, na kterém místě přesně překročili frontu, aby mohl odhadnout, jakým směrem je jejich základna.

Moc se mu to ale nedařilo, protože únava přemohla jeho tělo a zamlžila mu i mysl.

Bouřlivák překvapeně zafrkal a Hal nalevo od nich na obloze uviděl vír kouzelných světel.

Někde tam byl někdo živý a bdící. Hal nasměroval svou eskadru k těm světélkům.

I v té tmě pod sebou začali rozeznávat orientační body. Hal si uvědomil, že světla vycházejí z nějakého místa blízko základny První eskadry.

Nebyli jen blízko, byli přímo nad ní.

Hal začal věřit na zázraky a slétl s Bouřlivákem dolů. Přiběhl k němu ošetřovatel, a zachytil ho, když sklouzl ze sedla a téměř upadl.

„Limingo použil kouzlo," řekl ten muž, aniž by se ho Hal musel ptát. „Říkal, že se blížíte a že budete potřebovat nějaké vodítko. Nevím, jak to poznal."

Draci se zaduněním přistávali všude kolem.

„Máme připravené jídlo i krmení pro draky," pokračoval muž. „I pití."

Hal němě přikývl.

Dokázal už myslet jen na to báječné lůžko, které na něho čekalo v jeho stanu.

Klopýtavě odešel z přistávací plochy. Dva muži zatím odváděli Bouřliváka do jeho přístřešku.

Objevil se sir Thom Lowess.

„Tak co, podařilo se vám to?"

Hal přikývl.

„Chcete mi říct ..." Lowess se zarazil. „Promiňte mi, jsem hlupák. Možná mi to povíte, až se probudíte.“

Hal přikývl, protáhl se kolem Lowesse a pak už stál před svou postelí.

Zhroutil se na ni a dokázal si stáhnout jen jednu botu.

Jeho sluha Uluch přišel, aby mu pomohl. Hal ho odstrčil a natáhl se pro druhou botu. Pak se s ním celý svět zatočil a přemohl ho spánek.

27

Hal se probudil už svlečený ve své posteli. Bylo těsně po rozednění. Doufal, že nespal víc než jeden den.

Opatrně vykoukl ze svého stanu a uviděl, jak ošetřovatelé hřebelcují a krmí ještě stále trochu zmatené draky. Uvědomil si, ze spal jen několik hodin, ačkoli cítil tolik síly a energie jako před útokem.

Měl podezření, že mu síla dojde o něco později, ale rozhodl se, že to náhlé vzplanutí energie využije, dokud ještě trvá.

Vyskočil z postele a ucítil, že má úplně plný močový měchýř. Opatrně tedy došel k malému kulatému záchodku zakrytému plachtovinou, který stál za jeho stanem.

Nesmírně se mu ulevilo, a když se vrátil do stanu, uviděl na malém stolku připravený hrnek čaje, z něhož se kouřilo, a talíř s křupavou slaninou a míchanými vajíčky s pažitkou.

„Děkuji, Uluchu," řekl jen tak do prázdna, nečekal na odpověď a začal jíst, protože byl úplně vyhladovělý.

Potom se vydal do stanu, kde se vojáci koupali, a vrátil se z něj čistý a oholený. Ve stanu měl připravenou čistou uniformu a v tu chvíli byl velice vděčný, že se nechal přemluvit, aby si pořídil sluhu.

Vyšel ven a tam na něj čekala Mýma Gartová.

„Chci, aby mi připravili Bouřliváka ..." Potom se zarazil. „Promiň. Draci si také potřebují odpočinout."

Zamyslel se.

„Zeptej se sira Thoma, jestli by mi půjčil svůj kočár, A řekni mu, že uvítám, když se mnou bude chtít jet na velitelství."

„Ano, pane," odpověděla Gartová.

„A nech zabalit věci těch mužů, kteří zemřeli," řekl Kailas. „Vyber někoho, kdo je roztřídí a dohlédne, aby se k jejich rodinám nedostalo nic, co by mohlo způsobit rozpaky."

Jako například milostné dopisy jiné ženě nebo muži, rybí kůže a tak podobně. Když byly ve skříňkách obětí nějaké vojenské věci, vydražily se mezi ostatními cleny eskadry, obvykle za absurdní ceny, a peníze pak poslali rodině mrtvého muže nebo ženy.

Údajně se už teď vyplácely penze pro ty, kteří byli zmrzačení v bitvě, nebo pro rodiny zemřelých, ale tenhle starý zvyk, který se uchýlil už na začátku války, stále přetrvával.

Každý měl možná ke králi Asirovi úctu, ale téměř nikdo nevkládal plnou důvěru v jeho vládu ani ve vládu kohokoli jiného.

Sir Thom s rachotem přijel ve svém kočáře, naprosto neschopný skrýt svou nedočkavost.

Hal předpokládal, že sir Thom už už zaslechl něco z toho, co se v eskadře povídalo, ale po cestě do hlavního stanu První armády mu vyprávěl celý příběh pěkně od začátku. Nejprve však chtěl, aby sir Thom přísahal, že o tom zachová mlčení, a věděl, že se na jeho slovo může spolehnout.

Vynechal ale toho ducha či démona. Nebyl si totiž jistý, jestli by se o tom mělo všeobecně vědět.

V hlavním stanu vyprávěl Cantabrimu všechno, co se stalo, a řekl, že ještě ten den odevzdá písemnou zprávu.

Řekl mu také, že siru Thomovi vyprávěl základní fakta, ale nezmínil se o démonovi.

Zeptal se Cantabriho, jestli by mělo jeho vyprávění zahrnovat i to.

„Ne," odpověděl Cantabri. Potom se odmlčel a dlouho přemýšlel.

„Vlastně král vyjádřil přání, abyste odsud pokračoval do Rozenu a podal zprávu přímo jemu."

Hal pomyslel na civilizaci, na to, že by měl možnost vyspal se pod opravdovou střechou místo pod plátěným stanem, že by mohl jíst pořádné jídlo, ale hlavně že by se mohl vidět s Khiri.

„Ne," řekl, potom to ale rychle přehodnotil, když viděl jak se Cantabri zamračil. „Promiňte, pane. Samozřejmě že tam pojedu ... když mi to dáte příkazem. Ale měl jsem dovolenou na rozdíl od zbytku mé eskadry velice nedávno, a tak si myslím, že by to nebylo spravedlivé. A navíc mám práci v eskadře a já nemůžu pořád jen někam odjíždět."

Na poslední chvíli se zarazil a neřekl to, co chtěl říct. Cantabri si kousal ret.

„Ne," řekl zdráhavé. „Ne, opravdu by to nebylo spravedlivé. Král nebude rád, ale pochopí to, Tedy doufám. Bude totiž muset. Vy ale musíte připravit tu zprávu ... a ať je dobrá, s barvitým vylíčením všech detailů, nejen nějaký výčet holých faktů."

„Ano, pane," řekl Hal.

„A teď zpátky k té záležitosti s démonem, nebo co to vlastně bylo," pokračoval lord Cantabri zamračeně. „Přál bych si, aby se to dalo udržet v tajnosti, protože je to jistě hrozná věc. Zvláště, když nevíte, jestli tu příšeru dokáží přivolat Rocheští, nebo jestli se objevuje sama od sebe.

Ale pochybuji, že by se nám podařilo umlčet všechny členy vaší eskadry a přimět je k uchování tajemství na příliš dlouhou dobu."

„To nepůjde," souhlasil Hal a vzpomněl si na Alcmaena, Farrena Mariana, na ošetřovatele draků. „Ne, úplně v tajnosti to udržet nemůžeme. V eskadře se o tom bude mluvit a dříve nebo později se to dostane ven."

„Takže si myslím, že byste to asi měl siru Thomovi říct. Ale povězte mu, ať o tom pomlčí, dokud mu někdo - vy nebo já - nedá svolení, aby o tom napsal. To by mohlo zabránit tomu, aby se o té události šířily nekontrolovatelné zvěsti. Možná." Cantabri pokynul hlavou. „To je všechno."

„Ještě jedna věc," řekl Hal, „Kdy chcete, aby se eskadra vrátila ke svým běžným povinnostem? Chtěl bych začít posílat své muže střídavě na dovolenou. Někteří z nich už nebyli doma přes rok."

„V současné době se mi zdá, že se První eskadra k normálním povinnostem možná nevrátí už nikdy," odpověděl Cantabri. „Ať už mezi ty normální povinnosti patří cokoli. Myslím, že bych z ní chtěl udělat eskadru určenou pro zvláštní úkoly, stejně jako je moje Útočná eskadra." „Děkuji, pane," řekl Hal. „To bych byl rád." „Tak to byste byl rád jen vy a pár dalších zabijáků." řekl na to Cantabri. „Protože každý, kdo má zdravý rozum -a já si nemyslím, že mezi drakoletci někdo takový vůbec je - si je vědomý toho, že zvláštní úkoly zvyšují pravděpodobnost, že vás nepřítel zabije."

„Všichni v mojí eskadře jsou dobrovolníci," řekl Hal trochu nevlídně. „Patří to k naší dohodě."

„Ach ano, ach ano," vzdychl Cantabri. „Pokud jde o ty dovolené, začněte. Řekněme vždycky pro pět letců najednou. V příštích několika týdnech nic na obzoru nevidím, alespoň ne do té doby, kdy se dozvíme, jak se vyrovnala královna Norcia a zbytek rocheských pohlavárů s tím, že jste zaútočili na jejich hlavní město."

Hal vstal a zasalutoval.

„Děkuji vám, pane. Ale chtěl bych, aby mí lidé hlídkovali nad frontou, jen aby nevyšli ze cviku." Zašklebil se. „A jestli mě teď omluvíte, musím napsat nějaké dopisy."

Cantabri bez pousmání přikývl.

Hal se natolik soustředil na svou eskadru a na to, že musí podat zprávu lordu Cantabrimu, že si ani nevšiml malé hromádky dopisů, která na něj Čekala, zatížená rukavicí.

Všechny, kromě jednoho účtu od krejčího, byly od Khiri.

Měl napsat dopisy nejbližším příbuzným Pisidii a ostatním obětem z 20. letky.

Dopřál si ale být na chvilku sobecký a přečetl si dopisy od Khiri.

Psala je téměř každý den. Bylo v nich přesně to, co potřeboval - popisovala svůj každodenní život a život v Cayre a Carstares, jejím hradu na západním pobřeží Deraine. Nebylo tam nic, co by mělo něco společného s válkou, jen drobnosti z všedního života a blížící se sklizně a zprávy o tom, co kdo údajně komu v Rozenu dělá.

To psala ve všech kromě jednoho:

Drahý Hale.

Asi bych ti to neměla psát, protože bych ti nechtěla znepokojovat, ale už dvakrát se mi v noci zdál podivný sen. Trvalo to pokaždé jen chvilku, ale v obou případech jsem se probudila s pláčem. Kdybys tu byl se mnou, vzbudila bych tě a nechala tě, abys mi řekl, jaký jsem hlupáček. Ale nejsi tu, a tak buď prosím na chvíli shovívavý a nech mě, abych ti ten sen vyprávěla. Potom, jestli budeš chtít, mi můžeš napsat, jaký jsem blázínek.

Zdálo se mi, že jsem na nějaké veliké pláni. Země byla celá zničená, jako by tam proběhla bitva. Byly tam rozpadlé vrhací stroje a roztrhané stany, zlomené meče a kopí. Nebyla tam ale žádná těla,

žádní vojáci. Ta krajina se táhla do dálky, skoro až k obzoru. Těsně před obzorem ale stálo město, které jsem ve snu nepoznávala.

Jediná věc, která se pohybovala, byla nějaká tečka. Za chvíli bylo vidět, že je to drak. Myslím, že to mohl být Bouřlivák, protože nebyl černý jako ti nebezpeční draci, o kterých jsi mi vyprávěl. Ale ty jsi na něm neletěl, i když byl osedlaný.

Nic jiného už v tom snu nebylo. Necítila jsem se ohrožená tím drakem ani ničím jiným, ale jak už jsem ti psala, probudila jsem se s pláčem.

Jednou jsi mi řekl, že sny nemají žádný význam, že to nejsou proroctví ani nic podobného. Ale mne to stejně trápí. Jsi v pořádku? Napiš mi prosím brzy.

Tvoje Khiri

Hal se zatvářil provinile. Jistě jí nenapsal tolik, kolik by měl, kolik by chtěl. Neměl dar vyjadřoval se v dopisech. Teď ale našel nějaký papír a pero a rozhodl se, že jí napíše dlouhý, veselý dopis, než se začne věnovat těm pochmurným dopisům pro pozůstalé.

Pisidia, jak se ukázalo, neměl jen ženu, ale také tři děti. Napsat dopis pro ně bylo těžké, ale nejtěžší bylo napsat jedné sagenské vdově, která měla jediného syna, a toho jí ta obrovská nestvůra zabila.

Když Hal dopisy dopsal, opravdu se mu ulevilo, že se může věnovat zprávě pro krále.

„Přejete si?" zeptal se Hal poručíka Goanga. Seděl v rohu jídelny a pozoroval, jak jeho letci opile dovádějí. Sledoval je pozorně, protože oblíbenou hrou letců, když pili, bylo nějak vtáhnout nadřízené do svých hloupých her, jako bylo například potíral si boty popelem nebo se nechat od ostatních letců obrátit vzhůru nohama, aby mohli „chodit" po stropě, vjet na koni do jídelny nebo se navzájem honit se zavázanýma očima a mlátit se srolovanými novinami.

Dost často se Hal i ostatní důstojníci cítili jako hlupáci a nechali se do těch pitomostí zatáhnout.

Toho večera ale Hal z nějakého důvodu neměl chuť pít a přidat se k zábavě. Možná to bylo těmi dopisy nebo na něho možná konečné padla únava po útoku.

„Chtěl bych si s vámi promluvit, pane," řekl Goang. „Mám takový nápad."

„Dobře," odpověděl Hal. „Za to vás také platím. Tedy vlastně král vás za to platí."

„Přemýšlel jsem o různých věcech," pokračoval Goang. „Ale ani jedna z nich nestála za to, abych s ní za vámi chodil. Myslím, že jsem neuvažoval správně."

„A jste střízlivý, že mi to říkáte?"

„Ano, pane. Nepřemýšlel jsem o žádných kouzlech, dokud jste nám neprozradil to o těch kamínkách."

„Tak tedy o nějakých kouzlech přemýšlejte." Hal došel k názoru, že Goang nemá příliš velký smysl pro humor.

„To jsem právě dělal, když jste vy ostatní byli pryč a dělali hrdinské kousky. Vy pocházíte ze severu Deraine, je to lak?"

„Narodil jsem se tam," řekl Hal. „Ale to už je dávno,"

„Bydlel jste někde blízko dolů?"

„Byly všude kolem."

„Došlo tam někdy k nějakému neštěstí? K nějakým výbuchům v dolech?"

Halovi se okamžitě vybavila vzpomínka z doby, kdy inu nebylo víc než šest nebo sedm let. Bylo slyšet výkřiky a kolem utíkali muži a pak začali zvonit na poplach v jednom z dolů.

Tam někde dole uvízlo jako v pasti dvacet mužů.

Horníci z vesnice se k nim pokoušeli prokopat.

I všichni ostatní dělali co bylo v jejich silách, aby nějak pomohli. Halovi rodiče zařídili blízko dolu kuchyni, někdo jiný zase postavil stan pro záchranáře, aby se tam mohli vyspat a schovat se před všudypřítomným mrholením.

Nekopali ale ještě ani půl dne, když se země otřásla a z šachty vyšlehly plameny. Stoupaly asi tak sto stop a pak zmizely, protože za nimi následoval hrozný výbuch.

Těch dvacet mužů tam dole zemřelo a spolu s nimi i deset lidí, kteří se je snažili zachránit.

„Jednou nebo dvakrát," odpověděl Hal stručně, protože mu ta vzpomínka nebyla příjemná. „Byl to výbuch důlního plynu."

„Přesně tak, pane," řekl Goang netrpělivě. „Plyn, který vybuchne, když se k němu dostanou plameny,"

Hal přikývl.

„Co by se stalo, kdybychom nějak získali trochu takového plynu a uzavřeli ho do lahví a pak zapálili oheň u hrdla lahve, třeba pomocí nějakého hadru?"

„Vybuchlo by to, předpokládám," řekl Hal.

„Řekněme, že bychom tu láhev obalili nějakými obvazy a uvnitř nich by byly hřebíky, střepy a takové věci."

Hal přemýšlel.

„Pěkná, lehká zbraň," pokračoval Goang. „Ideální pro boj s vojskem nebo kavalerií."

„Kdyby to fungovalo," řekl Hal.

„Možná by mohlo, kdybychom měli nějaké kouzlo, kterým by se lahve zapalovaly," navrhl Goang. „A napadlo mě ještě něco dalšího ... Když jste se vraceli, Limingo to vycítil, i když to bylo o den dřív. Nebo lépe řečeno, jak mi prozradil, očaroval vaše sedlo, takže cítil, že se blížíte, a pak vytvořil ve vzduchu ta znamení, aby vás navedl na základnu."

„A že to bylo zatraceně užitečné.“ řekl Hal a uvědomil si, že začíná mluvit jako bručounský starý páprda - to bylo pro velitele jednotek typické. „Promiňte. A jak by mohlo Limingovo kouzlo pomoct jinde, protože předpokládám, že k tomu míříte?"

„Řekněme, že - nevím sice jak - ale řekněme, že by se nám podařilo získat trochu toho, čím třeba *Ky* Yasin krmí své černé draky. Řekněme, že by to Limingo očaroval a to kouzlo by mohl předat všem letcům, takže když by byl Yasin se svými draky ve vzduchu, dozvěděli bychom se o tom a mohli bychom také vzlétnout a možná se i dostat nad jeho eskadru."

Hal přemýšlel.

„Ať se propadnu, jestli mě napadá, jak bychom to mohli udělat. Ale je to zatraceně dobrý nápad. S tím důlním plynem si ale nejsem moc jistý." Hal pokrčil rameny. „Nejspíš mi v tom brání vlastní vzpomínky

Takže teď byste si asi potřeboval promluvit s nějakým kouzelníkem. Chcete mluvit s Limingem?"

„Ještě ne, pane," odpověděl Goang. „Je to příliš významná osoba a má moc práce, aby trávil čas s takovými, jako jsem já. Mohl bych se ale setkat s jeho pomocníkem Bodruganem."

Hal pomalu přikývl.

„Něco by na obou těch nápadech mohlo být. Zařídím, aby poslali pro Bodrugana a - jej!"

Hal se soustředil na své myšlenky a nedával pozor na letce. Tři z nich v čele s Mariahem se k němu připlížili, skočili na něho a shodili ho na zem.

Hal si všiml, že ani jeden z nich nemá na sobě kalhoty, a marně s nimi bojoval, když se Mariah a Chincha vrhli na jeho kalhoty.

„To je ale zatraceně nedůstojné," vyštěkl.

Nikdo ho ale neposlouchal.

Některý člen eskadry napsal domů o té strašlivé nestvůře, kterou přemohli, a ten člověk, který dostal jeho dopis, o tom napsal někomu z armády.

Příběh se rychle rozkřikl a podle vyprávění vypadal čím dál tím nebezpečněji a zlověstněji.

Lord Cantabri dal neochotně svolení siru Thomovi, aby celý útok popsal.

Hal neměl žádné zprávy o tom, jak král Asir přijal jeho hlášení o útoku a to, co v něm bylo.

Přemýšlel, jestli teď už konečně překročil hranice královské blahosklonnosti, když odmítl ihned spěchat za králem.

Na tom ale nezáleželo.

Co mohl Asir dělat?

Poslat ho do Sagene, aby tam bojoval ve válce?

Hal to dlouho rozvažoval a pak si do stanu zavolal Danikela. Řekl mu, že chce, aby převzal velení nad Dvacátou letkou. Měl z toho nápadu radost, protože by tím pádem sagenský voják řídil čtvrtinu celé eskadry, a Hal nezapomínal na králův příkaz, aby se choval diplomaticky.

Danikel nepotřeboval žádný čas na rozmyšlenou.

„Ne, pane. To nemohu udělat."

„A proč ne? Dostanete hodnost kapitána a budete moci víc mluvit do toho, jak máme vést válku,"

„Ne, pane. Vstoupil jsem do vojenské služby, abych zabíjel Rocheské. Všechno ostatní by mi bylo na překážku."

Hal zabručel, ale poslal Danikela pryč.

Přemýšlel dál, a i když věděl, že mu to zkomplikuje život a znásobí papírování, jmenoval velitelkou Dvacáté letky Myntu Gartovou.

Sir Loren se i přes své námitky stal pobočníkem a vedl si překvapivě dobře.

První letci odjeli na dovolenou. Se zbytkem zahájil Hal výcvik. Když přinesl bezprostřední pokyny od vojáků z Útočné eskadry, ozvaly se nesouhlasné výkřiky, ale Hal si ještě stále pamatoval na vlastní zajetí i na boje na střechách města Aude a nevěnoval jim žádnou pozornost.

Protože jeho letci měli už zkušenosti z boje, dohlédl na to, aby alespoň jedna hlídka denně létala přes frontu. To zajistilo, že byli všichni neustále ve střehu, ačkoli už druhý den přišel o jednoho letce.

Ale posily se k nim jen hrnuly, když sir Thom uveřejnil v novinách příběh o dalším smělém úderu pána draků.

Každý se chtěl dostat pryč z toho otrockého zabíjení na frontě a mnozí nějak dospěli k závěru, že smrt tam někde vysoko nad bahnem zákopů by byla čistší a čestnější.

Hal zdvojnásobil hlídky na obloze, protože předpokládal, že *Ky* Yasin dostane od svého bratra instrukce, aby se První eskadře pomstil a zaútočil na ni.

Ale i když se už léto chýlilo ke konci, Yasinovi Černí draci se na obloze neukázali.

Hal měl vlastní představu o tom, jaký výcvik by on sám potřeboval. Nevěděl, jestli jeho eskadru ještě využijí k boji s očarovanými kamínky. Doufal ale, že k tomu vycvičí jiné letky, protože on zcela upřímně nepřemýšlel o tom, že tím bude ničit životy civilistů a vylepší život stavitelům, chtěl jen přispěl k rychlejšímu konci války.

Připouštěl, že je trochu domýšlivý, ale chtěl pro svou eskadru nějaký zvláštní úkol.

Nebo se chtěl pustit za Yasinem, jakmile se ten mizera a jeho černí draci objeví.

Hal trénoval s každým letcem boj jeden proti jednomu, nutil je dělat ve vzduchu prudké manévry a vyměňovat si role, dokud si neudělal slušný obrázek o schopnostech každého jednotlivého letce.

Létal také s celou eskadrou v jedné velké formaci, učil každou letku, jak má krýt ostatní, museli pod jeho vedením létat přes frontu a zlikvidoval všechny rocheské letce.

Měl představu o tom, jak by chtěl změnit způsob boje s draky, zvláště když se ofenzíva dařila a oni se snad blížili ke Carcaoru.

On sám chtěl ale ze všeho nejvíc letět sám na Bouřlivákovi přes šedivé moře daleko na západ a přemýšlel o tom, odkud draci přicházejí a kdo může být jejich nepřítelem.

Armáda byla ale příliš daleko na jihu, moc hluboko ve vnitrozemí, aby si to mohl dovolil.

Začínal rozumět válce. Ve své nejjednodušší podobě - kromě toho prostě zabít nepřítele - šlo o to odpírat lidem různé věci. Armáda mu odpírala možnost létat si kdy a kam chtěl a on odpíral Rocheským to samé. A nakonec armáda odpírala nepříteli půdu, svobodu a konečně také samotný život, pokud se nevzdá.

Přemýšlet takhle bylo mnohem snazší než být přesvědčený, že jde jen o prolitou krev.

Nebo myslet na ty ubohé chudáky tam dole pod nimi, na pěšáky, kavaleristy, průzkumníky, na ty tečky, které zabíjely a umíraly, aniž by přitom otočily směřování světa nebo války o jediný stupeň.

Cantabri si nechal zavolat Hala a přivítal ho se skutečně zlověstným úsměvem.

To Kailase nesmírně potěšilo - snad jediná věc, která dokázala Cantabrimu udělat radost, byl nějaký neúspěch Rocheských.

„Konečně máme zprávy z Carcaoru," řekl Cantabri. „Jeden z našich lidí včera večer přešel přes frontu.

Podle něj královna Norcia kdysi na začátku války řekla, že v žádném případě nepřipustí, aby Rocheským někdo ublížil, a že se

krutě pomstí zlému sagenskému i derainskému lidu, pokud bude tak hloupý, že se spolčí s těmi zkaženými Sagenskými, a tak dále a tak dále.

Takže když na ně vaši draci začali házet kameny, Rocheské to dost rozčílilo.

A obzvlášť jejich vládce, když na ulicích začalo docházet k protestům.

Hádám, že Norcia není zvyklá, aby její rolníci a podobní lidé dávali najevo své pocity, na rozdíl od Derainských.

Ona - a její baroni - zareagovali neadekvátně a poslali kavalerii, aby protesty potlačila.

Protestů nakonec stále přibývalo, a co je ještě lepší, objevilo se i několik lidí, kteří jsou trochu na štíru se zákonem, a ti začali sbíral popadané kameni a házel je na každého, kdo vypadal jako bohatý člověk nebo měl na sobě královskou livrej,"

Cantabri si energicky zamnul ruce.

„Není nic lepšího než rozzuřit vosy v hnízdě, že je to tak?

Takže teď popřemýšlíme o tom, jak situaci v Carcaoru ještě zhoršit."

Ať už měl Cantabri na mysli cokoli, neřekl mu o tom.

Hal uvažoval o tom, že by mohli házet kamení na další města v Roche, ale pak si uvědomil, že Rocheští drakoletci už asi dostali varování, a snažil se přijít na něco nového a stejně nepříjemného.

Na základnu přijížděly posily. Hala ale nepotěšilo, když zjistil, že to není právě výkvět mládí. Byli tam teď postarší muži a ženy a někteří z nich vůbec nevypadali jako ti sportovně založení vojáci, které si tak oblíbili vypravěči.

Válka ubíjela už každého.

To ale naštěstí nebyla jeho starost. Dračí letky pořád ještě dostávaly ty nejlepší vojáky mnozí z nich dokonce dříve bojovali v první linii.

Halova eskadra byla připravená k boji, byla na vrcholu sil a téměř všichni letci už se vrátili z dovolené.

Hal právě proklínal hromadu papírů, kterou musel vyřídil, když k jeho stanu přiběhla ze svého stanoviště na cestě hlídka a něco nesouvisle křičela.

Hal vyšel ven, připnul si meč a byl zvědavý, co způsobilo ten povyk. Uviděl, jak na základnu eskadry přijíždí víc než stovka mužů a žen.

Měli na sobě šaty z drahých látek a brnění jejich doprovodu na koních se jen lesklo.

Nad průvodem se třepotala spousta praporů a všichni koně byli vyhřebelcovaní, jako kdyby měli jít na přehlídku.

Úplně vepředu jel král Asir.

Hal ale na rozdíl od zbytku eskadry nezíral na něho.

Jako čtvrtá za králem jela lady Khiri Kailasová.

28

Dva správci královských stájí hodili na zem plášť a král seskočil z koně přímo na něj. Rozhlédl se a všude kolem sebe uviděl klečící letce a ostatní muže a ženy z eskadry.

„Můžete vstát," řekl Asir. Když se Hal zvedal ze země, přemýšlel, jestli budoucí králové dostávají nějaký speciální hlasový výcvik, aby se jejich rozkazy nesly tak daleko, jak si přejí.

„Přijel jsem tuto eskadru navštívit," řekl král, „protože mi udělala velkou radost. Vydal jsem rozkaz, aby se jí od této chvíle říkalo Královská první dračí eskadra. Už se vyrábějí příslušné odznaky na vaše uniformy a korouhve."

„Díky, Vaše Výsosti," bylo to jediné, na co se Hal zmohl.

Král pokynul hlavou.

„Během jedné hodiny se tu také budou rozdávat medaile a bude se povyšovat, pokud mi s tím váš velitel pomůže.

Teď si s ním o tom chci na chvíli v soukromí popovídat."

Hal rozrušeně přemýšlel, kam by mohl krále vzít, aby to místo bylo nejen daleko od zvědavých uší ostatních, ale aby bylo také patřičně důstojné.

Takové místo tam prostě nebylo nikde.

Ty obavy musely být Halovi vidět na tváři, protože král mu s úsměvem řekl:

„Možná bychom si, lorde Kailasi, mohli vyjít do těch lesů za základnou. Taková kratochvíle by mohla být po tak dlouhé cestě osvěžující."

„Ano ... jistě, Vaše Veličenstvo."

Hal šel za králem, ale očima neustále hledal Khiri. Stále si ještě nebyl úplně jistý, jestli ji doopravdy viděl.

Za Kailasem a králem šlo šest ozbrojenců s kamennými tvářemi. Všichni měli na výložkách hodnost důstojníka, ale jejich opotřebovaně zbraně prozrazovaly, že to bývali vojáci z první linie. Drželi se diskrétně z doslechu, ale na druhou stranu tak blízko, aby byli schopní zachránit svého vládce, kdyby ho na té procházce náhodou chtělo napadnout nějaké nepřátelské zvíře.

„Samozřejmě," řekl král vlídně, „jste si vědom toho, že jsem nepodnikl celou tu dlouhou, namáhavou cestu válečnými rozvalinami, a navíc je to poprvé, co jsem opustil Deraine od té doby co nás ti zatracení Rocheští napadli, jen abych tu rozdal nějaké medaile."

„Ehm ..." bylo jediné, co ze sebe Hal vykoktal. Neměl ani tušení, že by za tím mohlo být něco jiného. Měl za to, že králové takové věci dělají. „Ano, pane. Jistě, pane."

Král se na něj podíval, zdvihl jedno obočí, ale nic neřekl.

„Má návštěva zde má dva důvody. Doufám, že tím upevním morálku vojáků, ale také, až tady rozdám ta vyznamenání, se chci zúčastnit jednání se sagenskou Radou baronů ve Fovantu. Mimochodem to bude poprvé, co derainský panovník navštíví jejich hlavní město.

Stručně řečeno, chci navrhnout, aby se ke mně baroni připojili a abychom společně zahájili veliký útok na celé frontě se všemi čtyřmi armádami."

Hal na to nic neříkal.

„Myslíte si, že je to hloupost?"

Hal ještě pořád mlčel.

„Na základě nějakých otřepaných pravd, že kdo útočí všude, jako by neútočil nikde?"

Hal už takové rčení někdy slyšel.

„Není na místě, abych vyjadřoval svůj názor, pane."

„Za nějakou dobu to tak ale možná bude," řekl Asir. „Ale můj šílený plán je přece jen trochu promyšlený.

Mám za to, že Rocheští jsou téměř na pokraji pádu. Pokud na ně tvrdě zaútočíme, mohla by fronta zkolabovat a válka by mohla skončit mnohem rychleji, než kdybychom se jen lopotili na místě, jak to teď dělají lord Cantabri a Sagenští.

V každém případě to je postup, který navrhuji.

Přirozeně budu chtít, aby byla má návštěva ve Fovantu co nejokázalejší. Což znamená, že s sebou chci vzít jednu letku z vaší eskadry. Pojedou se mnou i zástupci nejlepších jednotek kavalerie a pěchoty.

Vaše přítomnost nedodá mé cestě jen lesku, ale zajistí mi také bezpečnost ze vzduchu.

Mám před rocheskými draky, letci i špehy velký respekt a mám dost rozumu na to, abych věděl, že si nechci dělat starosti s tím, co může přijít ze vzduchu.

Přidáte se tedy se svými nejlepšími lidmi ke mně?"

To byl celý Asir, říkal si Hal. Přednese celou věc jako žádost, i když by mu to mohl jednoduše dát rozkazem.

„Samozřejmě, pane. A bude to pro nás ohromná čest."

„To by také měla být," řekl král. „Teď byste mi mohl navrhnout nějaká jména - mám v úmyslu rozdávat Královské čestné vyznamenání a medaile Hrdina Deraine celkem štědře. Po večeři vás nechám jít za vaší dámou.

Protože jste se choval jako nafoukaný velitel snažící se plnit jen své povinnosti a nepřijel jste se zprávou o útoku do Carcaoru, usoudil jsem, že byste mohl ocenit, kdybych s sebou vzal na návštěvu vaší eskadry také lady Khiri.

Pro vaši informaci bych ji také rád využil ve Fovantu, alespoň oficiálně. Nikdo, a zvlášť ne nikdo v Sagene, nevěří, že by krásná žena mohla mít chuť poslouchat jalové řeči o válčení."

„Ehm ... děkuji vám, pane," vykoktal Hal. Vyjmenoval ty, kteří zůstali naživu z Jedenácté letky, další významné letce, velitele letek a několik sagenských vojáků včetně Danikela a trochu skrz zaťaté zuby i Rera Alcmaena.

„Dobře," řekl král. „Vidím, že jste si vzal k srdci to, co jsem vám říkal tenkrát v Deraine o tom, že si máte předcházet sagenské letce. Upřímně schvaluji, že jste je nezapomněl vyjmenovat, aby se octli na seznamu vyznamenaných.

Takový způsob myšlení je také jedním z důvodů, proč jsem souhlasil, že se vydám na návštěvu za barony, a nepozval jsem je raději do Deraine.

Tak co kdybychom se teď už vrátili k ostatním?"

Hal si skoro nepamatoval, jak se vrátil ke své jednotce, svolal své muže a ženy, vydal rozkaz, aby se znovu shromáždili před večeří, a dal jim rozchod.

Napůl omámený si vedl Khiri do stanu. Později doufal, že prokázal alespoň špetku důstojnosti, když ji rovnou nezvedl do náručí a

neuháněl s ní k nejbližší posteli nebo, co by bylo ještě horší, nepřehodil si ji přes rameno a nevyrazil s ní do lesa a netokal přitom jako tetřev.

Když se zase vzpamatoval, byli oba nazí, jeho malý stoleček byl převržený a všude kolem byly rozházené papíry.

„Jste zajisté poněkud ... unáhlený při milostných hrách, lorde Kailasi," komentovala to Khiri a stále ještě trochu ztěžka oddychovala. „V jistých kruzích by se na to mohlo hledět tak, že jsem byla znásilněna. Nebo že jsem možná já znásilnila vás."

Hal zamumlal něco nesmyslného.

„Teď bychom se myslím měli dát nějak do pořádku a prozkoumat všechny ty rány a bouchání, co byly slyšet venku."

„Ještě ne," řekl Hal.

„Tak co chceš ..." Khiriin hlas pomalu přešel do sténání.

Když konečně ukojili touhu, bylo už pozdě odpoledne. Uluch naplnil a ohřál těsně vedle stanu půl sudu vody a vztyčil kolem něj plátěnou zástěnu. Za ni uklidil i Khiriina zavazadla.

Voda už byla jen vlažná, ale to nevadilo. Vykoupali se a oblékli. Hal si na sebe vzal uniformu.

Když vyšli už skoro za soumraku ven, byl stále ještě jako omámený, ale jiným způsobem. Téměř totiž nepoznal svou základnu. Jistě bylo velice romantické, když se král objevil na koni po boku se svými šlechtici, vyzbrojený k bitvě jako úplný předobraz štíhlého panovníka připraveného bojovat.

Asir byl možná romantický, ale určitě nebyl blázen, říkal si Hal, když viděl tu pompézní nádheru, která se kolem něho prostírala.

Byly tam velké stany, malé stany, vozy kryté i otevřené, podkoní s náhradními koni, stany s polní kuchyní, stany na převlékání, stany, kde se jedlo, a všude kolem pobíhali sloužící v královské livreji. Bylo to úplně jako malé město, jen místo kamenných domů tam stály stany z plátna. Khiri si všimla Halova výrazu a začala se smát. „Jak daleko za králem tohle všechno cestuje?" zeptal se Hal.

„Nejméně hodinu, někdy i půl dne." Takže jste spali v improvizovaných podmínkách - předpokládám, že pro krále tohle musí být improvizované podmínky - už od Paesta?"

„Jen dvakrát," řekla Khiri, „A to jenom, když nám něco nevyšlo. Za normálních okolností nám jízdní doprovod najde nějaké místo na přenocování - obvykle v hradu nějakého sagenského šlechtice - už odpoledne,"

„To musí být hezké," řekl Hal.

„Ano, je," odpověděla Khiri. „A říkám to samolibě."

Hal se rozhlédl, zjistil, že se na ně nikdo nedívá, a plácl ji přes zadek. Začala se smát ještě hlasitěji.

Medaile se rozdávaly opravdu štědře, což Hal viděl velmi rád. Vzpomněl si na začátek války, kdy se ocenění dostávalo jen služebně starším důstojníkům nebo vojákům, kteří prokázali sebevražednou odvahu.

Jak jednou řekl Cantabri: „Jestli dokáže kousek tenké stužky člověka přesvědčit, aby bojoval lépe, a jestli je potom v očích svých kamarádů významnější, proč bychom jim to měli upírat?"

Hal si občas říkal, jestli ta liberální taktika nemůže snižovat hodnotu medailí, které se rozdávaly dříve za mnohem přísnějších podmínek, ale pak se vzpamatoval. Bylo totiž velice nepravděpodobné, že by někdo, kdo dostal medaili tenkrát na začátku války, byl ještě naživu a měl nějaké námitky.

To ho přimělo přemýšlel o své vlastní smrtelnosti a znovu si vzpomněl na Sasličina slova.

Král pozval všechny členy eskadry, aby byli jeho hosty na večeři, což dokonce i Mariaha přimělo k údivu.

Než se eskadra nahrnula do velikého stanu, objevili se Limingo a sir Thom Lowess, Sir Thom si mumlal své obvyklé zaklínadlo o tom, že „to je ale příběh, to je ale příběh".

Jídlo bylo zajímavé - maso bylo pečené, ale připravili ho už dlouho předem a pomocí kouzla ho uchovali, dokud se nebude servírovat. Pak už to chtělo jen pár minutek a bylo hotové. Měli také zeleninu, kterou posbírali po cestě nebo nakoupili v malých vesnicích. Jediná věc, kterou připravovali přímo na místě, byly zákusky.

„Je to někdy pekelně těžké," řekl král potichu Kailasovi, „být král, zvlášť když jste na cestách. Bez ohlášení někoho navštívíte a pro něho je otázkou cti vám dát to nejlepší, co může. V celém kraji

vyjíte zásoby a pak se vydáte dál, jako ten zatracený hmyz tam dole na jihu ... však víte, ten zakroucený s křídly."

„Sarančata, Vaše Veličenstvo."

Stoly byly obložené různými lahvemi vína, ale Hal si všiml, že nikdo nevypil víc než jednu nebo dvě sklenky.

Také si všiml, že král se sotva dotkl talířů s masem a zajímavými, hustými omáčkami. Jako hlavní chod si podle všeho dal chléb namočený v mléce.

Asir zpozoroval, že se na něj Hal dívá.

„Ten můj zatracený žaludek pořádně nefunguje od té doby, co začala válka," řekl trochu rozpačitě. „Chová se jako rocheský zrádce. To je další dobrý důvod, proč bych už chtěl mír ... možná se pak budu moct zase začít cpát dobrým jídlem a pitím."

To byla cena za panovnickou moc, o které Hal nikdy předtím nepřemýšlel.

Když všichni dojedli, Hal jim oznámil, jaký je jejich nový úkol - budou chránit krále na jeho cestě po frontových liniích.

O připravované cestě do Fovantu se nezmínil.

Čím déle to zůstane tajemstvím, tím bezpečnější to bude. I on měl respekt z rocheských drakoletců a odhadoval jejich sílu, ačkoli se dosud skutečně setkal jen s jediným špehem.

Kailas odešel brzy. Nepřejídal se a po večeři odešel s Khiri zpátky do svého stanu.

Dlouho do noci se pak milovali.

Když Khiri konečně usnula. Hal zůstal vzhůru a přemýšlel o nadcházejícím králově jednání.

Doufal, že bude mít nějaké výsledky, ale sobecky musel pořád myslet na to, že by byl s Khiri a zároveň pryč z fronty.

Jeho život a životy těch letců, které si vezme s sebou, se tak prodlouží nejméně o jeden měsíc.

A to byla od krále laskavost větší než jakákoli medaile.

29

Za dva dny se Hal a jeho drakoletci vydali na cestu s královským doprovodem směrem k hlavnímu stanu lorda Cantabriho a k fronte.

Hal využil královy nabídky a vzal s sebou patnáct letců - celou dračí letku - a ještě dva ošetřovatele pro každého draka, zvěrolékaře Tupilca a několik sloužících a písařů. Král mu slíbil, že o jejich další potřeby se postarají kovář, zbrojíř a další vojáci z kavalerie.

Vybraní letci byli ti, kteří zůstali z Jedenácté letky, Gartová jako zástupce velitele a Chindia. Zbylí byli Sagenští, včetně Alcmaena a Danikela. Velení nad eskadrou předal Hal Cabetovi.

Těch padesát lidí, které Hal vybral, se v králově společnosti úplně ztratilo - Asir s sebou měl minimálně šest set sloužících.

Khiri ale řekla Halovi, že král vlastně cestuje velmi nalehko.

Když král a jeho sloužící dojeli k lordu Cantabrimu, zajistil Hal, aby zůstali ve vzduchu a v pozadí, protože chtěl mít s vojáky vysokých hodností co nejméně společného.

Té noci byl vyhlášen poplach, když se střídaly stráže. Čtyři ozbrojení muži v brnění se pokusili prorazit kordon kolem krále. Dostali se až ke stanům, kde byli ustájení královi koně, než si jich někdo všiml. Jednoho z nich zabili, ale ostatní utekli. Vypadalo to, že nezpůsobili žádnou škodu, kromě toho, že zabili jednoho strážného, když se plížili do tábora.

Cantabriho to rozzuřilo a přidělil králi jako ochranu celou svou Útočnou eskadru.

Druhý den odpočívali. Král Asir řekl, že chce třetí den pokračovat v cestě směrem k frontě.

Hal by přísahal, že všichni zalapali po dechu a zůstali hledět s tak široce otevřenými ústy, že by klidně mohli spolknout celého černého draka.

Všichni namítali, že to není bezpečné, pobíhali sem a tam a probírali spolu, jaké by to mělo následky, kdyby se něco stalo.

A když zjistili, že král má ve zvyku vyjíždět si těsně po svítání v doprovodu jen dvou mužů, obavami je už málem ranila mrtvice.

Asir ale neposlouchal žádné námitky, a tak se brzo ráno druhého dne společně s Cantabrim, čtyřmi pobočníky a šesti vojáky vydal směrem k frontě.

Všichni na sobě měli nevýrazné oblečení a byli po zuby ozbrojení. Král ale nemohl úplně zapomenout na svou hodnost, a tak měl na hlavě malý zlatý kroužek s drahokamy.

Halovi to připadalo zábavné. Doufal jen, že se nic nestane.

Byli se všemi svými draky ve vzduchu, aby alespoň odtamtud dával pozor, aby se nic nepřihodilo.

Pět draků včetně Bouřliváka vylétlo vysoko. Ostatní kroužili nad královskou skupinkou dole pod nimi v co největších kruzích, aby zbytečně neupozorňovali na nejvýznamnější cil, jaký se zatím v téhle válce objevil.

Druhou obrannou linii tvořila Halova eskadra, protože se stále ještě nacházeli v oblasti její působnosti. V pohotovosti byly i čtyři další letky.

Hal pozorně sledoval frontovou linii. Měl za to, že nebezpečí by s největší pravděpodobností hrozilo od hlídky kavalerie, která by náhodou zahlédla to, co zjevně vypadalo jako skupinka důstojníků - všichni muži byli na koních a nejeli v žádné uspořádané formaci - a zaútočila by na ně.

Dole by bylo k dispozici dostatečné množství pěchoty, aby se podařilo odrazit jakýkoli útok infanterie.

Farren Mariah, který hlídkoval nízko nad zemí, ale náhle zatroubil na trumpetu výstražné znamení.

Hal uviděl velkou skupinu černých draků, kteří mířili k frontě.

Napočítal jich třicet.

Odevšad se ozývalo varování trumpet a derainští a sagenští letci vylétli do výsky.

Spodní hlídka byla na stejné úrovni jako blížící se rocheští draci a Halovi se zdálo, že na prvním zvířeti zahlédl prapor *Ky* Yasina. Nebyl dost blízko, aby dokázal rozpoznat, jestli je prapor olemovaný zlatem - to by znamenalo, že má tu čest se samotným Yasinem.

Ukázal na blížící se rocheské letce a zatroubil do útoku. Pět jeho draků se střemhlav sneslo k okraji nepřátelské formace.

Hal doufal, že to bude Yasin. Pak ale usoudil, že na tom nezáleží, pokud se jim podaří útočící vojáky rozprášit.

Hal se nerozhodl zaútočit na draka vpředu, pak prudce slétnout dolů a zase vylétnout nahoru za dalším cílem. Místo toho Bouřliváka zastavil v střemhlavém letu jen pár stop nad rocheskou formací.

Drak, který letěl v čele, se k němu hnal.

Hal vypálil šipku z kuše, minul, znovu nabil a nasměroval kolény Bouřliváka do půlotočky. Rocheský drak uhnul na stranu.

Hal si podvědomě říkal, že to nemůže být Yasin, protože ten se nikdy nevyhýbal boji.

Přiblížil se ke křídlu druhého draka a vystřelil. Trefil šipkou draka do krku. Zvíře zařičelo a odpadlo. Hal zatím prostřelil třetímu drakovi křídlo, což velkému černému zvířeti sice nijak zvlášť neublížilo, ale alespoň ho to obtěžovalo.

Nepřátelský drak se vzepjal a Bouřlivákův krk vyrazil vpřed. Zakousl se do nepřítele těsně nad hrudní kostí a ze zvířete se vyvalil proud krve.

Bouřlivák rocheského draka pustil, než se na něho stihl vrhnout ve smrtelné křeči, a slétl níž.

Hal nechal Bouřliváka, aby se otočil a vyletěl zase nahoru směrem k prostřední části rocheské formace.

Dva letci, letící těsně jeden vedle druhého, prorazili rozpadající se formaci. Byli to Alcmaen a ještě jeden letec ze Sagene.

Jeden rocheský drak bezvládně padal dolů, za ním se potom řítil k zemi další jeho druh.

Alcmaen si ho už nevšímal, zaútočil na druhého a pak i na třetího.

Měl velice přesnou mušku - jednoho draka zasáhl do břicha, druhého do oka. Oba se s řevem zřítili dolů.

Ten mizera byl možná opravdu mizera, ale zároveň byl velice zdatný zabiják.

Hal hledal dalšího rocheského draka.

Nepřátelská formace už byla rozprášená a draci se snažili odletět pryč.

Hal se pustil za jedním z unikajících zvířat, ale pak si vzpomněl na svou povinnost a signálem na trumpetu své drakoletce povolal zpět.

Jeho letka se pomalu shromáždila. Právě v té chvíli se přihnaly další dvě derainské letky, aby jim pomohly. Bylo už ale trochu pozdě.

Dole nad královskou skupinkou létal Alcmaen v pomalých kruzích na oslavu svého trojitého vítězství.

„Gratuluji vám," řekl král Asir. „Dnes jste předvedli docela pěknou podívanou."

„Děkuji, pane," odpověděl Hal. „Jen bych rád věděl, proč jste se stal jejich cílem."

„To já také," podotkl Asir. „Nemohu uvěřit tomu, že by měl někdo tak dobrý zrak, aby si všiml, že mám na hlavě korunu. Museli mít prostě štěstí."

„Dejme tomu," řekl Hal, ale přesvědčený o tom nebyl. Král si neuvědomoval, jak je těžké zahájit jakýkoli útok s draky, aniž by si toho někdo všiml, natož pak když šlo o tak rozsáhlý útok jako toho dnes.

„Zvlášť dobře jsem si všiml jednoho letce," řekl Asir. „Myslím, že sám skolil tři draky. Byl to ten, co po bitvě letěl těsně nade mnou."

„Ano, pane," řekl Hal a snažil se, aby to znělo neutrálně. „To bude jeden ze sagenských letců, Alcmaen."

„Sagenský, říkáte?" zeptal se Asir. „Myslím, že jsem o něm už slyšel."

„Je to oblíbenec sagenských vypravěčů," řekl Hal.

„Mám za to, že by mohlo být prozíravé - v pravém smyslu toho slova - jeho schopnosti skutečně vyzdvihnout," řekl Asir. „Udělím mu titul Ochránce trůnu, jímž dnes ve skutečnosti opravdu byl."

„Děkuji, Vaše Výsosti," řekl Hal. „Bude velice potěšený, že jste si ho všiml."

Doufal, že jeho hlas nezněl příliš trpce, i když v duchu byl velmi rozmrzelý.

Král strávil na frontě ještě tři dny. Každého dne se ve vzduchu objevili černí draci, ale nepokusili se zaútočit, protože Hal a jeho První eskadra se drželi těsně u panovníka.

Asir oznámil, že Alcmaen dostane vyznamenání. Řekl, že mu ho předá v pravý čas, což znamenalo, že se to stane, jakmile dorazí do Fovantu.

K jejich formaci se blížili čtyři černí draci, ale Halovi letci je zahnali. Hal usoudil, že jen prozkoumávali tu velkou formaci, kterou zahlédli, aniž by věděli, o koho jde.

I po další tři dny Rocheští draci zkoumali jejich formaci, ale nikdy se nepokusili zaútočit.

O několik dní později dorazili ke Srázům, kde před nějakou dobou došlo k tomu velkému průlomu, a pokračovali dál.

Za dalších pár dní překročili sagenské hranice a směřovali dál na západ.

Jak plynul čas, byla krajina kolem stále méně pustá. Bylo to tím, že se na těch místech nebojovalo už od prvních dnů války. Potom se přesunuli ještě hlouběji do sagenského území, kde se vlastně nekonaly vůbec žádné bitvy.

Přesto byla země po obou stranách od nich celkem opuštěná, vesnice byly vydrancované, nebyla tam zemědělská půda ani lesy, a to všechno bylo jen následkem toho, jak se sagenské vojsko přesouvalo k frontě.

Hal si toho téměř ani nevšiml, protože byl na takovou prázdnotu zvyklý, ale pro Khiri a další civilisty, kteří nikdy takový zmar neviděli, to bylo skličující.

Khiri dotírala na krále, dokud se neuvolil, aby uhnuli z původně plánované trasy a jeli menšími venkovskými cestami, jež byly nedotčené vojskem. Neujeli ani pár mil a octli se ve vysněné zemi, která nikdy nepoznala řinčení mečů.

Hal se nedokázal rozhodnout, co je pro něj větším potěšením - letět vysoko ve vzduchu, nechat se unášet vzdušnými proudy pozdního léta za teplého a klidného dne a opékat se na sluníčku, protože poslední mlhy rocheských severních krajů byly už za nimi, nebo slétnout nízko dolů a nechat Bouřliváka, aby prohánět ptáčky, i když

si jeho drak nebyl příliš jistý, co s nimi má udělat, když se mu podařilo nějakého chytit a najednou měl tlamu plnou peří.

Obojí mu ale připomínalo časy před válkou, kdy pracoval pro toho chudáka Athelnyho a letěl vždycky napřed s plakáty a malým váčkem měďáků a stříbrných a nikdo se mu tehdy nedíval přes rameno.

To ale bylo už dávno, hrozně dávno, říkal si nostalgicky, a přemýšlel, jestli, až nastane mír a jemu se podaří přežít, bude schopen znovu vést takový poklidný život.

Při tom pomyšlení ale zavrtěl hlavou; i kdyby tu zatracenou válku přežil, byl teď lord Kailas, měl rozsáhlé pozemky a spoustu vazalů a rybářů, o které se musí postarat.

Hal si pomyslel, že by se skoro rád vrátil do těch časů, kdy se jeho žaludku nějak nemohlo podařit, aby jeho hřbet a pupek nebyli nejlepší přátelé.

Kailas si povzdychl a pustil minulost z hlavy.

Přál si, aby mohl říct Khiri, aby se posadila za něho, a on se s ní mohl podělil o tu zahálčivou rozkoš, o ten okamžik klidu uprostřed zmaru.

Ale pod ním se ještě stále přesouvala armáda, která měla svá pravidla, a závistiví dvořané ho důkladně sledovali a přáli si, aby udělal něco, co by mohlo oslabit jeho pozici u krále, aby se mohli oni sami posunout trochu blíž ke královskému trůnu.

Alespoň mohli být s Khiri každou noc spolu v Halově malém stanu.

A to vynahradilo mnohé. Milovali se tak divoce, jako by chtěli potvrdit život a popřít smrt, která se rozprostírala všude kolem.

Fovant kdysi postavili v údolí. Kolem něj se tyčily strmé kopce, jež se daly dobře bránit, uprostřed údolí se vinula řeka a kolem ní se na západ a na sever prostíral zemědělský kraj.

I v Rozenu byla řeka. Ta byla ale široká a nevlídná a lépe se hodila na to, aby po ní pluly lodě a čluny, než aby plnila funkci přírodní scenérie. Fovantská řeka byla také splavná, ale měla příkré břehy, byla úzká a hluboká. Stavitelé města zpevnili její břehy a později i dno, takže jejich řeka byla velice civilizovaná, kromě případů, když

se zhruba jednou za století vylila z břehů na široké ulice, které vedly podél ní.

Město bylo z obranných důvodů opevněno hradbami od kopců na jedné straně údolí až na druhou. Stavitelé ale dovolili, aby se rozrůstalo, a tak se v nedávné době zástavba přelila až za široké hradby.

Město se ale rozrůstalo spíše směrem nahoru než ven. Ulice byly buďto široké a vhodné pro velký počet jezdců, nebo naopak úzké a klikaté, takže jimi sotva projel jeden poník.

Po Fovantu bylo roztroušeno mnoho parků, od velkého parku u řeky po maličké kousky zeleně, na nichž rostlo sotva tucet stromů.

Domy byly většinou do prvního poschodí kamenné a potom hrázděné a omítnuté. Obchodní a vládní budovy byly kamenné, ale nebyly postavené z těžkých, chladných šedivých kamenů, ale z kamenů ve veselých odstínech červené barvy.

Hal a Khiri to všechno poprvé uviděli při západu slunce, Hal navíc z větší výšky. Fovant zářil jako město snů.

Oba se do něj na první pohled zamilovali.

Nebylo to jen tím, že si lidé z Fovantu o sobě mysleli, že jsou krásnější, chytřejší a kultivovanější než kdokoli jiný, včetně ostatních Sagenských. Bylo to asi tím, že se Halovi i Khiri zdálo, že v mnoha směrech možná mají pravdu.

Jejich názor nezměnilo ani to, že se Fovantští rádi chlubili svými dovednostmi a kuchařským uměním. Hal a Khiri si nedokázali vzpomenout, že by tam někdy jedli špatné jídlo, a to od nejnákladnějších banketů až po jehly s masem a zeleninou, které si ve spěchu koupili od pouličního prodavače.

Sagenská Rada baronů zařídila, aby krále Asira a jeho doprovod ubytovali v jednom opuštěném paláci těsně za hradbami.

Palác byl tak velký, že se tam vešli všichni Derainští a navít ještě značné množství služebnictva, které baroni králi Asirovi po dobu jeho pobytu dali k dispozici.

Bylo tam dokonce dost místa i pro draky, ačkoli stany pro draky sagenských letců museli postavit vedle paláce.

Zvláštností tohoto paláce, která mu také dala jméno, bylo to, že sagenští panovníci zásobili okolní pozemky vysokou zvěří. Zvířata byla většinou krotká a bylo docela běžné, že nějaký voják plnil jeden

ze svých úkolů a najednou zjistil, mu přes rameno nakukují tři nebo čtyři jeleni, zvědaví jako opice a připravení mu poradit.

Baroni vyzvali Derainské, aby zvěř podle libosti lovili.

Asir ale nechal rozhlásit, že jestli někdo jedno z těch zvířat zabije, bude to, jako by zavraždil domácího mazlíčka, a že by tedy byl raději, kdyby to nikdo z jeho doprovodu nedělal.

Většina Derainských s tím souhlasila nebo se jim alespoň zdálo nepatřičné udělat něco, co nebylo v souladu s královým přáním.

Ostatní se tím ale neřídili.

Hala nepřekvapilo, že jedním z těch, kteří neplnili královo přání, byl Alcmaen, který každých pár dní přivlekl přes koně přehozenou mrtvolu zvířete a tvářil se přitom tak pyšně, jako by ulovil v lese kopím velkého medvěda.

Původně chtěl dokonce ta krotká zvířata lovit ze vzduchu, z dračího hřbetu. To mu ale Hal mohl zakázat, protože tím nijak nepřispíval válečnému úsilí.

Nic z toho vsak nepřidalo Alcmaenovi na popularitě u zbytku eskadry.

Hal usoudil, že to nejlépe vystihla Khiri, když řekla: „Ten člověk mi připomíná jednoho chlapce, kterého jsem kdysi znala, když jsem dospívala. Byl to syn jednoho z otcových sloužících. Nebyl ani nijak zvlášť ošklivý, ani příliš hloupý, ale nikdo ho neměl rád. Zoufale se snažil být oblíbený, ale zdálo se, že cokoli udělá, má přesně opačný účinek,"

„Jak to s ním dopadlo?"

„Nechal doma dopis, že utekl na moře." Khiri potřásla hlavou. „Všichni jsme čekali, že budeme dostával vychloubačné dopisy o tom, jak se z něj stal slavný námořní kapitán. Ale nikdo, dokonce ani jeho rodiče, o něm už nikdy neslyšel.

Předpokládám, že jestli se mu vůbec někdy podařilo stát se námořníkem, musel pak utonout."

„Nebo," řekl Hal, „je také pravděpodobné, že ho hodil přes palubu nějaký jeho kolega, jehož trpělivost už přetekla." Chvíli o tom přemýšlel. „Myslím, že děti takové věci mohou dělat, aniž by si uvědomovaly, jak naprosto špatný dojem to dělá na ostatní. Ale dospělí?"

„Přemýšlel jsi někdy o tom," zeptala se Khiri potichu, „že jsou mezi námi mnozí, kteří nikdy nedospějí?"

„Jako třeba drakoletci?"

Khiri se usmála.

„Někteří."

„Já také?"

„To nedokážu říct."

První dva dny strávili na banketech a oslavách věcného přátelského pouta mezi Sagene a Deraine.

Brány paláce zvaného Jelení park byly otevřené veřejnosti. Jakékoli náznaky, že by bylo na místě dodržovat lepší bezpečnostní opatření, se setkávaly se zdviženým obočím a někdy i poznámkami, že Fovant je víc než patnáct set mil za frontou.

Hal si vzpomněl, jak daleko za frontou je Carcaor, a ani to nedokázalo město ochránit, ale nic neříkal.

To nejlepší, co mohl udělat, bylo, že nařídil vojákům, aby se oblékli do civilu, procházeli se kolem paláce a snažili se vypadat nenápadně. Ale nefungovalo to - i kdyby je neprozradil oděv vyboulený od schovaných dýk, udělaly by to nakrátko ostříhané vlasy a vojenské boty. Ale říkal si, že je to lepší než nic.

Král trval na tom, že bude pokračovat ve svých ranních vyjížďkách, ačkoli to všem dělalo starosti.

Král nad nimi jen ohrnoval nos, zřejmě proto, aby ukázal, jak je nezávislý, a každý den vyjížděl dál a dál za Fovant.

Kailas zaslechl, jak si jeden z důstojníků, který řídil útočné jednotky, mumlal: „Ono nestačí, že se ten náš královský trouba musí oblékat jako král, ale navíc na svém koni sedí tak, že ani nepotřebuje žádné náramky a jiné tretky. Kruci, kdybych já byl stoupenec Roche, zkusil bych toho mizeru trefit jenom proto, že vypadá tak vznešeně. Ta jeho zatracená zdobená deka na koně je lepší než nějaký posel, který by před ním jel s trubkou."

Ta „deka", o které mluvil, byla pokrývka v barvě královského nachu se zlatými okraji a zlatem vyšitými královými iniciálami.

Ale Asir byl Asir a většina lidí se mu musela přizpůsobit.

Hal si zvykl na to, že ho pronásledují hordy dětí, které pociťovaly posvátnou úctu, když mohly být nablízku pánovi draků.

Další hordy, tentokrát sagenských vypravěčů, pronásledovaly Alcmaena a hlavně Danikela.

Ten štíhlý, uzavřený, téměř krásný muž se ve své zemi stával legendou, což Alcmaena přivádělo k zuřivosti a jen stěží svůj vztek skrýval.

Danikelovi připisovali tucet, ne, dva tucty, vlastně ne, desítky zabitých nepřátel. Jen se usmál, když se ho ptali na přesné číslo, a říkal: „Ani zdaleka jich ještě nebylo dost, protože válka pořád pokračuje."

Dostával balíky dopisů a celé vozy nabídek k sňatku, některé slušné, jiné až nemravné.

Letci se dohadovali, jestli snad Danikel nedává přednost mužům nebo vůbec žádný sex neprovozuje.

Začal se ukazovat ve společnosti jedné velice krásné baronky Byla o pěl let starší než on, měla královské způsoby a vlasy, jež vypadaly, jako by byly od narození stříbrné.

Zdálo se ale, že Danikelův život je zcela soustředěný na draky a na válku.

Začala konference, na níž neměl nikdo přístup.

Ale i králové a baroni si s někým potřebují popovídat.

V Asirově případě byl tím důvěrníkem sir Thom Lowess, který zase něco málo prozradil Halovi.

Všechno probíhalo výtečně, obě strany přetékaly přátelskostí.

Jediným kamenem úrazu bylo město Paestum. To bylo ostatně bolavým místem už dlouho, protože to bylo derainské město na sagenském území. Po mnoho staletí se o ně vedly bitvy, ale Sagene stále trvalo na tom, že mu Paestum podle práva patří.

Avšak Derainští prolili při jeho obraně příliš mnoho krve, aby vůbec kdy uvažovali, že by ho předali Sagenským.

Asir se snažil tuto překážku překonat návrhem, aby se Paestum stalo po válce otevřeným městem, které nebude patřil nikomu a zároveň všem.

Sagenští trochu reptali, ale pak se dobrá nálada zase vrátila.

Lowess cynicky naznačil, že baroni považují ten návrh na otevřené město za páčidlo, které budou moci někdy v budoucnosti použít, aby Paestum znovu získali.

Halovi bylo úplně jedno, komu bude patřit, protože si pamatoval na to, s jakým chladem se tam před válkou setkal jako tulák bez halíře v kapse.

A kromě toho, jak si neustále připomínal, politika není nic pro vojáky.

„A tohle je co?" zeptal se Hal podezřívavě, když se rozhlížel po místnosti.

Byl to největší pokoj bytu, který byl větší než většina kupeckých domů. Nacházel se v nejvyšším patře čtyřposchoďové budovy. Z oken bytu byl výhled na řeku, byly tam čtyři ložnice, z nichž každá měla svou malou koupelnu se záchodem, potom velký pokoj, sál na recepce, kam by se vešla celá dračí letka, a o poschodí níž byly pro služebnictvo. Za skleněnými dveřmi byla zahrada na střeše. Byla tak rozsáhlá, že měl Hal dojem, že by tam mohl klidně přistát s Bouřlivákem, aniž by to ublížilo drakovi nebo květinám.

„To je naše," řekla Khiri. „Koupila jsem to jako dárek k narozeninám."

„Ale já narozeniny vůbec nemám."

„Tak to je k těm minulým narozeninám ... nebo k těm, co teprve budeš mít." Khiri se na něho pozorně dívala. „Tobě se to nelíbí."

„To jsem neřekl," protestoval Hal.

„Hledala jsem něco takového už od té doby, co jsme sem přijeli," řekla Khiri. „Protože se nám oběma Fovant tolik líbí, budeme tady moci po válce bydlet."

Hal chtěl něco říct, ale zarazil se. Bylo by to přinejlepším něco jízlivého, jako že nemá rád, když se něco dělá bez něho.

Ale Khiri měla zřejmě víc než dost svých vlastních peněz, což Hal neměl nikdy v úmyslu kontrolovat.

Přinutil se k úsměvu.

„Tak teď máme kde bydlet," řekl.

„Jsi si opravdu jistý, že se ti to líbí?"

„Opravdu jsem si jistý," napůl zalhal. „Jen jsem nikdy nepřemýšlel o tom, co bude po válce."

Přešel ke dveřím a vyšel ven na zahradu, z níž se díval dolů na lidi, kteří se tam procházeli.

Khiri přišla za ním, objala ho a zezadu se k němu přitulila.

„Je mi jen líto, že tu zatím není žádný nábytek. Jako třeba postel."

Hal se otočil, políbil ji a položil jí ruce na zadek.

„A lady Carstaresová je najednou příliš nóbl, aby jen pomyslela na to, že si nechá provětrat faldíky na podlaze?"

Khiri se podívala dolů.

„Alespoň je to leštěné dřevo," řekla. „Je to lepší než kamenná podlaha v nějakém starém hradě."

„Tak, tak," řekl Hal a rozepínal jí šaty.

Khiri je nechala spadnout dolů a vystoupila z nich.

Měla pod nimi jen spodničku, její prsa žádnou oporu nepotřebovala.

Skopla dolů boty. Jedna z nich vyletěla obloukem vysoko do vzduchu a zmizela za zídkou střešní zahrady.

„Můj bože," vzdychla. „Doufám, že nedopadne na hlavu nějakému poctivému, hodnému Fovanťanovi."

„Jestli ano," řekl Hal trochu chraplavým hlasem, „můžou si hledat jiný byt. Tenhle je volný."

Khiri se zahihňala a vrhla se mu do náruče.

Později přemýšlel, proč se choval jako úplný hlupák. Bylo to tím, že ho trápilo, jestli přežije válku? Nebo si nebyl jistý, jestli Khiri miluje tak moc jako, řekněme, Saslic? Stejně mrzoutsky se choval, když asi před měsícem Khiri začala mluvit o dětech.

Takové myšlenky ho velice znepokojovaly, a tak je opustil a začal Khiri jemně kousat do prsou.

Během několika vteřin už oba mysleli na něco docela jiného.

Vyjednávání probíhalo velice dobře a v Jelením parku vládla výrazně optimistická nálada.

Útok po celé frontě - jak by se vůbec mohlo stát, že by něco takového jednou provždy Rocheské nezničilo?

Hal si vzpomněl, co říkal král o tom, že kdo bojuje všude, jako by nebojoval nikde, ale ani to mu nedokázalo zkazit dobrou náladu.

Nekonečná válka by snad mohla skončit ...

Ostatní letci měli zřejmě stejné pocity, což Halovi připomnělo, že jejich obvyklý přirozený cynismus byl z velké části jen maskou, protože mladí si vždycky myslí, že je podobné pózy učiní přitažlivějšími.

Letci byli koneckonců všichni mladí - dokonce i nejstarší z nich, Myrně Gartové, bylo teprve něco málo přes třicet. Hal měl podezření, že Alcmaen byl možná ještě starší, ale on neoblomně tvrdil, že je mu pětadvacet, a Hal měl za to, že mu bude stejně ještě dlouho poté, co zmizí i zbytek jeho řídnoucích vlasů.

Pokud byl někdo skutečně pesimistický, a Hal měl podezření, že tam takoví byli, pak to byli někteří ze starších mužů, pěšáků, které vždycky posílali dopředu, den za dnem, a nikdy jim neřekli, jaká je vlastně jejich pozice, nikdy nesměli z války ani okolního světa zahlédnout nic víc než jen spousty bláta kolem.

Hal vešel do jedné ze společenských místností Jeleního parku, aby se tam setkal se skupinkou svých letců, mezi nimiž, byli všichni, kdo z bývalé Jedenácté letky přežili. Vzadu u velké nástěnné mapy s vyznačenou frontovou linií stál Danikel.

Měl v úmyslu nechat si přinést skleničku před spaním, chvíli z ní jen tak usrkávat a nechat své letce být. Žádné organizované skupině neprospěje, když se její vůdce snaží být jedním z ostatních a neustále se potlouká kolem.

Farren Mariah ho ale zahlédl a zamával na něho.

Hal si vzal od sloužícího sklenku a šel za ním.

„Pane," oslovil ho Mariah. Jako vždycky pečlivě dodržoval vojenské formality, když byl nablízku někdo cizí.

„Bavíme se tu o tom, co bude po válce.

Nikomu se o tom nechce mluvit, a tak možná vy, protože jste náš velitel a tak, nás poučíte, co má dělat správný drakoletec, když nastane mír."

Hal usrkl ze své brandy.

„Nejdřív ze všeho," řekl pomalu, „soudím, že políbí svého draka, potom zemi a pak svůj vlastní ubohý zadek za to, že překvapivě všechno přežil. Tak to aspoň udělám já."

Všichni se smáli.

„Jste stejně špatný jako my ostatní," řekl Mariah. „No ale teď vážně."

Hal se zamyslel.

„Budu upřímný. Ať se propadnu, jestli mám aspoň nejmenší tušení. Možná uspořádáme nějaký karneval nebo něco takového. Bůh ví, že si nedokážu představit sám sebe, jak sedím u nějakého hradu a flákám se tam, dokud neumřu nudou."

„Možná byste mohl zůstat v armádě," navrhl sir Loren.

„Možná bych mohl najít někoho, kdo se jmenuje příjmením Damian, aby příští dva týdny fungoval jako vojenský sluha za to, že na to jen pomyslel" řekl Kailas. „Jedna válka je pro každého víc než dost.

A proč vlastně vyslýcháte mě? Tady Gartová je mnohem sdílnější než ostatní."

„Já si koupím pobřežní loď," řekla Mynta. „A začnu převážet náklady. Možná že popluju dokonce po některých z těch zatracených řek, přes které jsme letěli. Bůh ví, že Rošáci budou potřebovat dovézt úplné všechno, až je přemůžeme."

„Už to vidím ... za deset let," řekl Mariah. „Přímo na nábřeží v Rozenu bude takovej velikej sklad. LODNÍ PŘEPRAVA GARTOVÁ. DOVEZEME COKOLI KAMKOLI A BUDEME Z TOHO MÍT ZATRACENÉ DOBREJ ZISK."

„Je na tom snad něco špatného?" zeptala se Mynta.

„Samozřejmě že ne," řekl Mariah. „To ze mě mluví jenom závist ze všech závistí nejryzejší."

„Já vím velice přesně, co budu dělat," řekl sir Loren a znělo to velice záhadně. „Na mých pozemcích je takové místo, nedaleko mého panství, které, před dávnými časy, když ještě nebyli draci a lidé žili jako bohové a bohové s nimi popíjeli, bylo posvátné a dodnes je velice krásné. Je to malé údolíčko, které zahradníci osázeli růžemi.

Já tam postavím altánek a nechám ho obrůst popínavými růžemi. V tom altánku si nechám postavit mramorový podstavec. Na ten

podstavec položím svou kuši, kterou si dám postříbřit a ozdobit zlatem."

Letci se chichotali. O siru Lorenovi se všeobecně vědělo, že je to jeden z nejvíce protiválečně zaměřených letců, i když si své názory nechával většinou po sebe.

„A každé ráno," pokračoval sir Loren, „hned jak vyjde slunce, se vydám k tomu altánku, a jakmile se sluneční paprsky dotknou mé kuše ... celou tu mrchu pochčiju!"

Když smích utichl, podíval se Hal na Farrena Mariana.

„A co ty? Vím o tobě, že jsi městská krysa. Vezmeš si k srdci Limingovu radu a začneš studovat kouzelnictví?"

Mariahův obličej byl na chvíli vážný.

„Možná," odpověděl. „Ale spíš půjdu do vlády. Do opravdový vlády, víte, do takový, co nechá takový pěkný lidi, jako je pán draků a všichni ti lordové a lady, mluvit s králem o jejich kraji, a ti ostatní zatím zůstanou pěkně vzadu a sem tam dostanou trochu starýho dobrýho zlata, aby se zajistilo, že věci půjdou tak, jak mají.

Bude to tak v celým Rozenu, když budete chtít něco zařídil, ať už legálně, nebo ne, stavíte se za Farrenem. Uličníci o mně budou skládat básně a já budu obklopenej těma nejvtipnějšíma zpěvákama balad a těma nejkrásnějšíma holkama.

Možná pro mě nebude špatný zastávat se všech vysloužilců. Nikdo jinej to totiž nebude dělat, jakmile všechno to zabíjení skončí."

Jeho hlas zněl trochu hořce a ostatní letci byli zticha, protože věděli, že má pravdu. Nikdo se nechtěl podívat druhým do očí.

„A co bude se mnou?" zeptala se Chincha. „Až budeš někde dovádět s těmi paničkami?"

„Ááá," mávl rukou Mariah. „Koupím ti nějakýho atraktivního chlapíka ze Sagene, kterej bude umět takový fígle jako masírování a tak. Strádat nebudeš."

To ostatní zase rozveselilo.

„Kdyby někdo z nás měl trochu slušnosti," vložil se do toho Danikel, baron Trochu odněkud zezadu, „snažili bychom se splatit to, co dlužíme našim drakům."

„Cože?" řekl Mariah a předstíral, že je rozhořčený. „Těm smradlavým potvorám tam venku, co pořád jenom troubějí a slintají? Za co jim vděčíme?"

„Za naše životy," řekl Danikel tiše. „Za naději na to, že vyhrajeme tuhle válku. Je to ten nejlepší způsob, jak přemoci Rocheské a držet je v hrsti. A jestli si myslíte, že se na nás po válce zapomene, co si k čertu myslíte, že se stane s našimi draky?

Nacpou je do klecí a budou je někde vystavovat. Nebo se stanou součástí takových těch zpropadených létajících karnevalů. Budou vozit tlusté kupce a jejich ječící dcerušky na projížďky, nahoru a dolů, tři zlaté za jedno kolo, prosím pane.

Neboje možná prostě někam odvedou a zabijí je, protože s nimi bude jen trápení. Copak si tu nikdo nemyslí, že si zaslouží něco lepšího?

Mariahu, jestli chceš opravdu udělat nějakou dobrou věc, nemohl by sis vybrat nic lepšího než pomáhat drakům."

„A co bych z toho měl?" zeptal se Mariah. „Právě teď smrdím stejně jako draci, to je pravda. A to přitahuje děvčata ... teda přitahovalo, než jsem potkal Chinchu, to každopádně. Ale myslíte si, že ten zápach bude ještě pořád tak populární, až bude mír?

Ne, ne, mladý pane barone. Vy máte svoje pozemky a poddané, kteří se postarají o to, abyste měl na růžích ustláno. My ostatní si budeme muset najít něco jiného."

Danikel zdánlivé Maria ha neposlouchal a díval se na Hala.

„Vy víte, o čem mluvím, je to tak, pane? Copak těm zvířatům nic nedlužíme?"

Hal se zhluboka nadechl.

„Ano. Vím, o čem mluvíte. A ano, jsme jim dlužní."

Vypil skleničku do dna.

„A já teď jdu do postele. Všechno to tu začíná na mě být až moc vážné."

Znovu se ozval smích a to znamenalo, že večer končí.

Hal ale ležel v posteli a nemohl spát. Poslouchal, jak Khiri klokotavě oddychuje, ještě dlouho do noci.

V jedné ze stájí venku nějaký drak ze spaní pronikavě zařičel.

30

Provolávání slávy začalo těsně před polednem a valilo se jako vlna od bran Jeleního parku až k paláci.

Nikdo se nepotřeboval ptát, co to znamená.

Sagenští baroni a král Asir se dohodli.

Hal cítil, jak mu srdce poskočilo radostí. Vyšel ven, aby zjistil podrobnosti.

Jak se ukázalo, dohoda byla uzavřena na třech úrovních. Na první rovině, protože museli mít něco co řeknou lidem a co by se mělo dostat k uším Rocheských to bylo to, že Sagene a Deraine dospěly k úplné dohodě o přátelství a úzké spolupráci od dnešního dne až na věky, aby bylo zajištěno, že od Rocheských nebo kohokoli jiného nedostanou žádnou ránu pod pás.

Povídalo se, že Paestum se hned po válce stane otevřeným městem.

Obě země se oficiálně shodly na tom, že tato válka může skončit jen jediným způsobem: naprostou a bezpodmínečnou kapitulací Rocheských a alespoň dočasným obsazením rocheského území, dokud tam nebude zaveden méně agresivní řád.

Většina civilistů byla přesvědčena o tom, že je to naprosto jasný požadavek.

Mnozí vojáci si to ale nemysleli. Argumentovali tím, že Rocheští budou bojovat ještě houževnatěji, když zjistí, že královnu Norcii a její dvůr nahradili někým neznámým.

Jiní ale jen ohrnovali nos a říkali, že nevědí, jak by ti mizerové mohli bojovat ještě houževnatěji než teď, a že chtějí, aby jejich děti nebo děti jejich dětí nikdy nenapadli Rocheští, nebo alespoň ne tihle Rocheští.

Hal si nebyl jistý, zdálo se mu, že obě strany mají dobré argumenty.

Na druhé úrovni se ve smlouvě hovořilo o tom, že bude podniknut tvrdý útok dole na jihu, v oblasti obsazené čtvrtou armádou. Všechny ostatní armády budou v plné pohotovosti, aby zamaskovaly, co se chystá.

Pravá smlouva však neobsahovala jen tyto první body, ale i dohodu o úplné ofenzívě vedené všemi armádami proti Roche. Ofenzíva měla rozbít nepřátelské linie od severu k jihu a jejím cílem bylo také obsadit Carcaor.

Konaly se bankety, průvody a všichni podávali důkazy o vzájemném přátelství.

Král Asir nemohl ani vyjít z Jeleního parku, aniž by se na něho vrhly davy provolávající slávu.

Než došlo k tomu, že by se projevy dobré vůle nevyhnutelně opotřebovaly, derainští vojáci se sbalili a chystali se na návrat na frontu.

Té noci se Hal s trhnutím probudil těsně po půlnoci.

Ve snu ho něco napadlo a jemu se podařilo to nezapomenout.

Seděl na posteli, nohy měl spuštěné na podlahu a potil se.

„Co se děje, lásko?" zamumlala Khiri.

„Nic. Jen jsem něco zapomněl zkontrolovat," odpověděl. „Spi dál."

„Dobrá," řekla Khiri a poslechla ho.

Hal se spěšně oblékl, šel do místnosti, kde vymýšleli plány, a podíval se na mapy. Ty mu ukázaly, že ani zdaleka nešlo o planý poplach.

Šel do stájí a tam se jeho podezření ještě potvrdilo.

Potom našel důstojníka stráží a od něho se dozvěděl, kde je Limingův pokoj.

„Ale můj pán mi dal rozkaz, aby ho nikdo nerušil," řekl mu jeho sluha a pomocník, když se vysoukal z postele, která stála před vchodem do místnosti.

„Je to králův rozkaz," zalhal Hal. „Teď běž a zařiď, aby se Limingo vzbudil."

„Ale -"

„Pohyb!" zařval na něj Hal hlasem, který by se nesl přes celé cvičiště.

Muž tedy poslechl.

Hal odstrčil postel stranou a otevřel dveře.

Limingo nebyl sám - nějaký pohledný, rozcuchaný nahý mladík právě vstával z postele a tápavě hledal svůj meč.

Hal si ho vůbec nevšímal.

„Limingo, myslím, že bychom mohli mít nějaké problémy."

Kouzelník začal něco říkat, ale pak se zarazil a řekl mladíkovi, aby se oblékl a vrátil se do svého pokoje.

Mladý voják si na sebe natáhl šaty a díval se přitom na Hala obezřetně, jako by očekával, že Kailas bude pohoršený nebo rozzuřený.

Hal ale nic z toho necítil. V žádném případě neměl čas na emoce.

Když se Limingo umyl a oblékl, vešel jeho sluha a nesl podnos s čajovou konvicí, z níž se kouřilo, a dva šálky.

Nalil jim.

„No tak kvůli čemu ten hrozný poplach?" zeptal se Limingo. „Neslyším žádné zvuky bitevní vřavy nebo nějakého neštěstí."

„A pokud se nemýlím, tak ještě aspoň tři dny nic z toho neuslyšíte," řekl Hal. „Poslouchejte, kam mě dovedly logické úvahy, a řeknete mi, prosím, že jsou to samé nesmysly a my můžeme jít zpátky do postele," pokračoval. „Tam na frontě, když byl král na návštěvě u lorda Cantabriho, jsme byli napadeni bitevní formací draků, která se tam objevila úplně z ničeho nic.

Odrazili jsme je, ale po zbytek času, který jsme strávili na frontě, nad námi vždycky těsně mimo dostřel kroužil jeden nebo někdy dokonce i šest draků.

Když jsme vyrazili na východ směrem k Fovantu, sledovali nás vždycky aspoň dva Rocheští draci - vždycky byli černí a já mám za to, že byli z *Ky* Yasinovy elitní eskadry.

Říkal jsem si, jestli mezi námi náhodou není nějaký špeh nebo jestli Rocheští nemají nějaké velice dobré průzkumníky někde v křoví, kteří podávají zprávu kouzelníkovi a ten zase dává věděl jejich drakoletcům.

Ze vzduchu jsem ale nikdy neviděl ani stopy po jejich zvědech, pěších ani na koni, kteří by se někde ukrývali. Ptal jsem se kapitána útočné jednotky, jestli něco nezahlédli, ale byl na tom stejně jako já.

Není tedy možné, že když máte řekněme kousek látky z něčích kalhot a když předpokládáme, že to je špindíra a nikdy se nepřevléká, použít nějaké kouzlo, pomocí něhož by ho bylo možné vypátrat?"

„Jistě," řekl Limingo. „A ani to není nijak složité kouzlo."

„Dobrá, řekněme tedy, že se někdo vloupá do stanu, kde má král ustájené koně, a odstřihne pár vláken z toho zatraceného rudého pláště, který má král tak rád."

„To by fungovalo velice dobře, za předpokladu, že by toho člověka zajímalo jen to, kdy král jede na koni," řekl Limingo. Začínal vypadat trochu znepokojeně.

„Pamatujete si na ty čtyři Rošáky, co se tu první noc, kdy jsem odjel od své eskadry, pokusili přepadnout krále? Jednoho jsme zabili a ty tři ostatní zahnali na útěk, aniž by si něco odnesli. Nebo jsme si to alespoň mysleli.

Avšak já jsem právě před chvílí šel do stájí a prohlédl jsem si králův jezdecký oblek. A na tom plášti opravdu chybí asi čtyři nebo pět třásní.

Myslíte si, že právě o to mohlo těm tajným zvědům jít?"

Limingo pomalu přikývl.

„A teď přidáme do té skládačky ještě další kousek," pokračoval Hal. „Vzpomínáte, jak deprimující byla cesta, když jsme překročili hranice do Sagene, a jak někteří královi oblíbenci požádali, jestli bychom nemohli sjet z hlavní cesty do Fovantu, což jsme pak opravdu udělali?"

„Ano." Jedna z mnoha věcí, která se Halovi na Limingovi líbila, byla to, že opravdu poslouchal, když někdo mluvil, a nechal si své poznámky až na konec.

„Právě jsem se díval na mapu a sledoval jsem cestu, po které jsme původně měli jet - a tu, po které pojedeme nazpátek k územím, která máme obsazená.

Dva dny poté, co jsme sjeli z hlavní cesty na vedlejší silnice, bychom jeli kolem takového skalnatého místa. Rokle, strže, nízké, ale strmé kopce. Jmenuje se to tam Vrcholky. Když jsem si prohlížel mapu, vzpomněl jsem si na dobu, kdy jsem byl u kavalerie," řekl Hal. „Přepadnout někoho právě tam by bylo snadné, zvláště někoho, kdo nemá velký doprovod, protože tak daleko od fronty není po zuby ozbrojená eskorta třeba.

Co si o tom myslíte, můj příteli kouzelníku?" zeptal se Hal a z jeho hlasu zaznívál náznak triumfu.

„Myslím si, že bychom měli jít vzbudit krále," řekl Limingo. „A taky si myslím, že ani nikdo z ostatních si už dnes v noci moc nepospí."

„V tom se mýlíte," řekl Hal. „Myslím, že jediný, kdo už nebude spát, jsem já."

Král si ještě jednou prohlédl mapy, které před něj Hal předložil.

„Za normálních okolností nemám rád něčí odhad toho, co se nepřítel chystá udělat, lorde Kailasi. Ale vaše domněnky dávají až příliš dobrý smysl, než abych je jen tak hodil za hlavu.

Mám za to, že teď bychom měli vytáhnout z postele jednoho nebo dva barony, vypůjčit si jakékoli strážní jednotky, které budou k dispozici, a nechat je pochodovat na východ směrem k Vrcholkům a Rocheské odtamtud vypudit. Můžeme použít ten můj zpropadený plášť - a já jsem to měl vědět, měl jsem pamatovat na to, co mi říkal otec o laciné parádě -jako návnadu."

„To je jedna možnost, Vaše Výsosti," řekl Hal opatrně. Nelíbilo se mu vůbec nic z toho, co král říkal, zvlášť ne to, že by měli Rocheským ukázat, že odhalili tu jejich lest s pláštěm. Měl takovou nejasnou představu, že by něco podobného mohl později použít on sám proti Rocheským.

„Ale zjevně to není ta, které byste dal přednost," řekl Asir.

Hal zamumlal něco neutrálního.

„A jaký je tedy váš plán?" zeptal se Asir. „Právě jsem si uvědomil jedno: Nic na světě mě nedonutí, abych seděl na zadku tady ve Fovantu a nechal Sagenské, aby odstranili ten nepořádek, za který nesu zodpovědnost já sám."

Limingo vypadal vyplašeně.

„Výborný nápad, pane," řekl Hal. „Smím se zeptat, který z vašich synů se nejlépe hodí na to, aby se stal vladařem?"

Král se zamračil a pak sebou trhl, když mu to došlo.

„Kailasi, když jsem vám doporučoval, abyste se naučil několik diplomatických fíglů, neměl jsem na mysli, abyste začal být takhle záludný,"

Každý věděl, že Asir není ženatý a že nemá dokonce ani žádné nemanželské děti, které by se potloukaly po paláci.

„Dobrá tedy," řekl Asir zdráhavě. „Možná - zvláště poté, co jsme podepsali tu dohodu s Radou baronů - bych si tam někde neměl hrát na vojáka."

Limingo si oddychl.

„A pokud jde o to, zda bychom tam měli poslat sagenské vojáky," pokračoval Hal, „řekněme, že se mýlím a že u Vrcholků není nikdo jiný než divocí medvědi a skály. Pak bychom vypadali poněkud hloupě."

„To je pravda. Ale co tedy můžeme dělat?" zeptal se Asir. „A mimochodem, máte nějakou představu, jak chtějí Rocheští to přepadení provést? Jen s draky, jak se o to pokusili naposledy?"

„Ne," odpověděl Hal. „Řekl bych, že se možná vmísili do lehké kavalerie na frontě a schovali se tam. Byli asi strašlivě zklamaní, že jsme nevtančili přímo do jejich spárů, ale s největší pravděpodobností usoudili, že se budeme vracet tou kratší cestou, protože armáda musí uskutečnit důležité plány.

Další možnost je, že převezli pěšáky v koších pod draky, jako to udělali kdysi v Bedarisi."

„Vy a vaši letci jste si s nimi tenkrát poradili docela lehce," řekl Asir. „Myslím, že by se jim moc nechtělo to opakoval."

„Proč?" zeptal se Hal. „Když si všichni myslí, že je to už zastaralá taktika, je přece tím pádem zase nová!"

Asir přikývl.

„Ještě jste ale nenavrhl žádný plán," řekl.

„Je to velice prosté," reagoval Hal. „Hned teď poletím za lordem Cantabrim k První armádě s vašimi rozkazy, aby vzal řekněme dvě roty lehké kavalerie, dvě roty těžké jízdy a tolik dračích letek, kolik se mi podaří sehnal, a vydal se na západ k Vrcholkům. Rocheští, pokud tam jsou, nebudou sledovat, co se jim děje za zády, i když by měli.

Vy mezitím ..." Hal se zarazil, když viděl, jak se král usmál. „Promiňte, pane, mínil jsem to jako návrh. Možná byste tedy mohl vzít pár rot těžké kavalerie, aby vám dělali doprovod, a jet s nimi na západ. Tak se vyvarujete jakýchkoli překvapení."

To byl Halův záměr - dostat *Ky* Yasina a jeho První strážní eskadru mezi skály - Vrcholky - na nějaké velice nepřístupné místo.

Což znamenalo, že Rocheští budou na zemi, Halovi draci nad nimi a derainští vojáci také na zemi. Když bude mít trochu štěstí, a jestli byl opravdu Yasin zapletený do toho složitého plánu zabít nebo alespoň zajmout krále, mohlo by se Haloví podařit uštědřit Rocheským velkou ránu.

Král několik minut přemýšlel.

„Dobrá tedy. Vydejte se na cestu. Já se začnu přesouvat na druhou stranu, jak nejpomaleji to půjde, dokud nedostanu zprávu, že už jste na pochodu."

„Mám lepší nápad, pane," řekl Hal. „Počkejte tu, dokud se nedostanu ke Cantabrimu. Odtamtud vyšlu posla se zprávou, že už jsme na cestě. Potom teprve vyjeďte vy.

A někdo, třeba sir Thom, by mohl napsat o vaší cestě. A neměl by opomenout se zmínit o Vrcholcích, třeba že je to přírodní úkaz, který jste bohužel po cestě neviděli.

Tady ve Fovantu jsou určitě nějací špehové, kteří o tom podají zprávu."

„Udělám to tak," řekl král. „Ale mám pocit, jako bych dostával rozkazy, místo abych se choval jako král, jak se ode mě očekává." Povzdychl si. „Sem a tam, tam a zpátky. Je zatracená škoda, že naši kouzelníci ještě nevymysleli způsob, jak komunikovat na dálku. Ale předpokládám, že je to nemožné."

Ještě jednou vzdychl.

Hal vstal a zasalutoval.

„Děkuji vám, Kailasi," řekl král. „Jestli se nemýlíte a opravdu tam někde čekají vrazi, budu vaším dlužníkem."

„Takže ty poletíš pryč a úplně sám a zase si budeš hrát na hrdinu?" řekla Khiri. „Dobrá, aspoň to tentokrát není tak nebezpečné ... alespoň dokud se zase nevydáte na zpáteční cestu směrem k nám.

Pak by sis měl dávat velký pozor."

„Já si vždycky dávám velký pozor," řekl Hal farizejsky.

Khiri si jen odfrkla.

Hal vyletěl s Bouřlivákem do vzduchu chvíli před svítáním. Chtěl letět na východ k jejich armádami jak nejrychleji to půjde, ale nechtěl přitom úplně vyčerpat svého draka ani sebe.

Čekají ho totiž důležité úkoly, jakmile dorazí k První armádě za lordem Cantabrim.

Kdyby letěl přímo, trvala by mu cesta do Bedarisi pět dní. Tam budou dračí jednotky, u kterých bude moci nechal Bouřliváka. Musel ale počítat ještě s jedním dnem navíc, aby se vyhnul Vrcholkům.

Asi si měl přibrat někoho, kdo by letěl s ním, ale už tak bylo s králem málo draků, a tak se rozhodl, že poletí sám a že bude Bouřliváka i sebe krmit ze zásob pro případ nouze.

Khiri, Limingo a Halův sluha Uluch byli jediní, kdo se s ním přišli rozloučit. Hal předal velení speciální jednotky Myntě Gartové a ona jediná také věděla, že se Hal chystá za nějakým jiným posláním, než je prohlídka sagenských výcvikových táborů pro draky na severovýchodě.

Hal vyletěl vysoko, až do míst, kde je vzduch řidší. Bouřlivákovi se tam letělo lépe, mohl úplně roztáhnout křídla a klouzavými pohyby se pak přesouval na velké vzdálenosti.

Přistál po setmění u jednoho sagenského hostince, který mu doporučili. Snědli tam část zásob, kterou měli určenou na jeden den - Bouřlivák dostal dvě jehňata a Hal sám si dal kotlety s mátou.

Byl vděčný za teplou postel, do které ho uložili, protože už byl konec léta a počasí začínalo být docela nevlídné. Bouřlivák se schoulil do klubíčka za stájemi, které patřily k hostinci.

Hal se vzbudil před svítáním a rychle do sebe hodil trochu čaje a studeného masa. Nakrmil Bouřliváka deseti librami syrového mletého masa, protože to vypadalo, že drak není tak hrozné hladový, a vydali se dál.

Následující noc spal daleko od cesty, na nějakém travnatém kousku země u potoka. Bouřlivák se tvářil pohrdavě na to, co mu Hal nabídl, a vydal se chytat ryby do potoka. Jeho dlouhá, hadovitá hlava se vznášela nad vodou jako volavka a pak zase vystřelila jako šipka pod vodu.

Nachytal dost ryb pro sebe i pro Hala, který si jich pár opekl nad ohýnkem.

Třetí den je čekala nejkratší vzdálenost - přímo na sever od nich ležela hlavní cesta z východu na západ a Vrcholky.

Halovi se hrozně chtělo letět nad skalními útesy, aby zjistil, jestli uvidí nějaké známky připravovaného rocheského útoku, protože nevěděl, jestli se jejich plány nezměnily ... nebo jestli vlastně vůbec kdy takové plány měli.

Doufal, že nedělá typickou chybu špióna, totiž že vidí za každým keřem nepřítele, ačkoli tam nikdo není, a někdy tam dokonce není ani ten keř.

Ale potlačil své nutkání, držel se toho dne nízko a Vrcholky obletěl obloukem, Bouřlivák vrčel, že ho nenechal vyletět nahoru.

U křižovatky byl nějaký hostinec a Hal se odvážil u něj přistát.

Snědl obrovskou omeletu a Bouřlivák si dal celou jalovici.

Hal si povolil dvě sklenky vína a tu druhou si pomalu vychutnával, když už mu odnesli talíř. Najednou zaslechl, jak dva vozkové nadávají na ty zatracené bandity u těch zpropadených Vrcholků a na to, že ta zatracená armáda nepošle k sakru nějaké vojáky, aby to tam od těch zpropadených mizerů vyčistili.

„Voni se bojej," řekl jeden z nich. „Ty zatrachtilí mizerové jsou moc silný na ňákou malou kumpanii. Hergot, dyť voni maj draky, co pro ně dělaj průzkumníky. Vsadím se, že to vlastně nejsou vůbec žádný banditi, ale spis nějaký zatracený dezertéři.

„To je celá naše vláda," řekl ten druhý. „Všichni se jen nedočkavě třepou na naše daně, ale nijak se nám za to nikdy neodvděčej."

Odfrkl si a vrátil se ke svému pivu. Hal dopil víno a šel do postele. Cítil se o něco lépe, protože to teď vypadalo, že se mu to o Rocheských přece jen jenom nezdálo.

Zbytek cesty proběhl hladce, i když byl poněkud nudný.

Hal nechal trochu naříkajícího, ale vyčerpaného Bouřliváka v Bedarisi. Slíbil mu, že se pro něj vrátí za pár dní, až si odpočine. Říkal si, že by ho zajímalo, jestli mu zvíře rozumělo. Pak si ale uvědomil, že se začíná chovat trochu podivně - říkalo se tomu posedlost draky.

Dostal hnědooranžového draka a slíbili mu, že „je rychlý, ale pane, musím vás upozornit, někdy je trochu rozmarný".

Pak se do toho vlažil druhý ošetřovatel: „Je to pán draků. S ním si starosti dělat nemusíš."

Hal si pomyslel, že měl říct, že je to hloupost, že ani pán draků by s ním nic nezmohl, kdyby nebyl zkušený drakoletec. Hloupá pýcha mu to však nedovolila.

Ten hnědý drak byl trošku nervózní, ale když si uvědomil, že se Hal chystá nechat ho létat tak vysoko a tak rychle, jak bude moci, uklidnil se a pak už letěl jako vítr.

Byli teď nad známým územím, nad oblastí, kde bojovaly obě armády.

Hal si uvědomil, že už si zvykl na rozvaliny a vypleněnou krajinu. Ale poté, co strávil několik týdnů na místě, jež by se dalo nazvat civilizované, se mu to znovu všechno jevilo jako jedna velká jatka.

Krátce se zamyslel nad tím, jaké by to pro něj bylo, kdyby válka skončila. Jistě by si v civilním životě jen těžko hledal vhodné místečko, ale nedovedl si ani představit, že by zůstal vojákem.

Opustil své myšlenky a soustředil se na rychlý let.

Když se blížil k hlavnímu stanu První armády, přiletěli k němu dva draci. Nepoznal ta zvířata ani prapor připevněný k jejich krunýři, ale letci ho znali a volali na něho, jestli nepotřebuje doprovod.

Hal jim odpověděl, že je všechno v pořádku, ale letci museli nějak poznat, že je značně unavený, a připojili se k němu.

Když svého hnědého draka nasměroval na zem, zamávali mu na rozloučenou. Hal přistál těsně vedle velitelského stanu lorda Cantabriho.

Vyběhla hlídka, chtěla vědět heslo, pak zasalutovala a ihned poslechla, když Hal požádal, aby ho okamžitě zavedli k lordu Babovi.

Cantabri poslouchal, udělal si několik poznámek, podíval se do tří map a požádal, aby k němu poslali jeho hlavní poradce a styčného důstojníka se sagenskými vojsky.

Hal fascinovaně poslouchal; už zapomněl, jaké to je být ve společnosti člověka, který je tak schopný a nedělá kolem toho žádný humbuk.

Během hodiny byly vyčleněny dva prapory těžké kavalerie, Dostaly rozkaz vyzvednout si zásoby na dva týdny a vydat se na východ směrem k Bedarisi. Jeden z praporů tvořila elitní sagenská jednotka.

Jejich přesun bude nejpomalejší, stejně jako přesun pěchoty, a tak se museli vydat na cestu jako první.

Pěšáci vyrazili hned za nimi. Byl to celý pluk infanterie. Jely s nimi i čtyři záložní transportní roty, které měly vézt zásoby infanterie ve vozech.

Následovaly tři pluky lehké jízdy, které měly stejné rozkazy.

S nimi jeli i vojáci z Cantabriho speciální jednotky. „Půjdou vedle třmenů a jejich zásoby pošleme s kavalerií."

Hal přikývl. Znamenalo to, že pěšáci budou držet krok s jezdci na koni, napůl poběží v poklusu a napůl je povezou. Bylo to těžké pro koně i pro muže, ale zdvojnásobovala se tak rychlost, jakou se budou moci přesouvat. Opravdu si své slušivé uniformy a pověst tvrdých mužů zasloužili.

„Spoléhám se, že Rocheské aspoň zadrží na místě, dokud nepřijede těžká jízda," řekl Cantabri. „Potom je úplně zničíme.

A teď k vám, lorde Kailasi," pokračoval. „Chtěl bych, aby se vaše eskadra přesunula na východ a sloužila mi jako průzkumná jednotka na velké vzdálenosti. Máte k tomu ještě něco?"

„Ano, pane," řekl Hal. „Budeme muset poslat dva letce na východ, aby obletěli Vrcholky a upozornili krále, že by se měl pomalu, řekněme za čtyři nebo pět dní, začít přesouval, až budeme na druhé straně od Bedarisi.

Také bych chtěl využít další letky na frontě," řekl Hal. „a doplnit svou eskadru do plného počtu.

Předpokládám, že těm drakům velí Yasin, protože se zdá, že má rád cokoli, co zavání něčím nečestným, a já bych rád dostal možnost zničit jeho i jeho jednotku jednou provždy."

„To by byl konec, jaký bychom si všichni přáli," řekl na to Cantabri. Pokynul hlavou směrem k jednomu z poradců. „Došlo v poslední době k nějakým významným bojům ve vzduchu?"

„Ne, pane," odpověděl poradce. „A já jsem přemýšlel, proč to tak je."

„Soudím, že by se to dalo vysvětlit tím, že jejich nejlepší draci jsou za našimi liniemi a čekají tam na příležitost odstranit krále Asira," řekl Cantabri.

Chvíli přemýšlel a poklepával prsty na mapu.

„To by mělo být pro začátek všechno," řekl nakonec. „Všichni kromě lorda Kailase teď běžte pryč. Předpokládám, že má ještě něco, co je určeno jen mým uším."

„To opravdu mám, pane," řekl Hal. „Byla podepsána dohoda se Sagene. Baroni s námi budou plně spolupracovat. A obě strany se shodly na tom, že mír nastane, až dojde k bezpodmínečné kapitulaci nepřítele."

Cantabri vypadal jako vlk.

„Dobře," řekl. „Teď tedy musím plánovat ofenzívu a měl bych tu zůstat se svými mapami. Nejprve si ale dopřeji malé privilegium."

Ostrým pochodem došli do Bedarisi, kde si Hal vyzvedl odpočinutého Bouřliváka.

Celá formace pokračovala na východ. Přesouvala se tak rychle, jak jen to šlo. Opozdilce jednoduše nechali na místě a řekli jim, aby je buď dohnali, nebo se vrátili k První armádě.

Hal byl teď se svou První eskadrou a s novými letci pořád ve vzduchu. Kailas nikoho neinformoval o tom, jaké je jejich poslání. Ani Cantabri neřekl nic nikomu kromě velitelů jednotek.

Vyčerpaní poslové, které poslali do Fovantu, se vrátili a oznámili, že se král s doprovodem vydal na cestu z města.

„Klamání," řekl Cantabri Kailasovi, „je na královském dvoře na denním pořádku."

Zatímco se Bouřlivák vznášel nad vojskem, Hal uvažoval, o jaké klamání by mohlo jít.

Měl takovou představu, že Limingo a dva nebo tři jeho spolunocležníci plus malý jízdní doprovod a dva draci míří na západ k Vrcholkům, aby se s nimi setkali. Kouzelník měl na svém koni nejen králův plášť, ale navíc začaroval celou skupinku pomocí kouzla, aby žádný z rocheských zvědů nepoznal, koho se jejich vojáci chystají napadnout.

Z nějakého neznámého důvodu si Hal představoval, že Limingo s pláštěm jede na docela vzpurném a hýkajícím šedém mezkovi. Ta představa ho pobavila a on se už nikdy nesnažil si ji poopravit.

Když byli dva dny cesty před Vrcholky, svolal Cantabri své muže na velkém prostoru, který vypadal jako přírodní aréna.

Jeho proslov byl stručný a jasný:

„Derainští! Našeho krále sledují Rocheští nepřátelé. My mu jdeme na pomoc.

Sagenští! Vaši baroni podepsali dohodu o skvělém plánu, který ukončí tuto válku.

Nesmíme dopustit, aby tomuto plánu stál kdokoli v cestě.

Za dva dny se utkáme s Rocheskými. Přepadneme je v místě, kde si chtěli oni sami počínat na Jeho královskou Výsost.

Existují okamžiky, kdy jeden muž - nebo jedna rota - dokáží změnit vývoj dějin.

Toto je jeden z nich.

Po letech budete vyprávět svým vnoučatům, že jste tu byli, a nikdo nebude moci říct, že vykonal pro svou zemi více.

Ať žije Sagene!

Ať žije Deraine!"

Vojáci provolávali slávu, až se okolní kopce rozezněly ozvěnou.

Hal trval na tom, že provede první průzkumný let nad Vrcholky.

Rocheský vojenský tábor byl docela dobře schovaný. Ležel přesně na tom místě, kde by se utábořil i Hal za předpokladu, že tak daleko za frontou nikdo žádné rocheské vojáky hledat nebude.

Vypadalo to, že tam je malá dračí letka, asi deset zvířat, a zhruba dvě roty pěchoty odhadem tak 150 mužů.

Tábořili pod stromy a přepravní koše, ve kterých sem draci vojáky přivezli, byly schované v křoví opodál.

Hal uvažoval, jak chtějí Rocheští po útoku pěšáky zase přepravit zpátky. Další možností bylo, že mělo jít o sebevražednou akci.

To ale nedávalo smysl - Rocheští nebyli vyhlášení svou hloupostí.

Nebyl to ale jeho problém a ani to nemuselo zajímat nikoho jiného z Deraine. Pokud šlo o Kailase, bylo by pro něj nejlepší, kdyby všichni Rocheští zemřeli na místě.

Než odjeli z fronty, nechal si Cantabri od kouzelníků zhotovit mapu Vrcholků ve velkém měřítku a použil ji při poslední instruktáži. Někteří důstojníci si dělali starosti, že jejich tábor bude ležet necelé tři míle od rocheského ležení, ale Cantabri si byl jistý, že je překvapí. Rocheští nebudou čekat útok z týlu.

Hal doufal, že má pravdu.

Té noci se útočná jednotka vydala na pěší průzkum. Vrátili se s jasným popisem terénu.

Mělká jeskyně na vrcholu kopce se stala stanovištěm pro jednoho draka. S ním tam čekali jeden důstojník s dalekohledem a jeden letec.

Ti podali zprávu, že rocheští průzkumníci na dracích toho dne za svítání letěli na západ a vyhlíželi krále.

Přiletěli zpátky a přistáli. Kolem jejich ležení to vypadalo klidně, a tak to důstojník pomocí vlajek za signalizoval dalšímu důstojníkovi na východě a ten pak poslal zprávu Cantabrimu.

Čekali ještě jednu noc a pak většinu dalšího dne, než Rocheští draci znovu vylétli.

Rocheští se pozdě odpoledne přiřítili zpět plnou rychlostí a pozorovatelům bylo úplně jasné, že zahlédli královský průvod.

Rocheští teď měli dvě možnosti - buď mohli krále přepadnout za svítání, když se jeho skupina bude teprve probouzet, nebo zaútočit hned, ještě před soumrakem.

Z toho, co jim pozorovatelé signalizovali o velkém shonu v rocheském ležení, bylo zřejmé, že se rocheský velitel rozhodl zaútočit na domnělý Asirův průvod okamžitě. Nechtěl zřejmě nic riskovat a sázel na to, že únava a hlad pocestných budou na jeho straně.

Rozhodně si tedy nebudou hlídat týl.

Cantabri nařídil svým vojákům, aby se připravili k útoku.

Těžká kavalerie vystoupala přímo nahoru po hlavní cestě. Měla v úmyslu odvrátit pozornost od hlavní části útoku, která se chystala do rocheského ležení.

Lehká kavalerie a pěchota se vydaly klikatou pasteveckou stezkou, kterou objevili průzkumníci. Vojáci běželi poklusem.

Tři míle - hodinu před začátkem bitvy.

Jen co se jednou obrátí přesýpací hodiny.

Útok měl zahájit Hal.

Za půl hodiny on a jeho letci vzlétli, jednou zakroužili nad ležením, seřadili se do formace ve tvaru šipky a vyrazili na Rocheské.

Dorazili nad rocheské tábořiště, což bylo místo uprostřed skal, které se dalo velice dobře bránit, právě ve chvíli, když se Rocheští

připravovali na přesun na hlavní cestu a chystali se zaujmout útočné pozice.

Hal slétl s Bouřlivákem velice nízko a jeden černý drak vyskočil do vzduchu a hnal se za ním.

Kailas měl chviličku na to, aby poznal, že prapor na dračím krunýři skutečně patří Yasinově První strážní eskadře. Potom vystřelil šipku a zasáhl letce do hrudi. Další střela projela drakovi hrdlem a zvíře zařičelo, roztočilo se kolem své osy a těžce dopadlo na zem. Srazilo přitom další dva draky, kteří tam zůstali bezvládně ležet.

Rocheská pěchota na okamžik ztuhla, ale pak zase začala působit přísná disciplína. Vojáci utvořili dlouhé řady, poklekli a připravili si luky, aby zničili draky.

Rocheští draci se pokoušeli vzlétnout, ale Halova formace byla rozprostřená nad celou plochou a drakoletci stříleli z kuší jednu šipku za druhou.

Hal si najednou vzpomněl, že kdysi použil v boji lučištníky, kteří seděli za drakoletci. Zaklel, že tentokrát neměl čas využít znovu stejnou taktiku.

Drak před ním dostal zásah, schoval hlavu, jako by se chystal vlétnout do bouře s lijákem, sbalil se do klubíčka a zřítil se dolů. Na zemi se ještě kutálel a zabil asi deset Rocheských, ještě než on i jeho jezdec zemřeli.

Potom vrazila do rocheského tábora lehká kavalerie a útočné jednotky. Vojáci byli stále ještě seřazení v řadě, protože neztráceli čas tím, aby se zastavili a zformovali bojovou linii, ale v táboře se pomalu rozptýlili.

Udeřili na Rocheské velice tvrdě a zatlačili je v hloučcích dozadu. Rocheští se ale drželi a snažili se znovu zformovat bojové jednotky. V tom okamžiku ale zaútočila jízda.

Všichni Rocheští draci byli ve vzduchu a snažili se odletět co nejdál od bitevního pole.

Hal za nimi poslal své draky, z čehož vznikla nízko nad zemí pranice, ze které padli k zemi čtyři Rocheští draci a jeden derainský.

Ozvaly se trumpety a Hal se na chvíli ohlédl na rocheskou základnu.

Na bitevní pole dorazila těžká kavalerie. Těžkopádní koně přešli z chůze do klusu a jezdci si připravili dlouhá kopí.

Rocheští vojáci se chvíli drželi pohromadě, ale potom se rozprchli a utíkali na všechny strany.

Když se jejich formace rozbila, začala rozprchlé vojáky pronásledovat lehká kavalerie a pěchota s meči.

Rocheští draci se snažili vyletět do větší výšky, ale Halova eskadra jim to nedovolila.

Černí draci tedy letěli nízko nad zemí. Měli namířeno na východ, zpátky ke svým liniím. Své vojáky na zemi úplně opustili.

Hal za nimi poslal své draky. Ti je pronásledovali dlouho, až do setmění, a sem tam ještě jednoho či dva draky poslali k zemi.

Žádný z nich však nenesl *Ky* Yasinův prapor s třásněmi.

Jen hrstka Rocheských nakonec unikla svým pronásledovatelům.

Konečně Hal zatroubil k návratu a jeho letci se obrátili na zpáteční cestu k Vrcholkům.

Hal přemýšlel, jestli Rocheští drakoletci také zpanikařili a jednoduše utekli, nebo jestli měli rozkazy ve výjimečných případech nechat vojáky na zemi jejich osudu, protože letci byli mnohem cennější než jakýkoli voják na zemi.

Ať už to ale byl rozkaz, nebo ne, Halovi se to zdálo velice hanebné. Uvažoval, jestli letci také cítí vůči Yasinovi nějakou hořkost. Doufal, že ano a že se mu to někdy v budoucnu vymstí.

Byla už skoro tma, když se vrátili nad bitevní pole. Draci zpomalili a přistáli.

Bitevní pole bylo poseté mrtvými těly. Zraněných bylo jen málo. Rocheští neprosili o slitování a žádného se jim také nedostalo.

Hal přistál a šel podat zprávu Cantabrimu.

Lord Bab byl trochu rozzlobený. Nezajali žádné vyšší důstojníky, a tak lordu Babovi - nebo králi - neměl kdo říct, co přesně bylo cílem plánovaného přepadení - jestli chtěli Asira zajmout ... nebo prostě zabít.

Po cestě nahoru dorazily jednotky se zásobami a sagenští a derainští vojáci se vydali dolů, aby si tam odpočinuli a počkali na krále.

Vojáci v rojnici měli na bitevním poli stále ještě plno práce, svlékali mrtvým nepřátelům brnění a odebírali jim zbraně. Měli také pomáhat těm, co byli jen ranění.

Hal ale pochyboval, jestli to tak je.

„Takže je po všem," řekl král Asir, když vyslechl podrobnou zprávu. „Kdybychom měli čas, rád bych bitevní pole navštívil osobně.

Ale už takhle jsme promarnili spoustu času.

Teď se vrátíme na frontu a skoncujeme s tou zatracenou válkou."

31

Trvalo téměř tři týdny, než byla Velká ofenzíva zahájena. Než tedy zavlály prapory a zatroubily polnice, měl Hal čas přehodnotit svůj názor na opodstatněnost toho plánu.

Skoro měsíc se už něco šuškalo a šířily se různé zvěsti, a tak si Rocheští museli nevyhnutelně uvědomit, že se něco chystá.

Jejich špehové slídili kolem linií a derainští a sagenští špehové zase sledovali je.

Rocheští draci občas přeletěli přes frontu a snažili se zjistit, co se děje dole.

Hal i další velitelé dracích letek hlídkovali od rozbřesku až po setmění.

Ve vzduchu docházelo i k občasným bojům, když nějaká derainská nebo sagenská formace zaútočila na rocheského zvěda. Rocheské posily vždycky přispěchaly napadenému na pomoc a za několik málo minut byly ve vzduchu i derainské posily.

Nebe se pak zaplnilo smrtícím chumlem, draci i lidi z něj pak padali dolů, a jak se řítili k zemi, strašně křičeli. Potom, jako mávnutím proutku, tam najednou nebylo vůbec nic než čistá modrá letní obloha.

Hal zabil víc než dost nepřátel, ale nezatěžoval se tím, aby si dělal nějaké záznamy. Měl dost práce s tím, aby zajistil, že jeho vlastní lidé přežijí a budou bojovat dál.

Alcmaen a Danikel si záznamy vedli, nebo spíše jen Alcmaen. Tvrdil, že zabil sedmdesát pět nepřátel, ačkoli mu uznali jen čtyřicet.

Hal se rozhodl, že pokud budou jeho lidé považovat čísla za tak důležitá, bude se vždycky uznávat jen takový zásah, u něhož bude svědek. Alcmaen přirozené vždycky přiletěl z nějaké šarvátky a tvrdil, že si může připsat další vítězství, ale u mnohých z nich nebyl na dohled žádný jiný letec.

Danikela čísla moc nezajímala, ale jeho hlavního ošetřovatele ano. Ten vždycky škodolibě oznámil, že se baronovi Trochu opět nějak podařilo zůstat ve vedení.

Zprávy o údajné rivalitě se donesly k vypravěčům a na základně První eskadry od té doby byli vždycky jeden nebo dva, většinou ze Sagene, a podlézali buď Alcmaenovi, nebo Danikelovi.

Alespoň ale neobtěžovali Hala.

Khiri se vrátila do Deraine s králem Asirem a jeho doprovodem, takže na ni nemyslel tolik, kolik by chtěl.

Potom přijel posel s rozkazy a derainské a sagenské armády měly od Chicorského průplavu až k Jižnímu oceánu zahájit útok. Nebyla v tom žádná rafinovanost, na ni ani nebylo místo. Spojenecké divize apaticky pochodovaly proti Rocheským.

Rocheští bojovali statečně, ale pomalu ustupovali.

Úplně se ale nevzdali.

Vždycky ostře zaútočili na nějakou formaci a ta se dala na ústup. Rocheští ale nechávali v jakémkoli úkrytu, který byl k dispozici přepadové jednotky, a ty téměř vždycky bojovaly až do posledního dechu.

Rocheští bojovali na svém vlastním území, a tak kdykoli mohli, otrávili studnu nebo nějak očarovali zemi.

Jejich kouzelníci sesílali na Derainské a Sagenské různá kouzla, která se občas podařilo včas zachytit a zastavit. Jindy ale derainská vojska pustošili a ničili démoni, dokud se derainským kouzelníkům nepodařilo přijít s nějakým protikouzlem anebo kouzlem, jež vyslali proti rocheským čarodějům.

Nikdo teď kouzelníkům nezáviděl - stávalo se, že nějaký kouzelník právě vymýšlel něco proti nepříteli a všude kolem byl klid, když tu ho náhle pohltily plameny a zachvátily i všechno, co bylo na blízku.

Pro Hala a ostatní drakoletce byl však svět tam dole téměř bezvýznamný. Oni vedli svou válku ve vzduchu. Přesto bylo ale fascinující, i když hrozivé, pozorovat, jak se zelená země pomalu mění v blátivou hněď, jak se přes ní přesouvají obě armády.

Dny se skládaly jen z létání, boje a zabíjení a v noci upadali letci do prázdného bezvědomí. Ani jeden z letců si nechtěl pamatovat, jestli se mu něco zdálo, a pokud ano, co to bylo.

Stačilo to, co se dělo ve dne.

Hal si vzpomněl na nováčka, který se jednoho rána přihlásil do služby s drakem, na němž se učil létat. Poslali ho na polední hlídku do prostoru, který měl být teoreticky bezpečný. Čekala tam ale letka Yasinových černých draků a letec ani jeho drak se už nikdy nevrátili.

Hala nejvíc trápilo, že si nepamatoval jméno toho muže a musel si ho vyhledat v záznamech.

Poprvé to bylo nepříjemné. Ale když se mu stejná věc přihodila už pošesté, Kailas si na to zvykl.

Někdy trochu pomáhala brandy.

Ale Hal si takový přepych nemohl dopřát.

Z Deraine se vrátili Bodrugan a Goang. Podařilo se jim obstarat veliké skleněné demižony, byli v jednom dole a zvládli dokonce do demižonů i nějak dostat ten smrtící důlní plyn.

Goang řekl Halovi, že teď už zbývá jen rozdělit důlní plyn do menších nádob, nádoby uložit do nějakých obalů s hřebíky a střepy, vymyslet to kouzlo, které způsobí explozi, a Hal bude mít svou zbraň proti kavalerii hotovou.

O týden později požádali Bodrugan a Goang Hala, aby to šel s drakem vyzkoušet.

Bodrugan omluvně dodal, že kouzlo je ještě stále trochu moc složité, takže by raději letěl s Halem a vyzkoušel ho sám.

„Samozřejmě," ujišťoval Kailase, „že až to bude fungovat, bude zaříkávadlo mnohem snazší."

Ten den byla mlha a na obloze bylo asi jen půl tuctu draků, kteří tam plnili své úkoly, a tak Hal svolal celou eskadru, aby byli všichni svědky té významné události.

Bodrugan měl proutěný koš, ve kterém bylo uloženo půl tuctu malých lahví v plátěných pytlících.

Za cíl si určili střed přistávací plochy a Hal s Bouřlivákem vzlétl do vzduchu.

Vyletěli do výšky asi sto stop a pak se obrátili zpátky k přistávací ploše.

„Teď," křikl Hal přes rameno, „slétneme asi o padesát stop níž a nasměrujeme se nad cíl. Bude to tak nízko bezpečné?"

„Ano, pane," řekl Bodrugan. „Tedy jsem si tím téměř jistý, pane."

„Skvělé," zamumlal Hal a slétl raději jen do výšky sedmdesát pět stop.

„Začněte zaříkávat," řekl Hal a slyšel, jak Bodrugan za ním začal něco mumlat.

Cíl byl dole, potom přímo pod nimi, a pak už ho minuli. „Obletím to s Bouřlivákem ještě jednou," řekl Hal, „tak, abyste měl víc času. Mám vám říct, kdy by bylo nejlepší začít lahve shazovat?"

„Děkuji, pane," zavolal na něj Bodrugan. „To bych ocenil."

Tentokrát začalo mumlání už dřív.

„Pět, čtyři, tři, dva a ... shodit!" zakřičel Hal a pytel začal padat dolů.

Dopadl na zem asi deset stop vedle označeného cíle.

A nic se nestalo, alespoň pokud mohl Hal posoudit.

Zkoušeli to znovu a znovu, až už neměli žádné další pytle.

Hal se přichystal na přistání. Nemohl se rozhodnout, jestli by měl být rozzlobený, nebo pobavený.

Nakonec u něho zvítězilo pobavení, zvlášť poté, co Farren Marian hlásil: „Když se ty lahve se rozbíjely na kousky a praskaly, znělo to jako husí prdy za blátivého dne."

Hal se snažil potlačit smích, dokud si Bodrugan a Goang zahanbeně nesebrali pytle a neodešli do Goangova stanu, aby tam přišli na to, co udělali špatně.

Mariah se díval, jak odcházejí.

„Á," řekl, „tak takové to je, když je někdo dračí rytíř, zasvěcený do všech tajů a kouzel.

Měl jste říct mně, ať to kouzlo vymyslím, pane.

Měl jste dát šanci opravdovýma kouzelníkovi z bahna velkoměsta."

Hal mu řekl, že klidně může, ve svém volném čase, ovšem, spolupracovat s těmi dvěma.

Mariah se zašklebil.

„No, no, no, jak říkával můj dědeček. Když se jednou nějaký zaříkávadlo splete, nemůže to už nikdo za toho trumberu napravit."

Kouzlo s důlním plynem opravdu nezačalo nikdy fungovat.

Cantabri si zavolal Hala do hlavního stanu na konzultaci.

Král se rozhodl, že by některé dračí letky měly být vyčleněné výhradně na vrhání očarovaných kamínků, a hned jmenoval jako jejich velitele dva vysoce postavené lordy, ačkoli to nebyli drakoletci. Jeden z nich, Gurara, byl z Deraine, druhý, Hakea, zase ze Sagene.

Nebyli ani zdaleka tak hloupí, jak by někdo mohl očekávat. V této fázi války už totiž pro hlupáky mnoho prostoru nezbývalo.

Dvojice velitelů už dostala nějaké dobrovolníky a kouzelníka Liminga na výpomoc. Od Hala chtěli, aby jim pomohl sestavit výcvikový plán. To Hal udělal. Vycházel z toho, že u těchto vrhacích letek by možná měli létat na dracích dva muži - jeden by se věnoval výhradně drakovi a dávat pozor na nepřítele a druhý by zase jen vrhal kamení.

Chtěli také několik letců, kteří se zúčastnili útoku na Carcaor, a tak jim Hal neochotně pár derainských drakoletců půjčil.

Potom Cantabri navrhl, že by mohli vpadnout nepříteli do boku z opevněných sagenských pozic. Potřeboval k tomu celou Halovu eskadru, aby byl jeho plán trochu překvapivý. Kailas tedy tu záležitost s vrhacími tetkami odsunul někam stranou a trochu na ni pozapomněl.

Zavolal si Chinchu, řekl jí, že je povýšená a že přebírá velení nad Jedenáctou letkou. Hal se už dlouho snažit velet zároveň Jedenácté letce a celé eskadře, ale bylo toho moc, a tak se musel přinutit jednu věc předat někomu jinému.

„Ale ... jsou tu letci, kteří se na to hodí lépe," koktala Chincha.

„Jako třeba?" zeptal se jí Hal.

„Třeba Farren."

„Myslíš, že by to povýšení přijal?"

Chincha chvíli přemýšlela a pak pomalu zavrtěla hlavou.

„Ale až se o tom doslechne, bude zuřit."

„Tak mu ode mě vyřiď, že by měl začít uvažovat o tom, jestli by nebylo dobré zaujmout k životu a tak vůbec obecně poněkud zralejší postoj,"

Farrenu Mariahovi, přesně jak Hal předpokládal, se celá ta záležitost zdála neskutečně legrační a jeho vztah s Chinchou to ani v nejmenším neovlivnilo.

Chincha to všechno brala velice vážně a snažila se ve dne i v noci plnit všechny své povinnosti.

To byla další věc, kterou Hal věděl předem.

Přesuny byly vždycky nepříjemné a obtížné, Letci si pokaždé postavili základnu a vydávali se z ní tak daleko, jak jen to šlo. Nakonec se ale armády začaly trmácet na východ a byl čas se přesunout za nimi.

Hal nebo jeden z velitelů letek našli vhodné místo nedaleko fronty. Potom složili stany, naložili vozy a eskadra se se skřípotem vydala na cestu.

Na nové základně stany zase postavili, potom vyhrabali díry pro různé účely a udělali cesty.

Potom trvalo mnoho dní, než se zase zaběhala nová rutina, než se každý zorientoval, kde přesně teď stojí jídelna, kde má stan podkovář, kde jsou záchody a tak dále. Během té doby obvykle došlo tak ke dvěma, třem omylům - obyčejně si někdo s něčím spletl odpadní jámu nebo ještě něco horšího.

Nováčci si zahořkle stěžovali na nepohodlí, ale obvykle byl nablízku nějaký zkušený voják, který jim připomenul, že to možná je trochu nepříjemné, zvlášť když začne pršet, ale že na tom nejsou ani zdaleka tak špatně jako pěšáci.

S tím se nedalo srovnávat nic.

Někteří nováčci si nikdy nestěžovali a Hal věděl, že jsou to ti, kteří k nim přišli přímo z fronty, a že jsou velice vděční, že předtím, než je někdo zabije, mohou ulehnout do teplé a suché postele.

Někdo v proviantním středisku udělal chybu a nezkontroloval čerstvé maso, které nakoupili.

Všichni, draci i lidé, pak začali trpět průjmem, který pohotově nazvali „rocheský cval". Hal byl nucený na tři dny všem letcům ze své eskadry zrušit lety, ačkoli Mariah trval na tom, že by měli navzdory tomu všemu létat: „Jenom se posadíš kousek dál do sedla a

pak můžeš se svým zvířátkem vyrazit na nepřítele a oba je ubombardujete k smrti."

Potom se ale zašklebil a rychlým klusem vyrazil k nejbližšímu záchodu.

Sir Loren za ním volal ten starý armádní vtip, aby si nezapomněl krýt boky.

Vynucená nečinnost ale byla přece jen k něčemu dobrá - Kailas přišel na to, jak by se dalo využít to kouzlo s vypátráním přesné polohy, které Rocheští použili proti jejich králi.

Stále si ale ještě nebyl úplně jistý, jak to udělat.

V místnosti, která byla součástí zničeného panského sídla, byli čtyři letci. Poslouchali lorda Hakeu a upřeně pozorovali mapu, na níž Hakea neustále něco ukazoval. Jeho přítel lord Gurara seděl za letci.

Kromě Hala tam byli čtyři velitelé letek: Chincha, Mynta Gartová, Richia a Cabet.

„Yarkand je to nejdůležitější," zopakoval Hakea. „Je to jedno z nejvýznamnějších obchodních center v Roche. Vede tudy hlavní silnice z Carcaoru na frontu i důležitá cesta ze severu na jih a ještě dvě silnice ze severovýchodu a z východu.

Domy ve městě jsou většinou postavené z kamene, jsou velice staré, takže pokud jich co nejvíc zbouráme, bude to bránit v průjezdu městem. Nemluvě o tom, že zničíme Yarkand jako sídlo mnoha skladů a místo, odkud se rekrutují zálohy do války.

Město je plné běženců a vojáků, kteří se snaží dostat dopředu, takže by ten útok měl být pro královnu Norcii a její barony opravdu šokující.

Udeříme na ně s téměř stovkou draků. Bude to zatím největší letecký útok v téhle válce."

„Je to ale daleko," řekl Hal.

„Ano, je," připustil Hakea. „Moje vrhací letky odtud vyrazí chvíli po půlnoci a počítám, že pokud bude příznivý vítr, dorazíme do Yarkandu kolem poledne.

Chtěli bychom, abyste se k nám připojili, až přeletíme rocheské hranice."

„A pak budeme - tedy spíše vy budete - házet ty kameny," řekl Richia trochu pochybovačně, „a pak poletíme nazpátek a přes naše vlastní linie se dostaneme tak zhruba ...?"

„Kolem půlnoci."

Richia hvízdl, zavrtěl hlavou a usadil se pohodlněji. „To je zatraceně dlouhý let," řekl jakoby pro sebe.

Alespoň, pomyslel si Hal, že oba velitelé poletí také, ačkoli nejsou letci, ale budou sedět na dracích a vrhat kameny.

„Trénovali jsme dva týdny," řekl Hakea. „A jestli půjde všechno dobře - a pokud vaše eskadra, lorde Kailasi, odrazí všechny útočící draky - mohl by to být významný krok k ukončení války."

Velitelé letek se podívali na Hala.

„Byli bychom ocenili, kdybychom si ten útok mohli nacvičit s vámi," řekl Kailas.

„Nebyl na to čas," řekl Hakea. „A kromě toho máte už tak až příliš svých povinností."

„Nemyslím to ve zlém," řekl Hal. „Ale tenhle plán je víc než riskantní."

„Schválil ho sám král," řekl Gurara odměřeně.

„Potom," odvětil Hal a unaveně vstal, „tedy není o Čem hovořit a musíme už jen probrat podrobnosti, že?"

32

Všechno šlo špatně už od začátku.

Hal měl se zbytkem První eskadry vzlétnout tři hodiny před svítáním, protože jejich draci poletí rychleji než zvířata naložená kamením. Měli letět pořád na východ až do Yarkandu.

Nikdo však nepočítal s tím, že by i v létě mohla být hustá mlha.

Hala vzbudila chvíli po půlnoci hlídka se zprávou, že se valí mlha.

Hal nařídil, aby vzbudili velitele eskadry, pak si omyl obličej a vyšel ven. Mlha byla vlhká a hustá tak, že sotva rozeznal draci stany, které stály jen padesát stop od něj.

Hal teď musel udělat rozhodnutí, jaká se v románech nevyskytují - stál tam sám, díval se na noční oblohu a pokoušel se přijít na to, jaké bude počasí ráno za svítání, a co bylo ještě důležitější, jak bude nad Yarkandem.

Nemluvě o tom, samozřejmě, že nebylo jisté, jestli velitelé dračí letky, která měla házet kameny, tuto misi zastaví, nebo se rozhodnout pokračovat.

Pro tentokrát Kailas zvolil tu bezpečnou variantu.

Nikdo mu neoponoval, když to oznámil, ale on cítil, že se mezi veliteli letky i letci zvedla vlna nesouhlasu.

Byl jen jeden způsob, jak prověřit jeho rozhodnutí nezrušit misi, a tak vyletěl se svou eskadrou do vzduchu, jak bylo naplánováno, jen trochu jiným směrem.

Eskadra se za ním seřadila do několika formací ve tvaru písmene V. Letěli těsně za ním, přesto ho přes mihu téměř neviděli.

Za chvíli se eskadra ocitla nad jednou ze základen draku, kteří měli vrhat kamení. Hal dal trubkou znamení, aby draci vyletěli výš. Doufali, že se tak dostanou nad mlhu. Hal slétl naopak dolů a cestou počítal. Dlaně měl úplně zpocené, když se dostal níž než sto stop nad zem, téměř těsně nad základnu.

Byla černočerná tma, ale Hal přesto viděl, že stany pro draky jsou otevřené a prázdné.

Takže alespoň jedna letka uposlechla příkazy, byla ve vzduchu a letěla směrem k cíli.

Hal letěl zase nahoru, stoupal výš a výš, až se dostal na hvězdami posetou oblohu. Tam uviděl kroužící skupinu draků, ani ne na míli daleko.

Hal letěl k nim a zatroubil příkaz, aby ho následovali.

Vydal se na východ.

K Yarkandu.

Pod sebou neviděl vůbec nic, a tak nedokázal říct, kdy jeho eskadra přeletěla linie a octla se na rocheském území.

Hal navigoval eskadru podle kompasu i podle toho, kolik času už strávili ve vzduchu.

Nebylo vidět žádné jiné draky, nebo alespoň žádní neletěli nad mlhou.

Za svítání už byli daleko na rocheském území.

Hal usoudil, že jsou tam o hodně dřív, než bylo naplánováno, a dovolil eskadře přistát u opuštěného jezera, kde se draci napili.

Chtěli se i najíst a odpočinout si, ale to Hal nedovolil. Draci nešťastné houkali.

Hal tomu nevěnoval žádnou pozornost a eskadra letěla dál. Vyletěli hodně vysoko, aby to bylo pro zvířata co nejlehčí.

Potom už svítilo slunce, mlha se rozpustila a oni viděli jasně mnoho mil pod sebe na rocheské území, které zatím nebylo zpustošené válkou.

Čas od času Hal daleko pod nimi zahlédl někoho, kdo si draků všiml a začal zmatkovat.

Jejich cílem ale nebylo zabíjel rolníky a vypalovat vesnice.

Dvě hodiny před polednem uviděl prvního draka. Bylo to sagenské zvíře a letělo pomalu na západ směrem k němu. Drak jedním křídlem mával méně než druhým a na zádech mu seděl jen letec.

Hal přiletěl blíž a viděl, že drak má na boku tržné rány a jezdec se v sedle kymácí.

Když uviděl Hala a poznal jeho uniformu, napřímil se, zamával a volal něco, čemu Hal nerozuměl.

Letěli dál.

Teď už byla navigace snadná - našli hlavní silnici z východu na západ, která vedla do Yarkandu, a řídili se podle jejích zatáček, jež se vlnily skrz nízká předhůří.

Potom se před nimi otevřelo široké údolí a v něm leželo město Yarkand.

Bylo to obléhané město, což nebylo nic neobvyklého, ale poprvé bylo nějaké město obléháno jen ze vzduchu.

Sagenští a derainští draci se snášeli a střemhlav slétali dolů kolem Yarkandu a Hal jen viděl, jak očarované kameny padají na různé budovy a ty se hroutí jako domečky z karet.

Bitva ale neměla pro draky vrhající kamení pokračovat dobře.

Někdo musel mluvit nebo nepřátelé možná díky kouzlům nebo špehům odhalili jejich plán, protože na derainské a sagenské draky se řítilo na padesát černých draků.

Právě když to Hal pozoroval, dva z nich zaútočili na osamělého derainského draka. Rozervali mu křídlo a ten drak, který se blížil seshora, stiskl jeho krk ve smrtelném sevření.

Všechna tři zvířata do sebe narazila, pak se zase oddělila.

Ti dva černí draci se ze srážky ale vzpamatovali, a i když se trochu motali, vylétli do výšky. Derainský drak, jehož krk se ochable kýval sem a tam, se stočil k jednomu křídlu a padal dolů k zemi.

Sagenští a derainští draci se snažili bránit, ale tato zvířata neměla výcvik na útočné akce ani žádné zkušenosti z boje.

U středu města se objevila řada draků s kamením. Černí draci se na ně spustili střemhlav dolů a celou formaci rozprášili. Kamínky, které se drakům už podařilo vrhnout dolů, se proměnily v balvany a tu a tam rozbily nějaký dům v srdci města.

Další vrhací draci se ale snažili uprchnout směrem na západ. Letěli přitom těsně nad střechami domů.

To Halovi stačilo.

Zatroubil k útoku a šedesát draků z První eskadry se pustilo do boje.

Rocheští letci byli soustředění na bitvu a velice je to překvapilo.

Černí draci vřeštěli, padali z oblohy jako ptáčátka a umírali. Jejich letce vyrvaly ze sedadel dračí drápy nebo je sestřelili derainští vojáci.

Hal hledal nějakého rocheského vojáka, který by vypadal jako velitel, aby ho zlikvidoval. Těsně nad sebou uviděl draka, na jehož

krunýři byl připevněný prapor se zlatými třásněmi. Pobídl Bouřliváka, aby vyletěl nahoru, přímo k břichu toho zvířete.

Chvíli váhal, protože se mu stále ještě nechtělo zabíjel draka, ale pak namířil kuši na bok nepřátelského zvířete a vypustil šipku.

Trefil se a v tu chvíli Hal také poznal jezdce.

Byl to *Ky* Yasin.

Hal se ušklíbl. Zlobil se sám na sebe, že chvíli nepočkal a nevystřelil až na ten lepší cíl.

Yasinův drak naříkal a stočil se do klubka. Bouřlivák se na něj vrhl a rozpáral mu svými tesáky krk. Bodal ho rohy a sápal se na něj drápy.

Černý drak se ale vzpamatoval, zaútočil rohy na Bouřliváka a málem mu probodl hrdlo.

Hal už měl připravenou další šipku, pečlivě zamířil a vystřelil na Yasina právě ve chvíli, kdy Yasinův šíp proletěl těsně kolem něho.

Kailas minul. Yasin strhl draka opratěmi stranou a černý drak slétl dolů.

Bouřlivák měl chuť zabíjet, a tak se nahrbil, málem vyhodil Hala ze sedla, a vrhl se dolů za Yasinem.

Před nimi se rozprostíralo velké náměstí, kde Rocheští vojáci připravovali katapulty.

Yasin vyrovnal střemhlavý let těsně nad kamennou dlažbou náměstí. V tu chvíli vyslaly katapulty do vzduchu dlouhé šípy.

Hal zakřičel na Bouřliváka a zatáhl za opratě. Bouřlivák jen neochotně uhnul a slétl dolů k nějaké široké ulici pod střechami domů.

Hal za chvíli vylétl se svým drakem zase vzhůru, hledal ze vzduchu Yasina, ale nikde ho neviděl.

Zaklel - propásl další šanci toho mizeru dostat.

Připomněl si, že ani Yasin se netrefil, ale to ho příliš neutěšilo a v uších mu stále hučela krev.

Vylétl až do výšky tisíce stop a uviděl, že černí draci stále ještě útočí na sagenská a derainská zvířata, která se vzdala pokusů útokům čelit a snažila se jen uprchnout na východ, zpátky k frontě.

Hal nechal Bouřliváka vyletět ještě výš a troubil na svou trumpetu rozkazy - „ukončete akci... shromážděte se kolem mě ... kryjte ostatní draky."

Jeho eskadra neochotně poslechla. Draci nabrali výšku, a když uviděli cíl, přilétli k němu, někdy zespodu, jindy ze stejné výšky, a zaútočili na rocheské černé draky.

Byl to neutěšený pohled, protože vrhací draci utíkali a Yasinova zvířata, která byla rychlejší a mnohem méně naložená, se do nich nemilosrdně pustila.

Den se táhl a celou dobu na sebe nepřátelští draci vzájemně útočili.

Hal až příliš často viděl, jak z oblohy padá některý z vrhacích draků. Horší ale bylo, že padali i jeho vlastní letci.

Yasina nikde neviděl. Usoudil, že jeho zvíře bylo tak vážně raněné, že ho musel stáhnout z akce.

Hal vlétl s Bouřlivákem do mraků, proletěl jimi a vracel se kolem, takže překvapil jednoho černého draka, který dorážel na zraněného vrhacího draka.

Hal pečlivě zamířil a sestřelil rocheského letce ze sedla. Černý drak se zarazil a vydal se nazpět ke své základně. Hal spokojeně přikývl - tohoto draka alespoň nemusel zabít.

Uslyšel vysoké zaječení, které už toho dne bohužel zaslechl mnohokrát. Uviděl dva draky, kteří se po sobě sápali a vzájemně se bodali rohy.

Derainský černý drak byl o něco menší než jeho nepřítel. Rocheské zvíře se trochu odtáhlo a dlouhým ocasem šlehlo druhého draka.

Derainský drak opět vydal zoufalý výkřik. Hal teď poznal, že na něm sedí Farren Marian.

Mariahův drak dostal tvrdý zásah a řítil se k zemi, kde na polích pracovali rolníci.

Mariah se snažil střemhlavý let vyrovnat, ale drak byl příliš těžce zraněný.

Křídla mu bezvládně vlála a praštil sebou o zem, kde zůstal ochable ležet.

Mariah seděl sklesle v sedle a pak se zakaleným zrakem rozhlédl kolem.

Rolníci poznali derainskou uniformu, mávali kosami a motykami, vztekle něco křičeli a běželi k němu.

Farren sesedl ze sedla a tasil meč. Byl ale ještě v šoku, a tak zakopl a málem upadl.

Běželo k němu nejméně tucet rolníků, a to bylo příliš i na dobrého bojovníka.

Mezi Halovy příkazy patřilo, aby se vojáci vyvarovali sebevražedného jednání a sentimentálních hloupostí.

To, co se chystal udělat, zcela jasně do této kategorie zapadalo.

Pobídl Bouřliváka, aby slétl střemhlav k Farrenovi a jeho nehybnému drakovi.

Hal se blížil k běžícím rolníkům zezadu a Bouřlivák po nich sekal drápy a ocasem šlehal sem a tam.

Pak už Bouřlivák přistál a z ladného zvířete se stala kolébavá obluda.

„Naskoč!" zakřičel Hal.

Farren váhal. Jeden z rolníků hodil kamenem a zasáhl Mariana do prsou.

Hal toho muže zastřelil a připravil si do kuše další šipku. Farren se mezitím trošičku vzpamatoval a klopýtal směrem k Bouřlivákovi.

Další rolník po něm hodil rýčem a jen těsně minul.

Pak už byl Mariah u Bouřliváka a zesláble se vyšplhal za Kailase.

Hal vystřelil po nejbližším rolníkovi a pobídl Bouřliváka, aby vzlétl. Drak se těžkopádně rozběhl. Před ním stál jeden z rolníků a mával kosou.

Bouřlivák ho ušlapal. Rozmáchl se křídly a za chvíli byl ve vzduchu.

Hala udeřil do nohy kámen, ale on tomu nevěnoval žádnou pozornost. Sklonil se nad Bouřlivákem a něco mu říkal, aby ho přiměl vyletět výš.

Pak se jim nad hlavou mihl nějaký stín a z ničeho nic se na ně řítil rocheský černý drak s otevřenou tlamou.

Hal vystřelil téměř naslepo směrem ke zvířeti šipku. Ukázalo se, že to byl jeden z nejšťastnějších výstřelů jeho života.

Šipka se drakovi zapíchla do chřtánu přesně mezi tesáky.

Rocheský drak zaječel, pařáty se chytal za tlamu, pak se stočil na záda a padal přímo k zemi.

„Předpokládám, že teď jsme si kvit za to, jak jsem vám tenkrát v Aude zachránil krk," řekl Mariah. „Pane."

„To máš tedy zatracenou pravdu," zabručel Hal. „Teď si ale vezmi tuhle zpropadenou kuši a odháněj od nás Rošáky."

Derainští a sagenští draci byli stále ve vzduchu a letěli dál, ale potáceli se, byli vyčerpaní i zranění.

Pak už před nimi byl hnědý, špinavý pruh, který označoval, že tam je fronta.

Derainské dračí letky vyčkávaly a Yasinova eskadra, téměř tak vyčerpaná jako Derainští, přestala útočit a letěla zpátky na své území.

Vrhací draky doprovodili zpátky na jejich základny a konečně se na svou základnu mohly vrátit i zbytky Halový eskadry.

Někdo pomohl Farrenovi Mariánovi sesednout.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Hal.

Mariah přikývl.

Potom si Hal všiml, že má v očích slzy.

„Není žádnej zatracenej důvod, abych se takhle mizerně cejtil kvůli nějakýmu zpropadenýmu smradlavýmu zvířeti," řekl rozzlobeně a odpochodoval ke svému stanu.

Hal neměl představu, kolik škody nadělali v Yarkandu, ale ani se o to nijak zvlášť nezajímal.

Celý ten den byla jedna strašlivá katastrofa.

Přišli o čtyřicet vrhacích draků včetně obou velitelů letek. Třem nebo čtyřem letcům se podařilo dostat se zpátky k liniím a přejít je pěšky

Z šedesáti draků z Halový eskadry se jich dvacet buď zřítilo z oblohy, nebo byli tak vážně zranění, že budou muset odejít na odpočinek.

Jako obvykle bylo mezi oběťmi nejvíce nováčků, i když spolu s draky zahynuli i tři zkušení letci.

Hal se snažil nemyslet na to, jak ohromná to je katastrofa. Zaměstnal se raději psaním dopisů příbuzným obětí, žádostí Garadiceovi do Deraine, aby poslal nové draky, a také žádostí o nové vojáky.

Vyrušil ho posel s novými rozkazy.

Hal se měl se všemi, co přežili, stáhnout z boje a co nejrychleji se přesunout do Deraine, kde je v Rozenu čekají další rozkazy.

Příkaz podepsal sám král Asir.

33

Když se eskadra balila, zašel Hal za Cantabrim, aby se ho zeptal, jestli má tušení, co se děje.

Lord Bab zavrtěl hlavou.

„Ani nejmenší, a nejsem rád, že o vás přijdu uprostřed téhle ofenzívy, zvlášť poté, co jsme se tak neúspěšně pokusili zničit Yarkand.

Je potřeba, abychom přišli s protiúderem, který rozbije ten pocit vítězství, co teď mají, a k tomu se vy obvykle hodíte dost dobře.

Já jsem o vašem odvolání do Deraine dostal jen oficiální oznámení od krále bez jakéhokoli vysvětlení a už jsem pochopil, že když Jeho Výsost dělá něco takhle úsečně, je ztráta času pokoušet se proti jeho rozhodnutí něco namítat."

„To je pravda," souhlasil Hal. Vzpomněl si na tu nešťastnou invazi v Kalabasu, což byl králův skvělý nápad, a snažil se skrýt škubnutí, které mu projelo celým tělem, jako by pocítil náhlou bolest.

„Jediné, co vám můžu říct, je to, že král Asir připravuje nějaký tajný plán už od toho setkání se sagenskými barony, a je to něco, co má jen málo společného s touhle ofenzívou," řekl Cantabri. „A nemluví o tom vůbec s nikým."

„Takže," řekl na to Hal, „myslím, že budu muset odjet. Pokuste se si tady tu válku beze mě hezky užít."

„Předpokládám, že je to důkaz toho, k jakému došlo zlepšeni," řekl král Asir. „Mohu vás teď přijmout zcela veřejné a nemusíte se už plížit zadním vchodem."

Hal se zatvářil jízlivě. „Možná, pane. Ale nevím, jak to s tím zlepšením bude, protože každý, kdo se dozvěděl, že jste si mě k sobě zavolal, si bezpochyby myslí, že mě chcete roztrhat na kusy za to, jak to dopadlo v Yarkandu."

„Ach, bože," řekl král a vypadalo to, že je upřímně zmatený, „o to tady vůbec nejde. Ten plán byl jen a jen můj a byla to už tak dost velká katastrofa, takže nechci aby se tím ještě dál někdo zabýval.

Musím se asi naučit, že opakování něčeho obvykle vede k debaklu. Nemluvě o tom, že váš útok na Carcaor proběhl v tajnosti a

rychle, a já se obávám, že velitelé mých vrhacích jednotek byli poněkud nemotorní a pomalí.

Nalijte nám oběma něco k pití a já vám vysvětlím jaký mám plán.

Myslím, že je dobrý, ale nedá se říci, že bych se během této války projevil jako nejlepší stratég, takže bych upřímné ocenil, kdybyste mi řekl, jestli se zase nechovám jako blázen."

Hal se snažil skrýt překvapení nad královou upřímnosti a došel k nejbližší skříňce s nápoji, zatímco král šel k velké mapě zakryté plátnem.

Kailas zaváhal. Všechny druhy alkoholu byly ve skleněných nádobách, ale nebyly nijak označené.

„Ach ano," řekl Asir, „je to trochu matoucí, když na nich není nic napsáno, že? Brandy je druhá zleva, stará brandy třetí zleva a až tam úplně vpravo v rohu je skutečně stará brandy, dvacet let byla v sudu. Tu si dám a vy také, protože není moc pravděpodobné, že by dokonce i lord jako vy s tak velkým majetkem vůbec někdy narazil na něco tak vzácného.

To je další věc, za kterou může ta zatracená válka.

Možná byste si měl do další sklenice nalít vodu, abyste to měl čím zapít. Zůstává po ní na jazyku trochu štiplavá chuť."

Asir počkal, až mu Hal podá sklenice, a pak odkryl mapu.

Nebyla nijak popsaná, ale bezpochyby šlo o část rocheského severního pobřeží. Byla tam široká říční delta s městem u ústí.

Asir si všiml, že Hal změnil výraz.

„Ne," řekl. „Nechci navrhnout další říční invazi. U Kalabasu jsem se poučil.

Tohle je řeka Pettau. Je to kousek od Zante, kde vás věznili. Vlastně je to kolem poloostrova na východ od Zante.

Řeka Pettau je, jak jsme zjistili, pro Rocheské jednou z hlavních obchodních cest na východ, kde jsou zřejmě téměř neobydlená území.

K něčemu se vám tady přiznám. Jednou z největších chyb mé rodiny je, že jsme se málo zajímali o věci, které se netýkají Deraine. Proto jsme nikdy neměli příliš velké námořnictvo a podnikli jsme jen málo průzkumných výprav na jiná území, než která jsme už znali.

Mohu také sám za sebe dodat, že jsem se nikdy ani v nejmenším nezajímal o válku, protože jsem ji považoval za záležitost pro muže, kteří jsou krvelační a podivné se oblékají.

To byla z mé strany naprostá hloupost a vysvětluje to možná také chyby, kterých jsem se dopustil. Raději bych to ale nerozváděl a mluvil bych o jiné věci - o mé a derainské neznalosti našeho světa.

Takové nevědomosti se musí učinit přítrž, až tahle válka skončí," řekl Asir nekompromisně.

„Teď se podívejte na tu řeku, protože pokud si nebudete myslet, že je můj plán úplně hloupý, vy a vaše eskadra budete vysláni do této oblasti.

Dobrá brandy, že?"

Hal si teprve teď vzpomněl na svou sklenici, uvědomil si, že se pití ještě ani nedotkl, a ochutnal brandy. Byla jako jemný oheň, který mu lehce sklouzl do žaludku, a pak se mu v hrdle rozhořely příjemné plamínky.

„Ano, pane," přitakal Hal, „je velice dobrá."

„Zpátky k naší věci. Zoufale toužím po míru, jak nejrychleji to půjde, a to ze tří důvodů. Tím prvním je samozřejmě to, že přicházím o nejlepší derainské obyvatele a za jejich smrt budeme platit až do konce století. Druhým důvodem je to samé, ale týká se to Sagene. A třetí důvod vás možná překvapí.

Je to moje starost o Rocheské. Navrhl jsem tu Velkou ofenzívu, protože jsem doufal, že královna Norcia a její zatracení baroni všechno pochopí a začnou prosil o uzavření příměří.

Dosud taková naděje ale není na obzoru.

Rocheští jsou naši nepřátelé, ale když bude válka pokračovat a my z té země uděláme pustinu, uděláme tím sami sobě medvědí službu.

Když v Roche zavládne naprostá anarchie, kdo ví, co se potom může stát v naší zemi?

A co teprve útočníci z východu?

Roche jako pustina nebo jako území rozdělené na maličká panství, která mezi sebou mají neustále spory, jak tomu bylo před třemi sty lety, to by byla katastrofa pro všechny."

O tom Hal nikdy nepřemýšlel. V duchu nad tím plánem skřípal zuby - jemu by klidně vyhovovalo, kdyby se z Roche stala pustá země. S nevolí ale musel připustit, že má král možná pravdu. Byl to další důvod, proč byl rád, že se vojáci nepletou do politiky, když mají aspoň trochu rozumu.

„Uprostřed jednání ve Fovantu," pokračoval Asir, „mi došlo, že jsem nepřemýšlel o tom, co se stane, když Velká ofenzíva selže ... nebo bude mít naopak příliš velký úspěch.

Docela náhle mě jedno řešení napadlo a v posledních dnech jednání jsem o něm hovořil se sagenskou Radou baronů.

Považovali to za dobrý nápad, který by mohl uspíšit vítězství a díky kterému by hlavně už nijak výrazně nepřibylo mrtvých. Alespoň ne na naší straně.

Když jsem se vrátil sem do Rozenu, začal jsem velice diskrétně stavět malé, lehké lodě, skoro jako čluny, které uvezou asi tak jednu rotu pěchoty, a taky jsem nechal opravit a přestavět rybářské lodě. Začal jsem také shánět muže a ženy, kteří budou činit jejích posádku, nejlépe takové, kteří znají Východní moře, jemuž Rocheští říkají Wolda.

Stručně řečeno, navrhuji, abychom zahájili blokádu Roche. Sagenská flotila zajistí Jižní moře, derainská sever."

„A co pozemní karavany z východu?" zeptal se Hal.

„To nevím," řekl Asir. „Teoreticky se domnívám, že nejsou tak důležité, protože před válkou bylo v Roche podél této východní hranice velice málo obchodních center.

Hlavní obchodní cesty v Roche vedou z jihu po řece Ichili a na severu po řece Pettau.

Roche je docela nezávislé, ale sagenští útočníci už zabavili žoky bavlny a rýži. Ze severu si vozí kožešiny, sušené ryby a hlavně draky z Černého ostrova.

Z geografického hlediska bude blokáda na jihu nejsnadnější. Problém je jen řeka Pettau. Poslal jsem do jejího ústí, nebo spíše do jejích několika ústí, na průzkum malou loď. Ústí řeky je velice proměnlivé a většina dopravy na moři se odehrává na nákladních říčních člunech nebo starých vyřazených lodích.

Plují po moři těsně podél břehu, schovávají se za písečnými ostrovy u pobřeží a vjíždějí do delty z východu jedním z několika průplavů, potom pokračují ke špičce delty a proti proudu řeky do města Lanzi, kde se náklad buďto vyloží, nebo pokračují dál proti proudu do menších měst.

Nejdříve jsem si myslel, že bychom mohli uzavřít blokádou sever pomocí těch plavidel, která teď stavím a jež bychom rozmístili u pevniny, odkud by vyplouvala, kdyby zahlédla cíl, jen k písečným ostrovům u pobřeží.

Rocheské lodě by byly zabaveny, pokud by to bylo možné, nebo spáleny, kdyby se nám na nich nic nehodilo.

Potom jsem ale dostal lepší nápad, když jsem si vzpomněl na vás,"

Hal vyčkával.

„Jak si vzpomínám, vaše letka odvedla skvělou práci, když zablokovala dopravu na řece Ichili během obléhání města Aude, je to tak? Dokonce si i pamatuji, že se vašim drakům tehdy říkalo ‚ševelící smrt."

„Tak jsem se to doslechl, pane."

„Navrhuji, aby celá vaše eskadra, jakmile zase bude mít plný počet mužů, dělala průzkum pro mé malé lodě a aby zároveň fungovala jako samostatná útočná a vrhací jednotka.

Zbytek severní blokády zajistí flotila, velké lodě na moři, menší těsně u pobřeží.

Když se nám nepodařilo, aby se ti zatracení Rošáci podrobili, tak je vyhladovíme!"

Asir vypil brandy, postavil sklenku na stůl a krvelačně se na Hala podíval.

„Tak co si o tom myslíte?"

Hal se toho okamžiku obával.

„Pane," řekl, „musím vám už teď dál konečnou odpověď?"

„Ne," řekl Asir poněkud rozmrzele. „Dám vám na tu pár dní."

„Děkuji vám," řekl Hal. „Můžu vám říct, jaká je moje první reakce - ten nápad se mi líbí. Nemíním tím, že by se mi líbilo nechat trpět ženy a děti hladem, ale cokoli, co přispěje k brzkému ukončení války, může být dobré.

Nevidím zatím žádné nedostatky, žádné problémy, ale rád bych vám dal konečnou odpověď, až si prostuduji mapy, hlavně tu, na které je řeka Pettau."

Asirovi to zvedlo náladu. „Omlouvám se, že jsem na vás bručel," řekl. „Měl jsem vědět, že mi prozradíte aspoň své první dojmy. Ne jako někteří z těch mých zatracených dvořanů, kteří by neřekli ani slovo, i kdyby měli jasný názor.

Přemýšlejte tedy. Vaše eskadra sem nedorazí dřív než za týden, takže vám dávám dovolenou, abyste mohl být se svou ženou.

A ještě jedna věc, která by mohla pomoci. Jestli si myslíte, že je ta blokáda proveditelná, budete mít základnu zase tady v Deraine, někde na východním pobřeží, i když si myslím, že vy i vaši draci budete trávit většinu času u moře, jak už to bylo dříve.

Teď už běžte. Promluvíme si zase za týden."

Khiri se setkala s Halem na hradě. Jejich milování bylo bouřlivé.

Mluvili o tom, co budou ten týden dělat. Rozhodli se, že zůstanou v sídle sira Thoma, kde Khiri žila už od té doby, co se s Halem seznámila.

Samozřejmě byla velice zvědavá, jak to, že je Hal zase v Deraine. Hal jito odmítl prozradit, protože mu král zakázal dva dny o tom mluvit.

Potom si ale všiml, že vypravěči zaplnili noviny příběhy o statečném sagenském námořním loďstvu a o ještě statečnějších derainských námořnících a o nedávno odhalených špatnostech, kterých se Rocheští obchodníci dopouštějí na územích na východě, kde žijí původní obyvatelé.

Hala to rozčílilo. Jestli byla králova kampaň, která měla civilisty připravit, že válka bude pokračovat na několika nových frontách, už v plném proudu, proč o tom tedy neměl říkat své ženě, která už zajisté prokázala, že není žádná blábolivá klevetnice?

Pozorně ho poslouchala, chvíli mlčky seděla a pak se ho tiše zeptala: „Bude to znamenat, že civilisté - ženy a děti - budou hladovět společně s pány a vojáky?"

„Obávám se, že ano/' řekl Hal a cítil se přitom nepříjemně.

„To není správné, ony tu válku přece nezačaly," řekla Khiri.

„Ne," souhlasil Hal. „Nemůžu ale přijít na žádný způsob, jak by to mohl král udělat, aniž by se to nějak dotklo nevinných lidí. A co derainské ženy, které ztratily muže a syny, co děti, které přišly o otce?"

Hal si vzpomněl na Khiriina otce, který zahynul už na začátku války, na jejího bratra a na někoho, z něhož by možná byl její milenec - i je zabili v bitvě.

Khiri zavrtěla hlavou. „To ale neznamená, že to, co se chystá udělat král Asir, je správné, že ne?" Než stačil Hal odpovědět, pokračovala: „A já vím velice dobře, že královna, Rocheští baroni a vojáci dostanou najíst jako první. Není to tak?"

„Myslím, že ano," řekl Hal.

„Aha," řekla Khiri a ostentativně změnila téma.

Druhý den řekla, že musí zařídit něco, co se týká jedné z jejích usedlostí, a nepozvala Hala, aby to šel vyřídit s ní, což bylo velice neobvyklé.

Hala to rozzlobilo, protože on na tu myšlenku s blokádou nepřišel. Řekl si, že to není správné, a nechal si přivést koně.

Něco ho už nějakou dobu trápilo, a tak se vydal za Garadicem, který řídil to, čemu se stále ještě zastarale říkalo Královská konírna. Garadicův syn byl s Halem na začátku války ve výcviku, ale během obléhání města Aude přišel o život, Garadice své jediné dítě stále ještě oplakával, a tak se snažil zaměstnat výcvikem nových draků i letců, které posílali na frontu jako posily.

Garadice měl hlavní stan na místě, jež bývalo Královským zvěřincem, nyní ho ale postoupili páchnoucím drakům. Dinapur, otec jeho zesnulé lásky Saslic, zvěřinec řídil. Halovi se ulevilo, že ho teď nikde neviděl.

Garadice ho zavedl do společenské místnosti a nařídil, aby jim připravili čaj.

Hal neviděl Garadice od výpravy na Černý ostrov, kam se vydali ukrást draky. Vousy i vlasy mu zbělely a na tváři měl nové vrásky únavy i odhodlání. Zestárl, ale Hal měl zato, že stejně tak zestárl i on.

„Předpokládám, že jste tu služebně," řekl Garadice. „Nikdo z nás se dnes už nezajímá o nic jiného než o tu válku ... i když jestli

jste přišel jen tak, bylo by to požehnání, protože to je velice výjimečné."

„Ne, jsem tu služebně. Dalo by se říct," odpověděl Hal. Vyprávěl Garadiceovi, co říkal Danikel během jednání ve Fovantu, že jakmile válka skončí, všechny draky odloží nebo dokonce zabijí a nikoho už nebudou ani v nejmenším zajímat, stejně jako vysloužilí vojáci.

„Četl jsem o tom mladíkovi," řekl Garadice. „Jako o hrdinovi ... a teď vidím, že je to někdo, komu to i myslí,"

Těžce se usadil a upřeně hleděl do šálku s čajem.

„Obávám se, že má úplnou pravdu. O zmrzačené draky se nikdo nepostará, stejně jako o koně, který si zlomí nohu. Draci se buď uzdraví -a díkybohu mají draci tuhý kořínek, skoro jako lidé -, nebo se jich zbaví.

A když jsou tak vážně zranění, že se nemůžou uzdravit ... tak jsou zvěrolékaři u každé jednotky vybavení jedem."

„To já vím, pane," řekl Hal. „Ale co ti další, co nemají tak vážná zranění? Řekněme, že nemohou létat. Já jen vím, že je někam odvezou ... to už jsem viděl mnohokrát. Ale nikdy mě nenapadlo, co se s nimi potom děje."

„Odvezou je na pastviny za frontou," řekl Garadice. „Jednu dobu je prostě zabíjeli, ale tomu jsem učinil přítrž. Teď pro ně máme příděly a starají se o ně zranění vojáci, kteří se přihlásí jako dobrovolníci. Jsem rád, že můžu říct, že jsem se o to přičinil.

Ale až válka skončí, veškerou finanční podporu armády utnou a pak ..."

Už to nedořekl a jen smutně zavrtěl hlavou.

„Člověk není ani zdaleka ideální pán. Když nemůže něco sníst nebo to nějak využít, tak se toho zbaví, ať už je to zvíře nebo něco jiného."

Oba muži seděli a jen se na sebe dívali. Potom Hal Garadiceovi poděkoval, že mu věnoval čas, zvedl se a odešel.

Jel přímo do královského hradu, vyhledal tam správce stájí, kterého znal, a zeptal se ho, kdo by mohl být spolehlivý, kdyby chtěl sepsat závěť nebo něco podobného. Získal od něho jméno a adresu a vydal se do středu města. Pomyslel si přitom, jak je skutečně ne-

schopný vyřídit si osobní věci, o které se nepostará armáda, natož pak nějaké docela složité záležitosti, které má na starosti jako vlastník několika vesnic a rozlehlých pozemků.

Právní poradce byl celý u vytržení, že se seznámil s pánem draků, a nabídl mu veškerou pomoc, která bude v jeho silách.

Když byla celá záležitost vyřízená, cítil Hal velké uspokojení. Vydal se zpátky do sídla sira Thoma a vyhledal Khiri.

Vysvětlil jí, že si nechal sepsat dokumenty, na jejichž základě bude postaráno o zmrzačené a zraněné draky. Peníze na to budou pocházet z výnosů jeho panství. Protože Khiri byla jeho zákonnou dědičkou, doufal, že jí to nevadí. Kdyby se mu nepodařilo přežít válku, chtěl, aby věděla, jaká je jeho vůle.

„Mně samotné na tom rozhodně nezáleží," řekla. Potom se na něho ale podívala trochu zvláštně. „Ale nebyly by tvé peníze lépe využité, kdybys založil řekněme sirotčinec? Nebo třeba chudobinec pro vdovy?"

„Proč?" zeptal se Hal a byl upřímně zmatený.

„Protože," řekla Khiri hlasem, jakým hovoří dospělí s malými dětmi, „jsou to lidé. Draci ne."

„Ale o draky se nikdo nepostará," řekl Hal. „A sirotčinců a chudobinců jsou spousty."

Khiri se na něj chvíli dívala.

„Jsou to tvoje peníze," řekla. „Můžeš si s nimi dělat, co chceš."

Hal tentokrát nebyl tak smutný, když se o tři dny později dozvěděl, že jeho eskadra už dorazila do Deraine a že se má vrátit do služby.

34

„Tak tohle je, mladý nadporučíku, příklad toho, čemu se říká ironie," řekl sir Loren Farrenu Mariahovi. „Protože máte větší ambice, než se nechat v téhle válce vykuchat, takové ambice, které se týkají dokonce vedoucího postavení ve společnosti, naučte se ironii používat, kdykoli to bude možné.

Lidé si pak budou myslet, že jste vzdělaný, a proto se pěkně seřadí do zástupu a poslušně vyplní každé vaše přání."

„Ále!" řekl Farren Mariah, ale pak se znovu zamyslel nad tím, co je čeká. „Ale je to všechno pořád dokolečka. Když si vezmete, že takhle jsme všichni začali a taky tady končíme..."

To místo, kde teď skončili, byl starý klášter Seabreak, Tam kdysi zahájili Hal a ostatní původní členové Jedenácté dračí letky svůj výcvik.

Šedivé kameny, na pozadí šedivé moře a zamračená obloha. Nevypadalo to tu o nic lákavěji než před téměř deseti lety.

Někdo z armády možná ten pocit stísněnosti vycítil, protože Seabreak se už jako škola pro drakoletce nepoužíval.

Hal si ale myslel, že to není moc pravděpodobné. O armádě je známo, že v ní není mnoho lidí citlivých na různá rozpoložení.

Teď to ale bude během blokády základna pro První dračí eskadru.

Možná bylo podivné, že měla Halova jednotka základnu v Deraine a nikoli v Paestu nebo v té části Roche, kterou zabrali. Ale zabraný pás rocheského území na východ od řeky Zatne se stáčel a nejvzdálenější části oblasti, v níž měla Halova eskadra operovat, byly blíž z Deraine.

Ne že by měl někdo nějaké námitky, kdyby to bylo dokonce dál - pokud válka mohla poskytnout vůbec nějaké povzbuzení, bylo snazší ho získat v rodné zemi.

„Aspoň jednu výhodu to má," řekla Mynta Gartová. „Víme, kde je zadní vchod do jídelny."

Podívala se směrem k rozbouřenému moři. Byly tam uvázané tři fregaty, dvě lehké korvety, stará známá loď na přepravu draků *Gal-*

gorm Dobrodruh a novější *Bohol Dobrodruh*. Z Myrnina výrazu ve tváři se nedalo nic vyčíst.

„Je ti líto, že jsi nezůstala u námořnictva?" zeptal se Hal tiše.

Mynta zaváhala.

„Ne, pane. Aspoň myslím, že ne." Přinutila se změnit náladu. „Jinak bych se totiž neseznámila s takovými dobrými, bezúhonnými a něžnými dušemi, jako je Farren."

Mariah vypadal uraženě.

„Náš kapitáne, neohrožený vůdce lorde Kailasi, musím podal stížnost, že si na mě moji nadřízení zasedli."

„Ani zdaleka ne tolik, jak by měli," řekl Hal. „Ale protože máš v této společnosti problémy, dám ti na starosti rozdělení ubytování."

„Ty chatky jsou pro letce, je to tak?"

To bylo na Seabreaku to nejlepší - na celém pozemku byly rozmístěné chatky pro čtyři osoby.

„Ano," řekl Hal. „Ale nejdřív zkontroluj, jestli budou mít dost místa draci. Nemyslím, že budeme muset stavět stany."

A opravdu nemuseli. Draci se pohodlně vešli do rozlehlých stájí, které před válkou postavili řádoví bratři pro koně. Hal a ostatní si to tenkrát vysvětlovali tak, že ten náboženský rád, který zřejmě někam zmizel, uctíval jakéhosi koňského boha. Nebo možná jen byli jeho příznivci velice bohatí.

Bylo tam také víc než dost místa pro lidi z Halovy eskadry.

Trvalo asi dva týdny, než se na místo přesunuli všichni noví draci a vojáci. Potom poslal Hal kurýra na vrchní velení armády do Rozenu, že je připraven vrátit se do bitvy.

Na jednostěžňové šalupě bylo pět mužů. V mírových dobách sloužila loď jako hlídkový člun pro rocheské rybáře, nyní z ní byla strážní loď plující od rocheské hranice na západ k řece Pettau.

Její povinností bylo dávat pozor, jestli se neobjeví nějací vetřelci z Deraine, a pokud ano, přivolat posily z blízkého velitelství, kde sídlila posádka složená z půl roty vojáků námořní pěchoty, jež měla k dispozici jednu velice malou plachetnici.

Jeden muž byl u kormidla a druhý hlídal na přídi, ačkoli Rocheští byli místní a znali cestu velice dobře, včetně všech vrtochů přílivu a odlivu i pohyblivých písků.

Ostatní tři byli v přední části lodi a diskutovali o tom, co by pro ně mohla znamenat ta údajná blokáda.

Nakonec se dohodli, že by se Derainští mohli pokusit o nějaký velký útok, pak by se dostali na břeh a po cestě by nenašli moc toho, co by mohli vyplenit, ani mnoho nepřátel, a pak by už nechali dál od pobřeží jenom téměř zbytečnou hlídku.

Žádný z nich si nemyslel, že by se měli něčeho obávat. Válka byla možná nudná, ale oni si docela pohodlně jezdili po obchodní cestě z východu, a co nedokázali sami chytit nebo jejich ženy vyrobit, to si mohli někde vyměnit nebo ukrást z malých pobřežních lodí, jež měly namířeno do delty a do Lanzi.

Jeden z mužů uslyšel nějaký zvuk, jako by zašustilo hedvábí, podíval se nad sebe a vykřikl na poplach.

Snášeli se k nim tři černí draci.

Námořníci měli čas jen na to, aby si všimli, že letci na sobě mají derainské uniformy, než kormidelníkovi projela nohou šipka vystřelená z kuše. Muž zaúpěl, pustil kormidlo, klopýtl a začal padat dozadu právě ve chvíli, kdy ho druhá šipka zasáhla do hrudi.

Padl na záda a zůstal bez hnutí ležet. V tu chvíli byl zasažen i muž, který hlídal na přídi.

Jeden z mužů, kteří spolu předtím diskutovali, se rozeběhl ke kormidlu, aby šalupa nevybočila z kurzu a nedostala se do nebezpečných vod.

I on ale padl k zemi.

Dva muži, kteří zatím zůstali naživu, se snažili schovat, jeden za převrácený člun a druhý za lodní roubení. To ale nebylo dost pevné a nevydrželo další salvu šipek. Dvě střely muže zasáhly. S výkřikem se postavil, škobrtl a přepadl přes roubení do moře.

Námořník, jenž přežil, zůstal tam, kde byl, i když se šalupa blížila k mělčině. Potom na ni najela, naklonila se na bok a stěžeň se zlomil.

Drakoletci nečekali, až přijde příliv a loď zničí. Letěli dál podél vody a hledali další cíl.

Hal se podíval dolů pod sebe na oceán a přemýšlel o tom, že let z Deraine až za řeku Zante trval jen několik hodin, zatímco jako vězeň na útěku strávil v tom zatraceném člunu, kvůli němuž zabíjel, celé dny, moře s ním házelo sem a tam a on jen doufal, že člun míří někam, kde se nesetká s nepřáteli.

Odtud seshora vypadala voda přátelsky, na hladině se ve slunečním světle houpaly zpětné hřbety vln.

Hal ale věděl. že kdyby byl tam dole, nezdálo by se mu to ani zdaleka tak lákavé.

Před nimi z moře vyvstaly široké písečné ostrovy u pobřeží.

Hal zatroubil na trumpetu, aby na ně upozornil ostatní tři draky ze své letky, ačkoli věděl, že to ani není třeba.

Dva z draků nesli pasažéry - seriózní mladé ženy s kreslicími prkny pevně přivázanými ke kruhům u sedla.

Hal se botou dotkl Bouřlivákova krku a drak poslušně zamířil na východoseverovýchod. Letěl asi tři sta stop nad písčitými ostrovy, jež byly pokryté houštinami a osaměle stojícími stromy, které se skláněly v nikdy neutichajícím pobřežním větru.

Draci letěli tak pomalu, jak jen to šlo, a ženy pečlivě zakreslovaly.

Hal přemýšlel o tom, kolik věcí z válečného života se nikdy nedostane do románů, jako například takové kreslení map pro lodě, které budou zajišťovat blokádu u pobřeží.

Alespoň tam nebyly - zatím - žádné rocheské katapulty nebo draci, kterých by se měli obávat, a tak mohl Hal odpočívat na slunci.

Nebo lépe řečeno odpočívat tak, jak si to mohl dovolit, což nebylo nijak zvlášť mnoho.

Příliš mnoho drakoletců už někdy polevilo v pozornosti, když měli dojem, že je všechno absolutně bezpečné ... a pak se zřítili k zemi, kde je čekala velice překvapivá smrt.

Hal myslel na to, co bude po válce, pak se usmál, protože si vzpomněl na jednu historku s Farrenem Mariahem.

„Á, to bude velkolepý návrat domů, až někdo couvne a najednou bude mír.

Přistanu se svým drakem v naší ulici u domu, kde budou čekat moje matka, vždycky rozkošná paní Mariahová, a moje sestry, ty, které se matce nepodařilo provdat za nějakého hlupáka, co má peníze, a budou pro mě mít připravený všechny moje oblíbený pokrmy.

V jedny ruce budu mít meč, v druhý dýku a budu utíkat cik cak skrz bránu a přes dvůr, vyhnu se každýmu lučištníkovi, co se tam bude ukrývat, rozkopnu dveře a pak zakřičím: ‚Mami, jsem doma!'"

Pršelo. Byl to hustý déšť, který začal už před svítáním, a vypadalo to, že bude trvat celé dny.

Pod Halem a jeho třemi draky plulo mezi malými ostrůvky osm pobřežních lodí s napnutými plachtami.

Vlk čekal za humny.

Čtyři nové útočné lodě s nízkým ponorem a tři korvety navedl Hal až k vnitrozemí. Pak se seřadily do řady.

Některé z rocheských pobřežních lodí se vzdaly a najely na mělčinu. Posádka z nich vyskákala ven a utekla se schovat na pevninu. Jiné, které byly srdnatější, odvážnější anebo, což bylo nejpravděpodobnější, měly na palubě kapitány, kteří byli přímo vlastníky lodí, stáhly plachty a snažily se uniknout po kanálu pryč.

Toho dne ale nebylo bezpečno nikde.

Štíhlé korvety a útočné lodě se vydaly za nimi a z derainských lodí na ně námořníci vrhali očarované zápalné lahve.

Rocheští možná znali piráty, kteří by se odvážili udělat cokoli, aby získali nějakou kořist.

Derainským ale na obilí nebo kožešinách vůbec nezáleželo, a tak z lodí šlehaly vysoké plameny.

V Lanzi kotvily tři rocheské válečné lodě, které teď vypluly zajednou derainskou korvetou, jež se odvážila pronásledoval obchodní loď až téměř do samotného přístavu.

Byly rychlé, skoro tak rychlé jako korvety, ale znaly místní vody daleko lépe.

Rocheští námořníci vytušili. že by to mohlo být jejich vítězství, jež by si mohli vychutnat po těch mnoha týdnech, kdy byly jejich konvoje jen napadány loděmi, jež zaútočily a odpluly pryč.

Námořníci však nepočítali s celou dračí letkou, jež se na ně snesla z oblak a vrhala dolů kameny, které způsobily vodní smršť, jež stříkala až k obloze.

Dva z kamínků, ze kterých teď byly velké balvany, zasáhly jednu z lodí. Zbytek Halový letky slétl dolů a začal střílet ohnivé šipky.

Zasažená loď vzplála plameny, druhé dvě uprchly. Na jejich palubě však byli lučištníci, kteří zasáhli jednoho z derainských draků třemi výstřely do hrudi.

Drak řičel bolestí a vylétl do výšky. Ostatní draci ho následovali a slétli se kolem něho.

Zraněný drak se nějak udržel ve vzduchu po celou dlouhou cestu nazpět přes Východní moře až k Seabreaku.

Pevnina už byla na dohled, když drakova nezdolná vůle povolila a zvíře se zřítilo do vody.

Hal slétl s Bouřlivákem níž a uviděl, jak letec plave pryč od umírajícího draka. Udělal ještě jedno kolečko a zavolal na Bouřliváka, aby slétl dolů, přistál na vlnách a snažil se letce zachránit.

Neviděli ale už nic než vzdouvající se šedivé vlny a potápějící se tělo zvířete.

„Dobrá," řekl Hal. Jeho letci byli nastoupení před ním, někteří ještě s kocovinou po tradiční smuteční oslavě za zesnulého letce.

„Teď si všechno zjednodušíme ... a zároveň ztížíme.

Všichni, kdo nemají zkušenosti s přistáváním na palubě lodi, se začnou učit. Polovina eskadry - ta, co právě nemá hlídku - bude cvičit přistání.

A teď ta změna. Od nynějška bude ke každému z obou Dobrodruhů přidělena jedna letka. Lodě budou na volném moři společně s ostatními velkými loděmi.

Další dvě letky budou tady a budou odpočívat. Každé tři dny se letka na moři vymění s tou, která byla na pevnině.

Nebude se vám to líbit a drakům už vůbec ne.

Ale když dostanete zásah - jako se to stalo chudákovi Patricovi - budete mít šanci přežít, pokud se dostanete z dosahu Rocheských na jednu z našich dračích lodí."

Kdyby nebyla voda tak studená, vítr tak silný a moře tak rozbouřené, mohlo by být zábavné pozorovat nováčky, jak se učí navést své draky na říční člun připevněný k Dobrodruhovi, udržet vzpírající se zvíře až do chvíle, než dosedne na palubu, a pak ho vyvést po nakloněné plošině na samotnou loď.

Ale voda byla studená, vítr silný a moře rozbouřené, a tak draci i letci neustále padali do vody.

Pro draky to tak zneklidňující nebylo. Nespokojeně houkali a buďto si zakrývali hlavu křídly, tak jak to draci dělali už kdovíjak dlouho na své dlouhé cestě z neznámých krajů, nebo se ti chytřejší vyškrábali na palubu člunu nebo vzlétli z vodní hladiny.

Dva z nich dokonce plavali ke svým jezdcům a počkali, dokud se nevyšplhali zpátky do sedla. Pak teprve roztáhli svá ohromná křídla a s mohutným máváním se vznesli k obloze. Taková zvířata byla k nezaplacení.

Hal se odvážil přeletět nad městem Lanzi, aby se podíval, jestli je v přístavu nějaký konvoj. Přemýšlel, jestli by se odvážil letět za malými loděmi, jež vozily náklady proti proudu řeky, jak to dělal během obléhání města Aude.

Napůl se rozhlížel, jestli neuvidí nějaké rocheské draky, a napůl sledoval, jestli Rocheští povolali nějaké jednotky s katapulty.

Lanzi bylo podle všeho krásné město. Bylo velice starobylé, velmi bohaté, plné klikatých dlážděných uliček, domů a obchodů, jež měly víc než tři patra a vzájemně se o sebe opíraly. Veselé prapory se třepotaly ve větru od moře.

Šedivý svět kolem možná přiměl obyvatele města, aby své domy natřeli těmi nejživějšími barvami.

Dokonce i dřevěné ploty byly barevně natřené a na mnohých z nich byly různé malby.

Hal si říkal, že by to město chtěl ukázat Khiri, až bude po válce.

Dole pod Halem hořela rybářská vesnice. Bylo pravda, že v ní bylo ubytovaných pár příslušníků námořní pěchoty, takže to vlastně mohl být ospravedlnitelný cíl. Hal ale pochyboval, že rybáři dostali od rocheských vojáku na vybranou.

Z vesnice byl dobrý výhled na jednu z nejhlubších plavebních cest do delty a hlídka by měla spoustu času zahlédnout derainské, vzít malý člun, nebo dokonce i použít signální praporky a varovat jakékoli obchodní lodě, které by se blížily.

A tak jedna z útočných lodí, vedená draky, přistála u pláže a vyhrnuli se z ní ozbrojení námořníci s příkazy zajmout příslušníky námořní pěchoty a říci rybářům, že by pro ně bylo nejlepší, aby zaujali neutrální postůj, pokud nebudou chtít, aby se s nimi zacházelo stejně jako s vojáky.

Hal neměl ani tušení, co se přihodilo, ale najednou z jedné chatrče vyšlehly plameny, potom začaly hořet další a další.

Slétl s Bouřlivákem níž a uviděl, jak nahánějí ženy a děti do jedné skupinky. Viděl i několik těl na zemi a pak začaly hořet i lodě na břehu.

Než se útočná loď dostala dál na moře, olejem napuštěné čluny a budovy už shořely na prach.

Hal neviděl žádné stopy po civilistech a uvažoval, jestli utekli, nebo jestli je někam odvezli jako zajatce. Nebo ...

Říkal si, že to raději nechce vědět.

Bojovník je teoreticky zranitelnější, když má nějaký osobní život.

Hal si říkal, že by na tom hypoteticky něco mohlo být, ale že to riskne.

Kromě toho se nezdálo, že někdo z téhle války vyvázne živý.

Bylo velmi příjemné, že se s Khiri čas od času viděl. Nikdy nebyla dotěrná, ubytovala se v maličkém hostinci v nejbližší vesnici stejně jako ženy některých jiných vojáků a Hal si aspoň měl s kým popovídat o něčem jiném než o válčení.

Letci i ostatní vojáci si nacházeli milenky a milence v okolních vesnicích nebo jezdili na návštěvu do Rozenu a přiváželi si své „přátele" s sebou. Čas od času někdo - Hal schválně nechtěl zjistit, kdo - přivezl z hlavního města skupinu prostitutek, a tak se většina vojáků měla ke komu přitulit, když už noci začínaly být chladné.

Někteří draci byli v období říje a Hal zařídil, aby se mohli pářit s draky od Garadice, což také umožnilo drakoletcům, aby strávili nějaký čas v hlavním městě.

Hal se obával, že s Khiri bude mít nějaké problémy, až blokáda přitvrdí, ale ona o tom tématu už nikdy nezačala hovořit.

Všiml si, že už nebyla taková vlastenka jako na začátku války, ale kdo koneckonců byl?

Eskadra měla pořád ještě nějaké ztráty na životech, ale jen jedno úmrtí, sestřelení letce z nebe nad Lanzi, bylo důsledkem přímé akce. Stále ještě tu nebyli žádní rocheští draci, kterých by se měli obávat.

K obětem docházelo kvůli špatnému posouzení situace, ale především kvůli tomu, že se letci ztratili a nedokázali najít cestu k Dobrodruhovi, nebo dokonce ani do Deraine.

Hal si vzpomněl, jaké řešení navrhl před lety, ještě před výpravou na Černý ostrov, a poslal do Rozenu pro kouzelníka. Přijel Bodrugan a znovu očaroval solené maso, které vojáci neměli rádi a které bylo na všech lodích, aby to letce táhlo k jejich flotile, kdykoli si na něj vzpomenou.

Další kouzlo použili pro letce, kteří se chtěli vrátit do Seabreaku.

Velice oblíbeným jídlem byly u celé eskadry ovocné koláče, které se dělaly z místních jablek.

A právě ta jablka kouzelník využil jako základ pro druhé kouzlo.

Ztrát na životech ubylo a letci využívali toho druhého kouzla jako důvod k návštěvám místních statků, údajně proto, aby posílili účinky kouzla čerstvými jablky, ale ve skutečnosti proto, aby se mohli dvořil dcerám a v některých případech i ženám sedláků.

Stále ještě to bylo tam nahoře nebezpečné, ale už o poznání méně, než kdyby byla eskadra ještě pořád tam dole na jihu a účastnila se Cantabriho pomalé ofenzívy.

Eskadra musela přistál kvůli bouřce. Oba Dobrodruzi, na moři velice neohrabaná plavidla, byli dočasně staženi z blokády a letci neměli na několik dní co dělat.

Zkušenější letci trávili čas pitím, údržbou své výstroje a spánkem. Nováčci měli stále ještě dost energie, a tak hráli hazardní hry, sázeli se a dováděli s děvčaty.

Bouře ustala, ale na moři a u rocheského pobřeží se stále ještě celý den držela mlha.

Hal právě zuřivě přemítal o přerušení války a sledoval, jak několik silně se nudících letců hází kroužky na kolík, když dostal nápad.

Druhý den těsně po rozednění vylétl se dvěma letkami do vzduchu. Seabreak zmizel v mlze a on podle kompasu určil kurz směrem k Roche.

Čas od času vítr mlhu rozehnal, ale pod nimi nebylo nic než rozbouřený oceán.

Hal sledoval čas a v určitou chvíli se začal dívat dolů a kolem sebe.

Pod nimi byl dlouhá, jasná skvrna a Hal zahlédl docela malý ostrov velice specifického tvaru.

To mu potvrdilo, kde se podle mapy nacházejí, a on nasměroval své letky na sever podél vnitrozemské cesty pod nimi, jež nebyla téměř vidět.

Před sebou uviděl nějaké věci čnící z mlhy, tenké špice, které byly stěžni lodí, jež se ztrácely v mlze. Tu a tam zahlédl i lodní plachty.

V mlze byly schované rocheské pobřežní lodě, jež spokojeně doufaly, že jsou pro nepřítele neviditelné.

Stěžně jejich lodí je ale prozradily, jako by z mlhy vystupovala řada kolíků při hře s kroužky.

Hal letěl tak pomalu, jak jen to šlo, podél konvoje a zase zpátky a házel na lodě kamínky a pak i ohnivé šipky. Další letci za ním a vedle něj začali dělat to samé.

Většinou neslyšeli nic kromě šplouchání, jak se kamínky proměnily v balvany a padaly dolů.

Ozývaly se ale i rány, když balvany zasáhly loď, a výkřiky lidí.

Hal házel, dokud mu nedošly kamínky a šipky. Potom svolal svou letku a dal příkaz k návratu do Deraine.

Ševelící smrt znovu udeřila.

Kailas ve své chatce tiše přemýšlel o blokádě. Byla velice účinná, ale stále nepřítele ještě úplně neodřízla od okolního světa.

Když letěl nad Lanzi, viděl, jak tam stále připlouvají a odplouvají pobřežní lodě, a viděli říční lodě, jež vezou náklad do vnitrozemí.

Zima už skoro začala a draci budou muset kvůli počasí brzy zůstat na zemi a derainské lodě se pravděpodobně budou muset uchýlit do úkrytu, zatímco rocheské pobřežní lodě budou moci stále přivážet zboží za písečné ostrovy u pobřeží.

Několik dní se snažil vymyslet nějaký plán, ale marně, Jeho letci věděli, že není spokojený, a věděli také proč.

Ozvalo se zaklepání.

„Dále," řekl.

Vstoupil Danikel, baron Trochu.

Hal mu nabídl čaj z konvice na troj nožce.

„Máte nějaký problém?" zeptal se.

„Ne, pane," odpověděl Danikel. „Mám nápad."

„Hodilo by se mi jich několik."

„Myslím, že jsem přišel na to, jak zdokonalit blokádu. Jediná potíž je," řekl Danikel, „že je velice pravděpodobné, že přitom zemře asi tisíc rocheských žen a dětí."

Sarkasticky se usmál, ale zároveň si dokázal na tváři zachoval chlapecky nevinný výraz.

35

Halův plán na útok byl po kurýrovi odeslán do paláce se zprávou, že bude proveden do týdne, pokud od krále nepřijde nějaký jiný příkaz.

Nedostal žádnou odpověď.

Trochu se to dalo očekával - král přece jen nakonec vždycky vládl podle toho, co vyvolá mezi lidmi všeobecný souhlas, a Danikelův nápad zaručoval, že při něm zemřou civilisté, a to nejen při útoku, ale i během následující zimy.

Danikelův plán byl prostý: vypálit město Lanzi do základů, spálit všechny sklady, doky, lodě, obchody, hostince a domy. Když už nebudou existovat žádná místa, kde by zboží přijímali a odkud by ho dál rozváželi, bude obtížné dovážet zboží do samotného centra Roche.

Zvlášť když při útoku zemře spousta úředníků, správců skladů, přístavních dělníků a dalších lidí, kteří mají něco společného s obchodováním se zbožím.

Ten plán byl prostý ... a odporný.

Roche už ztratilo přístup k části své nejúrodnější zemědělské půdy, nejprve při útoku, kdy ztratilo Srázy, a potom při Velké ofenzívě. Teď by se měly šrouby utáhnout ještě víc.

Hal nedostal z Rozenu žádnou odpověď, a tak začal plán provádět, jak slíbil.

Dvě letky dostaly ohromné množství ohnivých šipek, ale žádné kamení, protože při tomto útoku ho nebudou potřebovat.

Letky poslal k Dobrodruhům, takže byly zase na moři poblíž řeky Pettau.

Další dvě letky byly vyzbrojeny podobně a měly být v záloze.

Letky, jež byly na palubách lodí, vyletěly v určený den pozdě odpoledne, a ty druhé dvě, které zůstaly v Seabreaku, se vznesly do vzduchu o hodinu později.

Hal vyletěl s prvními dvěma letkami z Galgorma Dobrodruha.

Vzlétli, ještě jednou zakroužili nad flotilou, jež zajišťovala blokádu, seřadili se do formace a pak se vydali směrem k pevnině.

Když letěli nad deltou, bylo chladno, ale jasno. Rybáři a převozníci nad sebou uviděli třicet draků a běželi se schovat do nejbližšího úkrytu.

Žádný z derainských a sagenských letců jim ale nevěnoval ani tu nejmenší pozornost.

Delta se rozšířila a oni před sebou uviděli Lanzi a jeho domy postavené podél městských kanálů a ústí řeky.

Hal slyšel varovné troubení trumpet a viděl muže, kteří se rozběhli pro katapulty

I on dal svou trumpetou znamení a letky se seřadily do dvou rovnoběžných řad těsně vedle sebe.

Potom už byl nad přístavištěm a snažil se co nejlépe zamířit, když dolů vrhal ohnivé šipky.

Házel znovu a znovu. Pod sebou měl předměstské bažiny.

Hodil ještě dvakrát a pak se se svými letkami pomalu přesunul nad město.

Na několika místech uviděl vyšlehnout plameny jež se po starém, vyschlém dřevě snadno šířily zvlášť u nábřeží, kde byla skladiště už po celé generace prosáklá rybím tukem.

Hal znovu poslal dolů vodopád šipek a pak už byli nad vodou a jemu došla munice.

Hal přikázal, aby letěli zase zpátky směrem k deltě a k otevřenému moři.

Stále je bylo ještě z města vidět, když kolem nich proletěly další dvě dračí letky ze Seabreaku a pokračovaly směrem k Lanzi.

Pak už před nimi byly jejich lodě a letky se rozdělily. Draci pak po jednom přistávali na palubách obou Dobrodruhů. Čekalo na ně pivo a pečené maso, ale Hal neměl na nic chuť.

Draci hltavě jedli ze sudů sušeného hovězího. Potom na ně naložili nové zásoby ohnivých šipek a draci znovu vylétli do vzduchu a vydali se zpátky k Lanzi.

Znovu proletěli kolem zbytku eskadry, který se vracel pro další munici.

Hal vedl své letky proti proudu řeky. Teď už se nemusel řídit podle kompasu - nad městem odsouzeným k záhubě se vinul sloup dýmu.

Obletěli město velkým kruhem, aby mohli zaútočit z jiného úhlu.

Znovu se pak ocitli nad městem a rozsévali smrt.

Jedna z novějších letkyň hleděla s otevřenými ústy dolů pod sebe na zuřící oheň a nevšimla si, že na ni míří katapult. Jejího draka zasáhla střela do zadku. Zvíře zakřičelo, zuby chňaplo po šípu a shodilo svou jezdkyni přímo do burácejícího žáru. Za chvíli do té ohnivě rudé vřavy spadl i drak.

Hal a jeho vojáci naházeli nad Lanzi poslední ohnivé šipky a pak se vydali zpátky k moři.

Po cestě znovu uviděli druhé dvě letky, které se vracely nad město, aby ještě v nastávajícím soumraku trochu přikrmily plápolající ohně.

Hal tentokrát nepřistál a zůstal se svými draky ve vzduchu.

Na lodích měly přistát ty druhé dvě letky, aby tam doplnily zásoby a zůstaly přes noc.

Hala a jeho letky čekalo konečně pohodlí základny v Seabreaku.

Letci bylí toho večera velice tišší. Zdálo se, že se nikomu moc nechce pít. Možná to bylo proto, že jim řekli, že druhého dne ráno poletí do Lanzi znovu.

Nebo to možná mělo jiné důvody.

Vzlétli opět dopoledne s nákladem starých dobrých zápalných lahví. Druhé dvě letky, které přenocovaly na lodích, by už tou dobou měly být dávno na cestě.

Byl to klidný podzimní den. Na obzoru se objevila pevnina a pak zahlédli druhé dvě letky, jak se vracejí od města.

Tentokrát nad městem nebyl žádný dým, podle nějž by se řídili, ale svíjející se obrovské plameny, které šlehaly do větší výšky, než v jaké letěli jeho draci. Na chvíli mu to připomnělo obrovského démona, jenž stále čekal někde u Carcaoru.

Dal signál a draci vylétli do bezpečnější výšky, kus nad plameny.

Dnes neměl nikdo zájem střílet po dracích.

Pod nimi byl jen oheň a utrpení.

Hal si dodal odvahu, letěl nad město a po cestě shazoval zápalné lahve.

Pod sebou viděl, jak se po ulici valí hořící vůz. Z postranní uličky vyšlehly plameny a téměř nenucené spolkly vůz, koně i lidi.

Otočil se a stále ještě házel dolů lahve. Pod ním bylo malé jezírko. Plula na něm mrtvá těla a on si všiml, že voda v jezeře vře. Zvedl se mu žaludek.

Náhle musel prudce uhnout, protože ohnivé plameny vyšlehly až nahoru k němu.

Hal uviděl nějakého kouzelníka, kterého snadno poznal podle oděvu, obklopeného pomocníky a evidentně se snažícího o nějaká kouzla.

Toho dne byl ale oheň silnější než kouzla a kouzelníka i s jeho pomocníky pohltily plameny.

Hal si uvědomil, že nic neslyší - oheň burácel jako obrovské zvíře a pustošil celé město. Střed města byl celý v plamenech a Hal nevěřícně zamrkal, když uviděl, jak se kamenná budova rozpouští a teče přes ulici.

Nad městem bylo teplo jako za horkého letního dne bez vánku. Hal se potil, a to nejen horkem.

Potom letěli nad doky, kde oheň pohltil skladiště i lodě. Na řece byla hrstka člunů, ale plameny už šlehaly až k nim.

Opět jim došla munice, a tak se vydali po proudu řeky. Pod sebou viděli, jak z města utíkají lidé.

Přistáli na Dobrodruhovi. K Halovi přišel sir Loren.

„Pane, tři letci se vrátili zpátky se všemi zápalnými lahvemi. Odmítli se vrátit nad město."

Hal pro ně chtěl mít pochopení, ale nemohl.

„Řekněte jim, ať se vrátí do Seabreaku," řekl a jeho hlas zněl, jako by vycházel z kovového hrdla. „Ať tam odevzdají odznaky drakoletců a čekají. Budou posláni pryč a vyloučeni z eskadry, jakmile se vrátím."

Hal a jeho dvě letky strávili tu noc na lodích. Kailas byl naprosto vyčerpaný, ale nemohl spát.

Hned za svítání se s novou municí vydal znovu nad Lanzi.

Zezdola šlehaly plameny, ale už zbývalo málo toho, co ještě mohlo hořet.

Nad městem zahlédl několik říčních člunů a pobídl Bouřliváka, aby letěl směrem k nim.

Když je námořníci uviděli, vyskákali přes palubu.

Hal chladnokrevně zapálil jejich lodě a potom se se svými draky vrátil nad moře a dál k Seabreaku.

Město Lanzi bylo úplně zničeno.

Aby dostál svému slovu, přinutil se k bezcitnosti a nařídil, aby letci, kteří porušili jeho rozkazy - tři z jeho letky a čtyři z ostatních - opustili základnu a vrátili se k jednotkám, které rozdělovaly zálohy.

Co se s nimi stalo potom, jestli už museli zůstat u pozemního personálu, nebo doslali ještě jednu šanci létat, to ho už vůbec nezajímalo.

Dal svým letcům jeden večer na to, aby se zpili do zapomnění, pokud to dokáží. Druhý den ráno zase museli začít tvrdě cvičit a trénovat létání.

Nikdo neměl mít čas na to, aby rozebíral, co se právě stalo, i když Hal věděl, že Lanzi už navždycky někde hluboko v nich zůstane.

Tohle vítězství nikdo neoslavoval, nikdo se nechlubil svými úspěchy, dokonce ani Alcmaen ne.

Novinka o tom, co se stalo v Lanzi, se po celém Deraine rychle rozšířila, avšak ve velice zmírněné podobě a bez jakéhokoli opěvování.

Dokonce i obyčejně přehnaně vlastenecké noviny se té hrůze věnovaly jen velice opatrně.

Možná si i ti nejfanatičtější vypravěči uvědomili, že do války zasáhlo něco jiného, něco ještě mnohem děsivějšího než obvyklé plenění měst. Jestliže vojáci dokázali zničit město z dálky, aniž by si přitom potřísnili ruce krví, znamenalo to, že už obyčejná slušnost, která už beztak byla na bitevních polích jen zbožným přáním, nadobro vymizela?

Tuhle otázku si ale nikdo veřejně nepoložil a nikdo na ni ani neodpověděl.

Oslavné články o skutcích pána draků a jeho eskadry které si vypravěči stejně většinou vymýšleli, teď trochu přibrzdily a záplava

milostných dopisů od neznámých žen a dívek, které Halovi neustále chodily, také poněkud opadla.

Byly však i výjimky. Zdálo se, že nekritický obdiv Sagenských k Danikelovi se zdvojnásobil. Hal uvažoval, jestli by jejich pochlebování trochu polevilo, kdyby se dozvěděli, že nápad srovnal město Lanzi se zemí byl jeho. Když o tom tak přemýšlel, došel k závěru, že ne. Lidé ze Sagene, jak už si všiml, dokázali silně nenávidět, a koneckonců právě jejich zemi na začátku války napadli jako první.

Kailas získal nové příznivce. Byli to členové skupin s podivnými jmény jako například Deraine především, Derainští na podporu našich mužů a žen v uniformách, Truchlící matky podporují válku, Derainští za ráznou akci a tak dále. Takové dopisy vyhazoval, aniž by je otevřel nebo na ně odpověděl. Dostával ale i dopisy od jednotlivců, téměř všechny od mužů. Většina z nich začínala takto: „Drahý lorde Kailasi, ... nikdy se mi nedostalo té výsady, abych mohl bojoval za vlast, ale to, co jste udělal, na mě udělalo ohromný dojem ..." Prvních pár takových dopisů přečetl, ostatní už ale také začal házet do koše.

Hal předpokládal, že si všichni myslí, že v derainské armádě jsou dvě nemilosrdné stvůry - on a lord Cantabri.

Snažil se na to nemyslet, ale trápilo ho to stejně jako všechny ostatní, kteří se útoku na město Lanzi zúčastnili.

Očekával, že Khiri to, co se stalo, velice rozčílí, když navíc označovali jejího manžela za hlavní příčinu. Kupodivu to však vypadalo, že o tom nic neví. Nikdy o tom při svých pravidelných návštěvách u Hala nezačala mluvit, a dokonce se zdálo, že je vášnivější a láskyplnější než kdy předtím.

Možná o tom měl Hal začít mluvit sám a podělit se s ní o své pocity, ale neudělal to. Byl vděčný za to, co z její strany vypadalo jako smíření s realitou doby, a byl příliš unavený, aby zkoumal, co za tím vším vězí.

Blokáda pokračovala a Hal a Královská první eskadra se vrátili ke svým každodenním povinnostem - prováděli průzkum pro pobřežní blokádu a dotírali na všechny lodě, jež objevili.

Město Lanzi zůstalo v ruinách. Jen hrstka lidí se vrátila do té stísněné prázdnoty, protože očividně neměli kam jít.

Kailas se teď se svou „ševelící smrtí" přesunul dál proti proudu řeky, kde se malé čluny setkávaly s pobřežními loděmi v zamaskovaných zátokách, chvatně vyložily náklad a rychle odplouvaly na jih, pryč od draků.

Pořád to ještě bylo nebezpečné - Hal přišel o dva draky kvůli špatnému počasí a další dva prostě zmizeli - ale už se z toho stávala rutina.

Hal přemýšlel a pak se rozhodl, že přišel čas, aby se se svými letci vrátil do opravdové války. Blokádu teď dokázala zajistit jakákoli dračí letka. Dost lidí mu řeklo, že První eskadra bude určená na zvláštní úkoly a vysoce nebezpečné akce, aby tomu uvěřil.

Kromě toho teď měl cíl, který stálo za to sledovat, takový, který se uměl velice dobře mstít.

Nebyl si jistý, na koho by se měl obrátit, a tak poslal žádost přímo králi.

Král mu totiž dlužil laskavost.

36

Ulice Rozenu byly plné lidí provolávajících slávu, vlajících stužek, troubících kapel amatérských i profesionálních a spokojených opilců.

To muselo být nějaké slavné vítězství, pomyslel si Hal, přitáhl uzdu svému koni a hodil pouličnímu prodavači měďák, aby si od něj koupil noviny Byl to jen jeden list, což znamenalo, že ať už se stalo cokoli, byla to žhavá novinka.

A skutečně to bylo slavné vítězství.

Královna Norcia byla svržena!

Baroni převzali vládu nad Roche a ujali se vedení války.

„Můj ty bože!" řekl si Hal překvapeně a četl dál.

Podle toho, co se psalo v novinách, byli baroni už nějakou dobu velice nespokojení s tím, jak královna vedla válku. To byla pro Hala novinka. Ne že by o tom pochyboval, ale přemýšlel, jak se nějaký pisálek dozvěděl takovou tajnou informaci, o které předtím zřejmě nikdo včetně krále Asira nic nevěděl.

Vůdcem spiknutí byl někdejší královnin důvěrník, vévoda Garcao Yasin. Po sesazení královny Norcie vytvořili Rocheští vévodové a baroni prozatímní vládu, v jejímž čele stál Yasin.

V novinách se nepsalo nic o tom, jestli Norcia ten převrat přežila, co to znamená prozatímní vláda nebo jestli měla Norcia nějaké zákonné či nemanželské potomky.

V každém případě vydal Yasin prohlášení, v němž se říkalo, že ve válce bude pokračovat rázněji a že vítězství nad sagenskými a derainskými vetřelci bude jeho nejvyšším a jediným přijatelným cílem.

Takže se nebudou snažit o uzavření míru ... alespoň pokud je to, co se v novinách psalo, pravda.

Hal se usmál a přemýšlel.

Tato náhlá změna jeho úkolu velice vyhovovala.

„Předpokládám, že u vás teď nevzbuzuji příliš velkou úctu, lorde z Kalabasu," řekl král Asir oficiálním tónem, aniž by se odvrátil od okna, ze kterého se díval ven.

Hal se rozhodl, že na tu otázku nebude odpovídat.

„Králové by neměli být zbabělci," pokračoval Asir. „Ale až příliš často jsou. Proto jsem nepodpořil váš plán na zničení Lanzi a distancoval jsem se od výsledků té akce.

Ale nyní... nyní, když je Norcia svržena z trůnu, což byl přímý následek vaší akce ... teď nevypadám jen jako zbabělec, ale i jako hlupák."

Hal se zmohl jen na nějaké nesrozumitelné zvuky.

„Takže než budeme pokračovat, smím se zeptal, proč jste požádal o toto setkání?"

„Ano, pane," řekl Hal a rozhodl se, že bude stručný. „Blokáda pokračuje velice dobře a bez problémů. Domnívám se, že nátlak na nepřítele teď už může docela dobře vykonávat jakákoli dračí letka bez speciálního poslání.

Přál bych si, aby se moje eskadra vrátila zpátky k První armádě.

Pokud mi k tomu dáte svolení, mám v úmyslu zaměřit veškeré úsilí na zničení *Ky* Bayle Yasina a jeho První strážní dračí eskadry. Oni jsou to nejlepší, co má nepřítel k dispozici, a jestli je to, co se píše v novinách o jeho bratrovi, pravda, bude teď ještě více na očích veřejnosti. Jeho zničení -"

Král zdvihl ruku a Hal okamžitě zmlkl. Asir se otočil a Hal byl zmatený, protože uviděl na králově tváři úlevu.

„Díky bohu zajedno," řekl král. „Bál jsem se, že jste sem přišel, abyste oficiálně podal rezignaci."

„Proč bych něco takového dělal?" divil se upřímně Hal. Možná že to bylo tím, že vyrůstal jako špinavý, chudý chlapec v hornickém kraji, ale nikdy od vrchnosti moc neočekával, ať už to byl král, nebo někdo jiný.

Král zamrkal.

„Kdybych měl čas, což kvůli tomu chaosu v Roche teď vůbec nemám, nalil bych nám oběma něco k pití. Ale neudělám to.

Rozmyslím si, jak vás odměnit za akci, která vedla k této změně, což pro nás může být jen dobré, protože vláda žádné skupiny lidí

není tak účinná - nebo někdy neúčinná -jako vláda jednoho člověka, krále nebo královny. Mohli jsme doufat, že tato vláda bude usilovat o mír. Není tomu tak.

Válka tedy bude pokračovat a lze očekávat, že bude ještě zuřivější. Už si nemůžeme dovolit žádnou šlechetnost.

Budeme nyní pokračovat až do trpkého konce, dokud nebude Carcaor ležet v troskách stejně jako Lanzi.

Předpokládám, že máte nějaký plán, jak uštvat Yasina a jeho draky až k smrti. Dobře. Pusťte se do toho, pane. Uvidíme se, až bude po válce."

37

Hal pověřil sbalením všech věcí a přesunem eskadry zpátky k armádě lorda Cantabriho sira Lorena a vrátil se do Rozenu. Tam vyhledal kouzelníka Liminga.

Domníval se, že ví, jak konečně chytit do pasti *Ky* Yasina, ale potřeboval k tomu kouzelníkovu pomoc.

K jeho zklamání ho Limingo odmítl.

„Vaše teorie zní velice přesvědčivě," řekl kouzelník. „Plán by tedy měl fungovat bezchybně. Ale vymyslet kouzlo, jež vám k tomu pomůže, nebude příliš náročné. Půjčím vám Bodrugana, ten by to měl snadno zvládnout a navíc se rád chopí jakékoli příležitosti dostat se zase na frontu."

Limingo si všiml Halova výrazu.

„Nechovám se k vám arogantně ... Mám až nad hlavu práce s jiným úkolem, který může být z dlouhodobého hlediska o něco důležitější než ten váš."

Hal zamumlal nějaká slova pochopení.

„Posaďte se," řekl Limingo. „Stejně jsem se chystal pro vás v nejbližších dnech poslat, protože se ta věc týká vás.

Jedna z věcí, které mi dělají starosti, je ten zatracený obrovský démon - pokud to tedy je démon - kterého jste vy a vaši drakoletci probudili, když jste útočili na Carcaor, Za předpokladu, že to zjevení nebylo něco přirozeného, což si rozhodně nemyslím, to znamená, že se mu vojska budou muset téměř jistě postavit a zničit ho, než se budou moci přiblížit ke Carcaoru, i když nemáme ani tušení, jestli náhodou také nemůže opustit tu horu a ten zatracený hrad, který obývá."

„Já vím," souhlasil Hal. „A také jsem přemýšlel, jak bychom to mohli udělat."

„No," řekl Limingo, „náhodou mám zřejmě o něco víc informací než vy. Pamatujete si na toho vojáka, kterého jste poslal na ten kopec, aby tam hlídal, než se vrátíte se svými draky na místo?"

„Ano," řekl Hal. „Toho chudáka musel ten démon sežrat ... nebo jak vlastně takoví démoni lidi likvidují."

„Ne tak docela," řekl Limingo. „Před třemi týdny přešel přes naše linie dole na jihu. Nějak se mu podařilo přejít celou tu ohromnou dálku, aniž by ho zabili nebo zajali.

Problém ale je, že je úplně nepříčetný.

Přidělili ho zpátky k jeho jednotce, která je naštěstí pod přímým velením lorda Baba. Ten si na toho muže vzpomněl a pamatoval si i to, co se mu přihodilo, a tak ho se dvěma muži jako doprovodem poslal ke mně."

„Nepříčetný, říkáte?"

„Mluví z cesty," řekl Limingo. „Přidělil jsem k němu několik zapisovatelů, aby zaznamenali všechno, co říká, ať to zní jakkoli nesmyslně."

„A co jsme se dozvěděli?"

„Prozatím nic," řekl Limingo. „Ale rád bych vám poslal jeden exemplář jeho nepříčetných výplodů, abyste se podíval, jestli v tom něco nenajdete."

„Takže ten muž přežil," přemítal Hal. „Zajímalo by mě, co musel udělat - jestli vůbec něco udělal - aby tomu démonovi unikl."

„To zatím nevíme," odpověděl Limingo.

„Řekněte těm zapisovatelům, aby se ho pokusili přimět vyprávět, co se tenkrát přihodilo," navrhl Kailas.

„To by mohlo celou věc ještě zhoršit," namítl Limingo.

„Nebo by nám to mohlo poskytnout nějaké informace, se kterými by se dalo pracovat," řekl Hal. „Budeme muset využít toho, že ten muž žije."

Limingo se na něj zadumaně zadíval.

„Válka se na nás všech pěkně podepsala, že?"

Hal na to nic neřekl.

Bodrugan byl víc než potěšený, že se dostane z Rozenu. Poslechl si Halův plán a přikývl.

„Samozřejmě," řekl, „To kouzlo bude v podstatě stejné jako to, které použili Rocheští proti našemu králi, když ho chtěli přepadnout u Vrcholků. To nebude vůbec těžké. Trochu obtížné, řekněme, ale bude nalákat nepřítele,"

„To mi raději nepřipomínejte," řekl Hal.

Hal se nahlásil u Cantabriho, který řekl, že je víc než potěšený, že je Kailas - a celá První eskadra - zpátky u něho.

„Já jsem také rád, že jsem tu," řekl Hal. „Lanzi mi nechalo na jazyku trochu hořkou pachuť."

Uvědomil si, že by to nepřiznal před nikým jiným než před dalším člověkem, který byl zodpovědný za spoustu mrtvých.

Lord Bab si odfrkl. „Když přijdete na to, jak zařídit, aby se dala vést válka bez mrtvých - a hlavně bez mrtvých civilistů - určitě mi nezapomeňte dát vědět."

Na to se nedalo nic říct.

„Jak dlouho to bude trvat, než se sem vaše eskadra přesune?"

„Odhaduji, že asi týden, když je bude sir Loren dost popohánět," odpověděl Hal. „Když jsem odjížděl z Rozenu, stále ještě sháněl u různých proviantních důstojníků náhradu za všechno, o co jsme přišli, co už je opotřebované nebo co nám ukradli."

„To tedy máte dost času, abyste pro mě zařídil jednu choulostivou věc," řekl Cantabri. „Chtěl bych, abyste předsedal válečnému soudu."

„Dobrá," řekl Hal, ale příliš se mu ta představa nezamlouvala. „Ale proč já?"

„Je to docela prostý případ odmítnutí uposlechnout příkaz," řekl Cantabri. „Obviněný je ale náhodou drakoletec."

Hal zabručel.

„Není první," pokračoval Cantabri. „Ale tenhle dokázal odmítnout bojovat za veřejnou věc. Několik z těch zatracených vypravěčů o té události informovalo, takže to nemůžeme vyřídit v tichosti jako v těch minulých případech a poslat ho do první linie, aby ho při příští bitvě zabili."

„Neznáte náhodou jeho jméno?" zeptal se Hal a doufal, že toho ničemu nezná. Ale vzhledem k tomu, že drakoletců zase tak ohromné množství nebylo, domníval se, že ho asi znát bude.

„Znám, A co je horší, létá už hodně dlouho, má několik vyznamenání a stál v čele několika letek. Ten mizera se jmenuje Aimard Quesney."

Cantabri si všiml Halova výrazu ve tváři.

„Vy ho znáte."

„Velice dobře, pane." Hal mu vyprávěl, že Quesney byl jedním z prvních, kdo s Halem bojovali, že s ním bydlel v jednom stanu a že považoval létání za něco čistšího než umírání ve špinavých zákopech, které čekalo pěšáky.

Cantabri na to řekl: „Hm, to je ale zatracený romantik! Jak může být někdo k čertu letec a bojovat ve válce už skoro od samého začátku, a přesto mít stále ještě na očích klapky?"

„Nevím, pane," řekl Hal. „Ale nemilosrdně mě kdysi zatracoval, když jsem se snažil přijít na to, jak zabít rocheské letce. Kdybych to ale nebyl já, nikdo jiný by to neudělal. Pak mi to vyčítal znovu před nějakou dobou, když jsem se ho snažil přemluvit, aby se přidal k První eskadře. Je to výjimečný letec."

„To je mi celkem ukradené," řekl Cantabri. „Dobrá tedy. Postaráte se o něho. Uspořádejte mu pěkný, spravedlivý soud, pokuste se, aby toho moc nenamluvil a aby soud skončil za jediný den. Potom ho uznejte vinným a pověste ho, než si ho začnou brát další podobní blázni za příklad."

Hal vstal a zasalutoval.

Když vycházel z Cantabriho stanu, něco ho napadlo.

I on byl zatracený romantik.

V žádném případě nemůže asistovat u vraždy Aimarda Quesneyho.

Otázka byla, co může udělat, aby změnil to, co vypadalo jako nezvratné rozhodnutí.

38

„Soud začne," oznámil soudní sluha.

Ve stanu bylo ticho.

„Proběhne válečný soud Aimarda Quesneyho," pokračoval muž. Z jeho úst zněla ta slova přirozeně - on, Quesneyho právní zástupce a žalobce byli jediní, kteří měli se soudy nějaké zkušenosti.

Hal, který si jen chvatně nastudoval základy vojenské právní procedury seděl v čele stolu. Po obou stranách seděli ostatní soudci - lord Myricil, postarší důstojník infanterie ozdobený mnoha vyznamenáními, a Tzimsces, mladý proviantní důstojník, který vypadal velice horlivě.

Před nimi u menšího stolku seděli Aimard Quesney a důstojník, který mu byl přidělen jako obhájce.

Za nimi stáli svolaní svědkové, mezi nimi i sir Lu Miletus, Quesneyho nadřízený důstojník.

Na stole před Halem a ostatními soudci ležel meč bez pochvy. Když bude na konci soudu jeho špička mířit na Quesneyho, je vinen, když bude mířit jinam, je nevinen.

Nikdo ve stanu si ale nemyslel, že pro obviněného existuje nějaká možnost zproštění viny.

„Poručík Aimard Quesney je obviněn z neuposlechnutí legitimního rozkazu tváří v tvář nepříteli, který zněl letět do boje proti nepřátelům Jeho Veličenstva, rocheským vojákům."

Byla tu i další obvinění - nekázeň, nevhodné chování a podobné věci, které se u soudu vždycky používaly, aby bylo zajištěno, že síť, kterou kolem obviněného utkali, je dostatečně hustá a všechno do sebe zapadá.

„Toto je hrdelní zločin," řekl soudní sluha, „takže zdůrazňuji, ze jde o velice vážný případ."

Všichni zúčastnění se tvářili přiměřeně ponuře, kromě Quesneyho, který se jízlivě usmíval.

„Tomuto soudu předsedá lord Kailas z Kalabasu," zakončil svou řeč soudní sluha, „a veškeré záležitosti protokolu a všechny důkazy podléhají jeho rozhodnutí."

Žalobce se postavil.

„Pokud ctihodní členové tohoto soudu, kteří zastupují krále, dovolí, pokusím se dokázat, že -"

„Tady můžete skončit," řekl Quesney.

Všem ve stanu se překvapením rozšířily oči.

Hala to ale z nějakého důvodu nepřekvapilo ani nerozrušilo.

„Obžalovaný bude zticha, dokud nedostane svolení promluvit, až přijde ta pravá chvíle," řekl soudní sluha.

Hal zdvihl ruku.

„Muž, kterému jde u soudu o život, by snad mohl dostat trochu prostoru," řekl. „Jsem si jistý, že královská justice na to pamatuje."

Teď bylo všeobecné překvapení ještě větší.

„Poručíku Quesney," řekl Kailas, „předpokládám, že nám chcete něco říct."

Quesney vypadal zmateně, ale potom se zhluboka nadechl.

„Ano, chci. Předpokládám, že tento soud je rozhodnutý shledat mě vinným z toho, že jsem odmítl letět do boje.

Říkám to s ohledem na to, kdo předsedá tomuto soudu. Je to muž, který přinesl smrt nejprve na oblohu a potom i na nevinné lidi dole na zemi.

Kdyby byl tohle řádný soud, to znamená, kdyby byl opravdu odhodlaný rozhodnout, zda jsem měl právo odmítnout zabíjení dalších mužů a žen, či nikoli, neseděl by tu lord Kailas, který je v tomto ohledu předpojatý, jelikož má, se vší úctou, kterou si zasloužíte, pane, ze všech letců všech tří armád ruce nejvíce potřísněné krví."

„Pane!" zavrčel soudní sluha. „Sedněte si, nebo budu nucený vás umlčet."

„Umlčte mě, jestli chcete," řek! Quesney. „Ale tento soud by měl být připravený pátrat po vinících v záležitosti zabíjení lidí uniformovanými vojáky, dřív než mě odsoudí."

„Takhle si příliš nepřilepšíte," řekl Myricil tiše.

„Jestli chcete, aby vás pověsili," dodal Tzimsces, „jsme dokonale připraveni vám v tom pomoci."

Hal hlasitě zaklepal prsty o stůl.

„Dal jsem poručíkovi Quesneymu svolení mluvil," řekl, „a toto svolení jsem ještě nezrušil. Rád bych požádal členy tohoto soudu, aby respektovali mé pravomoci."

Quesney se na Hala opět překvapeně podíval. Kailas se očividně nechoval jako soudce, který ho chce pověsit, jak letec předpokládal.

„Abych celou záležitost zjednodušil a umožnil ostatním, aby se vrátili ke svému oprávněnému vraždění," řekl, „bez mučení přiznávám, že jsem několikrát neuposlechl příkaz letět a že odmítnu vyplnit jakékoli podobné příkazy v budoucnu, takže si všichni přítomní svědci, kteří to mají potvrdit, klidně můžou jít po svém."

Quesneyho obhájce vypadal zoufale.

„Vy mizerný vlastizrádce!" zasyčel Tzimsces.

Quesney se tvářil vzdorně.

„Možná jsem se zbláznil," napsal Hal. *„Nebo možná ...*" Přestal psát, přemýšlel o tom, jak chce pokračovat, a pak napsal:

...je to proto, že chci napravit některé jiné věci, které jsem udělal.

Ale v žádném případě Quesneyho nenechám pověsit, navzdory Cantabriho jasnému rozkazu. Myslím, že to nemá nic společného s tím, že jsme bydleli v jednom stanu a že mi dával rady, když jsem začínal létat. Takových bylo víc, takže se konkrétně jemu necítím nijak zvlášť zavázaný.

Nemám ani pocit, že by byl nějakým zářným příkladem mravného člověka - je ve svém pokrytectví přinejmenším tak odporný jako každý pouliční hlasatel morálky.

Možná - a to asi jen hádám - možná že pro mě představuje něco mimo tuhle zatracenou válku a zabíjení, něco, co bych měl ochraňovat.

Nebo spíš stárnu a začínám být slabomyslný.

Bože, ale chybíš mi a přál bych si, abych mohl být s tebou a aby byl všude klid.

„Takže vy jste se úplně sám za sebe," zeptal se žalobce Quesneyho, „rozhodl uzavřít s Rocheskými mír."

„Ne," řekl Quesney. „Mír ne. Ale měl jsem už dost toho zabíjení,"

„Všichni už máme zabíjení dost," zavrčel žalobce. „Ale přesto jsme vlastenci, kteří znají své povinnosti."

Quesney pokrčil rameny a nijak na to nereagoval.

„To není relevantní," pokáral žalobce Hal. „Držte se věci."

Žalobce přikývl.

„Promiňte, vaše lordstvo." Potom se obrátil ke Quesneymu:

„Možná bych se vás měl v první řadě zeptat, proč jste vstoupil do armády Jeho Veličenstva krále."

„Protože jsem chtěl létat.“ řekl Quesney. „A upřímně řečeno i proto, že jsem chtěl také přispět k rychlému ukončení války, chtěl jsem zahnat Rocheské zpátky na jejich území."

„Přispěl k rychlému ukončení války," reagoval žalobce. „Ovšem jen tehdy, když to nebude vyžadovat zabíjení? Možná si nejste tak úplně jistý, co to vlastně znamená válka."

„Vaše lordstvo," vložil se do toho Quesney ho zástupce. „Poručíkovi Quesneymu jsou kladeny nepatřičné otázky."

Hal se zamyslel.

„Ne," znělo jeho rozhodnutí. „Tato otázka je povolena. Rád bych na ni znal odpověď."

„Nejsem hlupák," řekl Quesney. „Samozřejmě že jsem věděl - a vím - že válka není nic jiného než zabíjení. Ale - budu upřímný - doufal jsem, že se mi podaří splnit to, čím jsem povinován své vlasti, bez ... bez ..." Quesney nedořekl.

„Bez toho, abyste měl krev na rukou?" dořekl za něho posměšně žalobce.

Quesney upřeně hleděl na prkenný chodníček vedoucí ke stanu.

„Hádám, že jsem nebyl moc prozíravý," připustil. „Ale držel jsem se svého rozhodnutí, jak dlouho to jen šlo ... a pak nastal zlom."

„Takže jste si vytvořil svou vlastní mírovou dohodu," řekl žalobce. „Nebylo by praktické, kdybychom to tak mohli udělat všichni, když už bychom měli pocit, že jsme se nabojovali dost?

A kdyby to tak udělal každý, co si myslíte, že by se stalo?

Představujete si, že by se baroni, kteří teď vládnou Roche, a jejich vojáci jen šťastně usmívali a vrátili by se na své statky a ke své práci?"

„Ne," řekl Quesney. „Ale ... ale někdo musí něco udělat, aby tahle válka skončila, než budou zničeny všechny tři země."

Hal si vzpomněl, co mu říkal král Asir.

„Nezdá se vám, že to něco je teď v rukou baronů, kteří docela nelegitimně vládnou Roche?"

„Ne," řekl Quesney. „Oni jsou jen součástí celé té vražedné mašinérie - stejně tak jako je její součástí tady lord Kailas a jako jsem jí byl i já."

„Aha," řekl na to žalobce. „Ale teď už nejste. To mi od vás připadá velice arogantní."

„Tak to nemyslím," řekl Quesney a Hal slyšel v jeho hlase upřímný tón. „Ale musel jsem něco udělat ... a tohle bylo to jediné, co mě napadlo."

„Dovolte mi na něco se zeptat, poručíku. Jaký si myslíte, že bude mít vaše odmítnutí uposlechnout platné příkazy, což je odmítnutí důstojníka, vliv na ostatní vojáky?"

„Doufám, že je to přiměje, aby také odmítli pokračovat v zabíjení... na obou stranách."

„Takže tímto obhajujete neuposlechnutí královských příkazů?"

Quesney zaváhal, potom přikývl.

„Toto, pane," zasyčel žalobce, „je ta největší vlastizrada!"

„Bezpochyby je rozhodnutý ho pověsit," řekl Myricil Halovi. Všichni tři soudci se rozhodli, že společně poobědvají a proberou výpovědi, které za dva dny soudu už vyslechli.

„A já si myslím, že bychom mu měli vyhovět," řekl Tzimsces. „Kdybychom neměli dokonalou kontrolu nad tím, co napíšou vypravěči, jeho nesmysly by se rozšířily po všech armádách za jediný den! Bůh ví, jaký vliv by to mělo na řadové kavaleristy, kteří, jak všichni víme, takové myšlenky zatím nemají, pokud tomu dokážeme zabránit."

„Já mám zřejmě v naše vojáky trochu víc důvěry než vy," řekl Hal. „Ale v určitém smyslu máte pravdu."

„Rozhodně nemůžete říct, že je Quesney zbabělec," řekl Myricil. „Já i vy, lorde Kailasi, víme, že existuje bod, kdy se každý z nás může zlomit. Quesney se právě do takového bodu dostal ... a dostal se i za něj. Nebo možná, pokud bychom se na to dívali z jeho hlediska, se náhle stal tím nejmorálnějším člověkem."

„Jak říkal žalobce," řekl Tzimsces, „jestli Quesneymu dovolíme, aby dál hlásal ty svoje žvásty, pak vytvoříme precedens - každý z nás se bude moci rozhodnout, že už má války dost, a prostě odejít domů.

Je naší povinností vůči králi - a vůči Deraine - se s tím mužem vypořádat zcela nelítostně." Tzimsces usrkl vína. „Ačkoli já bych váhal, jestli ten člověk není spíš blázen.

Škoda, má za sebou takové skvělé výsledky."

Myricil přikývl a smutně se usmál.

„Bojovník nám selhal, o tom není pochyb. A já souhlasím s tím, že ho opustil zdravý rozum. Žijeme v hrozném světě, pánové. Nechci být tím, kdo nařídí, aby Quesney dostal jako odměnu za své služby Deraine smrt.

Aimard Quesney už nechce pokoušet smrt, což je jistě známkou toho, že je schopný logicky uvažovat, zvláště když vezmeme v úvahu, jak vražedná je tahle válka pro drakoletce. Proto nemůže být šílený, protože šílenec by chtěl pokračoval, dokud ho nezabijí. To je ale obtížná situace!"

V tu chvíli to Hala napadlo.

„Myslím, lorde Myricile, že jste našel řešení našeho problému."

Hal nařídil, aby se vojenský soud na den přerušil, a dal se do vysvětlování svého plánu Myricilovi a Tzimscesovi. Už se stmívalo, když konečně vyčerpané souhlasili s jeho návrhem.

Díky bohu, že nestojím o skvělou kariéru v armádě, řekl Tzimsces. „Protože se obávám, že na tomhle břehu oceánu už nikdo z nás tří nikdy nedosáhne žádného povýšení, až se o tomhle král Asir dozví."

„S tím si nedělejte starosti," řekl Hal. „Král si jen málokdy takovéhle věci pamatuje na dlouho."

To rád slyším," řekl Myricil. „Protože až skočí válka a já přijdu před váš práh žebrat o kůrku chleba, můžeme si popovídat o tom, jestli jste měl pravdu, nebo ne.

„Abych řekl pravdu," vysvětli Hal, „nemám vlastně vůbec obavy z krále, ale z lorda Cantabriho."

Jednomyslně jsme se rozhodli," oznámil Hal druhý den ráno, „že tento soud už nemusí zasedat. Dospěli jsme k verdiktu."

Žalobce i Quesneyho právní zástupce začali reptat.

Hal bouchl rukojetí své dýky o stůl a teprve v tu chvíli si muži ve stanu všimli, že meč, který měl ležet mezi Quesneyem a soudci, je pryč.

Naše rozhodnutí, které je v souladu s vojenskými zákony i obdobnými případy z minulosti, zní tak, ze obžalovaný Aimard Quesney nemůže být uznán zodpovědným za své činy, jelikož zjevně došlo k narušení jeho duševního zdraví."

Quesney vyskočil. „Nikdy jsem si nemyslel, ze byste byl schopen -"

„Jestli se neposadíte," řekl Hal chladně, „nařídím, aby vás odvedli, svázali, dali vám roubík a teprve potom se vrátíte před tento soud."

Quesney zůstal stát s otevřenými ústy, ale viděl výraz v Halově tváři a sklouzl zpátky na svou židli.

„Dále přikazujeme, jelikož je evidentně hrozbou pro sebe i pro veřejný pořádek, aby byl odvezen na nějaké příhodné místo v Deraine, kde bude držen a kde bude učiněn pokus navrátit mu duševní zdraví. Potom se rozhodne, zda bude nadále ochoten plnit rozkazy, nebo zda bude pokračovat v neposlušnosti. V takovém případě se tento soud znovu sejde a bude pokračovat."

Dva dozorci přivedli Quesneyho do opuštěného stanu.

Hal si ho chladně prohlížel.

„Přál jste si se mnou mluvit?"

„Ano, ty mizero," zavrčel Quesney. „Umlčel jsi mě a z mého případu jsi udělal frašku! Jak se opovažuješ – „

Hal vstal.

„Ticho!"

Quesney zmlkl.

„Vy dva," řekl Hal strážím. „Jděte ven!"

„Ale pane, co když se vězeň pokusí o útěk?" zeptal se jeden z nich.

„Tak mu já osobně podříznu ten jeho zatracený krk!"

Vojáci zasalutovali a odešli.

„Takže, nemám ani nejmenší zájem vyslechnout si, co mi chceš říct," pokračoval Hal. „Kromě odpovědi na jednu jedinou otázku.

To jsi takový blázen, že opravdu chceš viset na provaze? Pamatuj na to, že tvůj dopis na rozloučenou by byl udržován v tajnosti až do konce války a nikdo by nedostal svolení zveřejnit tvoje poslední slova, ať by byla jakkoli vznešená.

Skončil bys jako nějaký zatracený hlupák v neoznačeném hrobě někde na rocheském území.

Máš přece rodinu.

To bys jim po sobe zanechal pěknou vzpomínku. Takže teď mi na tu zatracenou otázku odpověz."

„Ne," řekl Quesney. „Nejsem šílenec, navzdory tomu, co jsi o mně prohlásil. Samozřejmě že chci žít a -"

„To stačí." Hal přišel až k němu. „Poslal jsem stráže ven, protože nechci, aby nějaký svědek slyšel to, co teď řeknu.

Vracíš se zpátky do Deraine. Zavřou tě někam se ženskýma, co si myslí, že jsou král, s muži, co celý den i noc jen něco sepisují, a s dětmi, které si žijí ve vlastním světě.

To je pro muže, který má přinejmenším tolik zdravého rozumu jako já sám, možná i víc, hrozná věc. Ale budeš žít. Dožiješ se konce války. Zůstaň bláznem, dokud válka neskončí. Pak už nikoho nebude zajímat nějaký trouba, který blábolí o míru, a z blázince tě propustí. Nikdo už nebude žádný zatracený soud znovu svolávat a nikdo se nebude starat, abys neunikl trestu. Potom můžeš, jestli budeš chtít, začít poskakovat před královským palácem a vykřikovat, jaký zatracený mizera a vrahoun král je. Nebo můžeš přijet na moje sídlo a udělat to samé.

Jestli budu v té době ještě naživu.

Nebo můžeš jezdit od města k městu a kázat o hrůzách války. Možná tě bude poslouchat dost lidí na to, aby se tohle svinstvo už neopakovalo.

Nemyslím si, že bys mohl mít úspěch - zdá se, že se lidem až moc líbí navzájem se rozřezávat. Ale můžeš se o to pokusit.

Protože," a Hal teď kladl silný důraz na každé slovo, „ty ... budeš ... žít!"

Aniž by čekal na odpověď, otočil se.

„Stráže!"

Podíval se na Quesneyho.

„Teď se mi už kliď z očí ... A až tohle skončí, dej si skleničku a vzpomeň si na mě. Už jsem s tebou ztratil dost času. Ještě pořád je válka a já musím bojovat."

39

Lord Bab Cantabri si Hala chladně prohlížel.

„Víte," řekl, „nebyl jsem nijak zvlášť bystré dítě. Někteří říkají, že se od těch dob mnoho nezměnilo."

Hal takticky mlčel.

„Jedna z hloupých věcí, kterou jsem dělával, bylo to, že když jsem udělal něco špatného, neklidil jsem se otci z cesty, jak by to udělal každý rozumný kluk, ale naopak jsem za ním šel. Možná jsem doufal, že si nevšimne, jakou lumpárnu jsem udělal, nebo jsem si možná přál být potrestaný.

V každém případě to nebylo právě nejchytřejší, protože ty výprasky, jaké jsem si pak vysloužil, nebyly o nic jemnější, než kdybych se byl schovával den nebo dva někde ve stájích.

A teď se podívejme na váš případ.

Vy a vaši hloupí spolusoudci jste v případě poručíka Quesneyho zesměšnili justici, navzdory mému docela jasně vyjádřenému přání, aby byl shledán vinným. Což bylo také přání krále.

Dobře tedy. Kdyby šlo jen o tři hlupáky, mohl bych je poslat řekněme někam do nejvzdálenějšího kouta Deraine, aby tam pozorovali ledovce nebo něco takového.

Nejde to ale v případě, že jedním z té trojice je pán draků.

Takže jsem se rozhodl, že dokud trochu nevychladnu, obejdu se bez vaší přítomnosti, abych neřekl nebo dokonce neudělal něco záslužného, jako že bych vás třeba tak na týden někam pověsil za koule.

Byl jsem svým postojem k celé situaci a svou trpělivostí docela potěšen.

A vy mě pak vyhledáte a přednesete mi tenhle - ne nebudu to hanit - tenhle plán.

Chcete snad přivolat můj hněv?"

„Ne, pane," řekl Hal. Z nějakého neznámého důvodu měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Plně souhlasím s tím, že *Ky* Yasin je už příliš dlouho velkou nepříjemností a že bychom se s ním a s jeho Strážní eskadrou měli nelítostně vypořádat.

Zvlášť když to teď vypadá, že je jeho bratr v čele rocheské skupiny baronů, která trvá na tom, že bude v téhle zatracené válce pokračovat.

Váš plán - za předpokladu, že se tomu vašemu kouzelníkovi povede to kouzlo - je jistě slibný.

Kdybych byl pomstychtivý ... Co se děje, Kailasi? Dusíte se, nebo co?"

„Ne, pane," odpověděl Hal. „Mám jen vyschlo v krku z ranního letu."

Cantabri si odfrkl.

„Tak abychom pokračovali. Kdybych byl pomstychtivý, mohlo by mě napadnout, že jedním z kladů vašeho plánu je to - předpokládám tedy, že ten plán chcete provést vy osobně - že budete za rocheskými liniemi, kde je skvělá šance na to, že vás zabijí."

„To nemám v plánu."

„Ale mohlo by - všimněte si, že říkám mohlo - to být něco, co by mě mohlo - opět říkám mohlo - potěšit.

Ale není to tak. Potřebujeme vás, i když máte, jak se zdá, čas od času ty nejbláznivější nápady, za což, jak předpokládám, může ten řídký vzduch, který dýcháte, když sedíte na drakovi.

Ode mě tedy potřebujete jen schválení toho plánu - které vám dávám - a dva muže z mé Útočné eskadry. I ty vám dám k dispozici. Hned je pošlu k vaší eskadře.

Také ode mě budete potřebovat, abych dal příkaz všem zatraceným velitelům dračích letek v celé armádě, aby pro vás udělali průzkum a našli Yasinovu základnu, aniž by se přitom na cokoli ptali.

To také udělám, i když mé trochu překvapilo, že jste nepomyslel na to, jak dobrý musí letec být v neuposlechnutí rozkazů, pokud je nechce vyplnit.

A teď zmizte a nechoďte mi na oči. Ještě jsem vám úplně neodpustil."

„Ano, pane."

Ačkoli se zima nezadržitelně blížila, Cantabri se svou armádou postupoval stále vpřed a velice pomalu tlačil Rocheské víc a víc k ústupu na východ a na jih směrem ke Carcaoru.

Hal soudil, že tento rok v zimě vojáci nebudou bydlet pěkně v ubikacích, alespoň dokud Rocheské nedotlačí do slepé uličky.

Teď, když jsme připravení riskovat ... alespoň pokud Bodrugan konečně dokončí to kouzlo, pomyslel si Hal, a když máme pošetilé myši, které se do toho odvážného kousku pustí, chybí nám už jen najít kočku.

Jakmile bude vypátráno pole, kde Yasin přistává, měl Hal v úmyslu zahájit společně se dvěma vojáky z Útočné eskadry operaci. Bude k tomu potřebovat tři draky.

Přemýšlel o válce a o tom, jak to co nejlépe provést. Hal uvažoval o závěsných koších pod draky, které byly pro draky a letce téměř tak nebezpečné jako pro ty, co v nich seděli, potom toužebně přemýšlel o skutečné velikém drakovi, který by dokázal na hřbetě uvézt třeba tucet mužů, potom si říkal, kde by k čertu sehnali muže a ženy, kteří by měli dost velké svaly, aby takové zvíře zkrotili, a nakonec to celé pustil z hlavy.

Vezme s sebou sira Lorena, Farrena Mariaha a Chinchu.

Hal ty tři vyškrtl z rozpisu služeb a řekl jim, že je čeká „zvláštní úkol".

„Takže zase poletím do boje," řekl Mariah.

„Proč si to myslíš?" zeptal se ho Hal nevinně. „Mohl jsem vás tři požádal, abyste třeba vzali na projížďku tři králova koťátka."

„Né," řekl Mariah. „Zaprvé jsi se nezeptal, jestli se někdo hlásí dobrovolně, a to je ta hlavní stopa. Zadruhé, nevím o tom, že by král měl nějaký - koťátka - aspoň ne veřejně - natož pak hned tři.

A. když o tom tak přemýšlím, kdybysme měli vozit nějaký běhny, tak by si král vybral samý ženský, a ne takový krásný mladíky, jako jsem já," dokončil svoji úvahu.

„A," dodal ještě zdráhavě, „taky jako je sir Loren, předpokládám, i když nikdo ještě asi nezměřil, jak dlouhej má tentononc."

„Jediné, co budete muset udělat, je někam doletět," řekl Hal. „Doprovodíte mě tam a za zády budete ještě mít pasažéra. Pak přistanete na pěkném, tichém kopečku, tam na mě a svoje pasažéry po-

čkáte a my zatím uděláme takovou příjemnou, jednoduchou prácičku."

„Pěknej, klidnej kopeček," řekl Mariah. „Já do té vaší ostudné hry vidím, lorde Kailasi. Jak daleko za frontou je ten ‚pěkný, tichý kopeček'?"

Hal se na něj podíval, ale neodpověděl, Mariah přikývl.

„Přesně, jak jsem si myslel. Půjdu pomoct Chinche sepsal poslední vůli."

Dva vojáci z Útočné eskadry dorazili a Hal si říkal, jestli se Cantabri nakonec přece jen nechce postarat o to, aby Hal zemřel.

Jeden z nich byl chlapík s dětskou tváří jménem Gamo. Vypadal příliš mladě na to, aby byl vůbec v armádě, natož aby patřil mezi údajně velice nebezpečné bojovníky z Útočné eskadry. Jediné dvě věci, které mohly prozrazoval, že tam opravdu patří, byly jeho klid a samozřejmost, s níž nosil dýku a meč.

Druhý voják se jmenoval Hakea. Byl to baculatý sedlák, který vypadal pořád ospale, a Hal měl za to, že by měl raději s voly obdělávat pole.

Když mu je ale Cantabri poslal, půjde do toho s nimi.

Bodrugan stále ještě neměl kouzlo hotové. Hal čekal a zatím se vydal sám s Bouřlivákem na návštěvu k ostatním dračím letkám na frontě.

Vzal si velitele lelek stranou a dal jim jediný, jednoduchý pokyn: když vás napadnou Yasinovi Černí draci, pokuste se zjistit, kde je jejich základna.

Nikdo nepotřebuje věděl, proč chce pán draků tuhle informaci, a všichni, kdo jsou dost chytří na to, aby jim to došlo, vědí zatraceně dobře, že je lepší držet jazyk za zuby.

Nemají se o tom nikde rozšiřovat, nemají na základnu útočit, nemají přes ni přeletět víc než jednou.

V duchu pokračoval v přirovnání Yasina ke kočce - poslední věc, kterou by chtěli udělat, by bylo vzbudit ji z dřímoty, když bude hladová nebo rozmrzela.

Navzdory Cantabriho cynismu nemusel jeho přímý rozkaz vůbec použít. Byl k tomu důvod - téměř všichni letci na frontě, sagenští i derainští, se už s Yasinovou vražednou mašinérií buď osobně setkali, nebo o ní už aspoň slyšeli.

Všichni si přáli, aby někdo ty obrovské rocheské draky zničil, ale nikdo neměl nijak velký zájem vzít tu čest na sebe.

Hala znovu napadlo, že je tu jistá podobnost s kočkou ...

Hal měl za to, že když se dají do hledání téměř všichni letci z První a Druhé armády, měli by najít Yasina a jeho draky do několika dní.

Trvalo to ale celé dva týdny a opět se ukázalo, jak je Yasin chytrý.

Také se ale projevila chytrost a štěstí sagenských letců.

Dva Yasinovy draky, kteří byli na hlídce, sledoval jeden sagenský letec až za frontu. Potom draci letěli směrem k úzké rokli - a zmizeli.

Nikdo - zatím - nedokázal přemisťovat draky pomocí kouzel, takže tohle vysvětlení nedávalo smysl.

Navzdory rozkazu poslal velitel sagenské letky dva ze svých mužů, aby tu oblast prohledali za soumraku, kdy se každý rozumný drak už vrací na svou základnu.

Znovu zahlédli v těch samých místech tři černé draky s Yasinovým praporem a ti se znovu letěli skrýt do rokle, která byla tak úzká, že se do ní nemohli vejít.

A pak bylí pryč.

Ti dva sagenští draci zkusili letět soutěskou, která byla trochu níž. Nejprve neviděli nic.

Potom ale zasáhlo štěstí.

Jeden z těch sagenských letců byl náhodou barvoslepý. Nějak se mu podařilo vstoupit do armády a absolvovat leteckou školu, aniž by někdo tento jeho menší handicap objevil.

Později se ale z handicapu stala velká výhoda. Velitel tohoto vojáka zjistil, že jeho barvoslepého letce téměř nelze obelstít žádným maskováním.

Tak tomu bylo i tentokrát.

Rokle byla ve skutečnosti docela široké údolí. Základna byla postavená na jeho dně a potom přes údolí natáhli těžké dráty.

Na ně navěsili koruny stromů, jejichž zeleň udržovali svěží pomocí kouzla a pomocí dalšího kouzla je později také dovedně zabarvili podzimními barvami.

Kouzlo ale zřejmě dostatečně často neobnovovali nebo nebylo nakonec tak dovedně provedené, protože když se ten barvoslepý letec podíval dolů, uviděl něco velice nepřirozeného. Když se zahleděl pozorněji, spatřil dlouhý, obrovský přístřešek pro draky na jedné straně veliké rovné plochy a na druhé straně zahlédl něco, co byly téměř jistě stany, různé chatky a kůlny.

Podal o tom zprávu Halovi, kterému to úplně stačilo.

Celá oblast byla prohlášena za zónu, kam se nesmí létat.

Teď byla řada na Kailasovi.

„Netrvalo to tak dlouho kvůli tomu kouzlu," řekl Bodrugan. „Bylo to kvůli tomu, co se má použít."

„Navrhl jsem, aby se kouzlo pojilo s Yasinovým praporem," řekl Hal. „Pokud si vzpomínáte."

„Vzpomínám si docela dobře," řekl Bodrugan trochu nevlídně. „Neměl jsem ale za to, že je to moc dobrý nápad. Řekněme, že by se Yasin rozhodl vyměnit prapor, když jeho bratr přejmenuje eskadru. A co kdyby ty kousky, které by se nám nějak podařilo očarovat, najednou odvál vítr?

Takže jsem se zamyslel, na která jiná místa by se to kouzlo dalo použít. Žádný nápad se mi nezdál nijak zvlášť dobrý - přemýšlel jsem, že bychom mohli postříkat samotné draky, ale zdálo se mi, že by realizace toho nápadu byla strašlivě nebezpečná.

Potom, asi před týdnem, obsadila jednu rocheskou dračí letku naše kavalerie. Vyrazil jsem tam, jak nejrychleji jsem mohl.

Draci a letci tam samozřejmě už dávno nebyli a lidé z pozemního personálu, které nezabili, už také dávno utekli.

Ale většina jejich věcí tam zůstala, takže jsem se tam mohl dvě hodiny potulovat, než se musela kavalerie stáhnout a zanechat tam svou kořist.

Člověk si říká, co dobrého vlastně všichni ti hlupáci na koních dělají.

Ale našel jsem místo, kam by se kouzlo možná hodilo. Nejdražší částí dračí výstroje je sedlo, je to tak?"

„Samozřejmě," řekl Hal. „Stejně jako u koní."

„Navrhuji, abychom se nějak dostali na *Ky* Yasinovu základnu, našli tam skladiště jezdecké výstroje a očarovali dračí sedla. Připravím toho tolik, abychom mohli natřít i uzdy"

„A co se stane," řekl Hal skepticky, „když se všechna sedla, která takhle očarujete, ztratí při nějaké akci nebo když se prostě jen roztrhají opotřebováním?"

„To je druhá část mého plánu," odpověděl Bodrugan, Vytáhl malou plechovku.

„Tohle je zřejmě olej, který se v rocheské armádě běžně používá na kůži. Očaroval jsem půl tuctu plechovek, které jsem našel na té dračí základně.

Necháme je tam jen tak povalovat, a pokaždé, když si nějaký svědomitý voják potře výstroj, bude kouzlo obnoveno."

„Důmyslné," řekl Hal. „Pokud si dobře vzpomínám, jak dlouho vydrží náš olej, tak jestli válka potrvá déle, než dojdou tyhle připravené zásoby, budeme všichni mrtví."

„Ani na tom nezáleží," řekl Bodrugan, „protože Yasin a jeho muži zemřou první, a to je to jediné, co je důležité, ne?"

Hal si téhle poznámky nevšímal.

„Takže to kouzlo bude fungovat následovně," řekl Bodrugan. „A fungovat bude, protože jsem ho vyzkoušel. Každý letec nebo každý velitel letky bude mít malou dřevěnou destičku. Na té destičce bude připevněná ručička, a to tak, aby se mohla volně pohybovat. Ta ručička bude vždycky ukazovat dvě věci. První z nich je Yasinova základna. Protože ta je nehybná, nemusí si jí letec všímat. Druhá bude jakýkoli z Yasinových draků s očarovanou výstrojí, který bude ve vzduchu. Není to výtečný plán?"

„Soudím, že ano," řekl Hal. Potom ho ale něco napadlo.

„Ehm ... mám otázku. Před chvílí jste říkal, že se ‚nějak' dostaneme na Yasinovu základnu."

„Samozřejmě že pojedu s vámi," odpověděl Bodrugan. „Nemyslíte si přece, že bych věřil, že nějaký obyčejný řidič draků zvládne mé kouzlo správně.

A kromě toho je ten mladý voják - ten, co má obličej jako nemravné dítě - docela půvabný, nemyslíte?"

„Připravujete nějaký plán," řekl Danikel.

„Možná," odpověděl Hal opatrně.

„Bez účasti sagenského letce."

„Abych řekl pravdu," zalhal Hal, „právě jsem si to uvědomil, a protože budu potřebovat ještě jednoho draka, chtěl jsem vyzvat nějaké dobrovolníky."

„Já se hlásím," řekl Danikel. „A je dobře, že jsem za vámi přišel. Nebo byste chtěl letět raději s Alcmaenem?"

Hal dal letcům a oběma vojákům instrukce.

Dvěma mužům uložil už předtím za úkol, aby vyrobili z písku podle chvatně nakreslené mapy model oblasti, do které poletí. Na něm bylo vidět nejen to ukryté údolí, ale i vrchol kopce, na němž chtěl Hal přistát a nechat tam draky. Bylo to asi půl míle od Yasinovy základny. Chvíli tam seděli a promýšleli rozkazy. .Předpokládám," řekl Farren Mariah, „že sis vymyslel nějaký alibi."

„Nerozumím," řekl Hal.

„Dejme tomu, že proklouzneme na Yasinovu základnu a tam nás někdo objeví. Když jen vezmeme nohy na ramena, Yasinovi by mohlo dojít, co jsme měli v úmyslu. Neměli bychom tam jako jít ještě za nějakým jiným účelem?"

„O to je postaráno," řekl Kailas. „Budeme s sebou mít zápalné lahve, a když nás někdo překvapí, použijeme je a zapálíme ten přístřešek pro draky. Nebo se o to aspoň pokusíme."

„Myslíš, že Yasin bude věřit tomu, že jsi vážil tak dalekou cestu jen proto, že máš rád jiskřičky a záblesky plamenů?"

„Nebudu mít u sebe nic, podle čeho by mě poznali," řekl Hal pevně. „Ani nikdo z vás ostatních. A já nemám v plánu nechat se znovu zajmout."

Chvíli bylo ticho, potom se postavil Gamo.

„Mohl bych něco říct, lorde Kailasi?"

„Do toho," pobídl ho Hal.

„Chtěl bych si vyjasnit jednu věc," řekl Gamo. „Jakmile přistaneme na zemi a než se vrátíme zpátky k drakům, budu akci řídit já. Vy ostatní se vyznáte v létání a kouzlech, ale útočná přepadení jsou moje a Hakeova specialita. V tom chci mít naprosto jasno. Pokud to tak nebude, budeme nuceni vrátit se k naší jednotce."

Hal viděl výraz v jeho tváři. Náhle bylo na tom dětském obličeji něco docela mrazivě smrtícího.

„Dobrý, chlapečku," řekl Mariah. „Obyčejnej poddůstojník přikazuje důstojníkům, co mají dělat. To se mi líbí."

„Omlouvám se," řekl Hal Gamovi. „Měl jsem to vyjasnit už při rozdávání instrukcí. Na zemi samozřejmě velíte vy."

Gamo přikývl, znovu se posadil a pozorně zkoumal rozpis úkolů.

„Odlétáme zítra," dodal ještě Hal. „Až bude úplná tma."

Draci plachtili studenou nocí s rozšířenými křídly. Potom se zaduněním přistáli na vrcholku kopce.

Hal, Bodrugan a dva vojáci sesedli z draků a připravili si výzbroj.

Bouřlivák se rozhlížel kolem s roztaženými nozdrami, protože nedaleko cítil nepřátelské draky. Otevřel tlamu, zřejmě aby pronikavým zařičením oznámil nebezpečí. Hal ho konejšivě poklepal po hlavě.

Bouřlivák sklapl čelisti a vypadal nešťastně, nebo se to Halovi v tom šeru alespoň zdálo. Stočil se do klubíčka.

Vojáci si naložili rance na ramena a vydali se dolů z kopce. Všichni byli oblečení v černém a měli za černěné i obličeje. Bodrugan očaroval jejich meče a dýky, aby se od nich neodráželo světlo.

Hal pečlivě vybral právě tuto noc, protože na obloze nesvítil měsíc.

Gamovi ani Hakeovi se to vůbec nelíbilo. Raději by počkal, až bude trochu vidět.

„To by možná bylo dobré pro vás útočníky, co máte oči jako netopýři," řekl jim na to Hal, „ale ne pro nás letce. My potřebujeme jakoukoli pomoc."

„Proč jste třeba nepomyslel na to, že byste mohl zůstat na kopci s ostatními, pane," zabručel Hakea. „Mohli jsme tam jít sami a to kouzlo zařídit."

Hal se na něj jen podíval a Hakea pokrčil rameny a už nic neříkal.

Ti čtyři sešli z kopce k jeho úpatí. Tam se přikrčili a pokračovali skrz traviny a houštiny k rokli.

Hal se domníval, že z doby, kdy byl u kavalerie, něco o plížení ví.

Ale oba vojáci ho dokonale zahanbili.

Z Hakey, toho mohutného sedláka, se najednou stal mrštný úhoř, který jen klouzal od jednoho stínu k druhému.

Gamo se jednoduše stal jedním ze stínů.

Bodrugan zřejmě někdy v minulosti chodil na lov nebo se možná jen často procházel za měsíčního svitu, protože i on se pohyboval, aniž by někde zakopl nebo vrazil do keře či pařezu.

Přesunuli se přes louku k místu, kudy se vcházelo do rokle. Tam čekali dlouho shrbení a Gamo pozoroval okolí. Konečně spokojeně přikývl a dal ostatním pokyn, aby se vydali na druhý konec rokle. Gamo se pohyboval jako opice, kterou Hal jednou viděl ve zvěřinci, byl ohnutý a velice pomalu se plížil pod keři.

Na okraji rokle bylo několik balvanů a Gamo je dovedl k tomuto úkrytu. Na něco ukázal a Hal na druhém konci úzkého kaňonu uviděl nepatrný pohyb.

Hlídka.

Potom poznal, že jsou tam dva muži, slyšel tichý rozhovor.

Takhle daleko za frontou si stráže mohly dovolit trochu nedbalostí.

Vplížili se do kaňonu, ale drželi se na úbočích a vyhýbali se dnu, protože bylo málo pravděpodobné, že by v těch místech potkali nějaké stráže.

Potom už se ocitli pod těmi falešnými stromy. Před nimi se rozkládala přistávací plocha a po levé straně měli obrovskou boudu.

Gamo se podíval na Hala a čekal na rozkazy.

Hal přemýšlel.

Kdyby Yasin uvažoval logicky, musel by s největší pravděpodobností nechat postavit nejdůležitější budovy se zásobami co nejblíže k drakům.

Hal viděl tři takové budovy.

Ukázal na ně. Gamo přikývl a všichni se odplazili dál.

Byla zima a ještě se ochlazovalo, dokonce začínalo mrznout.

Budou se odsud muset dostat před svítáním, protože po nich v holých travinách kolem přistávací dráhy zbudou na namrzlé zemi stopy.

Tu a tam ještě svítilo nějaké světlo, většinou vycházelo z druhé strany základny z míst, kde byli ubytovaní členové eskadry.

Vypadalo to, že venku nikdo není.

Hal cítil štiplavé dračí pižmo a zevnitř uslyšel táhlé, klokotavé dračí zachrápání.

Gamo se zastavil před první budovou.

Hal zavětřil a zkrabatil nos. Krev a vnitřnosti. Tohle bude místo, kde se pro draky zabíjejí zvířata.

Ukázal na další budovu a všichni pokračovali dál.

Hal nic necítil, ale Gamo určitě ano, protože Hal zahlédl, jak se mu v měsíčním světle na tváři mihl úsměv.

Dveře do boudy z plátna a dřeva nebyly zamčené, a tak vklouzli dovnitř a zavřeli za sebou.

Gamo sáhl do Hakeova ruksaku, vytáhl z něj malou svítilnu a zapálil ji. Otevřel jedny dvířka a Hal uviděl, že jsou za nimi pověšená sedla, uzdy a další kožená výstroj.

Bodrugan to viděl také a nepotřeboval už žádné rozkazy.

Rozvázal svůj ranec a vyndal ven čtyři malé rozprašovače, podobné těm, jaké ženy používají na parfémy.

Každý muž si vzal jeden a postříkali pověšenou výstroj a sedla na stojanech.

Hal už svůj rozprašovač vyprázdnil, a tak šel k Bodruganovu ruksaku a vyndal ven půl tuctu plechovek s olejem na kůži.

Naskládal je na poličku a jejich mise byla úspěšně vykonána.

Teď už se museli jen vytratit, aniž by vzbudili kočku.

Hal už začínal doufat, že všechno dobře dopadne, když opouštěli budovu. Potom se ale ozvalo překvapené odfrknutí a ze dveří v dlou-

hém přístřešku pro draky vyšel hubený muž. Uviděl v měsíčním světle ozbrojené muže, došlo mu, že asi nemají dobré úmysly, a otevřel ústa, aby varoval ostatní.

Gamo se vymrštil, zvedl ruku a zase ji nechal klesnout.

Hubený rocheský voják zachrčel, padl k zemi a začal vydávat chroptivé zvuky.

Gamo dal znamení Hakeovi, ten se k němu přiblížil, klekl si a kolenem zatlačil mužovi do hrdla. Chroptění ustalo.

Hal měl dojem, že to není poprvé, co se takhle vypořádali s nepohodlným svědkem.

Hakea vstal, přehodil si tělo přes rameno a vydali se na zpáteční cestu ven z údolí.

Hlídky byly teď potichu, snad spaly.

Žádný z Derainských ani nehlesl, když se plížili ven z rokle a zpátky k jejich kopci.

Farren Mariah se vztyčil za kamenem s kuší v ruce.

„Nějaké problémy?"

„Žádné," řekl Hal.

„Kdo je to?" ukázal Farren na tělo, které měl Hakea přehozené přes rameno.

„Někdo, kdo byl tam, kde neměl být," odpověděl Hal.

„Já navrhuji, pane," řekl Gamo a Hal si všiml, že se všechno ohledně nadřízenosti a podřízenosti opět vrátilo do původního stavu, „abychom to tělo vzali s sebou a hodili ho pak do nějakého jezera. Budou si myslet, že dezertoval, nebo, což je stejně pravděpodobné, ani nezaznamenají, že zmizel. Všiml jsem si, že Rocheští letci nevěnují svým pomocným silám příliš mnoho pozornosti," řekl.

Nasedli na draky a vzlétli z druhé strany kopce.

Hal měl tělo mrtvého muže přehozené přes kolena a s odporem si všiml, že si ten muž vyprázdnil střeva, když umíral.

V měsíčním světle uviděli stříbrný odlesk, slétli nad jezero, které vypadalo jako zamrzlé, a Hal shodil mrtvé tělo dolů.

Na okamžik pocítil soucit. Jestli měl ten muž rodinu, nikdy se nedozví, co se mu stalo, a navždy se budou jen dohadovat.

Potom si vzpomněl na muže na stráži, kterého hodil do vody, když byl vězněm na útěku, a na ošetřovatele draků zapomněl.

Musel přemýšlet o důležitějších věcech.

Jako například o tom, jaké překvapení snad přinese zítřejší den *Ky* Yasinovi a jeho letcům.

40

Draci se v šedivém, chladném ránu těžkopádné ploužili ven z přístřešků, když jeden z mužů na stráži Halovi oznámil, že se blíží kurýr. Vezl s sebou docela velký balík od kouzelníka Liminga.

Hal byl nejdříve zmatený, ale potom si vzpomněl na svůj slib prohlédnout si přepis nesouvislého blábolení toho ubohého vojáka, který se zbláznil.

Teď na to ale nebude mít čas.

Bouřlivák na něj zatroubil a Hal poslušně vylezl do sedla.

Poplácal draka opratěmi po zádech a Bouřlivák se klopýtavě vydal vpřed s roztaženými křídly. Trochu poskočil, potom udělal jeden velký skok a už byl ve vzduchu.

Za Halem se vznesl i zbytek jeho eskadry. Začali kroužit nad přistávací dráhou, aby nabrali výsku. Jak Bouřlivák stoupal, pohlédl Kailas na maličkou ručičku a destičku, které měl drak připevněné ke krunýři.

Ručička ukazovala stále jedním směrem, a to tam, kde ležela Yasinova základna.

Kailas nehtem poklepal na ručičku, ale ta zůstala na místě. To znamenalo, že Yasinovi draci ještě nevzlétli.

Hal zatroubil na trumpetu a stále ještě nabíral výšku. Letci z jeho eskadry ho následovali na východ a mírně na jih.

Hal doufal, že se jejich kurz protne s letem Yasinových draků, kteří budou hlídat bitevní pole.

Vylétl s draky tak vysoko, jak jen to šlo, až už se musel urputně snažit, aby nabral vzduch do plic.

Bouřlivák mával v té výšce křídly jen pomalu a líně.

Hal uviděl, že se jeden z draků nebezpečně naklonil k jedné straně a musel slétnout níž, kde byl vzduch hustší a let bezpečnější. Byl to ale jen jeden drak.

Hal pokračoval na východ. Jejich kurz, pokud to vypočítal správně, by se měl s Yasinovým protnout ani ne tři míle za jeho přistávací plochou.

Teď už mohl jen čekat a naslouchat koženému vrzání Bouřlivákových křídel a slabým zvukům, které vydávala ostatní zvířata za ním.

Tady nahoře byla zima, ještě větší než na konci podzimu dole na zemi.

Z nějakého důvodu začal Hal myslet na Aimarda Quesneyho. Doufal, že je teď už schovaný někde v bezpečí v Deraine.

Přemýšlel, co by si Quesney myslel o jeho nejnovější metodě. Byl si téměř jistý, že by zuřil, že se Haloví podařilo najít ještě další způsob, jak potřísnit oblohu krví.

Jak nabrali výšku, obloha se rozjasnila, i když na zemi pod nimi byla stále ještě tma.

Přeletěli frontu, aniž by si toho Hal všiml.

Jeho cíl ležel na východě.

Teď vykouklo slunce a svítilo na něj.

To bude pro Yasina výhoda.

Hal přimhouřil oči, podíval se před sebe a dolů.

Nejprve si myslel, že je to tím sluncem, ale pak před sebou a pod sebou opravdu rozeznal malé černé tečky.

Draci.

Bouřlivák je uviděl taky a zasupěl.

Žádný z Rocheských je neviděl, s čímž Kailas počítal. Bylo by šílené, kdyby byla jakákoli derainská nebo sagenská letka tak daleko na východ od fronty a ještě k tomu tak brzo ráno.

Hal výstražně zatroubil na trumpetu, ohlédl se a uviděl, jak mu velitelé letek mávají na znamení, že ho slyšeli.

Přiměl Bouřliváka ke klidu, počítal a pozoroval, jak se skvrny pod ním neustále zvětšují.

Pak už nemohl déle čekat. Nepotřeboval ani trumpetu. Stačilo zvednout ruku a celá eskadra se vrhla střemhlav dolů na Yasinovy černé draky ve čtyřech formacích ve tvaru písmene V.

Halovi na okamžik připadalo zábavné, že on i všichni ostatní stále přemýšlejí o Yasinově eskadře jako o jednotce černých draků, což bylo podivné, protože teď bylo v Kailasově eskadře černých draků téměř stejné množství.

Hrozivá pověst jim však zůstala.

Hal se v duchu snažil vymýšlet si různé nicotnosti a nesmysly, aby nemusel myslet na to, že se řítí vstříc téměř jisté smrti.

Nasměroval Bouřliváka k drakovi, který letěl v čele formace. Doufal, že na něm sedí Yasin. Měl chviličku na to, aby zjistil, že to není on - jeho prapor nebyl lemovaný zlatem.

Bouřlivák se drakovi zakousl do hrdla a rozpáral mu ho, až kosti hlasitě zapraskaly.

Hal vystřelil na letce, který letěl těsně za vůdcem formace, a zasáhl ho do hrudi. Potom již byl pod formací a zbytek jeho eskadry se pustil do nepřátel.

Hal zarazil Bouřliváka v letu, aby se rychlost jeho střemhlavého pádu proměnila v energii, a potom ho navedl znovu vzhůru skrz nepřátelskou formaci.

Připravil si nové šipky do kuše, zamířil na dalšího letce, ale minul.

Bouřlivák nalehl na jedno křídlo, obrátil se a zabrzdil, když se k němu řítil rocheský drak. Hal se snažil zamířit na jeho letce, ale nepodařilo se mu to a poslal střelu z kuše přímo do drakova hrdla. Drak se sápal po šipce, snažil se ji vyrvat ven, ale pak se zatočil ve vzduchu, začal padal a za chvíli ho už nebylo vidět.

Obě eskadry vytvořily propletený, vířící chumel. Bouřlivák se vrhl na dalšího draka a skoro se přitom přetočil záda. Hal nadával, kolena zoufale tiskl k sedlu a téměř se dotýkal rocheského draka. Bouřlivák nepřátelské zvíře podrápal paťáty, až z něho vystříkla krev a začalo padat k zemi.

Hal teď měl Bouřliváka znovu pod kontrolou. Donutil ho vylétnout výš. Kolem něho tiše proletěl padající rocheský letec, který otevíral a zavíral ústa jako ryba na suchu.

Jeden rocheský drak s natrženým křídlem se snažil uletět. Hal se k němu přiblížil zezadu, sestřelil letce ze sedla a zvíře už nechal být.

Kolem se řítil dolů další drak, tentokrát to bylo zvíře z jeho eskadry. Padl na zem a zemřel. Potom už byla obloha téměř prázdná.

Hal zatroubil k návratu, a aby šel příkladem ostatním letcům, vydal se směrem k jejich liniím. Zbytek eskadry se k němu po cestě přidal. Hal slyšel, jak ještě ve vzduchu křičí a provolávají slávu.

Uvědomil si, že i on má na tváři stejně široký a přihlouplý úsměv jako všichni ostatní.

Vrátili se před setměním, tentokrát obletěli Yasinovu základnu a zaútočili z východu. Hal také zakázal, aby měl kdokoli vyvěšený jakýkoli symbol jejich eskadry. Chtěl, aby si Yasin myslel, že na jeho základnu neútočí jen jedna eskadra, ale všechny dračí letky ze Sagene i Deraine.

Halovi letci nahlásili, že ráno sestřelili pět draků a před soumrakem dalších šest. Sami přišli o tři zvířata.

Toho večera chtěli Haloví letci oslavovat. Hal jim to povolil, ale jen v rozumné míře, což znamenalo, že směli pít jen pivo. Nikdo by neměl ráno vzlétat s těžkou hlavou.

Hal šel do svého stanu, chtěl spát, ale nemohl.

Sám pro sebe si něco mumlal, rozsvítil lucernu a rozhodl se, že si prolistuje zápisky toho šíleného muže.

Nebyl si jistý, co vlastně hledá, a tak se rozhodl začít téměř od konce:

Dolů, pryč, klopýtám, nesmím spadnout, jde po mne, opuštěný, sám, tichý jako myška, jak mě to učili, jak mě tu nechali, žádné pištění, pláč...

Pro ten večer to stačilo. Hal se rozhodl, že to znovu zkusí druhý den nebo později.

Eskadra už klopýtala únavou. Nejenže útoky proti Rocheským probíhaly téměř bez přestávky, ale navíc je neustále povolávali k plnění dalších povinností, ačkoli podle dohody měli mít zvláštní statut.

Vyčerpání zabíjelo.

Hal byl teď už zvyklý psát do Sagene i Deraine dopisy, ve kterých oplakával mrtvé letce, ačkoli ve skutečnosti nebyli ničím jiným než jmény ve zprávách o aktuálním vývoji situace.

Až na jednu výjimku.

Zdálo se, že na Danikela vyčerpání nepůsobí a že nemá vůbec z ničeho strach.

Létal do vzduchu nejen tehdy, když měl splnit nějaký konkrétní úkol, ale i kdykoli jindy, když mohl.

Se svou modrou dračicí Hoko byl neustále ve vzduchu, vždycky za frontou, ačkoli ho za to Hal káral.

Kailas přemýšlel, jak ho udržet na zemi, ale nevěděl, jak by to mord udělat, aniž by ho přivázal řetězy k tyči od stanu.

Zdálo se, že se Danikel nikdy nemění, nikdy nevypadal ospale nebo unaveně.

Pohřbili ho pod kupami dopisů od nadšených obdivovatelek ze Sagene, nad nimiž se kdysi usmíval, ale zřídkakdy je četl a nikdy na ně neodpovídal.

S jednou výjimkou.

Každý den přicházel jeden dopis - tedy když se pošta nezpozdila - psaný ženskou rukou, šedivým inkoustem, s docela krasopisně předepsanou adresou.

Nikdy nikomu neřekl, od koho ty dopisy byly. Pokaždé si je dvakrát přečetl, pak na ně odpověděl a spálil je.

Hal nedokázal říct, jestli byly od té baronky, v jejíž společnosti se Danikel objevoval ve Fovantu.

Danikel byl něco víc než jen miláček sagenských vypravěčů. Teď o něm psali jako o pravé duši Sagene, válečném duchu země.

A den za dnem se zvyšoval počet nepřátel, které údajně za svého života skolil, ačkoli Hal nikdy neslyšel, že by on sám hovořil o nějakém konkrétním množství zabitých rocheských vojáků.

Alcmaen býval vzteky skoro bez sebe, protože za Danikelem daleko zaostával. Danikel mu ale nevěnoval žádnou pozornost a choval se k němu vlídně jako k nepříliš bystrému mladšímu bratranci, což Alcmaenův vztek jen zvyšovalo.

Potom jednoho rána, byl to zrovna takový jasný den, se Danikel nevrátil z hlídky, na kterou se vydal ještě před svítáním.

Ošetřovateli svého draka řekl, že si chce „skočit kousek za frontu a podívat se, kolik Yasinových lidí je tak brzy ráno venku", nic konkrétnějšího.

Hal se ptal ve všech nemocnicích, poslal spojky, aby zjistily, jestli někdo z jednotek na frontě nahlásil pád draka.

Nic takového se nestalo.

Nebylo objeveno ani žádné tělo.

Nějakou dobu ani Rocheští nevydali žádné prohlášení.

Pomaličku se to ale dostalo na veřejnost - „duše Sagene" byla nezvěstná, ztratila se někde v boji.

Vypravěči bědovali jako vesničané, kterým zemře jejich vůdce.

Po několika dnech přišla zpráva z Roche.

Danikela skolil v souboji na život a na smrt jeden z *Ky* Yasinových letců.

Hal tomu nevěřil - to prohlášení bylo velice chatrné a neobsahovalo žádné potvrzení od letce, který měl údajně Danikela zabít, ani rozhovor s ním.

Hal měl za to, že to je výmysl rocheských vypravěčů.

Alcmaen o tři dny později řekl, že toho rocheského letce zahlédl za frontou a ve strašlivém boji beze svědků muže i jeho draka zabil.

Dokonce i sagenští vypravěči měli problém, jak s tímto tvrzením naložit.

Dopisy psané šedým inkoustem přestaly přicházet a jejich pisatelka se na Hala nikdy neobrátila, aby se zeptala, jak Danikel zemřel.

Kromě pravidelných článků v novinách, které ho oplakávaly, to bylo, jako by Danikel, baron Trochu, ani nikdy neexistoval.

Půlkruh kolem Carcaoru se pomalu uzavíral.

Sagenská blokáda řeky Ichili už skončila a po řece se ke Carcaoru nedoslalo téměř nic. Derainští zablokovali řeky Pettau a Zante a jejich válečné loďstvo se pomalu přesouvalo na jih ke Carcaoru. Po cestě dobývali nebo odřízli od zbytku světa všechna rocheská města u řeky. Každá míle, které se zmocnili, znamenala méně potravin a válečného materiálu pro barony, jež obléhali v hlavním městě.

Rocheští přesto bojovali dál, jako by byli rozhodnutí svou zemi zničit, pokud nebudou moci zvítězit.

Hal znovu obměnil taktiku své eskadry. Tentokrát měli všichni letci maličké očarované kompasy a létali každý sám. Opět se drželi vysoko a čekali nad Cantabriho bitevním polem.

Při čekání Hal viděl, jak se rocheské formace rozpadají a ustupují. Sagenské a derainské jednotky byly sice zřejmě stejně vyčerpané jako jejich nepřátelé, ale apaticky postupovaly vpřed.

Když přiletěli Yasinovi Černí draci na dohled, zaútočila na ně Halova eskadra okamžitě ze všech stran najednou, jako by byli Rocheští nějaký magnet.

Ten den dopoledne zlikvidovali čtyři draky, z nichž tři zabil Hal sám. Yasinova eskadra se při prvním útoku rozdělila a draci uletěli pryč.

Pěkně pomalu ...

Hal nařídil, aby eskadra zůstala na jeden den na zemi. Letci možná mohli ve vzduchu zabít ještě pár nepřátel, ale draci byli velice vyčerpaní.

Začal dohánět nekonečné papírování, ale pak se zarazil.

Jestli řekl Limingovi, že si projde zápisky toho šíleného muže, měl to udělat proto, aby našel něco, co by mohlo naznačit, jak přemoci toho démona.

A čas, kdy se s tím přízrakem setkají tváří v tvář, se blížil.

Vzdychl, vzal do ruky rukopis a začal číst, tentokrát od začátku.

Kailas se musel nutit, aby četl pozorně. Potom ho ale náhle ty nesmyslné bláboly zcela uchvátily.

Zřícené, rozpadlé, všechno jsou ruiny, zřícené kamení, hýbou se, zvedají, blíží se ke mne ... hnědý... medvěd ... rosol... rosolovitý medvěd ... natahuje se ... uhni, uhni, nepodvoluj se smrti... kopí... vržené... zasažený ... naskrz ... rosol, rosol, rosol, utíkej, zkus utéct... křik ... pláč... matko ... chlapec neoplakávaný ... natahuje po mně paráty ... napadený ... potápěný ... matko, tohle místo páchne ... smrtí... ta dýka, dýka od dědečka ... ostrá ... trochu rzi na čepeli, čepel, železo, staré železo ... oděv plápolá ... žhavé uhlíky ... rozpadají se, sahají až k medvědovi... a já jsem je vší silou hodil do toho rosolu ... křik ... hloupé, takové malé poranění... rosolovitý medvěd křičí kvůli tak

malému zranění... zpátky a pryč a šance utéct, utéct od toho rosolu, utéct před smrtí –

Hal na to přišel.
Snad.
Ale stálo to za zkoušku.
Snad.
Jen kdyby dokázal přijít na to, jak by jeho nápad mohl fungovat.

41

Limingo si unaveně promnul oči.

„Dobrá," řekl Halovi. „Připouštím, že vaše pozornější čtení - a důkladnější přemýšlení - nám zřejmě poskytlo vodítko. Já bych si jistě nevšiml, že váš voják měl u sebe nějakou zvláštní zbraň, natož abych zaznamenal, z čeho byla vyrobená. A chladné železo na démony bezpochyby platí. Takže teď něco málo víme, díky našemu ubohému šílenému příteli."

„Moc toho ale není," řekl Hal a díval se ven z rozbořené budovy, kterou Limingo obsadil a udělal z ní něco jako hlavní stan kouzelníků. „Jestli dokáže železo ublížit té bytosti, ať už je to, co chce, dobře. My však, jak předpokládám, potřebujeme veliký kus železa, abychom to zabili. Nemám ale ani mlhavou představu, jak bychom ho vůbec mohli k našemu démonovi dopravit. Možná bychom mohli odlít ze železa zatraceně veliké kopí, posadit na něho nějaké vojáky, kteří jsou o hodně statečnější než já, a jestli se ten démon objeví, oni na něho zaútočí a my pak těm sebevrahům dáme medaili."

„To by nebylo dobré," souhlasil Limingo. „A to ani nemluvím o věcech, které nevíme, jako jestli toho démona probudila zkáza, kterou jste seslali na Carcaor, nebo vaše přítomnost na tom hradě tenkrát v noci.

A navíc nevíme, jestli baroni o tom démonovi vědí a jestli náhodou právě proto tak šíleně nerozumně neodmítají kapitulovat. Nebo jestli jsou to jenom paličatí Rocheští, jak si všichni myslí."

„Víte," řekl Hal opatrně, „možná existuje způsob, jak toho démona zasáhnout - pokud se objeví - mým velikým kopím. Možná že když vrhneme jen špičku kopí a pak opatříme opeřením dřevěné kopí jako šíp - možná by mohlo být opeření po celé délce až ke špičce - a potom ho nějak připevníme pod draka a vydáme se proti tomu přízraku velice rychle a využijeme drakovu rychlost k vržení kopí a ... a má to bohužel příliš mnoho takových ‚možná'."

Těžce dosedl na židli a hleď! ven na ledový déšť.

„Je příjemné mít na chvíli střechu nad hlavou," řekl. „Naše eskadra pořád ještě bydlí venku ve stanech."

„Mohlo by to být ještě horší," řekl Limingo.

„To ano," souhlasil Hal. „Máme alespoň ty stany. Viděl jsem pár pěšáků, jak se snaží připevnit ke stromu jen maličký kousek plátna, aby si vyrobili přístřešek."

Limingo potřásl hlavou.

„Tahle válka už trvá příliš dlouho."

„Ano," souhlasil Hal a vstal. „Kdysi jsem dokázal vyskočit jako kůzle. Teď jsem starý muž, kterému vržou kosti."

Natáhl si dlouhý nepromokavý kabát a otřásl se.

„Myslím, že bych měl zajít za svým kovářem a začít zjišťovat, jak zatraceně hloupý vlastně jsem."

Válka se téměř zastavila, jak se počasí zhoršovalo. Důstojníci museli být velice tvrdí, aby se jim podařilo dostat muže ven do zmrzlého bahna z přístřešků, které si vyrobili, a aby je přinutili klopýtat směrem k rocheským pozicím. Koně dupali, oháněli se po čeledínech a odmítali vyjít ze stájí.

Draci, kteří byli na chladné počasí zvyklí, spolupracovali o něco lépe, ale ne o mnoho.

Rocheští se drželi, jak jen mohli, ale nemohli už odolávat dlouho.

Došlo jim téměř všechno - čerstvé jídlo, suché oblečení, a dokonce i zásoby zbraní byly už jen na příděl.

Nezbývalo jim skoro nic - kromě nefalšované odvahy.

„To je skoro to nejfórovější udělátko, jaký jsem kdy viděl," řekl Farren Mariah. „A to ani nemluvím o tom shazovacím mechanismu. Lepší jsem viděl i u amatérskýho kata."

„Díky za poklonu," řekl Hal. „Teď si běž pro svého draka. Mám jedno kopí a udělátko i pro tebe. A pro ostatní velitele eskadry."

„Proč to musím bejt vždycky já?" kvílel Mariah.

„My všichni totiž potřebujeme příklad," řekl sir Loren. „A nezáleží na tom, jestli dobrý, nebo špatný."

Bouřlivákovi se to zařízení nelíbilo o nic víc než. Mariahovi. Špička kopí byla asi metr široká a kopí samotné dvanáct stop dlouhé.

Hal k těm rozměrům došel pomocí experimentů - shazoval modýlky z nedalekého kopce a dělal si poznámky, který se nejlépe za-

bodl špičkou do země. Potom ale vynechal váhu špičky, protože kopí bude třeba vrhnout z letícího draka.

Jeden z Halových provazníků navrhl vidlicovou přední a zadní část, které budou přivázané k nešťastnému drakovi. Když letec zatáhne za provaz, vidlice se vyháknou a kopí volně vyletí.

Teď už jen zbývalo zjistit, jestli ten vynález bude fungovat ve vzduchu.

Chvíli to vypadalo, že to vůbec nepůjde, protože kopí z draků padala a většinou se zabodla přímo do země.

Vzali tedy znovu kopí a ze špice odstranili ještě nějakou váhu, tu naopak přidali do kopí samotného a to konečně pomohlo.

Stále ale ještě bylo nutné, aby drak letěl při vypouštění kopí plnou rychlostí. Potom, pokud šlo všechno dobře, se kopí kymácelo ve vzduchu a nakonec zasáhlo vyvýšeními z hlíny, na kterou měli mířit.

Po dvou dnech se každému z eskadry podařily alespoň tři zásahy.

Nejlépe to šlo Hachirovi, který býval lučištníkem, a hned po něm Farrenu Mariahovi.

Nikdo ale nevěděl, jestli bude ta zbraň účinná i proti démonovi.

„Jelikož o našem démonovi nevíme téměř nic," řekl Limingo, „a protože to vypadá, že už se brzy objeví, dal jsem svému mladému pomocníkovi Bodruganovi za úkol, aby tu horu pozoroval. Se svolením lorda Cantabriho odvezli jeho a půl tuctu vojáků s výzbrojí na jinou horu, odkud budou všechno sledovat.

Zajistil jsem draky z jiných letek - promiňte. Hale, ale vypadalo to, že vy máte plné ruce práce s jinými záležitostmi - kteří budou nenápadně ráno a v noci létat kolem, aby mohli případně zachytit jejich vlajkové signály.

Dosud to vypadá, že je na hoře úplný klid. Je tu ale jedna podivná věc - ty ruiny hradu, ze kterých se podle vaší zprávy ten démon vynořil a ještě víc je poničil, nyní vypadají neporušeně."

„To se mi vůbec nelíbí," řekl Hal.

„Mám za to," řekl Limingo úsečně „že našemu Bodruganovi se to líbí ještě méně."

Hal pokračoval v útocích na Yasinovu jednotku, kdykoli se jeho eskadra objevila na obloze. Ale válka ve vzduchu se s prvními zimními bouřemi dostala téměř do mrtvého bodu.

Navzdory počasí hnal Cantabri armádu stále vpřed.

Halova eskadra byla pověřena dalším zvláštním úkolem - převáželi skupiny vojáků na východ a jih od Carcaoru. Vojáci měli rozkaz držet pozice a znemožnit komukoli, aby se za ně dostal.

Další početnější skupiny byly určené k tomu, aby tyto vojáky podpořily, kdyby je někdo napadl. Dračí jednotky přesunuli tak, aby byly součástí těchto podpůrných skupin a aby pro ně zajišťovaly zásobování.

Potom jednoho zamračeného dne Hal přivezl jednu skupinu na nějakou planinu a náhodou se podíval k jihozápadu. Uviděl tam hlídku kavalerie, která projížděla čerstvě napadaným sněhem.

Vzal si dalekohled a zjistil, že je to sagenská hlídka.

Carcaor byl obklíčen.

42

Sagenské a derainské armády obléhaly předměstí Carcaoru na západním břehu řeky Ichili. Rychle poslali vpřed posily, vojákům dovezli zásoby jídla i zbraní a připravili se na rozhodující útok.

Možná že Cantabri neměl dovolit, aby nastala ta malá přestávka, protože to poskytlo zkušeným vojákům čas mluvit o hrůzách, které zažili při přechodu řeky Comtal před mnoha lety a které vedly k obléhání města Aude. A také se objevily příběhy - nikdo nevěděl, jak se rozšířily - o nějaké hrozivé kouzelné zbrani, kterou Rocheští mají.

Všichni, kdo něco věděli o démonovi, přísahali, že nic neprozradili. Někdo to ale říct musel.

Tyto příběhy vyvažovaly hrozné historky o tom, jaké to bylo v obklíčeném hlavním městě. Šuškalo se, že byla nalezena i těla, která měla vyříznutá kusy masa z hýždí nebo ze stehen. Vojáci dostávali velice skrovné příděly nic víc než malé bochníky chleba z velmi hrubě namletého zrní. Civilisté doslova hladověli, zatímco baroni měli i nadále všeho nadbytek.

Ze severu a z jihu začaly přijíždět lodě s plochým dnem a chystaly se na útok na Carcaor.

Rocheští kouzelníci poslali na lodě ohnivá kouzla a bouře, ale derainští a sagenští kouzelníci je z velké části dokázali odvrátit.

Hal se se svou eskadrou přesunul k řece a nachystal se na to, že budou působit jako podpůrná jednotka při přejezdu řeky.

Jednoho dne si ho zavolal Cantabri.

„Za dva dny se začneme přesouvat přes řeku," řekl bez jakéhokoli úvodu. „A já chci, aby mí vojáci přešli plynule a nezůstali pak na druhé straně trčet bez zabezpečení. To znamená, že vaším úkolem je nejprve krýt řeku před jakýmikoli útoky draků. Druhým úkolem pro vás bude utkat se s tím démonem ... Pokud se tedy objeví, a já předpokládám, že ano.

Nějaké otázky?"

„Ne, pane," řekl Hal.

„Pak se tedy uvidíme až při slavnostním průvodu na oslavu vítězství."

Hal ještě dělal poslední úpravy na Bouřlivákových postrojích a kontroloval, jestli má dost šipek a ohnivých šipek, když za ním přišel Farren Mariah. Obezřetně se rozhlédl kolem.

„Copak je, nadporučíku?" zeptal se Hal.

„Nemusíme si moc dělat starosti s tím, co se dneska bude dít," řekl Farren. „Aspoň já a ty ne,"

„Cože?"

„Za svítání jsem udělal takové malé kouzlo," vysvětloval. „A dozvěděl jsem se, že ty a já a Chincha dnešek přežijeme. Když budou fungovat jisté věci."

„To je ale zatracené uklidňující. A jaké jsou ty jisté věci'?"

„No, jsem z toho trochu zmatený, ale budeme v bezpečí, když budeme dobře bojovat a vyhneme se kouzlům."

„Bože," řekl Hal a neskrýval přitom sarkasmus, „teď už si můžu opravdu oddechnout. Ty si jsi svým kouzlem hodně jistý."

„Je to hotová věc," řekl Mariah. „Zkoušel jsem ho třikrát." „A co se stalo v těch prvních dvou případech?" „Á, to radši nechtějte vědět, šéfe."

Vojáci byli rozděleni na lodě, které byly skryté tak, aby nebyly z druhého břehu řeky vidět.

Hal byl se svou eskadrou ve vzduchu, občas vlétli do mraků a zase se vynořili. Pod sebou slyšeli rozkazy a troubení trumpet a viděli řady vojáků, kteří se vyhrnuli z úkrytu a přecházeli na lodě, jež čekaly u řeky.

Lodě vpluly na řeku a veslaři silně zabrali.

Úhlednou řadu lodí narušil rychlý proud řeky Ichili. Pak už byly lodě uprostřed řeky a bezpečně se dostaly na mělčinu.

Vojáci vyskákali a Rocheští bojovníci přiběhli, aby se s nimi utkali.

Rozpoutal se tuhý boj, potom byli Rocheští zahnáni na ústup. Lodě se zatím vydaly zpátky pro další náklad vojáků.

Tentokrát sotva naložily vojáky a odrazily od západního břehu, když se mnohé z nich začaly otáčet a kymácet na vodě. Několik se jich převrátilo a ozvaly se výkřiky.

Hal slétl s Bouřlivákem níž, aby se podíval, co se děje, a uviděl, jak na lodě útočí podivné bytosti. Některé z nich odehnali ostražití lučištníci a kopiníci, ale z hlubin řeky se vynořovaly stále další a další.

Halovi to najednou došlo - byla to stejná stvoření jako ty nestvůry, které nepřítel stvořil pomocí kouzel před lety během útoku na Kalabas.

Někteří kormidelníci propadli panice a otočili lodě zpátky. Jiní se snažili držet se rozkazu a po těch se sápaly rozzuřené příšery.

Na druhém břehu řeky Rocheští vojáci znovu nabyli odvahu a vraceli se do boje s útočníky.

Sagenská a derainská pěchota krok za krokem ustupovaly zpátky k řece.

Hal se vzpamatoval a sáhl za sebe do pouzdra přivázaného zezadu k sedlu. Vytáhl ohnivou šipku a pobídl Bouřliváka ke střemhlavému letu dolů.

Čekal, až bude drak necelých padesát stop nad řekou a instinktivně začne střemhlavý pád brzdit. Potom se vyklonil a vystřelil těsně vedle obklíčené lodi.

Šipka se zabodla do vody necelých pět stop od lodi, vybuchla a po vodě se šířil oheň a mastný kouř.

Nestvůry, jež útočily na loď, bylo to něco jako krvavě rudí tuleni s tesáky a pažemi, teď odplavaly a zmizely.

Hal vyndal další ohnivou šipku, našel si další cíl a za chvíli už byla nad vodou celá jeho eskadra a řeka Ichili byla v jednom ohni.

Lodě se daly do pořádku a pokračovaly v původním kurzu. Hal odněkud zaslechl varovný výstřel.

Nad ním se z oblak snášela Yasinova zničená, ale přesto ještě smrtící eskadra. Teď měli naopak výhodu větší výšky zase oni.

Na Bouřliváka se řítil jeden z draků. Hal své zvíře nasměroval zpátky k řece.

Sledoval situaci a vyčkával, až se drak přiblíží. Nakonec už dokázal rozeznat i krutý úsměv na tváři jeho tetce, z něhož bylo cítit očekávání vítězství. Hal pak ale s Bouřlivákem prudce uhnul. Rocheský drak se snažil dostat nazpátek, ale nabral už příliš vysokou rychlost a praštil sebou přímo do řeky.

Hal vyletěl s Bouřlivákem výš, přímo doprostřed Yasinovy eskadry. V jejím čele, a Hal to věděl s naprostou jistotou, byl *Ky* Yasin. Vydal se za ním, vystřelil a zasáhl Yasinova draka do přední nohy. Pak ale Yasin zmizel a Hal už vnímal jen šílený vír zvířat a lidí nad Carcaorem.

Hal se rychle podíval dolů. Viděl, že se lodě bez problémů vracejí přes řeku s dalším nákladem vojáků.

Sagenští a derainští kouzelníci museli přijít s nějakým protikouzlem.

Polom se přesně nad ním objevil drak. Hal mu vstřelil šipku přímo do břicha právě ve chvíli, kdy se po něm drak ohnal ocasem.

Bouřlivák chytil ocas do zubů, trhl a rocheský drak zakřičel a zmizel z dohledu.

To už k němu mířil další drak. Byl zraněný. Hal pečlivě zamířil, trefil letce do hlavy a skopl ho ze sedla.

Tou dobou už i jeho eskadra získala výšku a schylovalo se k lítému boji. Hal několikrát slyšel zatroubení trumpety.

Podíval se tím směrem, uviděl neznámého draka a letce, který freneticky troubil na trumpetu a mával volnou rukou.

Hal poznal předem smluvený signál.

Ten letec uviděl z vrcholu hory Bodruganův signál. Znamenalo tor že se démon už objevil nebo že Bodruganovo kouzlo odhalilo, že se objeví co nevidět.

Právě když Yasinovi letci odletěli kus proti proudu řeky, aby tam vytvořili nové formace, zatroubil Hal na znamení, aby se jeho letci vrátili na základnu.

Ošetřovatelé draků slyšeli jeho signál a měli už kopí připravená.

Hal přistál s Bouřlivákem téměř těsně vedle jednoho z nich a za několik vteřin už byl postroj připevněn k dračímu tělu.

Vypadalo to, že každý člen eskadry, který nepatřil mezi letce, pomáhá s přípravou, ale Hal neměl ani čas, aby jim poděkoval, a vzlétl s Bouřlivákem hned jako první ze všech do vzduchu.

Bouřlivákovi se postroj ani těžké kopí zavěšené pod jeho břichem nelíbily, ale omezil své protesty na pronikavé zavřeštění a pak už se soustředil na let.

V plné rychlosti nasměroval Kailas Bouřliváka po proudu řeky k ponurému vrcholku hory a ruinám, jež na něm stály.

Potom obletěl poslední zákrut řeky a uviděl rozvaliny právě ve chvíli, kdy se začaly třást, jako by je zasáhlo zemětřesení. Potom se ze svého podzemního či jiného doupěte vynořil ten ohromný hnědý démon a rozrazil trosky hradu.

Tentokrát byl vyšší než dvě stě stop a nezůstal stát na vrcholku hory, ale kráčel vpřed a vydal se po téměř svislém úboči směrem k Halovi a k řece.

Možná jej přivolali Rocheští kouzelníci, ale možná se také probudil kvůli krveprolití v Carcaoru.

Kolem Hala se směrem k démonovi prohnal nějaký drak. Seděl na něm Alcmaen. Hal mu záviděl jeho odvahu ve chvíli, kdy by mel křičet hrůzou.

Alcmaen uvolnil své kopí a klátivě se blížil k démonovi. Byl ale příliš daleko a kopí přistálo v řece.

Alcmaen se pokusil uhnout, ale už byl příliš blízko démona a ten se po Alcmaenovi i jeho drakovi ohnal a rozmačkal je, jako by byli jen kus papíru.

Hal obletěl démona, přiblížil se k němu ze strany a chystal se zaútočit, když se před ním octl černý drak a letec na něho vystřelil z kuše.

Yasinova eskadra využila přestávky v boji a nyní se vracela.

Mariah byl přesně nad démonem, letěl přímo na něj a vypustil své kopí. Zasáhl démona někam do hrudi a v tu chvíli se celý svět otřásl jeho výkřikem.

Další dva letci vypustili svá kopí, ale oba minuli. V tu chvíli Hal obrátil Bouřliváka přímo proti překvapenému rocheskému letci.

Bouřlivák rozpáral nepřátelskému drakovi dvojitými rohy bok a zvíře padlo k zemi.

Démon se kymácel a mával kolem sebe. Vypadalo to, že se sotva drží na nohou.

Jeho hruď byla natočená směrem k Halovi a Hal jen doufal, když se vydal s Bouřlivákem proti němu, že jeho pozornost je nasměrovaná někam jinam.

Byl už blízko, velmi blízko, a Bouřlivák kňučel strachy.

Hal zatáhl za provaz a kopí vystřelilo a zabodlo se démonovi do hrudi.

Ten klopýtl a upadl dozadu na skálu, po které scházel. Hachir přiletěl blíž a vystřelil své kopí. Zasáhlo démona do břicha a nestvůra se zhroutila k zemi a padala dolů k řece Ichili. Potom tam najednou nebylo nic, jen kopí dalšího z letců proletělo prázdnotou a zazvonilo o nějaký balvan.

Nebylo tam nic než rychle se blížící Rocheští draci.

Hachir právě letěl obloukem k Halovi, když se k němu snesl drak s Yasinovým praporem.

Hachir mu uhnul z cesty a Yasin se vzpamatoval a stoupal se svým drakem výš.

Hachir se za ním vydal a oba zmizeli za mrakem.

Hal byl skrčený za Bouřlivákovým krkem a snažil se z draka dostat všechno, co v něm bylo. Vylétli nahoru za těmi dvěma.

Potom z oblaku vyletěl jeden drak - ten Yasinův.

Hal neviděl ani stopy po Hachirovi nebo jeho drakovi

Yasin udělal se svým drakem malý oblouk a vrhl se na Hala. Mířil na něho přitom kuší. Hal se skrčil právě včas a vystřelil také, ale minul.

Oba draci kroužili kolem sebe jen několik metrů nad srázem a jejich letci doplňovali střelivo. Yasin rychle zamířil, vystřelil, ale netrefil se. Hal v tu chvíli teprve mířil.

Najednou se stal on sám svou kuší, stal se přímo šipkou a namířil o kousek víc doleva. Yasin viděl, že se blíží jeho konec a seděl jako zkamenělý. Hal vystřelil.

Šipka vylétla z kuše a Yasin se nabodl přímo na ni.

Vykřikl, když ho zasáhla do hrudi, a jeho drak se řítil přímo dolů do řeky Ichili.

Narazil na hladinu a za ním vystříkl gejzír hnědavé vody.

Hal slétl s Bouřlivákem velice nízko.

Neviděl ale nic než jemné vlnky na hladině.

Potom se nad vodou vynořila dračí noha, ale zase se potopila.

Ky Bayle Yasin zmizel.

Athelny byl pomstěn stejně jako Saslic a všichni ostatní drakoletci, kteří byli v téhle válce zabiti.

Hal Kailas se divil, proč pláče.

Na tom ale nezáleželo. Nikdo ho neviděl.

Letěl s Bouřlivákem proti proudu řeky, kde se k němu přidal zbytek jeho eskadry. Mířili směrem ke Carcaoru.

Město bylo v plamenech.

Těžké nákladní čluny byly na východním břehu řeky a nakládaly kavalerii.

Palác v centru Carcaoru hořel stejně jako předtím budovy v Lanzi.

Vojáci se hrnuli přes řeku a ulicemi města.

Kolem nich projeli jezdci na koních, kteří stříleli a rozbili těch několik málo rocheských formací, jež se ještě držely.

Potom už tam nebylo nic než muži, kteří utíkali, a další, kteří běželi za nimi a zabíjeli je.

V celém Carcaoru zavlály bílé prapory.

Válka konečně skončila.

43

Byla bouřka a podle větru, který foukal z nedalekého rozbouřeného Západního oceánu, to vypadalo, že bude v noci vichřice.

To ale nevadilo.

Hal - a Bouřlivák - budou dnes v noci spát v teple, v Cayre a Carstares, hradě, který patřil lady Khiri.

Skutečně bylo po válce.

Pro lorda Baba Cantabriho bylo velice těžké se s tím smířit, protože rocheské barony, kteří převzali vládu, buď zabili, nebo si vzali život oni sami, případně utekli pryč.

Ne že by na tom záleželo.

Jakmile si Rocheští uvědomili, že jejich vůdci zemřeli nebo zmizeli, bylo to, jako by se ukázalo, že na pohled pevná ocelová tyč je skrz naskrz prorezavělá.

Carcaor byl posledním místem, které měli Rocheští pod kontrolou, a teď přišli i o něj.

Po dobytí města někteří sagenští a derainští vojáci trochu rabovali a zabíjeli, ale ne zas tak moc.

Byli téměř stejně vyčerpaní jako Rocheští.

Někdy v průběhu příštích týdnů se měl konat slavnostní pochod na oslavu vítězství. Vlastně byly naplánované hned dva, jeden v Rozenu a jeden ve Fovantu.

Halovi ale ani trochu nezáleželo na tom, aby se jich zúčastnil.

Válka skončila a on už nebyl vojákem. Předpokládal, že mu dřív nebo později pošlou nějaké dokumenty.

Mnozí vojáci měli podobné pocity a vydali se domů na vlastní náklady. Nečekali na žádné propustky nebo zvláštní odměny, byli šťastní, že žijí.

Tak to bylo i u Halový eskadry.

Byl překvapený, kolik starých vojáků přežilo - Farren Marian, Mynta Gartová, sir Loren Damian. Dokonce i několika služebně mladším se to podařilo - mezi nimi byli Chincha a Cabet. Richia zemřel v rozhodující bitvě s Yasinovými černými draky.

Hal přemýšlel, kolik lidí zahynulo za těch víc než deset let, co válka trvala. Dva miliony na každé straně? Tři? Nebo víc?

Také uvažoval, co teď bude s Roche, které bylo úplně zničené.

Ale příliš mnoho času těm úvahám zase nevěnoval.

To byla věc někoho jiného, diplomatů a ostatních, kteří se o to postarají.

Jediné, co teď Hal chtěl, bylo spát a potom se možná vydat hledal toho chlapce, který chtěl být drakoletcem a kterého před tolika lety donutili vstoupit do armády.

Přemýšlel, jestli by ho poznal, kdyby ho opravdu našel.

Zavrtěl hlavou a snažil se odehnal černou náladu.

Pod ním byl hrad Cayre a Carstares.

Bouřlivák šťastně zahoukal, zakroužil kolem hradu a začal přistávat.

U hradu se objevila malá tečka, která se rozeběhla k hradní věži.

Khiri.

A to bylo to jediné, co lord Hal Kailas z Kalabasu, pán draků, potřeboval a chtěl.

Alespoň na nějakou dobu.